

Agape

Otkrivenje Očevog
karaktera ljubavi

Adrian Ebens

AGAPE

Otkrivenje Očevog karaktera ljubavi

Posvećeno mojim kolegama starešinama,
dragoj braći na uskom putu. Oni su
Kreg Džejkobson, Edi Perez, Kreg Džons,
Kolin Nikolson, Gavin Devlin

Posebnu zahvalnost upućujem svojoj supruzi Lorel,
Danutasninu Braunu, Toniju i Ani Pejs, Geriju Holkvistu i Frenku Klinu

Prevod i lektura

Nataša Šovš
Ksenija Šovš

© Adrian Ebens 2019

Za više informacije posetite
<http://fatheroflove-serbia.com/>

Sadržaj

Predgovor.....	4
1. Prikaz Oca.....	6
2. Kako čitaš?.....	12
3. Smrt na krstu.....	20
4. Moj ljubljani Sin.....	28
5. Ljubite neprijatelje svoje.....	33
6. Oganj sa neba.....	39
7. Da vam ne otvrdnu srca.....	48
8. Zašto naredba o kamenovanju grešnika?.....	59
9. Zakon kao ogledalo.....	69
10. Puštanje straha Božjeg na vas.....	78
11. Gnev Gospodnji.....	85
12. Stavljanje mača na njegovo mesto.....	94
13. Trnova kruna.....	107
14. Država smrti.....	117
15. Zapovesti Oca Mojega.....	127
16. Bogataš i Lazar u ogledalu.....	139
17. Anđeli zatirači.....	150
18. Jasne izjave.....	165
19. Ranjen našim prestupima.....	174
20. Krst razotkriva zmiju.....	187
21. Večni savez i služba smrti.....	210
22. Mojsije - najkrotkiji čovek.....	226
23. Ilija i krajnja granica.....	243
24. Avram i mrzost koja pustoši.....	257

Predgovor

Brojna istraživanja su pokazala da deca usvajaju mnoge, ako ne i sve, osobine svojih roditelja. Osobine oca i majke, bile one dobre ili loše, će se putem postmatranja i interakcije odraziti u životu deteta. To je zakon nasleđa.

Svet je pun nasilja i brutalnosti iako se upućuju zahtevi za pojačanom bezbednošću. Duh agresivnosti prema zamišljenim ili realnim pretnjama često dovodi do toga da se uništavanje ljudskih života opravdava.

Duboko u svakome od nas se nalazi želja za mirom, spokojom i uverenjem da smo voljeni. Kako se ljudski rod može približiti ovom idealu? Naš svet, zajedno sa svojim celokupnim tehnološkim napredkom, tone sve dublje i dublje u sebičnost i nasilje.

Život Isusa Hrista, koji je hodao Zemljom pre 2000 godina, nam pruža primer nesebične agape ljubavi koja je donela mir tolikom broju ljudi da se on ne može izbrojati, međutim, mnoge priče zabeležene na stranicama Biblije o Božjem postupanju sa ljudima tokom istorije su mnogim ljudima zamračile i čak uništile ovaj divni primer življenja.

Ponekad Bog deluje izuzetno nasilno i genocidno i deluje da nalaže ubijanje ne samo neprijateljskih vojnika, već i njihove odojčadi. U Bibliji primećujemo zastrašujuće ponavljanje navoda da je On ljut i ispunjen besom. Osim toga, misao da Bog zahteva smrt onih koji Mu sagraše je mnogima pomračila smrt na krstu.

Ovakvo viđenje Boga preovladava u mnogim svetskim religijama, uključujući i u ateizmu, čiji je skorašnji uspon na istaknuto mesto, koji se odigrao tokom Francuske revolucije, popločan ubistvima na hiljade ljudi.

Velika razlika između opisa Boga u Bibliji i Hristovog života je učinila da ljudima koje interesuje Božja Reč postane jako teško da shvate neke Hristove izjave. Međutim, u jednom potresnom i tužnom trenutku tokom razgovora sa Svojim učenicom, Isus je rekao: "Ko vide Mene, vide Oca."

Kako je ovo moguće? Da li je istina da je Bog zaista milostiv, žalostiv i milosrdan kao što je to otkriveno u Isusovom životu? U samom srcu Božjeg zakona se nalazi zapovest "Ne ubij". Da li ona predstavlja odraz Božjeg karaktera ili

imamo slučaj da za nižu vrstu bića postoje određena pravila dok za one koji vladaju (to jest, za Boga) postoje sasvim drugačija pravila? Kakav to uticaj ostavlja na vođe koji će svoje ponašanje usklađivati prema tom primeru? Da li će to stvoriti vođe koje će se, kada budu došli na vlast, isto ponašati?

Ova knjiga predstavlja vrhunac 16-godišnje potrage za svetlošću o ovim pitanjima. To putovanje je započelo kada sam se prisećao rođenja svog prvog sina. Razmišljao sam o trenutku kada sam ga prvi put držao u rukama i o dubokom osećanju ljubavi koje sam osetio prema njemu. Iskustvo jednog tako božanskog osećanja me je dovelo do susreta sa Bogom koji mi je utisnuo misao u um da osećanja koja ja imam prema svome sinu predstavljaju izraz Božje ljubavi prema Njegovom Sinu, a onda stoga, i prema Njegovoj zemaljskoj deci.

Ovo je bilo dugačko putovanje, a ponekad i iscrpljujuće. Bilo je trenutaka kada je delovalo da je nemoguće uskladiti prividne protivrečnosti koje mi je Biblija prikazivala.

U ovoj knjizi ću podeliti sa vama zaključke ovog istraživanja. Tokom istraživanja sam posetio nekoliko drugih zemalja kako bi se upoznao sa drugim istraživačima koji su bili u istoj potrazi i to je zaista bilo veliki blagoslov za sve nas.

Svedočim vam da je Bog zaista ljubav. On nije nasilan. On nas ne zastrašuje pretnjama da će Svoju zalutalu decu večno pržiti u paklu kao što milioni ljudi veruju.

Shvatam da mnogi nisu ubeđeni da je to istina, ali vas pozivam da se upustite na ovaj put, uverite se sami i otkrijete činjenicu da je Bog ljubav.

1. Prikaz Oca

"Bog je ljubav" su reči koje je zapisao apostol Jovan nakon svoje bliske veze sa Isusom za vreme Njegovog delovanja na ovoj Zemji. (1. Jovanova 4:16) Jovan je sedeći na planinskom obronku, slušajući Ga kako propoveda, posmatrajući Ga kako otvara oči slepima i kako sa suzama ukorava one koji su radili pogrešno, shvatio Isusovu istinsku misiju.

"Boga niko nije video nikad; jedinorodni Sin koji je u naručju Očinom, On Ga javi." Jovan 1:18

Slika Boga otkrivena u Isusovom životu je predstavljala upečatljiv kontrast u odnosu na pređašnje ljudske zamisli o tome kakav je Bog. Kada su Isus i Njegovi učenici prolazili pored slepog čoveka, postavili su Mu pitanje:

"Ravi! Ko sagreši, ili ovaj ili roditelji njegovi, te se rodi slep?" Jovan 9:2

Ovo pitanje je pokazalo da su ljudi Boga doživljavali kao okrutnog diktatora koji kažnjava one koji su Mu neposlušni. Do uspona i padova svetskih carstava koja su postojala pre Hristovog vremena je dolazilo putem krvoprolića i ona su vladala gvozdenom pesnicom. Ovo je predstavljalo odraz ljudskog viđenja božanskog karaktera. Oni su smatrali da je to jedan nemilosrdan i osvetoljubiv karakter.

Bilo je svedoka koji su objavljivali drugačiju poruku. Lepota prirode, živopisno ukrašeno cveće dražesnog mirisa, ptice sa svojim melodičnim glasovima koji su ispunjavali vazduh pesmama, veličanstveno zeleno drveće - sve je to sve-dočilo o istini o čudesnom Stvoritelju i Ocu ispunjenom ljubavlju. Goruća i posvećena ljubav roditelja prema svojoj deci i intimne veze pune brižnosti između muža i žene su takođe govorile o nežnom Stvoriteljevom srcu.

1500 godina ranije Mojsije je, težeći da upozna svog Stvoritelja, tražio od Njega da mu otkrije Svoju slavu.

"A Gospod siđe u oblaku, i stade onde s njim, i **povika po imenu: Gospod**. Jer prolazeći Gospod ispred njega vikaše: Gospod, Gospod, Bog milostiv, žalostiv, spor na gnev i obilan milosrđem i istinom." 2. Mojsijeva 34:5-6

Međutim, uprkos ovim i mnogim drugim dokazima, postojala je preovladavajuća slika da je Bog grub, strog i željan da kazni one koji greše protiv Njega.

Zašto je ova slika preovladavala? Zato što je sotona još na samom početku izneo sumnju u vezi Božje ljubavi.

"A zmija reče ženi: nećete vi umreti; nego zna Bog da će vam se u onaj dan kad okusite s njega otvoriti oči, pa ćete postati kao bogovi i znati što je dobro što li zlo." 1. Mojsijeva 3:4-5

Sotona je ubedio Adama i Evu da im Bog ne želi samo ono šta je najbolje za njih. On ih je ubedio da se Bogu ne može verovati. Rekavši Adamu i Evi da neće umreti ako zagrizu plod, on je otvorio vrata da Božje upozorenje, koje je bilo izrečeno u ljubavi, bude shvaćeno veoma drugačije.

"Ali s drveta od znanja dobra i zla, s njega ne jedi; jer u koji dan okusiš s njega, umrećeš." 1. Mojsijeva 2:17

Ako jedenje ploda sa drveta neće ubiti Adama i Evu, šta će ih ubiti? Jedini mogući zaključaj je bio: mora da će ih Bog ubiti; i mi vidimo rezultat ovakvog razmišljanja tokom situacije kada je Adam začuo Božji glas u vrtu.

"A on reče: čuh glas Tvoj u vrtu, pa se poplaših jer sam go, te se sakrih." 1. Mojsijeva 3:10

Zašto se Adam plašio Boga? Zato što se plašio smrti i da će ih Bog ubiti zbog njihove neposlušnosti. Sotona ih je držao u ropstvu putem ovog straha od smrti koji je nastao zbog ideje da će ih Bog ubiti. Međutim, Bog je nastojao:

"...da izbavi one koji god od straha smrti u svemu životu biše robovi."
Jevrejima 2:15

Sotona je našim prvim roditeljima predstavio ideju da je Bog dželat koji će pogubiti one koji Mu greše i da je lažljivac, jer im je rekao da će umreti ako budu jeli plod sa drveta od poznanja. Međutim, ovo su bile zapravo sotonine osobine. Obraćajući se farisejima, Isus je, govoreći o njihovim postupcima, opisao ove osobine.

"Vaš otac je đavo; i slasti oca svojega hoćete da činite: on je krvnik ljudski od početka, i ne stoji na istini; jer nema istine u njemu; kad govori laž, svoje govori: jer je laža i otac laži." Jovan 8:44

Sotona je putem ovih obmana zarobio svet. On je pogrešno predstavio Božji karakter kako bi ljude držao podalje od Boga. Sin Božji je došao sa neba kako bi otkrio istinski karakter Svoga Oca; On je došao da ukloni mračne oblake pogrešnog shvatanja i da pokaže kakav je Otac zaista. Kada je jedan učenik zatražio: "Pokaži nam Oca", Isus je odgovorio:

"Toliko sam vreme s vama i nisi Me poznao, Filipe? Koji vide Mene, vide Oca; pa kako ti govoriš: pokaži nam Oca?" Jovan 14:8-9

Opisujući Svoju zemaljsku misiju, Isus je rekao:

"Duh je Gospodnji na Meni; zato Me pomaza da javim jevanđelje siromasima; posla Me da iscelim skrušene u srcu; da propovedam zarobljenima da će se otpustiti, i slepima da će progledati; da otpustim sužnje." Luka 4:18

Prepuštajući se svetoj mašti, posmatramo lice udovice iz Naina u trenutku kada je Isus prekinuo sahranu i ponovo podario život njenom sinu. Naša srca su dirnuta kada razmatramo priču o Jairu i radosti koja je potisnula njegovu agoniju kada je Isus vratio u život njegovu ćerku. Isus je prolazio kroz čitava sela, a nakon Njegovog prolaska tamo više ne bi ostao niti jedan bolesnik. On je iz samilosti nahranio 5000 ljudi na obronku i pričao im je o Očevoj ljubavi prema njima.

Isusova prisutnost je odisala takvom privlačnošću da su Mu majke donosile svoju decu kako bi ih blagoslovio. Očeva slava se otkrivala prilikom svega šta je radio. Kad god bi progovorio, svetlost Njegove slave je rasterivala slojeve tame koji su svezali svet u ropstvo. Isus nije koristio moć pozitivnog razmišljanja niti laskanje; On je uvek iznosio istinu u ljubavi i nije se plašio da razotkrije neistine i neverstvo. Međutim, sa suzama u očima je ukoravao one koji su bili u zabludama. Živeo je samo za druge i svaka duša Mu je bila beskonačno vredna.

Hristov karakter na Zemlji nam otkriva Božji karakter. Hristos je rekao: "Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe". "Jer Bog beše u Hristu, i svet pomiri sa sobom." (2. Korinćanima 5:19). Potpun Očev karakter je bio otkriven u Njegovom Sinu. Isus je na Zemlji čovečanstvu otkrio Očevo obličje.

"Jer Ja od sebe ne govorih, nego Otac koji Me posla On mi dade zapovest šta ću kazati i šta ću govoriti. I znam da je zapovest Njegova život večni. Šta Ja dakle govorim onako govorim kao što Mi reče Otac." Jovan 12:49-50

Za vreme Svoje usrdne molitve Ocu, Isus je rekao sledeće reči:

"A ovo je život večni da poznaju Tebe jedinoga istinitoga Boga, i koga si poslao Isusa Hrista. **Ja Tebe proslavih na Zemlji**: posao svrših koji si Mi dao da radim. I sad proslavi Ti Mene, Oče, u Tebe samoga slavom koju imadoh u Tebe pre nego svet postade. **Ja javih ime Tvoje ljudima koje si Mi dao od sveta**; Tvoji bijahu pa si ih Meni dao, i Tvoju reč održaše." Jovan 17:3-6

Isus nam kaže da je proslavio Oca na Zemlji. Očeva slava je Njegov karakter i Isus nam je upravo ovo otkrio u Svojoj zemaljskoj službi. On je takođe Svome Ocu rekao da je prikazao Njegovo ime ili karakter učenicima koji su bili s Njim. Ovo je razlog zašto je Isus pouzdano mogao reći Filipu: "Koji vide Mene, vide Oca." Filip nije morao lično videti Isusovo celokupno delovanje tokom čitave ljudske istorije da bi znao kakav je Otac. Isus nam je u periodu od malo više od 3 godine pokazao, u svakom aspektu, kakav je Otac.

Vrhovno otkrivenje ove ljubavi je bilo ispoljeno na krstu.

"Po tom se pokaza ljubav Božja k nama što Bog Sina Svojega jedinorodnoga poslao na svet da živimo kroza Nj. U ovom je ljubav ne da

mi pokazasmo ljubav k Bogu, nego da On pokaza ljubav k nama, i posla Sina Svojega da očisti grehe naše. Ljubazni! kad je ovako Bog pokazao ljubav prema nama, i mi smo dužni ljubiti jedan drugoga." 1. Jovanova 4:9-11

Da je Isus podlegao sotoninim iskušenjima, bio bi zauvek izgubljen i kao rezultat toga, i ceo ljudski rod bi bio izgubljen. Nebeski Otac nije prosto pozajmio Svoga Sina svetu na 33 godine, On nam Ga je *dao*. Postojao je rizik da sve bude izgubljeno, međutim, Otac je u Svojoj velikoj ljubavi prema svetu bio voljan da preda Svog jedinorodnog Sina kako bi nas mogao spasiti.

"Koji dakle Svoga Sina ne poštede, nego Ga predade za sve nas, kako dakle da nam s Njim sve ne daruje?" Rimljanima 8:32

Rizik je prikazan u Isusovoj molitvi koju je uputio Svome Ocu u vrtu. Postojala je zabrinutost da neće izdržati proveru, međutim, On je imao poverenja u Očevu volju bez obzira na cenu.

"I otišavši malo pade na lice Svoje moleći se i govoreći: Oče Moj! ako je moguće da Me mimoide čaša ova; ali opet ne kako Ja hoću nego kako Ti." Matej 26:39

Kako da shvatimo širinu te ljubavi? Koje reči mogu izraziti čudo ljubavi Božje? Adam nije bio voljan odreći se onoga šta mu je bilo najdragocenije, ali Otac je bio. On nije poštedeo Svoga Sina.

Isus je tiho podnosio udarce, ismejavanje i rугanje od strane rulje koja se radovala Njegovoj patnji. On je nastojao verno nositi Svoj krst sve dok njegova težina nije postala preteška za Njega. Zatražio je od Jovana da se brine o Njegovoj majci dok je visio na krstu i zamolio Svoga Oca da oprostí onima što su Ga razapinjali.

Svemir nikada nije video tako zadivljujuću ljubav kao što je ova. Očev karakter je veličanstvenom svetlošću sijao iz Njegovog Sina. Otac zaista voli Svoje neprijatelje i oprašta onima koji Ga žele uništiti. Sve ovo se ispoljilo u karakteru Sina Božjeg. Sin Božji je kroz Svoju smrt pokazao da je sotona ubica i razotkrio je zmiijina dela. Na krstu su ubica i Onaj koji je bio ubijen bili potpuno razotkriveni. Duh koji je pokrenuo Kaina da ubije svog brata Avelja se na krstu ispoljio u punoj svetlosti, a nebeski svemir je po prvi put u potpunosti mogao videti kakav je sotona lažljivac i ubica. Njegov uticaj koji je

vršio na nebu je pao kao munja i više mu se nije našlo mesta na nebu u srcima anđela.

Na početku ovog putovanja želimo staviti ispravne naočare za čitanje biblijskih priča. U svetlosti krsta sa Golgote, Božje osobine koje su nas u Starom zavetu ispunjavale strahom postaju divne i privlačne, a milost, nežnost i roditeljska ljubav se spajaju sa svetošću, pravdom i silom. Posmatrajući kroz perspektivu novozavetnih priča, moći ćemo uvideti istinu o presudama iz Staroga zaveta. Cilj ove knjige je pokazivanje da je Isusov život na Zemlji isti juče, danas i zauvek i da je naš Otac upravo takav.

2. Kako čitaš?

Isus je bio najzadivljujući Učitelj. Kada su sluge, poslane od strane crkvenih li-
ca da uhapsu Isusa, bile upitane zašto to nisu uradili, jedino šta su mogli reći
bilo je:

"Nikada čovek nije tako govorio kao ovaj Čovek." Jovan 7:46

Uprkos ovoj činjenici, u Novom zavetu je zapisano da je većina ljudi imala
problem da Ga razume.

Govoreći o Svojoj smrti i vaskrsenju Jevrejima, rekao je: "Razvalite ovu crkvu i
za tri dana ću je podignuti." Oni su mislili da govori o doslovnoj crkvi/hramu u
Jerusalimu, međutim, On je govorio o hramu Svoga tela. Isus je rekao
Nikodimu da mora biti ponovo rođen; Nikodim je mislio da Isus govori o
fizičkom rođenju, međutim, Isus je govorio o duhovnom rođenju. Kada je Isus
ponudio živu vodu ženi na studencu, ona je mislila da se to odnosi na
doslovnu vodu, ali On je mislio na duhovnu vodu i opet isto, Isus je upozorio
učenike protiv farisejskog kvasca, a oni su mislili da govori o doslovnom
hlebu. Međutim, Isus im je rekao:

"Kako ne razumete da vam ne rekoah za hlebove da se čuvate kvasca
farisejskog i sadukejskog?" Matej 16:11

Kada je Hristos nahranio 5000 ljudi, počeo ih je poučavati o značenju ovog čuda koje je izveo. Objasnio im je da je hleb simbol Njegovog života o kojem svet treba da razmišlja i da ga razmatra. Rekao im je:

"Koji jede Moje telo i pije Moju krv ima život večni, i Ja ću ga vaskrsnuti u poslednji dan." Jovan 6:54

Ove reči su zapanjile Njegove slušaoce. Oni su gundali: "Ovo je tvrda beseda, ko je može slušati?" Mnogi ljudi, koji su bili zainteresovani za Njegovu službu, su se okrenuli i više Ga nisu sledili.

"Na svetu beše, i svet kroza Nj posta, i svet Ga ne pozna. K svojim dođe, i svoji Ga ne primiše." Jovan 1:10-11

Sve ove stvari su predstavljale ispunjenje Isaijinog proročanstva.

"Ko verova propovedanju našem, i mišica Gospodnja kome se otkri? Jer izniče pred njim kao šibljika, i kao koren iz suve zemlje; ne bi obličja ni lepote u Njega; i videsmo Ga, i ne beše ništa na očima, čega radi bismo Ga pozeleli. **Prezren beše i odbačen između ljudi, Čovek bola i vičan patnji**, i kao jedan od koga svak zaklanja lice, prezren da Ga ni za šta ne uzimamo." Isaija 53:1-3 (engleski King James prevod)

Prirodna reakcija ljudskog srca na Sina Božjeg je odbacivanje i Njega i Njegovih učenja.

"A telesni čovek ne razume što je od Duha Božjeg; jer mu se čini ludost i ne može da razume, jer treba duhovno da se razgleda." 1. Korinćanima 2:14

Kada telesni čovek čita Reč Božju, on je ne razume. Biblija nam kaže:

"Jer misli Moje nisu vaše misli, niti su vaši putevi Moji putevi, veli Gospod; Nego koliko su nebesa više od zemlje, toliko su putevi Moji viši od vaših puteva, i misli Moje od vaših misli." Isaija 55:8-9

Ukoliko se ne budemo ponovo rodili od Duha Božjeg i pristupili Bibliji ponizno tražeći vođstvo, nećemo ispravno razumeti šta Reč Božja kaže.

"Ako li ko misli da što zna, ne zna još ništa kao što treba znati." 1. Korinćanima 8:2

"Zato, ljubazna braćo moja, neka bude svaki čovek brz čuti a spor

govoriti i spor srditi se." Jakov 1:19

"Ko odgovara pre nego čuje, to je ludost i sramota." Poslovice 18:13

Veoma je lako odgovoriti, pre nego se prvo sasluša. Razmotrite sledeći primer:

"I reče im: kad vas poslah bez kese i bez torbe i bez obuće, eda vam što nedostade? A oni rekoše: ništa. A On im reče: ali sad koji ima kesu neka je uzme, tako i torbu; a koji nema neka proda haljinu svoju i kupi mač." Luka 22:35-36, engleski King James prevod

Međutim, da li se kasnije predomislio?!

"Tada reče mu Isus: vrati mač svoj na mesto njegovo; jer svi koji se maše za mač od mača će izginuti." Matej 26:52, KJ prevod

Da li je Isus rekao Svojim učenicima da kupe mačeve, a onda je Petra, nakon što se uhvatio za njega, ukorio? Da li ga je Petar upotrebio u pogrešnoj prilici? Ako je tako, da li je Isus rekao Petru kada mač treba da bude upotrebljen, a kada ne treba? Reči "svi koji se maše za mač od mača će izginuti" (KJ) deluju prilično sveobuhvatno. A ako ovo nije bilo dovoljno, dodajemo još nešto:

"I kacigu spasenja uzmite, i mač duhovni koji je Reč Božja." Efescima 6:17

"Jer je živa reč Božja i jaka, i oštija od svakog mača oštra s obe strane, i prolazi tja do rastavljanja i duše i duha, i zglavaka i mozga, i sudi mislima i pomislama srdačnijem." Jevrejima 4:12

"I držaše u Svojoj desnoj ruci sedam zvezda, i iz usta Njegovih izlažaše mač oštar s obe strane, i lice Njegovo bijaše kao što sunce sija u sili svojoj." Otkrivenje 1:16

Biblija upotrebljava reč "mač" za Reč Božju. Kako da znamo kada da primenimo ovo značenje, a kada je reč o doslovnom maču? Razmotrite primer sa ognjem.

"A Ilija odgovarajući reče pedesetniku: ako sam čovek Božji, neka siđe oganj s neba i proždre tebe i tvoju pedeseticu. I siđe oganj s neba i proždre njega i njegovu pedeseticu." 2. Carevima 1:10

"A kad se navrše dani uzeća Njegova, On nameri da ide pravo u

Jerusalim. I posla glasnike pred licem Svojim; i oni otidoše i dođoše u selo Samarjansko da mu ugotove gde će noćiti. I ne primiše Ga, jer videše da ide u Jerusalim. A kad videše učenici Njegovi Jakov i Jovan, rekoše: Gospode! hoćeš li da rečemo da oganj siđe s neba i da ih istrebi kao i Ilija šta učini? A On okrenuvši se zapreti im i reče: ne znate kakvog ste vi duha; jer Sin čovečji nije došao da pogubi duše čovečje nego da sačuva." Luka 9:51-56

Da li je ukoravanje učenika takođe bilo i ukoravanje Ilije? Da li se radilo o tome da nisu znali kada je pravi trenutak da se prizove oganj? Opet ponavljam, Isusove reči su prilično sveobuhvatne. On kaže da nije došao da uništi ljudske živote, već da ih spasi. Da li se ovo odnosi samo na period Njegovog boravka na Zemlji, a kasnije će uništiti ljudske živote?

Ovo su samo neka od brojnih pitanja koja počinju da se pojavljuju kada čitate Bibliju. Ovo nas dovodi do ključnog pitanja koje je Isus postavio zakoniku koji Ga je ispitivao.

"A On mu reče: šta je napisano u zakonu? kako čitaš?" Luka 10:26

Isus nije pitao čoveka: "Šta čitaš?", već "*Kako* čitaš?". Koje principe koristiš prilikom čitanja Reči Božje? Ovo je značajno pitanje na koje je potrebno dati odgovor ako želimo da uskladimo sve ove prividno protivrečne stihove.

Početak 19. veka čovek koji je trebao da postane predvodnik jednog od najvećih probuđenja u Severnoj Americi se borio sa ovim istim pitanjem. Vilijam Miler je odustao od Biblije u ranom periodu svog života pošto je zaključio da je puna protivrečnosti. Međutim, nakon što je bio svedok neverovatnog poraza Britanskih sila od strane Američkih snaga (iako su ih Britanci trebali lako pobediti), bio je osvedočen da se ispoljilo delovanje neke više sile koja nije bila ljudska i on se ponovo vratio Bibliji. S obzirom da se rugao nekim hrišćanima u vezi navodnih protivrečnosti iz Biblije, jer mu nisu mogli pružiti odgovor, on je tada time ispoljio popriličnu poniznost. Kada je obnovio svoje interesovanje za Bibliju, suočio se sa istim argumentima koje je iznosio drugim ljudima.

"Ubrzo nakon što se odrekao Deizma, u razgovoru koji je vodio sa prijateljem u vezi nade o slavnoj večnosti koja je omogućena putem Hristovih zasluga i posredništva, bio je upitan kako zna da postoji takav Spasitelj. On je odgovorio: "To je otkriveno u Bibliji"; "Kako

znaš da je Biblija istinita?" glasio je odgovor izgovoren uz ponavljanje njegovih pređašnjih argumenata da je Biblija puna protivrečnosti i misticizma. Gospodin Miler je osetio ovakav podsmeh u njegovoj punoj snazi. Isprva je bio zbunjen, međutim, nakon što je razmislio, došao je do zaključka da ako je Biblija Božje otkrivenje, ona mora biti dosledna samoj sebi; da svi njeni delovi moraju biti usaglašeni, da je morala biti data kao knjiga uputstava za ljude i da je, stoga, prilagođena njihovom razumevanju. On je, stoga, rekao: "Daj mi vremena i usaglasiću sve te prividne protivrečnosti na svoje lično zadovoljstvo ili ću nastaviti da budem deista." Nakon toga se posvetio čitanju Reči uz molitvu. Sklonio je u stranu sve Biblijske komentare, a jedina pomoć su mu bile marginalne naznake i njegov konkordans. Uvideo je da mora razgraničiti Bibliju od svih ličnih i pristrasnih tumačenja Biblije. Biblija je starija od svih njih, mora biti iznad svih njih i on ju je i stavio na takvu poziciju. Uvideo je da ona mora ispravljati sva tumačenja i da će tokom tih ispravljanja, njena čista svetlost zabljesnuti bez primese maglovitih stvari kojih ima u tradicionalističkom verovanju. Odlučio je da ostavi po strani sva predubeđenja i da, u dečjoj jednostavnosti, primi prirodno i očevitno značenje Pisma." Silvester Blis, "Memoari Vilijema Milera" (1853), 68. stranica.

Upravo je to i uradio. On je dve godine proučavao Bibliju od korica do korica.

"Odlučio sam ostaviti po strani sve moje predrasude, temeljno upoređivati stih sa stihom i regularno i metodično proučavati Bibliju. Počeo sam sa 1. Mojsijevom knjigom, čitao sam stih po stih i nisam nastavljao dalje sve dok mi značenje odlomka ne bi postalo toliko jasno da sam bio oslobođen zbunjenosti u pogledu bilo kakvog misticizma ili postojanja protivrečnosti. Kad god bih naišao na nešto nejasno, ja bih to uvek upoređivao sa svim srodnim stihovima i uz pomoć Krudenovog konkordansa bih proučio sve stihove iz Pisma koji su sadržali istaknute reči koje su se nalazile u nejasnom odlomku. Tada, dopuštanjem da svaka reč ima svoje odgovarajuće značenje u vezi predmeta o kojem tekst govori i ako bi moj stav u vezi toga bio u skladu sa svim srodnim delovima Biblije, to je prestajalo da bude poteškoća. Proučavao sam Bibliju na ovaj način i nakon svog prvog proučavanja Pisma koje je trajalo oko dve godine, bio sam potpuno ubeđen da Pismo tumači samo sebe." Silvester Blis,

"Memoari Vilijema Milera" (1853), 69. stranica.

Tokom ovog vremena, on je razvio sistem pravila uz pomoć kojih je mogao usaglasiti sve protivrečnosti sa kojima se prethodno suočio. Evo sažetka tih pravila koja je on upotrebljavao:

1. Svaka reč mora imati svoje odgovarajuće značenje u vezi predmeta o kojem Biblija govori.
2. Celokupno Pismo je neophodno i može se razumeti marljivom primenom i proučavanjem.
3. Ništa, od svega što je otkriveno u Pismu, ne može biti i neće biti sakriveno od onih koji traže u veri, ne kolebajući se.
4. Da bi se razumelo neko učenje, sakupite sve stihove Pisma u vezi teme koju želite da razumete; neka tada svaka reč vrši svoj podesan uticaj i ako možete oformiti svoju teoriju bez protivrečnosti to znači da niste u zabludi.
5. Pismo mora samo sebe tumačiti, jer je ono samo sebi pravilo. Ako zavisim od objašnjenja učitelja, a on tek pretpostavlja značenje ili želi da ga prihvati samo u sklopu sopstvenog verovanja ili da se načini mudar, tada je njegova pretpostavka, želja, verovanje ili mudrost moje pravilo, a ne Biblija.
6. Ako reč ima dobar smisao tako kako stoji i ne krši jednostavne prirodne zakone, nju treba razumeti doslovno, a ako ne, onda simbolički.
7. Najvažnije pravilo od svih je da morate imati veru. To mora biti vera koja iziskuje žrtvu i koja bi se, ako bi bila iskušana, odrekla i najdraže stvari sa zemlje, sveta i svih njegovih želja, dostojanstva, života, zanimanja, prijatelja, doma, ugodnosti i svetske časti. Ako bilo šta od ovoga ometa naše verovanje u bilo koji deo Božje Reči, pokazaće se da je naša vera uzaludna, niti možemo verovati sve dotle dok god se neki od ovih motiva skrivaju u našem srcu. Moramo verovati da Bog nikada ne prestupa Svoju Reč; i možemo imati poverenje da će Onaj koji zapaža vrapčev pad, i broji svu našu kosu na glavi, čuvati tumačenje Svoje Reči, da će postaviti ogradu oko nje i sprečiti one koji iskreno veruju u Boga i koji imaju bezuslovno

poverenje u Njegovu reč da odlutaju od istine.

Ova pravila tumačenja su predstavljala oruđe za formiranje poruke koja je dovela do jednog od najvećih probuđenja koje je svet ikada video.

Pažljivo zapažamo da ako želimo razumeti neko učenje, treba da uzmemo sve stihove koje možemo naći a koji se tiču tog učenja i da ih posmatramo zajedno pre nego budemo mogli doneti svoj zaključak. Svaka reč mora imati svoje odgovarajuće značenje i odgovarajući uticaj. Mnogim ljudima nije lako da postupaju ovako, jer želimo brzo dobiti odgovore, a za analizu svih stihova o određenoj temi je potreban napor i disciplina. Uzmimo na primer grčku reč "monogenes" koja je prevedena kao "jedinorodni" u Jovanu 3:16. Mnogi ljudi veruju da je značenje ove reči "jedinствен", ali šta kaže sama Biblija?

"...i gle, iznošahu mrtaca, jedinca sina matere njegove..." Luka 7:12	Jedino rođeno dete
"Jer u njega beše jedinica kći od dvanaest godina, i ona umiraše." Luka 8:42	Jedino rođeno dete
"I gle, čovek iz naroda povika govoreći: Učitelju! molim Ti se, pogledaj na sina mogega, jer mi je jedinac ." Luka 9:38	Jedino rođeno dete
"I reč postade telo i useli se u nas puno blagodati i istine; i videsmo slavu njegovu, slavu, kao jedinorodnoga od Oca." Jovan 1:14	Jedino rođeno dete
"Boga niko nije video nikad; jedinorodni Sin koji je u naručju Očinom, On Ga javi." Jovan 1:18	Jedino rođeno dete
"Jer Bogu tako omilje svet da je i Sina Svog jedinorodnoga dao da nijedan koji Ga veruje ne pogine nego da ima život večni." Jovan 3:16	Jedino rođeno dete
"Koji Njega veruje ne sudi mu se, a koji ne veruje već je osuđen, jer ne verova u ime jedinorodnoga Sina Božjega" Jovan 3:18	Jedino rođeno dete

<p>"Verom privede Avram Isaka kad bi kušan, i jedinorodnoga prinošaše, pošto beše primio obećanje." Jevrejima 11:17</p>	<p>Jedino rođeno dete od njegove prave i zakonske žene</p>
<p>"Po tom se pokazala ljubav Božja k nama što Bog Sina Svojega jedinorodnoga poslao na svet da živimo kroza Nj." 1. Jovanova 4:9</p>	<p>Jedino rođeno dete</p>

Postoje samo pet spomenutih ljudi u Novom zavetu za koje piše da su "monogenes" ili "jedinorodni". Pet stihova se odnose na Isusa kao Sina Božjeg. Isak je spomenut jedanput, a ostali stihovi govore o jedincima koje je Isus izlečio. Što se tiče stihova gde je ta reč upotrebljena u kontekstu te dece, značenje je jasno, ona označava da je spomenuto dete bilo jedina ili jedinica. Kad je reč o Isaku, znamo da on nije bio Avramovo jedino dete, ali je bio jedino dete Sare koja je dobila obećanje zajedno sa Avramom. Kada sve ove stihove posmatramo zajedno, vidimo da ova reč, kada se primeni na Isusa, mora označavati istu stvar, da je On Očevo jedino rođeno dete.

Dodatak ovome je pravilo navedeno pod rednim brojem 6 iz gornje liste koje kaže da reč treba, ako to ne krši prirodne zakone, shvatiti doslovno. Shvatanje da je Isus Očev jedini rođeni Sin ne predstavlja kršenje Pisma. Dakle, uz pomoć ovakvog procesa možemo utvrditi značenje reči "monogenes" bez traženja definicije u Biblijskim komentarima ili na nekom drugom mestu. Biblija tumači samu sebe.

Biće potrebno da pravilno primenimo ova pravila prilikom našeg nastojanja da uskladimo Isusov život i mnoge nasilne priče iz Staroga zaveta. Biće potrebno uložiti usrdan napor da dokažemo da je biblijska izjava da je Isus isti juče, danas i zauvek (Jevrejima 3:18) tačna. Ako se On ne menja, onda je tokom Svoje službe na Zemlji bio savršeno otkrivenje Svoga Oca.

3. Smrt na krstu

Sin Božji je za vreme Svoga boravka na Zemlji imao misiju da prikaže karakter Svoga Oca. Zaista je dragoceno čitati o nežnom Spasitelju punom ljubavi koji je uzimao bremena, lečio bolesti i dodirivao srca muškaraca, žena i dece. Majke su osećale usrdnu želju da Mu donesu svoju decu kako bi ih mogao dodirnuti i blagosloviti. Svet nikad do tad nije video tako nesebičnu i brižnu ljubav. Slika o Njegovom Ocu se iz sata u sat obnavljala i sve više poprimala edemsku lepotu. Isusovo lice je bilo prvo lice koje su mnogi ljudi ugledali pošto im je vratio vid; prvi glas koji su čuli je bio melodični glas Sina Božjeg koji je bio pun blagodati i istine.

Neodoljiva slika koju nam je Isus nacrtao se savršeno podudarala sa rečima koje su bile izgovorene Mojsiju skoro 1500 godina ranije.

"A Gospod siđe u oblaku, i stade onde s njim, i povika po imenu: Gospod. Jer prolazeći Gospod ispred njega vikaše: Gospod, Gospod, Bog milostiv, žalostiv, spor na gnev i obilan milosrđem i istinom." 2. Mojsijeva 34:5-6

Međutim, Hristov život je bio nacrtan na platnu uprljanom krvlju. Kao 12-godišnjak, Isus je stajao u hramu i posmatrao klanje jagnjeta i On je razumeo da je to Njegova sudbina. Kada Ga je Jovan Krstitelj objavio svetu, on je u vezi Njega rekao sledeće reči: "Jagnje Božje koje uze na se grehe sveta". (Jovan

1:29.) Plata za greh mora biti isplaćena, pravda mora biti izvršena, kao što Pismo kaže.

"I opravdaće se zabadava blagodaću Njegovom, otkupom Isusa Hrista, kojega postavi Bog očišćenje verom u krvi Njegovoj da pokaže Svoju pravdu oprostjenjem pređašnjih greha. U podnošenju Božjem, da pokaže pravdu Svoju u sadašnje vreme da je On pravedan i da pravda onoga koji je od vere Isusove." Rimljanima 3:24-26

Da li je Bog zahtevao krst? Da li je to bila Njegova kazna za kršitelja Njegovog zakona? Ova pitanja su od suštinskog značaja. Ako je Božji gnev bio zadovoljen smrću Njegovog sopstvenog Sina i ako je ta smrt nešto što je sam Bog odredio, tada je divna slika koju je Isus naslikao o Svome Ocu zaprljana krvlju nevinog Deteta. Hristove reči: "Svrši se" ne bi predstavljale zadnji delić slike o predivnom Ocu, već bi zauvek utvrdile verovanje da je Bog zahtevao smrt kako bi zadovoljio Svoj gnev protiv greha. Ovo bi Ga učinilo autorom smrti i inicijatorom nasilne odmazde.

Prorok Isaija je govorio o Hristovom krstu 700 godina ranije i otkrio kako mi ljudi reagujemo na krst.

"Ko verova propovedanju našem, i mišica Gospodnja kome se otkri? Jer izniče pred njim kao šibljika, i kao koren iz suve zemlje; ne bi obličja ni lepote u Njega; i videsmo Ga, i ne beše ništa na očima, čega radi bismo Ga poželeli. **Prezren beše i odbačen između ljudi, Čovek bola i vičan patnji, i kao jedan od koga svak zaklanja lice, prezren da Ga ni za šta ne uzimasmu. A On bolesti naše nosi i nemoći naše uze na se, a mi mišljasmu da je ranjen, da Ga Bog bije i muči.** Ali On bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja; kar beše na Njemu našega mira radi, i ranom Njegovom mi se iscelismo." Isaija 53:1-5

Kada je Hristos došao da spasi čovečanstvo, naš prirodni (ili telesni), kolektivni odgovor je bio: odbacivanje. On je došao da nam ponudi večni život, ali preziranje te ponude je bila prirodna ljudska reakcija.

"U Njoj beše život i, i život beše videlo ljudima. I videlo se svetli u tami, i tama ga ne obuzme." Jovan 1:4-5

Sin Božji je na sebi nosio naše grehe, međutim, naša reakcija je bila sledeća: mi smo verovali da Ga Bog bije. Reči "ranjen" i "tući" se odnose na udarce, na udaranje i nasilno ubijanje. Ali nije Bog bio taj koji je Svome Sinu zadao nasilni smrtni udarac na krstu; ljudi u to veruju, ali to nije istina. Šta je, dakle, dovelo do smrti Sina Božjeg na krstu? Obrazac je bio uspostavljen na samom početku kada je Adam bio upitan da li je jeo sa drveta poznanja dobra i zla.

"A Gospod Bog viknu Adama i reče mu: gde si? A on reče: čuh glas Tvoj u vrt, pa se poplaših, jer sam go, te se sakrih. A Bog reče: ko ti kaza da si go? da nisi jeo s onoga drveta što sam ti zabranio da ne jedeš s njega? A Adam reče: žena koju si udružio sa mnom, ona mi dade s drveta, te jedoh." 1. Mojsijeva 3:9-12

Adam nije zatražio milost niti oprostjenje. Njegov greh je zaslepio njegovo shvatanje do te mere da nije ni pomislio da to zatraži. Umesto da je prihvatio svoju krivicu i zatražio milost, on je krivicu svalio na Boga, jer je Bog stvorio Evu koja ga je kasnije kušala. On je smatrao da je Bog strog i da kažnjava i ove laži su sakrile istinski Božji karakter od njega. U priči o Kainu možemo zapaziti ovaj isti princip na delu.

"A Kain reče Gospodu: krivica je moja velika da mi se ne može oprostiti." 1. Mojsijeva 4:13

Kain je odbio da se pokaje, jer je verovao da mu Bog ne bi oprostio. Ovo je sila/vlast koju greh ima nad ljudskim rodnom; to se ogleda u tome da čovek veruje da mu Bog ne može oprostiti njegove grehe. Čak ni izgubljeni sin nije zatražio oprostjenje, već je želeo radom platiti za svoja dela.

"Ustaću i idem ocu svojem, pa ću mu reći: oče! sagreših nebu i tebi, i već nisam dostojan nazvati se sin tvoj: primi me kao jednog od svojih najamnika." Luka 15:18-19

Jedini način kako se čovek može pokajati je da Duh Hristov bude darovan kao dar kako bi mu omogućio da ispruži svoje ruke, zatraži oprostjenje i primi ga.

"Bog Otaca naših podiže Isusa kojega vi ubiste obesivši na drvo. Ovoga Bog desnicom Svojom uzvisi za Poglavara i Spasa, **da da Izrailju pokajanje i oprostjenje greha.**" Dela apostolska 5:30-31

Kada je Adam sagrešio, on je postao neprijateljski nastrojen prema Bogu. Njegovo srce je bilo u ratu protiv Boga. Čitamo sledeće reči:

"Jer telesno mudrovanje smrt je, a duhovno mudrovanje život je i mir. **Jer telesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu**, jer se ne pokorava zakonu Božjemu niti može." Rimljanima 8:6-7

Kako bi Bog pružio Adamu mogućnost da se pokaje i zatraži oprostjenje, On je poslao Duh Svoga Sina u Adamovo srce kako bi mogao uzviknuti: "Ava, Oče!" Jedino Duh Isusov u Adamu mu je mogao dati blagodat da to uzvikne.

"I budući da ste sinovi, posla Bog, Duha Sina Svojega u srca vaša, koji viče: Ava, Oče!" Galatima 4:6

Prilaženjem Adamu dok je još bio potpuno neprijemčiv, Hristos je bio primoran da podnese neprijateljstvo koje je postojalo u Adamovom srcu kako bi mu dao blagodat. Ovo neprijateljstvo je probolo srce Isusu i prouzrokovalo Mu ogromnu patnju.

"Jer reče: doista su Moj narod, sinovi, koji neće izneveriti. I bi im Spasitelj. U svakoj tuzi njihovoj On beše tužan i **anđeo, koji je pred Njim, spase ih. Ljubavi Svoje radi i milosti Svoje radi On ih izbavi, i podiže ih i nosi ih sve vreme.**" Isaija 63:8-9

U ovom smislu je, dakle, Hristos - Jagnje zaklano od postanja sveta. (Otkrivenje 13:8.) Kako bi čoveku dao želju i volju da traži milost i oprostjenje, Isus mora trpeti agoniju ljudskog odbacivanja i mržnje. On je bio odbačen i prezren od strane ljudi i Čovek bola i vičan patnji. Svaki put kada se muškarac ili žena opiru molbi koju Hristos upućuje srcu, odbacivanje Ga probada u dubinu Njegove ljubavi prema duši. Svako ispoljavanje zla koje dolazi iz ljudskog srca Hristu prouzrokuje neopisivu tugu; tugu i zbog počinioca i zbog žrtve. Gledajući iz ovog ugla, Hristos je zaista bio odbačen i prezren od strane ljudi u danima kada je Isaija pisao te reči, 700 godina pre nego se Hristos pojavio na Zemlji. Dakle, On danas nosi istu tugu kao krst na Svojim ramenima kako bi čovečanstvu dao dodatno vreme da se okrenu od svojih okrutnih puteva i puteva grubosti i spoznaju istinu o Njegovom Ocu.

Pošto je ljudski rod odlučio da ne veruje da Bog može oprostiti, ovo je bila cena koju je Hristos morao platiti kako bi iskupio ljudski rod. Kako bi zauzeo naše mesto, On je morao umreti onako kako čovek umire. Ova smrt kojom umire grešnik obuhvata verovanje da mu Bog neće oprostiti. Laž da Bog ne može oprostiti je ono šta sotoni daje "državu smrti" (eng. prev. silu). Dakle, Hristos je jedino putem smrti mogao pobediti sotonu.

"Budući pak da deca imaju telo i krv, tako i On uze deo u tome, da **smrću satre onoga kojima ima državu smrti, to jest đavola.**" Jevrejima 2:14

Smrt na krstu je smrt koju greh zahteva, a ne Bog. Kada neko pređe granicu i sagraši, za njega postaje nemoguće da se vrati pošto svako poimanje o milosti i blagodati nestaje, a jedini mogući ishod je smrt. Kada čovek gleda u savršeni Božji zakon kao u ogledalo i teži da pripíše smrt Bogu, odraz odmah pada na čoveka i uništava ga.

"Jer ako ko sluša reč a ne tvori, **on je kao čovek koji gleda lice tela svojega u ogledalu.**" Jakov 1:23

"Jer kakvim sudom sudite, onakvim će vam suditi; i kakvom merom merite, onakvom će vam se meriti." Matej 7:2

Kada je Adam uzeo plod drveta, on je odlučio da veruje da mu Bog ne želi najbolje. On je odlučio da veruje zmiji, da veruje da je Bog sebični lažljivac. Ove misli, koje su pale na savršeno ogledalo zakona, su se odmah vratile nazad na njega i osudile ga u skladu sa shvatanjima koja je on imao. Njegovo lažno viđenje Boga je učinilo da njegova ruka, koja bi se ispružila i koja se trebala ispružiti da primi milost i blagodat, postane potpuno suva. Za njega je bilo nemoguće da se povрати iz te pozicije. Smrt mora biti rezultat pošto je to presuda koju je on sam odredio.

Kako bi prikazao ove principe svetu, Hristos je došao kako bi nam razotkrio krst da možemo raspoznati istinsku prirodu greha. Isusove reči su reči čoveka natovarenog sa teretom greha:

"A oko devetog sahata povika Isusa iza glasa govoreći: Ili! Ili! lama savahtani? to jest: Bože Moj! Bože Moj! zašto si Me ostavio?" Matej 27:46

Bog uopšte nije ostavio Svoga Sina. Međutim, pošto je Hristos nosio naše grehe na sebi, On je umro kao što umire čovek kome ne može biti oprošteno, jer je takva njegova volja - to je čovek koji, kada ga njegovi gresi pritisnu, smatra da mu ne može biti oprošteno ili nije stekao uverenje o oproštenju, i takav čovek će se *osećati* napušteno od strane Boga. U ovim Hristovim rečima vidimo prokletstvo greha koje je bilo na Njemu, prokletstvo koje je Kain izrazio sledećim svojim rečima:

"Evo me teraš danas iz ove zemlje da se krijem ispred Tebe, i da se **skitam** i potucam po zemlji..." 1. Mojsijeva 4:14

Reč "skitati" može označavati teturanje i drhtanje. Hristos je pokazao da je nosio Kainovo prokletstvo. On je osećao da je Očevu lice sakriveno i drhtao je zbog osećanja naše krivice. Pismo otkriva zašto dolazi do sakrivanja Očevog lica.

"Jer zbog tebe sam poniženje podnosio; sramota je moje lice prekrila." Psalam 69:7 (KJ prevod)

"Nego bezakonja vaša rastaviše vas s Bogom vašim, i gresi vaši zakloniše lice Njegovo od vas, da vas ne čuje." Isaija 59:2

Opretećen teretom greha, Hristos je uzviknuo:

"Jer me opkoliše zla nebrojena; **stigoše me nepravde moje, da ne mogu gledati**; ima ih više nego kose na glavi mojoj, srce me moje ostavi." Psalam 40:12

Kad je reč o Ocu, čitamo sledeće reči:

"Jer se ne ogлуši na molitve ništega niti je odbi; ne odvrati od njega lica Svojega, nego ga usliši kad Ga zazva." Psalam 22:24

Sramota naših greha je prekrila Isusovo lice pa nije mogao videti Očevu lice. On se suočio sa smrću kao što će se svaki grešnik suočiti s njom na kraju velike borbe. Hristos je osećao razgorelo ugljevlje u Svojoj duši.

"Opkoliše me bolesti paklene, stegoše me [ispred mene su] zamke smrtnne. U svojoj teskobi prizvah Gospoda, i k Bogu svojemu povikah; On ču iz dvora Svojega glas moj, i vika moja dođe Mu do ušiju. Zatrese se i pokoleba se zemlja, zadrmaše se i pomeriše iz temelja gore, jer se On razljuti. Podiže se dim od gnjeva Njegova, iz usta Njegovih oganj, koji proždire, i živo ugljevlje otkakaše od Njega." Psalam 18:5-8

Isus je iskusio smrt koju će doživeti zli ljudi. Vatra je došla iz Hrista i progutala Ga. Naši gresi koji su bili na Hristu su prouzrokovali da pati kao što će sotona i zli ljudi patiti na kraju.

"Od mnoštva bezakonja svojega, od nepravde u trgovini svojoj oskrvnio si svetinju svoju; zato ću izvesti oganj iz tebe, koji će te

proždreti..." Jezekilj 28:18, KJ prevod

Svetinja ili hram tela Hristovog, kao naše Zamene, je bio oskrnavljen mnoštvom našeg bezakonja. On je bio ranjen za naše prestupe i izbijen za naša bezakonja. Isus je na krstu već iskusio užasnu smrt koju će sotona doživeti. Hristovo srce je eksplodiralo zbog ognja koji je došao iz Njega i krv i voda su potekli. On je umro u ognju živog pakla; a upravo tako će umreti i zli ljudi. Zastajem ovde i zadivljeno razmišljam o tome da baš kao što ni Otac nikada nije napustio Svoga Sina, već je patio zajedno s Njim prilikom Njegovog umiranja na krstu, isto tako će naš Otac i Sin biti prisutni pored zlih ljudi i patiti zajedno sa njima u ognju pakla. Pismo nam kaže:

"U svakoj tuzi njihovoj On beše tužan..." Isaija 63:9

Niti jedan otac se ne može radovati kada izgubi dete, to za njega predstavlja agoniju i tako će i naš Otac i Njegov Sin ponovo osetiti agoniju krsta sa zlim ljudima tokom njihovog umiranja. Dok pravednici budu stajali na Sionskim zidinama i gledali one koje vole u tom ognju, Spasitelj će morati da ih provede kroz taj krst. Biće potrebno 1000 godina da ih pripremi za taj događaj. Kao što su Marija i učenici plakali u agoniji dok su posmatrali Sina Božjeg na krstu, tako će i pravednike probosti večni gubitak njihovih voljenih koji su odbili Božju blagodat. Rečeno nam je da će tek tada Bog otrti svaku suzu iz naših očiju.

"I Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovih, i smrti neće biti više, ni plača, ni vike, ni bolesti neće biti više; jer prvo prođe." Otkrivenje 21:4

Ovo se odigrava nakon smrti zlih ljudi iz 20. glave Otkrivenja.

"I more dade svoje mrtvace, i smrt i pakao dadoše svoje mrtvace; i sud primiše po delima svojim. I smrt i pakao bačeni biše u jezero ognjeno. I ovo je druga smrt. I ko se ne nađe zapisan u knjizi života, bačen bi u jezero ognjeno." Otkrivenje 20:13-15

Kao što je Hristos ustao iz groba Svojih patnji pre 2000 godina, tako će biti podignut iz Svoje agonije usled gubitka više milijardi Svoje dece koja su pljunula na Njega, prezrela Ga i odbacila Njegovu ljubav i milost. Kao što će Hristos biti podignut putem Očevog blagoslova, tako ćemo i mi biti podignuti sa Njim kako bi ušli u novu zemlju u kojoj neće biti niti jedne senke tuge.

Vratimo se nazad na Hristovu patnju na krstu. Želim da zapazimo jednu stvar. Zapažamo da je Hristos, iako se nalazio u samoj dubini očaja, a to su bili trenuci kada se osećao potpuno sam i usamljen - On je verom tražio od Oca da oprosti onima koji su Ga razapinjali.

"A Isus govoraše: Oče! oprosti im; jer ne znadu šta čine..." Luka 23:34

Smrt na krstu razotkriva sotoninu laž da nam Bog ne može oprostiti. Vidimo da je Bog voljno predao Svoga Sina našem ljudskom viđenju pravde. Dozvolio je da umre bez nade kako bi mi, nakon što budemo videli da je On ustao iz groba, mogli izabrati da verujemo da nam zaista naši gresi mogu biti oprošteni i kako bi mogli primiti blaženu nadu o novini života. Duh Sina Božjeg dolazi u naša srca, podiže našu duhovno osušenu ruku kako bi se uhvatila za milost Božju.

Zaista je divno uvideti da Bog nije zahtevao smrt! On naspram grešnika ne stoji kao dželat koji će izvršiti smrtnu kaznu. Naš Otac je voljno dozvolio Svome Sinu da nam pokaže krajnji ishod onih koji odbijaju da veruju u Božju milost. On nije ubio Svoga Sina kako bi Njegov gnev bio zadovoljen, već je Svoga Sina predao našem gnevu kako bi, kroz Njegovu smrt, mogli ugledati Božju ljubav.

Upozorenje koje je Bog dao u vrtu da će Adam umreti u onaj dan kada okusi sa drveta poznanja nije predstavljalo pretnju da će ga ubiti; to je bilo upozorenje na sud koji će čovek navući sam na sebe ako izabere da veruje da je Bog sebičan i da, stoga, neće oprostiti. Divna istina je da je jedino Isus, koji je jedini poznao dubinu, visinu, širinu i dužinu Božje ljubavi, znao da je moguće zamoliti Boga za milost i oprostjenje. (Matej 11:27) Dakle, jasno je da je Sin Božji taj koji dopire do ljudskih srca kako bi im dao hrabrost da veruju da im može biti oprošteno.

Otkrivenje krsta je zaista predivno! Nemojmo i dalje smatrati da Mu je "Bog zadavao udarce i mučio Ga", već da je "prezren i odbačen od ljudi" - udaran i mučen usled toga što ljudi imaju pogrešno razumevanje Božjeg karaktera. Bog nije zahtevao smrt kao kaznu za greh; smrt je izvestan rezultat verovanja da Bog neće oprostiti.

4. Moj ljubljani Sin

Vladala je duga tišina dok su bili u zagrljaju. Intenzitet osećanja je bio jak, ali su i jedan i drugi znali da je došlo vreme. Otac i Sin su od večnosti uvek imali blisku zajednicu, ali će ta zajednica uskoro biti prekinuta. Sin Božji treba da krene da ispuni zemaljski deo Svoje misije spasavanja sinova i kćeri čovečjih. I Otac i Sin razumeju rizik i cenu koji su uključeni u to, ali ih ljubav pokreće da nastave dalje.

Otac i Sin bacaju brz pogled na budućnost i posmatraju odvijanje misije. Prezir, odbacivanje, mržnja, pljuvanja, udarci, bič i ekseri - sve to pada u zaborav kada se uporedi sa jednim strašnim trenutkom kada će nebo i zemlja nepomično posmatrati razdvajanje Oca i Sina. Sin vidi milenijume ispunjene krivicom, patnjama, pobunama i osećanjima bezvrednosti koji padaju na Njega i gleda samog sebe kako drhti kao list, gleda sebe slomljenog i razorenog osećanjem sakrivenosti Očevog lica koje nastaje kao posledica greha.

Nakon posmataranja ovih budućih prizora, Otac i Sin su se zagrlili - kako da Ga Otac prepusti ovakvoj sudbini? Otac se još pre stvaranja Zemlje borio sa mogućnošću da ova misija doživi neuspeh i rizikom da zbog sile greha izgubi Svoga Sina. Sin Božji će uzeti ljudsku prirodu na sebe i to će otvoriti mogućnost Njegovom najvećem rivalu, sotoni, da Ga nadvlada. Uspeh nije bio garantovan. Otac je, u nastojanju da nas spasi, dopustio mogućnost večnog gubitka Svoga Sina. Veliko Očevo saosećanje koje je Njegov Sin nasledio se

ispoljilo u Hristovim molbama upućenim Ocu da Ga pusti da dođe na Zemlju i spasi nas. Da li će Otac dopustiti Svome Sinu da to učini? Da li će Mu dopustiti da se upusti u takav rizik?

Dubinu Očeve ljubavi prema nama možemo proceniti na osnovu Njegove ljubavi prema Njegovom Sinu i na osnovu rizika koji je bio podnet zbog nas. Očevu ljubav možemo zapaziti u prizoru krštenja Njegovog Sina kada je Otac progovorio.

"Ovo je Sin Moj ljubljeni koji je po Mojoj volji." Matej 3:17

Sin je milina Svome Ocu. Otac nema veće blago u životu od Svog Sina. Govoreći o Svom rođenju na nebu, Sin Božji kaže:

"Pre nego se gore osnovaše, pre humova ja sam se rodila; Još ne beše načinio zemlje ni polja ni početka prahu vasionom; kad je uređivao nebesa, onde bijah; kad je razmeravao krug nad bezdanom. Kad je utvrđivao oblake gore i krepio izvore bezdanu; Kad je postavljao moru među i vodama da ne prestupaju zapovesti njegove, kad je postavljao temelje zemlji; Tada bijah kod njega hranjenica, bijah Mu milina svaki dan, i veseljah se pred njim svagda." Poslovice 8:25-30

Zamišljamo Očevu nežnu ruku stavlenu na rame Njegovog Sina dok razgovaraju o stvaranju svemira. Bog je sve stvorio kroz Svoga Sina. Za Oca je bila radost posmatrati Sina kako koristi silu i intelekt koje Mu je dao.

"Bog koji je negda mnogo puta i različitim načinom govorio ocevima preko proroka, govori i nama u posledak dana ovih preko Sina, kojega postavi naslednika svemu, kroz kojega i svet stvori. Koji budući sjajnost slave i obličje bića Njegova, i noseći sve u reči sile Svoje... " Jevrejima 1:1-3

"Jer Otac ljubi Sina i sve dade u ruke Njegove." Jovan 3:35

Veza između Oca i Sina je bila toliko bliska da je Hristos mogao reći:

"Sve je Meni predao Otac Moj, i niko ne zna Sina do Otac; niti Oca ko zna do Sin i ako kome Sin hoće kazati." Matej 11:27

"Kao što Mene zna Otac i Ja znam Oca..." Jovan 10:15

"Jer Otac Sina ljubi, i sve Mu pokazuje što sam čini; i pokazaće Mu

veća dela od ovih da se vi čudite." Jovan 5:20

Baš kao što je Juda izrazio Josifu ljubav svoga oca prema sinu Venijaminu, isto tako je i duša nebeskog Oca bila "vezana za dušu" Hristovu. (1. Mojsijeva 44:30) Kad je reč o ljubavi prema svome detetu, brizi o njemu i njegovoj zaštiti, svaki brižan roditelj zna da ne postoji ništa šta ne bi uradio. Očeva ljubav prema Njegovom Sinu je upravo ovakva. Uzimajući u obzir ovaj kontekst, možemo razmišljati o najčuenijem stihu iz Pisma:

"Jer Bogu tako omilje svet da je i Sina Svoga jednorodnoga dao, da nijedan koji Ga veruje ne pogine nego da ima život večni." Jovan 3:16

Reč "tako" sačinjena od četiri slova nam govori o ljubavi koja ne može biti u potpunosti shvaćena. Dok je Otac slušao molbe Svoga Sina da nas spasi, On je prolazio kroz užas velike tame koji nijedno stvoreno biće nikad neće moći istinski dovoljno ceniti. Nakon ogromne borbe Otac je, iz ljubavi prema Svome Sinu i prema nama, odobrio Sinovljevu molbu da spasi ljudski rod. Ova tako zadivljujuća, tako neverovatna i čudesna ljubav će biti naša tema tokom čitave večnosti.

Kao što smo ranije nagovestili, Hristova patnja nije bila ograničena samo na period Njegove misije na Zemlji. Čim se pojavio greh, tu je bio i Spasitelj. Upravo je Duh Hristov održavao sveti par u Edemu. Kada su, na predlog sotone koji se nalazio u zmiji, zagrizli plod, njihovo odbacivanje Hrista i Njegovog Oca je smrskalo Isusa. Nakon svega što im je bilo pruženo, njihova sebična nezahvalnost je Hristu nanela strahovit bol. Ovo je dobro poznato svakom roditelju kome je dete okrenulo leđa. Međutim, Hristos ih nije napustio. Jedini način kako su oni mogli imati život je bio da Hristos, putem Svoga Duha, ostane s njima i da nastavi da im daje život dok su oni pritom gazili zakon i karakter Njegovog Oca.

Izraelac je trebao prineti jagnje kao žrtvu svaki put kada bi sagrašio.

"Ako li ko iz prostoga naroda zgreši nehotice, i učini što god što je Gospod zabranio da se ne čini, te skrivi, kad dozna za greh svoj, koji je učinio, tada neka dovede na žrtvu jare žensko zdravo za greh, koji je učinio. I neka metne ruku svoju na glavu žrtvi za greh, i neka je zakolje na mestu gde se kolje žrtva paljenica... I neka ga zapali sveštenik na oltaru za ugodni miris Gospodu; a tako će ga očistiti od greha sveštenik i oprostiće mu se. Ako li bi doveo između ovaca na

žrtvu za greh, neka dovede žensko zdravo. I neka metne ruke svoje na glavu žrtvi za greh, i neka je sveštenik zakolje na mestu gde se kolje žrtva paljenica." 3. Mojsijeva 4:27-29, 31-33

Ovaj proces otkriva tužnu istinu da svaki greh nanosi patnju Sinu Božjem. Od prvog greha pa sve do današnjeg dana, Hristos prolazi kroz agoniju odbacivanja i duboke tuge zbog onoga šta Njegova izgubljena deca čine jedna drugoj na Zemlji. Svaki greh dovodi do toga da bude ponovo razapet i naružen. (Jevrejima 6:6) Ovaj opseg patnje je izvan granica našeg shvatanja; deluje nam potpuno nemoguće da Hristova patnja nije trajala samo 48 sati (tokom trenutaka pre krsta i sam krst) niti čak 33 godine na Zemlji, već da se zapravo radi o 6000 godina neprekidne patnje i odbacivanja. Kada bi bilo moguće da sagledamo svu ovu patnju koja pogađa Očevu srce, istinski bi uvideli da Očeva patnja nije manja od patnje Njegovog Sina, jer svaki roditelj pati kada mu dete pati.

"Jer Bog beše u Hristu, i svet pomiri sa sobom ne primivši im greha njihovih, i metnuvši u nas reč pomirenja." 2. Korinćanima 5:19

Da li možemo samo maglovito uvideti Očevu patnju dok je pažljivo posmatrao kako svet postupa prema Njegovom Sinu? Da li možemo zamisliti slamanje Očevog srca kada Mu je Sin uputio reči:

"Oče Moj! ako je moguće da Me mimoide čaša ova; ali opet ne kako Ja hoću nego kako Ti." Matej 26:39

Ako bi znali da je Isus patio jedino pre 2000 godina, to bi nam moglo pružiti određenu utehu, međutim, Hristos i trenutno pati zbog svakog deteta koje je sotona zarobio u trgovinu seksualnim robljem, On pati zbog svakog deteta koje je beskućnik, koje gladauje i koje je u takvoj situaciji zbog ljudske sebičnosti; zbog svih žrtava kućnog nasilja i silovanja; zbog miliona onih koji su zarobljeni u drogi i alkoholu; zbog više hiljada ljudi u svakom danu koji sebi žele oduzeti život - Hristos to oseća, a takođe i Otac oseća. Ova patnja nije ograničena samo na žrtve okrutnosti, već obuhvata takođe i počinioce. Duh Hristov nastoji da spasi one koji zlostavljaju druge tako što ih osvedočava u njihov greh. Krivica koju oni osećaju je poslata ne da bi osudila, već da ih spasi kako im srce ne bi otvrdnulo i kako ne bi izgubili svoju dušu. Krivica koju osećaju je poslata kako bi spasila, a ne da bi ih osudila. Kada duša guši osećaj krivice alkoholom ili drogama ili bilo čime šta sprečava um da razmišlja o

onome šta je bilo učinjeno, Hristos je prezren, odbačen i ućutkan. Do ovoga dolazi u milijardama duša svakoga dana; oni se okreću od nesebične ljubavi sa krsta, jer je to prizor koji je previše sjajan i blistav da ga posmatraju.

U ovom trenutku bi se mogli naći u iskušenju da, kao i fariseji, uzviknemo:

"...Ti koji crkvu razvaljuješ i za tri dana načinjaš pomozi sam sebi; ako si Sin Božji siđi sa krsta. A tako i glavari sveštenečki sa književnicima i starešinama potsmevajući se govorahu: Drugima pomože, a sebi ne može pomoći. Ako je car Izrailjev, neka siđe sad s krsta pa ćemo Ga verovati." Matej 27:40-42

U životu Marije Magdalene vidimo istinski odgovor. Ona je shvatila šta je Isus trebao da pretrpi na krstu zbog nje i verovala je da joj je oprošteno zahvaljujući onome šta je On uradio. Njena zahvalnosti se izlila u bogatom talasu mirisa iz alabastrene bočice napravljene za Cara.

Međutim, mora se postaviti sledeće pitanje: Ako je Bog toliko moćan zašto dozvoljava da Njegov Sin i On doživljavaju takvu patnju i bol? A kao drugo, zašto se ne umeša i prosto zaustavi svu ovu patnju? Ovo je tema naše sledeće glave, ali za sada samo posmatrajte Jagnje Božje koje uze grehe sveta i čudite se ljubavi i strpljenju našeg nebeskog Oca što podnosi ovu patnju 6000 godina. Zaista Bogu TAKO omilje svet da je i Sina Svog jednorodnoga dao.

5. Ljubite neprijatelje svoje

Kada je Jovan Krstitelj predstavio Isusa kao Mesiju, probudile su se nade o obnavljanju nacionalne veličine. Pomisli o osvajaču koji bi bio kao što je bio Juda Makavejski koji je zbacio jaram seleukidskog carstva su kod Jevreja, dok su razmišljali o svojoj teškoj trenutačnoj situaciji pod gvozdenom pesnicom Rima, razbuktale njihov nacionalizam. Kada se veliki broj ljudi počeo okupljati oko ovog novog Učitelja i kada su počeli posmatrati ispoljavanja Njegove sile, očekivanja su počela rasti.

"I prohođaše po svoj Galileji Isus učeći po zbornicama njihovim, i propovedajući jevanđelje o carstvu, i isceljujući svaku bolest i svaku nemoć po ljudima. I otide glas o Njemu po svoj Siriji i privedoše Mu sve bolesne od različitih bolesti i s različnim mukama, i besne, i mesečnjake, i uzete i isceli ih. I za Njim iđaše naroda mnogo iz Galileje, i iz Deset Gradova, i iz Jerusalima, i Judeje, i ispreko Jordana." Matej 4:23-25

Nakon što je Isus rukopoložio dvanaestoricu učenika, otišao je sa njima na obalu mora. Počeo je pristizati velik broj ljudi; neki su došli da bi Ga slušali, a drugi da bi bili izlečeni. Kada se broj ljudi povećao, Isus ih je odveo do planinskih padina i počeo govoriti. Blagoslovi koji su silazili sa Njegovih usana bili su veoma jedinstveni, čovečanstvo nikada pre nije čulo ništa slično. On je otpočeo Svoj govor izjavama kao što su: blago krotkima, blago milostivima i

blago onima koji mir grade. (Matej 5:5,7,9) Isus nije obasuo hvalom hrabre ljude koji su vešto rukovali svojim mačevima radi istine, umesto toga, izrekao je blagoslov progonjenima pravde radi i onima koji podnose ruženja i zlostavljanja Njega radi. (Matej 5:10-11) Nije pričao kao neki osvetoljubivi general koji prikuplja svoje trupe za rat, već je ispoljio blagost, nežnost i ljubav Svoga Oca i želeo je da se ovo vidi i u svim Njegovim sledbenicima.

Ove reči koje su bile izgovorene nisu predstavljale samo Hristovu nauku, već ih je i ispoljavao u svakom detalju Svog zemaljskog života. Njegovo saučešće, milost i strpljenje prema svim ljudima su se uvek mogli videti. U njegovom strpljenju na kraju Njegove službe prilikom ismejavanja, batinanja i umiranja se nije nalazila ni trunka osvete, odmazde ili pretnji. Reči koje je izgovorio tog dana su tačno prikazale kakav je, a takođe je i, kao Očev predstavnik, prikazao kakav je Bog. Od ključnog značaja je da shvatimo da nam Isus nije rekao da činimo nešto šta On ne čini. Ne treba da mislimo da On, s obzirom da je božansko Biće, ima neka druga pravila za sebe u odnosu na ona koja ima za nas. Ne. Upravo zato što On *jest*e božansko Biće, Isus živi u potpunom skladu sa onim što nam je izgovorio na gori.

Isusove reči su se zarile duboko u jevrejski ponos i ambicije, a pošto su izrečene univerzalno celom čovečanstvu, one takođe prodiru duboko u sav ljudski ponos i ambicije. Otkrivamo istinu da kada grešan čovek ugleda barem tračak Božje dobrote, to ga navodi na pokajanje i otkriva mu značenje Isusovih početnih reči iz Njegove propovedi - blago siromašnima duhom i blago onima koji plaču zbog svog sebičnog ponosa i ambicija.

U nastavku Svog govora, Sin Božji je prodirao sve dublje i dublje u ljudski problem:

"Čuli ste kako je kazano starima: ne ubij; jer ko ubije, biće kriv sudu. A Ja vam kažem da će svaki koji se gnevi na brata svojega ni za što biti kriv sudu; a ako li ko reče bratu svojem: raka! biće kriv skupštini; a ko reče: budalo! biće kriv **paklu ognjenom**." Matej 5:21-22

Isus proširuje reči koje su bile date Mojsiju vekovima pre toga. On nije izvadio ni najmanje slove niti jednu titlu iz zakona, već ga je uzdignuo i učinio slavnim tako što ga je obasjao svetlošću.

"Nemoj mrzeti na brata svojega u srcu svojem; slobodno iskaraj bližnjega svojega, i nemoj trpeti greha na njemu. Ne budi osvetljiv, i

ne nosi srdnje na sinove naroda svojega; nego ljubi bližnjega svojega kao sebe samoga; Ja sam Gospod." 3. Mojsijeva 19:17-18

Ko od nas nije bio ljut na osobu koja se loše ponela prema nama? Kome nisu pale na um misli da se osveti osobama koje su nas možda omalovažile ili ponizile? Ko je bio u stanju da u svakom trenutku bude potpuno oslobođen od srdnje prema nekome? Apostol Jovan je kasnije, proširujući Isusove reči, zapisao:

"Svaki koji mrzi na brata svojega krvnik je ljudski; i znate da nijedan krvnik ljudski nema u sebi večnoga života." 1. Jovanova 3:15

O kakvom je to carstvu Isus govorio? Kada prema nekome osećamo mržnju to znači da smo ubice koje zaslužuju smrt?! Šta je to "pakao ognjeni" ili oganj pakla iz Mateja 5:22 o kome Isus govori? Pitajte Kaina koji je u mucu uzviknuo: "Krivica je moja velika da mi se ne može oprostiti!" (1. Mojsijeva 4:13) Pitajte Isusa koji visi na krstu i nosi krivicu celokupne ljudske mržnje, osvete i sebičnosti; pitajte Ga u vezi "pakla ognjenog" koji pada na one koji ovako žive.

Da li vas je neko vama blizak zaista duboko povredio? Da li ste osećali gnev prema toj osobi? Da li ste se borili da prekinete razmišljati o tome koliko vas je ranila i koliko želite da se izvrši pravda nad njom? Zar to nije živi pakao? Zar ne gore takve misli u našim srcima? Kako srce reaguje kada su u našem umu prisutne misli priželjkivanja nečije smrti? Kako se Duh Hristov, koji je privrženiji od brata, oseća kada se bavimo mislima i željama da drugi umru? Možda znamo da je pogrešno da im priželjkujemo smrt pa ih samo ne želimo nikad više videti. Međutim, zar to nije plod sa istog drveta samo što mu je boja drugačija? Kako pati Isus u ovom paklu ognjenom kada dozvolimo da takve misli gospodare nama?

Hristove reči predstavljaju direktan udarac merilima ljudskog međusobnog ophođenja. Poziv upućen ljudima da budu krotki, smerni i strpljivi kada se suoče sa zlostavljanjem i maltretiranjem zahteva od ovih slušača mnogo više nego što mogu pružiti, ali upravo je to njihova namera. Kao što je Isus rekao:

"Ne trebaju zdravi lekara nego bolesni. Ja nisam došao da dozovem pravednike no grešnike na pokajanje." Marko 2:17

Isus nastavlja dalje sa ovim carskim govorom sa preciznošću žileta kako bi pripremio ljudska srca da prime Njegovu blagodat. On je, u jednoj rečenici, razotkrio sebičnost svakog čoveka:

"Čuli ste kako je kazano starima: ne čini preljube. A Ja vam kažem da svaki koji pogleda na ženu sa željom, već je učinio preljubu u srcu svom." Matej 5:27-28

Svaki čovek koji je iskren prema sebi zna da ove reči pogađaju direktno u samu srž njegovog problema i da ga potpuno osuđuju. Isus izjavljuje da je problem naše "ja", da srca pojedinaca treba da budu reformisana. Bog želi usaditi novi princip u čoveka, princip koji on sam po sebi nema i ne može imati. Bog nam nudi Hristovu veru, "carstvo nebesko u nama", koje ako se primi čini da "sve novo postane". Život i postupci čoveka vere su prosto izraz tog principa čiji blagoslovi počinju iznutra, a onda se izlivaju napolje iz njega na sve oko njega bez obzira pod kakvom vladom i u kakvoj kulturi se čovek nalazio. Svet misli da bi Bog prvo delovao spolja, a onda iznutra. Čovek smatra da bi Bog prvo reformisao svet, da bi oduzeo vlast bezbožnicima i time uspostavio naciju pravednika. Međutim, plan da se prvo krene od spolja, pa onda od spolja pokušati ići prema unutra je uvek doživljavao neuspeh i uvek će doživljavati neuspeh. Ponovo vidimo da je ono na šta Isus poziva čoveku nemoguće, ali sa Bogom i Njegovom blagodaću u Hristu je sve moguće.

Ako možda postoji neko ko u svome srcu veruje da nikada nije učinio ništa pogrešno, sledeće Hristove reči slamaju tu mogućnost. Jedini način da čovek to postigne je putem priznanja svoje grešnosti i prihvatanjem krsta.

"Čuli ste da je kazano: oko za oko, i zub za zub. A Ja vam kažem da se ne branite oda zla, nego ako te ko udari po desnome tvome obrazu, obrni mu i drugi; i koji hoće da se sudi s tobom i košulju tvoju uzme, podaj mu i haljinu. I ako te potera ko jedan sahat, idi s njime dva. Koji ište u tebe, podaj mu; i koji hoće da mu uzajmiš, ne odreci mu. Čuli ste da je kazano: ljubi bližnjega svojega, i mrzi na neprijatelja svojega. A Ja vam kažem: ljubite neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji na vas mrze i molite se Bogu za one koji vas gone; da budete sinovi Oca svojega koji je na nebesima; jer On zapoveda svome suncu, te obasjava i zle i dobre, i daje dažd pravednima i nepravednima. Jer ako ljubite one koji vas ljube, kakvu platu imate? Ne čine li to i carinici? I ako Boga nazivate samo svojoj

braći, šta odviše činite? Ne čine li tako i neznabošci? Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski." Matej 5:38-48

Da li ste doživeli nekad da je neko, potpuno neisprovocirano, krenuo na vas i udario vas? Isus kaže da okrenemo i drugi obraz. Lista stvari koja je ovde navedena da se sprovodi u životu se nalazi potpuno izvan domena ljudskih mogućnosti, međutim, Isus nam pokazuje da ove stvari predstavljaju ovlašćenje za Njegovo carstvo. Kako je moguće voleti svoje neprijatelje? Voleti one koji vas žele ubiti? Voleti one koji vam žele nauditi i voleti one koji vas neprekidno žele povrediti? Isus traži od nas da ih volimo? Zbog čega?

"Da budete sinovi Oca svojega koji je na nebesima."

Da li ste zapazili ove reči? Ako ste krotki, milostivi, nežni i strpljivi i ako volite svoje neprijatelje tada time pokazujete da ste dete svog nebeskog Oca. Šta znače ove reči? One označavaju da je i Otac upravo ovakav! Ako On obasjava sunčevom svelošću i dobre i zle, tada ćemo i mi, kao Njegova deca, svojom ljubavlju obasjavati i dobre i zle, jer je naš nebeski Otac takav. Ovo je najveličanstvenija propoved ikad ispričana, jer govori o najveličanstvenijem, najdivnijem Biću koje postoji u svemiru, o našem nebeskom Ocu. On nam je otkriven kroz našeg najdragocenijeg Spasitelja, kroz Sina Boga živoga, koji tačno zna kakav je Otac. Ne postoji niti jedno drugo biće u celom svemiru koje zna kakav je Otac, a u ovoj propovedi vidimo da nam je Očev karakter otkriven.

Zapečaćujuća tačka ove stvarnosti su zadnje reči iz 5. glave jevanđelja po Mateju.

"Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski." Matej 5:48

Ovo nam dokazuje da sve što je Isus rekao u ovoj propovedi predstavlja otkrivenje Očevog karaktera ljubavi. Ove reči nam otkrivaju kako naš Otac postupa u raznim situacijama. U jevanđelju po Luki je dat sažetak reči "savršenstvo" koje Matej koristi i on glasi:

"Budite dakle milostivi kao i Otac vaš što je milostiv." Luka 6:36

Dakle, savršenstvo se nalazi u milosti. Moramo postaviti sledeće pitanje: Ako Bog voli Svoje neprijatelje i ako nam je kroz Svog Sina otkrio da je voljan položiti Svoj život za one koji Ga mrze, zašto onda deluje da Biblija naučava

da Bog mrzi Svoje neprijatelje savršenom mržnjom i da je u žaru Svog gneva, radi spasenja pravednih, voljan uništiti zle ljude puštanjem vatre i sumpora na njih samo kako bi ih gledao kako umiru u kricima prestravljenosti i agonije?

Ovo je pitanje na koje se moramo sada usmeriti pošto u Starom zavetu pronalazimo nekoliko priča koje *kao* da govore da je Bog voljan voleti Svoje neprijatelje do određene tačke, ali da nakon toga ispoljava sav Svoj nakupljeni gnev u ognjenom planuću koji uklanja ljude sa lica Zemlje. Neki ljudi sugerišu da je ovo neophodan podsetnik na to da se ne šegačimo sa Bogom, da čak i On ima granicu i da ćemo, ako je pređemo, platiti svojim životom umirući na najbolniji mogući način. Kako da uskladimo Očevo savršenstvo o kome je Isus govorio u besedi na gori i priče koje pronalazimo u Starom zavetu - ovo je tema prestalog dela ove knjige. Većina ljudi smatra da postoji ogroman jaz između Isusa iz jevanđelja i Boga iz Starog zaveta, međutim, čudno je da je upravo Mojsiju bilo rečeno da u 3. Mojsijevu knjigu zapiše one reči da volimo našeg bližnjeg i da nemamo nikakvu srdnju prema njemu.

Oni koji su slušali Isusa pre 2000 godina su takođe smatrali da postoji jedan takav jaz. Za one koji su verovali da je carstvo koje je Hristos opisivao upravo Božje carstvo i da je to prikaz Njegovog karaktera, Isusove reči su bile miris života na život, a kada je reč o onima koji se nisu mogli odreći svojih ambicija u ovome svetu i koji su verovali da Isus nije tačno prikazao Očev karakter niti kako Božje carstvo treba da izgleda, u njima je bilo seme mržnje prema Isusu zbog toga što je On za njih bio varalica. Oni nisu poznavali Boga kojeg je Isus opisao i zato nisu mogli smatrati Isusa Sinom boga koga su oni obožavali. Ako je istina ono šta je Isus govorio onda, ili nikad nisu poznavali istinskog Boga, ili se njihov bog promenio.

Da li su sledeće reči koje je Bog izgovorio istinite?

"Jer Ja Gospod ne menjam se; zato vi, sinovi Jakovljevi, ne izgiboste."
Malahija 3:6

Da li je Bog iz jevanđelja isti kao i Mojsijev, Avramov i Nojev Bog? Da li je Hristos isti juče, danas i zauvek? (Jevrejima 13:8) Ovo su pitanja koja zah-tevaju presudu. U međuvremenu, radujmo se prikazu Oca koji nam je Isus dao na onom planinskom obronku i ohrabrimo se da sa Hristom možemo voleti ne samo svoje prijatelje, već i neprijatelje.

6. Oganj sa neba

Dok su provodili vreme sa Isusom, učenici su se divili Njegovim rečima i delima. Svetlost carstva koje je objavio tokom propovedi na gori je i dalje težila da prodre u mračne i skrivene delove njihovih umova. Pošto je mrlja želje za zemaljskim uzvišenjem i dalje bila prisutna u njima, misli učenika su se usmerile na pozicije koje bi mogli dobiti u nebeskom carstvu. Ovo je prirodno dovelo do još jedne rasprave:

"A uđe misao u njih ko bi najveći bio među njima." Luka 9:46

Zašto su se njihove misli okrenuli ka temi sopstvenog značaja? Oni su bili uzbuđeni zbog sile Božje koja se ispoljavala u Isusu, ali još nisu prihvatili Njegov krst. Plašili su se da Ga pitaju za značenje krsta pošto je to bilo praćeno nagoveštajem da bi njihove nade mogle doživeti razočarenje.

"I svi se divljahu veličini Božjoj. A kad se svi čuđahu svemu što činjaše Isus, reče učenicima Svojim: Metnite vi u uši svoje ove reči: jer Sin čovečji treba da se preda u ruke čovečije. A oni ne razumeše reči ove; jer beše sakrivena od njih da je ne mogaše razumeti; i bojahu se da Ga zapitaju za ovu reč." Luka 9:43-45

Isus je pročitao želju njihovog uma za veličinom, uzeo malo dete, obuhvatio ga Svojim rukama i rekao im:

"Koji primi ovo dete u ime Moje, Mene prima; i koji Mene prima, prima Onoga koji Me je poslao; jer koji je najmanji među vama on je

veliki." Luka 9:48

Nevino dete nije imalo želju za nacionalnom veličinom. U svojoj jednostavnosti shvatanja, ono je prosto odreagovalo na nežni i topli Učiteljev dodir. Ovo je bila definicija veličine u Njegov carstvu - jednostavna, istrajna ljubav puna poverenja prema Gospodu. Životne ambicije i razočarenja su učenicima oduzeli njihovu jednostavnost, ali Isus je došao kako bi im povratio detinjsku nevinost koja će se pripojiti mudrosti zrelih godina.

Pošto su bili povezani s Njim, učenici su posle određenog vremena zavoleli Isusa. Oni su svakodnevno posmatrali Njegovo saučešće i ljubav prema ljudima i slušali predivne stvari koje je iznosio o Svome Ocu. Jednog dana, Isus je, nakon dugog perioda rada, poslao Svoje učenike u samarjansko selo kako bi pronašli prenoćište.

"A kad se navršše dani uzeća Njegova, On nameri da ide pravo u Jerusolim. I posla glasnike pred licem Svojim; i oni otidoše i dođoše u selo samarjansko da Mu ugotove gde će noćiti. I ne primiše Ga, jer videše da ide u Jerusolim." Luka 9:51-53

Kada su učenici videli kako su Samarjani postupili prema njihovom Gospodu, bili su ogorčeni zbog nedostatka gostoprimstva. U naletu osećanja, pokazali su dubinu tame koja je prisutna u ljudskim srcima:

"A kad videše učenici Njegovi Jakov i Jovan, rekoše: Gospode! hoćeš li da rečemo da oganj siđe s neba i da ih istrebi kao i Ilija što učini?"
Luka 9:54

Deluje da su imali biblijsko opravdanje za svoj ubilački plan da spale Samarjane. Spomenuli su priču o Iliji koji je prizvao oganj sa neba na neke ljude koji su mu želeli nauditi. Naoružani tom pričom, učenici su osećali da je potpuno opravdano da prizovu smrt na te nezahvalne Samarjane. Odgovor koji je Isus dao je bio popriličan šok.

"A On okrenuvši se **zapreti im** i reče: ne znate kakvoga ste vi duha; Jer Sin čovečji nije došao da pogubi duše čovečje nego da sačuva."
Luka 9:55-56

Ove reči otkrivaju srce Isusove misije i karaktera. Isus nije uništitelj, već Spasitelj. Deluje da je Isus u isto vreme ukorio ne samo učenike, već i Ilijine postupke.

"Tada posla k njemu pedesetnika s njegovom pedesetoricom; i on otide k njemu; i gde, on seđaše navrh gore; i pedesetnik mu reče: čoveče Božji, car je zapovedio, siđi. A Ilija odgovarajući reče pedesetniku: ako sam čovek Božji, neka siđe oganj s neba i proždre tebe i tvoju pedesetoricu. I siđe oganj s neba i proždere njega i njegovu pedesetoricu." 2. O carevima 1:9-10

Površno čitanje ove priče kao da nagoveštava da, iako je Isus došao na ovu Zemlju da spasi ljudske živote, Bog iz Staroga zaveta je bio vrlo voljan da spali žive ljude zato što su se usudili da zarobe Njegovog proroka. Da li je Isus ukorio samo učeničku mržnju, jer su želeli uništiti Samarjane ili je takođe ukorio i Ilijine postpupke? Odgovor koji je Isus pružio učenicima u vezi Svoje misije nagoveštava da je ukorio takođe i Iliju. Kako bi Isus mogao ukoriti učenike rečima da je Njegova misija da spasava ljude, a onda reći da u nekim slučajevima uništava ljude?! Da je bio takav, On bi im rekao: "Sada nije vreme za te stvari" ili "Prvo treba da se još malo molimo za njih". Isus ne pruža nikakav nagoveštaj o odloženoj odmazdi, On jedino spominje spasavanje ljudskih života nasuprot uništavanju.

Deluje da se mnogi moderni prevodi Biblije poprilično srame ovih Isusovih reči koje vidimo u King James (Car Džejms) prevodu, jer tih reči tamo prosto nema.

"A On okrenuvši se ukori ih. Nakon toga su On i Njegovi učenici otišli u drugo selo." Luka 9:55-56, NIV prevod

"A On okrenuvši se ukori ih. I otišli su u drugo selo." Luka 9:55-56, RV prevod

Izostavljanje reči koje je prisutno u raznim prevodima ima ogromne posledice kada je reč o razumevanju Božjeg karaktera. Jedno značajno pitanje koje mora biti postavljeno je sledeće: ko je pustio oganj sa neba na ove ljude? Moramo se vratiti unazad u priči o Iliji na nešto veoma značajno šta mu je Bog pokazao nakon pobede na gori Karmil.

"A On reče: izidi i stani na gori pred Gospodom. I gle, Gospod prolažaše, a pred Gospodom velik i jak vetar, koji brda razvaljivaše i stene razlamaše; ali Gospod ne beše u vetru; a iza vetra dođe trus; ali Gospod ne beše u trusu; a iza trusa dođe oganj; ali Gospod ne beše u ognju. A iza ognja dođe glas tih i tanak." 1. O carevima 19:11-

Šta je Bog želeo reći Iliji? Isti princip vidimo i na drugom mestu u Pismu:

"To je reč Gospodnja Zorovavelju: ne silom ni krepošću nego Duhom Mojim, veli Gospod nad vojskama." Zaharija 4:6

Bog je govorio Iliji da On ne primenjuje silu kako bi naterao ljude da Mu budu poslušni i kako bi proširio Svoje carstvo, već da tihim i tankim glasom deluje na ljudska srca kako bi ih usmerio prema istini. Ako je Bog rekao Iliji da nije u ognju, a onda se okrenuo i spalio 102 muškarca koji su ga želeli zarobiti, onda tu imamo protivrečnost. Radilo se o 102 muškarca, jer je oganj pao dva puta, pao je na dve grupe od po 50 ljudi i na njihove vođe. Tačno je da je Bog poslao oganj da proguta žrtvu na oltaru, ali ova vatra nije bila poslata da uništi ljudske živote, već da ih spasi. Iliji je pre prizivanje ognja sa neba na ove ljude bilo pokazano da Bog nije u ognju kako bi primorao ili prisilio ljude da Mu se povinuju. Puzeće pokoravanje ispoljeno od strane trećeg pedesetnika postavljenog nad 50 ljudi nije bilo pokoravanje koje je Bog želeo.

"Tada opet posla trećega pedesetnika s njegovom pedesetoricom. A ovaj treći pedesetnik kada dođe, kleče na kolena svoja pred Ilijom, i moleći ga reče mu: čoveče Božji, da ti je draga duša moja i duša ove pedesetorice, sluga tvojih." 2. O carevima 1:13

Da li je ovaj čovek kleknuo s poštovanjem pred Ilijinim Bogom zato što Ga je voleo i želeo da Mu se pokloni? Zasigurno ne! On je bio preplašen da će poginuti i molio je za svoj život. Da je ovakvo klanjanje bilo prihvatljivo kod Boga, Isus bi u tom slučaju mogao prizvati oganj sa neba na nekoliko fariseja i nekoliko Rimljana i svi bi se odmah poklonili Bogu - ne iz ljubavi prema Njemu, već iz straha. Dakle, Bog nije bio u ognju koji je progutao te ljude. Kako onda da objasnimo ono šta se tamo desilo?

"Tada posla k njemu pedesetnika s njegovom pedesetoricom; i on otide k njemu; i gde, on seđaše navrh gore; i pedesetnik mu reče: čoveče Božji, car je zapovedio, siđi. A Ilija odgovarajući reče pedesetniku: ako sam čovek Božji, neka siđe oganj s neba i proždre tebe i tvoju pedesetoricu. I siđe oganj s neba i proždere njega i njegovu pedesetoricu." 2. O carevima 1:9-10

Pedesetnik i njegovi ljudi su bili pod autoritetom izraelskog cara koji je zatražio pomoć od Velzevula, akaronskog boga. Akaronski bog je bio lažni bog nadahnut od strane sotone. Traženjem pomoći od ovog boga, on se stavio pod sotoninu nadležnost.

"Ne znate li da kome dajete sebe za sluge u poslušanje, sluge ste onoga koga slušate, ili greha za smrt, ili poslušanja za pravdu."
Rimljanima 6:16

Iako su se ovi ljudi, koji su predstavljali cara, stavili pod sotoninu nadležnost, pedesetnik je i dalje priznavao Iliju za Božjeg čoveka. Ceo Izrael je pamtio šta se desilo na planini Karmil kada su videli da je Bog sa Ilijom. Ako je pedesetnik verovao da je Ilija čovek Božji, zašto je Ilija tražio znak kako bi to potvrdio? Odgovor pronalazimo malo kasnije u toj glavi.

"A anđeo Gospodnji reče Iliji: idi s njim i **ne boj ga se**. I usta Ilija i otide s njim k caru." 2. O carevima 1:15

Iliji je bilo rečeno da se ne plaši. Zašto se Ilija plašio? Izvor ovog problema se nalazi u nečemu šta se desilo odmah nakon događaja na planini Karmil.

"Tada im reče Ilija: pohvatajte te proroke Valove da nijedan ne uteče. I pohvataše ih, i Ilija ih odvede na potok Kison, i pokla ih onde." 1. O carevima 18:40

Pre nego je Ilija poubijao sve Valove proroke, stajao je neustrašivo pred carem i svim njegovim ljudima. Pre toga je bio gonjen više od 3 godine nakon što je neustrašivo izašao pred cara da mu kaže da neće biti kiše. Nije spomenuto da se Ilija plašio za vreme svih tih iskustava. Tek nakon što je poubijao sve Valove proroke *mačem*, postao je uplašen.

"Tada Jezavelja posla glasnike k Iliji i poruči mu: tako da učine bogovi i tako da dodadu, ako sutra u ovo doba ne učinim od tebe šta je od kojega god tih. A on videći to usta i otide duše svoje radi, i dođe u Virsaveju Judinu, i onde ostavi momka svojega." 1. O carevima 19:2-3

Deluje da postoji suprotan princip u odnosu na ono zlatno pravilo i da on glasi: "Kakvo god zlo vi učinite drugima, plašićete se da ćete i vi doživeti isto to." Kain je to zasigurno doživeo.

"A Kain reče Gospodu: krivica je moja velika da mi se ne može oprostiti. Evo me teraš danas iz ove zemlje da se krijem ispred Tebe, i da se skitam i potucam po zemlji, **pa će me ubiti ko me udesi.**" 1. Mojsijeva 4:13-14

Nakon što je Ilija pobjegao od ruku pokvarene Jezavelje, rekao je nešto čudno.

"A sam otide u pustinju dan hoda; i došav sede pod smreku, i zažele da umre, i reče: dosta je već, Gospode, primi dušu moju, jer nisam bolji od otaca svojih." 1. O carevima 19:4

Ilija je bežao da spasi život, a onda traži od Boga da uzme njegov život. Zašto prosto nije dopustio Jezavelji da ga ubije? Nakon toga, on dodaje žalosne reči: "Jer nisam bolji od otaca svojih". Šta je time hteo reći? Njegovo priznanje upućeno Bogu malo kasnije, otkriva motiv.

"A onda uđe u jednu pećinu i zanoći u njoj; i gle, reč Gospodnja dođe mu govoreći: šta ćeš ti tu, Ilija? A on reče: revnovah veoma za Gospoda Boga nad vojskama; jer sinovi Izrailjevi ostaviše zavet Tvoj, Tvoje oltare razvališe, i proroke Tvoje pobiše mačem, a ja ostah sam, pa traže dušu moju da mi je uzmu." 1. O carevima 19:9-10

Ilija izliva Bogu svoje razočarenje i frustriranost zbog propusta koje je Izrael napravio i zbog ubijanja Gospodnjih proroka mačem. On se nadao da će se narod sjuriti na njegovu stranu i pomoći mu u reformisanju carstva. Nadao se da će, nakon što mu je Jezavelja zapretila, svi stati na njegovu stranu da osujete njene namere, ali je ostao sam. Delovalo je kao da je sve bilo uzalud. Takođe je bio otkriven i njegov motiv ubijanja Valovih proroka. Oni su poubijali Božje proroke mačem. Kazna za idolopoklonstvo zapisana u Mojsijevom zakonu je bila smrt kamenovanjem, a ne ubijanje mačem. Govorićemo o kazni kamenovanjem u jednoj drugoj glavi, ali suština je da se Ilija nije pridržavao naredbi izrečenih u Pismu kada je reč o obračunavanju sa idolopoklonstvom. Ovo otkriva da je, iako je Ilija želeo odati počast istinskom Bogu, uradio to na pogrešan način. Ovo nas vraća na priču sa učenicima. Oni su voleli i poštovali svog Gospoda, ali je sotona potkopao njihovu ljubav kada stvari nisu išle kako su oni želeli, duh osвете je bio razotkriven i stoga je bilo pogodno da se učenici u duhu povežu sa pričom o Iliji, jer ona odražava isti duh. Podsetićemo se sledećih reči:

"Ilija beše čovek istih sklonosti kao i mi..." Jakov 5:17 (KJ prevod)

Ilija je znao da su Valovi proroci zaslužili smrt, ali njegov način rešavanja ovakve situacije ga je naveo da napravi korake koji nisu bili u skladu sa Božjim poredkom. Njegov iznenadni strah od smrti koji ranije nije imao je dokaz toga. Kada su mu pristupili vojnici, taj strah je i dalje bio prisutan u njemu. Pošto je Ilija poubijao proroke mačem, plašio se da će poginuti od mača. Iako pedesetnik nije sumnjao u to da je Ilija Božji čovek, sam Ilija se borio sa svojim strahom od smrti i mišlju da još uvek nije bolji od svojih očeva. Sotona je iskoristio Ilijinu sumnju i naveo ga da je izrazi. To vidimo u sledećim rečima:

"**Ako** sam čovek Božji, neka siđe ogranj s neba i proždre tebe i tvoju pedesetoricu." 2. O carevima 1:10

Ovo je slično sledećim rečima koje je sotona izgovorio:

"**Ako** si Sin Božji, reci da ovo kamenje hlebovi postanu." Matej 4:3

Upotreba božanske sile kako bi uverila osobu u njenu poziciju pred Bogom je nedostatak vere. Mi treba verom da smatramo da smo deca Božja na osnovu onoga šta nam je Bog već rekao. Kakvu korist je ovo ispoljavanja sile donelo pedesetorici ljudi? Kako im je to pomoglo da veruju u ono šta su već rekli - da je Ilija čovek Božji? Ilija je bio taj koji je bio nesiguran u vezi toga. Ova nesigurnost je prouzrokovala da Ilija zaboravi da Bog nije u ognju i pokleknuo je pred sotoninim predlogom da prizove ogranj na ove ljude. Da li imamo dokaz da sotona može pustiti ogranj sa neba i spaliti ljude?

"A Gospod reče sotoni: evo, sve što ima neka je u ruci tvojoj; samo na njega ne diži ruke svoje. I otide sotona od Gospoda. Dok ovaj još govoraše, dođe drugi i reče: ogranj Božji spade s neba i spali ovce i momke, i proždre ih; i samo ja jedan utekoh da ti javim." Jov 1:12,16

Neka pitanja su i dalje prisutna. Ako je sotona prevario Iliju pomoću sumnje u vezi samog sebe, kako je moguće da je Ilija odmah u sledećoj glavi bio uzet na nebo? Pomisao da tako velika greška učinjena pred kraj njegovog zemaljskog života treba da bude nagrađena sa direktnim prelaskom na nebo i u večni život deluje apsurdno. Kada razmotrimo slučaj Jovana Krstitelja, vidimo da je on sumnjao da je Isus Mesija neposredno pred kraj svog života.

"A Jovan, čuvši u tamnici dela Hristova posla dvojicu učenika svojih. I reče Mu: jesi li ti onaj što će doći, ili drugoga da čekamo?" Matej

11:2-3

Isus je Jovanovim učenicima odgovorio:

"A Isus odgovarajući reče im: idite i kažite Jovanu što čujete i vidite: slepi progledaju i hromi hode, gubavi čiste se i gluhi čuju, mrtvi ustaju i siromašnima propoveda se jevanđelje. I blago onome koji se ne sablazni o Mene." Matej 11:4-6

Biblija nam ne kaže kako je Jovan odreagovao, ali na osnovu načina na koji je Isus govorio o Jovanu jasno vidimo da je Jovan nadvladao svoje sumnje i bio pripremljen za mučeništvo. Isus je rekao:

"I ako hoćete verovati, on je Ilija što će doći." Matej 11:14

Takođe nam je rečeno:

"I on [Jovan] će napred doći pred Njim u duhu i sili Ilijinoj..." Luka 1:17

Jovan Krstitelj je učinio silno delo za Boga, ali je onda imao ozbiljnu krizu vere koju je prevazišao i kao rezultat toga, bio je spreman za smrt. Ovde vidimo ispoljen isti duh kao i Ilijin; Ilija je učinio silno delo za Boga, a onda imao ozbiljnu krizu vere pred kraj svoje službe. Ilija je nadvladao svoju sumnju u vezi samog sebe zbog koje je oko sto muškaraca poginulo ognjenom smrću i bio je prenesen na nebo. Ovo je dragocena lekcija za sve nas da će "pravednik od vere živeti", a ne na osnovu zasluga svojih dela. Ilijino uzimanje na nebo nakon tako velike greške svima nama pruža veliku nadu da ćemo i mi, nakon što budemo uvideli koliko smo slabi i bespomoćni, moći biti preneseni. Radujmo se da se spasenje nalazi samo u Hristovim zaslugama, a ne u navodnim delima proroka superheroja koji mogu u svojoj samoodbrani u ime Božje uništiti druge.

Još jedno pitanje koje treba razmotriti je: zašto je Bog dozvolio da sotona uništi ove ljude ognjem? Pošto su ovi ljudi bile sluge izraelskog cara koji se predao Velzevulu, akaronskom bogu, oni nisu imali zaštitu od uništitelja. Pošto je sotoni bio omogućen pristup ovim ljudima, on ih je želeo uništiti na neki način koji bi nagoveštavao da ih je Bog ubio. Učiniti određeno delo, a onda ubediti svet da je to Bog uradio - ovo je bila skoro savršena prevara. Sotona je iskoristio Ilijine strahove kako bi mu pružile alibi koji mu je bio potreban. Ovaj plan je bio veoma uspešan s obzirom da većina ljudi veruje da

je Bog spalio te ljude, ali hvala Bogu, Isus nam kaže da to nije Njegov Duh. On je Spasitelj, a ne uništitelj.

Zaista je predivno znati da je naš dragoceni Spasitelj - koji je uzeo na ruke ono malo dete i otkrio nam veličinu Njegovog carstva - upravo Spasitelj u kome možemo biti spokojni. On nas ni na koji način neće povrediti zato što je Isus Pastir, a ne krvnik; On vodi Svoje ovce pokraj tihe vode i ne muči ih do smrti. Međutim, treba razmotriti još neke stvari u vezi ognja pre nego budemo mogli biti sigurni da je naš nebeski Otac zaista neko od koga se ne treba plašiti.

7. Da vam ne otvrdnu srca

U trećoj glavi smo govorili o smrti na krstu i neverovatnoj ljubavi koja je bila ispoljena na njemu. U četvrtoj glavi smo posmatrali dubinu nežnosti koja postoji između Oca i Sina. Ove dve istine nam pružaju značajnu osnovu za razumevanje Božjeg karaktera i prirode Njegovog carstva. 9. glava jevanđelja po Luki nam pruža odličan opis koji pokazuje šta se dešava kada se odupremo krstu. Ona nam prikazuje kako dolazi do toga da ljudi sebi dopuste stvaranje želje da Bog pali žive ljude kao odmazdu za njihove grehe i da pritom veruju da je ovo u skladu sa Njegovim karakterom.

Luka 9:18-20 Matej 16:13-17 Marko 8:27-29	Otkrivena veza između Oca i Sina	Petar priznaje da je Isus - Božji Hristos. Matej je zapisao da je Petar rekao da je On - Hristos, Sin Boga živoga. Isus kaže Petru da ovo znanje predstavlja duhovno otkrivenje koje potiče od Oca i da to nijedan čovek ne može sam spoznati ako mu Bog to ne otkrije.
Luka 9:21-22 Matej 16:21-23 Marko 8:31-33	Prvo upozorenje na krst	Isus daje prvo upozorenje u vezi ljudske mržnje prema pokornom Sinu Božjem i da će biti ubijen. Petar je ispoljio intenzivnu reakciju na te reči i izražajno izjavio da se to neće desiti! On je odbio da njegova

		ambicija za uzvišenjem bude razapeta i ovo predstavlja odbacivanje krsta. Isus je ukorio duh sotone koji je nadahnuo Petrov komentar.
	Prvo otvrdnjivanje	Nema zapisa da su Petar ili učenici prihvatili reči o nadolazećem krstu i pitali kako treba da se pripreme. Ovo je počelo otvrdnjivati srca učenika na Hristove patnje i Njegov krst.
Luka 9:23-27 Matej 16:24-28 Marko 8:34-38	Poziv da se ponese krst odricanja od svoga "ja"	Isus upozorava učenike da moraju ostaviti svoje svetske ambicije ako Ga žele slediti. Na stazi kojom On hoda nema svetske slave samo odricanje od svoga "ja" i služba drugima.
Luka 9:28-36 Matej 17:1-8 Marko 9:1-6	Otac im nalaže da slušaju Njegovog Sina.	Otac, u milosti, otkriva slavu Svoga Sina i podstiče ih da slušaju ono šta On govori. Prethodno odbacivanje krsta označava da učenici nemaju savršenu ljubav i oni su se veoma uplašili glasa sa neba. "Strah ima muku"; "A ko se boji nije savršen u ljubavi". (1. Jovanova 4:18)
Luka 9:37-42 Matej 17:14-21 Marko 9:14-29	Ispoljavanje neverstva.	Odbijanje da se prihvati krst počinje da se ispoljava u sledećem obliku: kao neverovanje. Učenici ne mogu isterati demona, jer se njihova srca i dalje nalaze pod uticajem želje da budu veliki. Isus upozoravajući ukazuje na njihov nedostatak vere.
Luka 9:44-45 Matej 17:22-23	Drugo upozorenje na krst. Srca postaju	Isus im iz ljubavi ponovo govori o krstu kako bi im pomogao da napuste ambicije koje su gajili u

Marko 9:31-32	još otvrdnutija.	svojim srcima, ali oni opet odbacuju ovaj poziv na pokajanje i prosto samo postaju tužni zbog onoga šta je Isus rekao. Kao rezultat toga, njihova srca postaju još otvrdnutija.
Luka 9:46-48 Matej 18:1 Marko 9:33-38	Rast sebičnih ambicija.	Učenici su otvorili vrata sotonu koji ih je kušao da se upuste u razgovor o tome ko je među njima najveći. Isusova reakcija na to je stavljanje malog deteta među njih i upućivanje upozorenja da, ukoliko ne postanu kao to dete, neće moći ući u carstvo nebesko.
Luka 9:49-50 Marko 9:38-39	Pojavljuje se duh dominacije.	Pošto su učenici težili za najvišom pozicijom, nisu želeli da im neko uzme tu poziciju tako da su ispoljili duh prisile prema onima koje su smatrali konkurencijom.
Luka 9:51-54	Pojavljuje se duh ubistva koji su opravdavali uz pomoć Pisma.	Pošto su odbili krst odricanja od svoga "ja", duh ponosa je obuzeo srca učenika koji ih je navodio da kontrolišu druge, a onda i na ubistvo. Otvrdnjivanje njihovih srca ih je navelo da misle da nema ničeg lošeg u ubijanju ljudi u Božje ime.

Učenici nisu hteli prihvatiti Isusova upozorenja o Njegovoj predstojećoj smrti koju će Mu zadati okrutne ruke vođa nacije. Oni su usmerili sve svoje ambicije za nacionalnim uzdignućem na Njega. Njihovo viđenje Isusa nije bilo u skladu sa onim kakav je On istinski bio, već su imali svoju sliku stvorenu prema sopstvenim željama. Želeli su da Hristos bude Varnava¹, a realnost krsta je

---

¹ Varnara je bio politički vođa iz Hristovog vremena koji se zauzimao za zbacivanje rimske kontrole nad Izraelom. Pozivao je na nasilje kako bi se ostvario taj cilj i tvrdio

razapela njihove snove i pretvorila ih u prah. Oni su izabrali da ne prihvate krst i da ne žele sticati sve jasnije i jasnije razumevanje ogromne patnje koju je Isus doživljavao svakog dana dok je gledao da je skoro svako odbacio i prezreo Njegovu poruku, misiju i Njegovu ličnost kao Božjeg predstavnika. Umesto toga, oni su izabrali da odbace ovu patnju i to je onda otvrdnulo njihova srca.

Kada je nebeski Otac tokom Isusovog krštenja objavio svetu Svoju duboku ljubav prema Sinu, otvorila se mogućnost da ljudi istinski shvate ljubav, nežnost i osećajnost Boga i Njegovog Sina. Upravo ih ova osećajnost navodi da nose taj užasni krst agonije putem samoodricanja. Ljudska sebičnost, ponos i ugađanje sebi, svakog dana razdiru Njihovo srce. Božji karakter koji obuhvata i ljubav prema slobodi dozvoljava ljudima da Ga godinama preziru i odbacuju, a On nikad ne pribegava odmazdi. Bog dozvoljava da njihova srca otvrdnu i tužno ih posmatra kako se uništavaju, ali neprekidno nastoji da ih zaustavi u tome. Učenici su bili pozvani da počnu zapažati blistavost ove ljubavi, ali krst nije bio ono šta su oni hteli i, kao što je i Izrael rekao Mojsiju da pokrije svoje lice koje je sijalo, učenici su navukli veo preko svojih srca kako bi sprečili da ih istina omekša.

Kada su Kain i Avelj posmatrali krv jagnjeta, Kain je stavio veo preko svog srca kako bi zamračio smisao patnje i tako je jagnje zapravo postalo katalizator za otvrdnjivanje njegovog srca i to ga je pripremio da ubije svog brata. Avelj je, posmatravši jagnje, drhtao dok je razmišljao o tome šta je time nagovešteno. On je razmišljao o Božjem Jagnjetu koje će biti slomljeno radi nas i plakao je slomljenog srca. Isto žrtveno jagnje je kod ta dva čoveka dovelo do potpuno suprotnih rezultata.

Svetlost sa krsta je upravo ovakva. Ona je toliko sjajna da moramo ili pasti na Stenu i razbiti se ili se odupreti i postati tvrdi kao stena i onda će nas, kao posledicu toga, naša savest smrskati kada se naposletku suočimo sa istinom o Božjoj ljubavi.

Ovi principi su od ključnog značaja za nas kako bi ispravno razumeli biblijske priče. Ako ne budemo mogli prihvatiti Očevu nežnu ljubav prema Njegovom Sinu, naša srca neće moći biti istinski smekšana kako bi protumačili Božje

---

je da je mesijanska ličnost. Njegovo ime, Varnava, znači "očev sin" i on je bio falsifikat Hrista koji je istinski Očev Sin.

sudove. Otac koji voli svoju decu, nikada ne bi spalio svoju živu decu izlivanjem rastopljenog sumpora dok oni vrište u umirućoj agoniji. Verovanje da bi Bog to mogao učiniti predstavlja nerazumevanje veze između Oca i Njegovog Sina i blagodati koja izvire iz Njih i izliva se na svemir. Nerazumevanje krsta dovodi do toga da ljudi zaborave agoniju kroz koju prolazi kada Ga preziru, mrze i odbacuju; međutim, On odbija dići ruke od onih koji Ga odbacuju. Njegovo srce ostaje otvoreno sve do samoga kraja i nada se da će se grešnici okrenuti k Njemu. Ako Ga naposletku odbace i potpuno se okrenu od Njega, svako odbacivanje će Mu zadati ogroman bol. To je bol od kog mi, kao grešnici, bežimo izražavajući pritom tugu, bes i gađenje. Mi nikad ne bi dozvolili da nam to neko iznova i iznova radi. Dozvoljavanje Svome srcu da doživljava odbacivanje je Očev istinski krst koji je bio ispoljen u Njegovom Sinu.

Sila i misterija krsta objašnjava sve druge misterije u vezi Božjih sudova. Gde god primetimo izlivanje sudova na ljude u Pismu, moramo ih protumačiti u svetlosti krsta, jer su se na tom mestu milost i pravda poljubile. Pismo nam kaže:

"Hristos je nas iskupio od kletve zakonske postavši za nas kletva, jer je pisano: proklet svaki koji visi na drvetu." Galatima 3:13

"Ali On bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja; kar beše na Njemu našeg mira radi, i ranom Njegovom mi se iscelismo." Isaija 53:5

Isus je platio cenu i pretrpeo prokletstvo greha. On je umro smrću kakvom će na kraju vremena umreti ljudi koji su odbili spasenje i izabrali da radije umru. Ako je Isus umro smrću drugačijom od one na kraju, tada to znači da nije platio cenu. Postavlja se pitanje: da li je Isus pretrpeo oganj pakla? Ako će bezbožnici u poslednjoj smrti osetiti plamen pakla, a Isus nije platio tu cenu, onda bi to značilo da nije platio kaznu za greh. Da li je Isus iskusio oganj na krstu? Zapazite kako Pavle povezuje činjenje dobra onima koji to ne zaslužuju sa ognjenim ugljvljem u duši.

"Ako je dakle gladan neprijatelj tvoj, nahrani ga; ako je žedan, napoj ga; jer čineći to ugljvlje ognjeno skupljaš na glavu njegovu." Rimljanima 12:20

Kada su deca izraelska ugledala Božju slavu na sinajskoj gori, ona im je delovala kao oganj koji sažiže.

"I slava Gospodnja beše po viđenju kao oganj koji sažiže na vrh gore pred sinovima Izrailjevim." 2. Mojsijeva 24:17

Kada se nesebična Božja ljubav prikaže sebičnoj osobi, osećaj krivice koji oseti toliko jako gori u njenom srcu da joj nanosi fizički bol. Isusovo iskustvo na krstu je bilo prorečeno u nekoliko Psalama.

"Bože moj! Bože moj! zašto si me ostavio udaljivši se od spasenja mojega, od reči vike moje?" Psalam 22:1

"Bijah nem i glasa ne pustih; mučah i o dobru. Ali se tuga moja podiže, **zapali se srce moje u meni, u mislima mojim razgoreo se oganj**; progovorih jezikom svojim." Psalam 39:2-3

"Obuzeše me smrtne bolest, i potoci nevaljalih ljudi uplašiše me. Opkoliše me bolesti paklene, stegoše me zamke smrtne. U svojoj teskobi prizvah Gospoda, i k Bogu svojemu povikah; On ču iz dvora Svojega glas moj, i vika moja dođe Mu do ušiju. Zatrese se i pokoleba se zemlja, zadrmaše se i pomeriše iz temelja gore, jer se On razljuti. **Podiže se dim od gnjeva Njegova, iz usta Njegovih oganj, koji proždire, i živo ugljevlje otkakaše od Njega.**" Psalam 18:4-8

Plata za greh je smrt. Ono šta zapravo donosi smrt je krivica koju grešnici osete kada se suoče sa time koliko su zli. Jedini način razotkrivanja zla je da se Božji karakter, kao kontrast u odnosu na to, prikaže. Kada se Božji karakter ispolji, to je za bezbožnike kao oganj koji proždire zbog toga što kada, grešnik zapaža čistotu, nesebičnost i blagodat Božju u poređenju sa svojom sebičnom i zlom prirodom, osećanje krivice je kao razgoreli ugalj u njegovom srcu. Kada Hristos bude došao, bezbožnici će biti uništeni sjajnošću Njegovog dolaska.

"Pa će se onda javiti bezakonik, kojega će Gospod Isus ubiti duhom usta Svojih, i iskoreniti svetlošću dolaska Svog." 2. Solunjanima 2:8

Hristos je sjajnost Očeve slave (Jevrejima 1:3), a Očeva slava je Njegov karakter (2. Mojsijeva 33:18, 34:6-7) Ljupkost i lepota Hristovog karaktera će biti potpuno otkriveni prilikom Njegovog dolaska i ovo otkrivenje će biti oganj koji je za pravednike radost, a za zle smrt.

"I on će piti od vina gneva Božjeg, koje je nepomešano utočeno u čašu gnjeva Njegova, i biće mučen ognjem i sumporom pred anđelima svetima i pred Jagnjetom." Otkrivenje 14:10

Reč koja je prevedena kao sumpor je "theion" koja potiče od "Theos" (Bog) i odnosi se na božanski tamjan. Ona takođe označava "blještavilo". Ako razmotrimo tamjan spomenut u Svetinji na nebu, primetićemo povezanost sa ognjem.

"I drugi anđeo dođe, i stade pred oltarom, i imaše kadionicu zlatnu; i **beše mu dano mnogo tamjana** da da molitvama sviju svetih na oltar zlatni pred prestolom. I dim od kađenja u molitvama svetih iziđe od ruke anđelove pred Boga. **I uze anđeo kadionicu, i napuni je ognja sa oltara**, i baci je na zemlju, i postaše glasovi i gromovi i sevanje munja i tresenje zemlje." Otkrivenje 8:3-5

Tamjan predstavlja Božju božansku prisutnost koja je kao oganj. Ovo je značenje reči "sumpor". Možemo to ponovo videti u Isaijinoj knjizi:

"Gle, ime [karakter] Gospodnje ide izdaleka, gnjev Njegov gori i vrlo je težak; usne su Mu pune ljutine i **jezik Mu je kao oganj koji sažiže**. A Duh Mu je kao potok koji plavi i dopire do grla, da raseje narode da odu u ništa, i biće u čeljustima narodima uzda koja će ih goniti da lutaju. I Gospod će pustiti da se čuje slava glasa Njegovog, i pokazaće kako maše rukom Svojom s ljutim gnevom i **plamenom ognjenim koji proždire, s raspom i sa silnim daždem i s gradom**. Jer je već pripravljen Tofet, i samom caru pripravljen je, načinio je dubok i širok; mesta, ognja i drva ima mnogo; **dah Gospodnji kao potok sumporni upaliće ga**." Isaija 30:27-28,30,33

"Zato ovako veli Gospod Gospod nad vojskama: kad tako govorite, evo **Ja ću učiniti da reči Moje u ustima tvojim budu kao oganj, a narod ovaj drva te će ih spaliti**." Jeremija 5:14

"... Jer je ljubav jaka kao smrt, i ljubavna sumnja tvrda kao grob; žar je njezin kao žar ognjen, plamen Božji." Pesma nad pesmama 8:6

Božja ljubav je oganj i, u slučaju pravednika, gorenje te ljubavi u srcu je divno. Učenici su to iskusili na Dan pedesetnice.

"I ujedanput postade huka s neba kao duhanje silnoga vetra, i napuni

svu kuću gde seđahu. **I pokazaše im se razdeljeni jezici kao ognjeni; i sede po jedan na svakoga od njih.**" Dela apostolska 2:2-3

Pismo nam jasno kaže da će biti ljudi koji će moći opstati u ovom ognju Božjeg karaktera; pravednici koji će večno "goreti" u ognju Božje ljubavi, jer je Bog oganj koji spaljuje. (Jevrejima 12:19) Bezbožnike će smrskati krivica njihovih greha, a srca onih koji se uzdaju u Hristove zasluge će goreti od zahvalnosti i ljubavi.

"Grešnici u Sionu uplašiće se, drhat će spopasti licemere, i reći će: **ko će od nas ostati kod ognja koji proždire? ko će od nas ostati kod večne žege?** Ko hodi u pravdi i govori što je pravo; ko mrzi na dobitak od nasilja; ko otresa ruke svoje da ne primi poklona; ko zatiskuje uši svoje da ne čuje za krv, i sažima oči svoje da ne vidi zla." Isaija 33:14-15

Na kraju vremena, grešnici će primiti svoju platu, a ko isplaćuje platu?

"Jer je plata za greh smrt..." Rimljanima 6:23

Greh isplaćuje platu. To je razarajući teret krivice i grešnikova spoznaja da je tokom celog svog života odbacivao molbe koje mu je Hristov Duh upućivao i da je time svakodnevno probadao Hrista sa svojim grubim rečima i zlim ponašanjem prema drugima. Kada grešnik shvati šta je sve uradio Hristu tokom svog života, njegova sopstvena pravednost će zahtevati smrt. Kao i Kain, grešnik će uzviknuti: "Krivica je moja velika da mi se ne može oprostiti."

Isus je na krstu nosio ovo celokupno iskustvo. Pretrpeo je oganj pakla. On je radi nas bio učinjen grehom i na sebi osetio razarajući teret greha kada se u potpunosti našao pod prokletstvom. Ono šta je On iskusio na krstu će na kraju vremena iskusiti svi bezbožnici.

"I izidoše na širinu zemlje, i opkoliše oko svetih, i grad ljubazni: i siđe oganj od Boga s neba, i pojede ih. I đavo koji ih varaše bi bačen u jezero ognjeno i sumporito, gde je zver i lažni prorok; i beše mučeni dan i noć va vek veka." Otkrivenje 20:9-10

Pismo nam ponovo govori kako će sotona poginuti:

"Od mnoštva bezakonja svojega, od nepravde u trgovini svojoj oskrvnio si svetinju svoju; **zato ću izvesti oganj iz tebe, koji će te**

proždreti, i obratiću te u pepeo na zemlji pred svima da te gledaju."
Jezekilj 28:18 (KJ prevod)

Ovaj stih pruža jasan redosled kako će doći do toga:

1. Sotona se oskrvnavio mnoštvom bezakonja svojega i trgovinom tih greha drugima.
2. Sledeća reč **zato** otkriva rezultujuću posledicu.
3. *Izvešću oganj iz tebe* - oganj krivice. Kako Bog to radi? Otkrivanjem Svog karaktera ljubavi ispoljenog u zakonu.
4. **Koji** će te proždreti; **to** će te proždreti. Dakle, sotonu će proždreti oganj koji će doći iznutra, iz njega; a taj oganj će stvoriti krivicu zbog bezakonja.
5. **I** onda će sotona biti pretvoren u pepeo na zemlji **nakon** što ga oganj bude progutao.

Sotona u Božjoj prisutnosti neće moći izbeći da ne vidi svo zlo koje on jeste i svo zlo koje je učinio. Božja ljubav, čistota i svetost su toliko nesebične da to donosi potpunu i kompletnu samoosudu i ona dolazi iz srca kao razgoreo oganj. Sotona će biti progutan putem upravo ovakvog procesa. Nakon što bude progutan i mrtav, biće pretvoren u pepeo na zemlji ognjem očišćenja.

Uništenje zlih ljudi je opisano u 2. Jezdrinoj knjizi, istorijskoj knjizi, na sledeći način:

"Sin će Moj osuditi nečastive, pronađene u tim narodima, koji svojim zlim pomislama dozvaše buru i mučenja, kojima se oni počеше mučiti, koje predstavlja oganj; i On će ih istrebiti bez napora zakonom, koji predstavlja plamen." 2. Jezdrina 13:37-38

Zakon koji će zlim ljudima prouzrokovati takvo veliko mučenje je zaista ognjeni zakon, međutim, on je bio dat u ljubavi. Naš Spasitelj nije došao da osudi svet, već da se svet spase kroz Njega. Taj zakon je zakon ljubavi, ali se zli ljudi osećaju osuđeno od strane zakona, jer je on odraz Božjeg karaktera.

"I reče: Gospod izide sa Sinaja, i pokaza im se sa Sira; zasja s gore Faranske, i dođe s mnoštvom tisuća svetaca, a u desnici Mu **zakon ognjeni za njih. Doista ljubi narode**; svi su sveti njegovi u ruci tvojoj; i oni se slegoše k nogama tvojim da prime reči tvoje." 5. Mojsijeva 33:2-3

Šta je sa činjenicom da nam Biblija kaže da će bezbožnici biti pretvoreni u pepeo?

"I izgaziće bezbožnike, jer će oni biti pepeo pod vašim nogama u dan kad Ja učinim, veli Gospod nad vojskama." Malahija 4:3

Kada greh bude bezbožnicima konačno isplatio plate putem prokletstva krivice koja će pasti na njih kada budu posmatrali čistotu Božjeg divnog karaktera, njihova mrtva tela će pasti na zemlju i ležati na njoj. Tek nakon toga će tela bezbožnika biti pretvorena u pepeo.

"Čekajući i želeći da bude skorije dolazak Božjeg dana, kojega će se radi nebesa spaliti i raskopati, i stihije od vatre rastopiti?" 2. Petrova 3:12

Postoje mnogi koji konačnu smrt bezbožnika opisuju na sledeći način. Oni kažu da će to biti kao uspavljanje bolesnog psa koji ugrožava tuđe živote i da životinja, stoga, mora biti uspavana. Problem koji postoji u ovoj usporedbi je taj da vlasnik neće zapaliti tihi oganj u kome će živ pas goreti nekoliko dana i koji će prouzrokovati da on cvili i jauče u agoniji pre nego što konačno umre. Ova ideja potiče iz okamenjenog srca. Naš nebeski Otac nikada ne bi učinio tako nešto. Kada upoznate Božju ljubav, postaje prosto nemoguće optužiti Ga da polako muči i da je lično ubio više milijardi dece. Razlog zašto je ova ideja skoro univerzalno prihvaćena i zašto se naučava u hrišćanskom svetu je odbijanje da realnost krsta uđe u srce. Nakon ovoga, srce će otvrdnuti za istinu o osetljivoj i nežnoj Božjoj prirodi i onda, kao što se to dogodilo u slučaju učenika, dolazi ideja da Bog šalje oganj i doslovno spaljuje žive ljude.

Naučimo lekciju od učenika i zapazimo Očevu zapovest koju je dao prilikom preobraženja Svoga Sina - "Slušajte Njega!" Poslušajmo Njegov glas koji nam upućuje molbe dok stavlja među nas dragoceno, malo dete držeći ga blizu Svojih grudi i upućuje nam reči: "Ako ne postanete kao nevino dete, ne možete ući u carstvo nebesko." Neka vam ne otvrdnu srca kao Izraelcima koji

su molili Mojsija da stavi veo preko svoga lica kada im je jevanđelje bilo otkriveno.

"Toga radi rasrdih se na taj rod, i rekoh: jednako se metu u srcima, ali oni ne poznaše puteva Mojih; Zato se zakleh u gnevu Svojemu da neće ući u pokoj Moj. Gledajte, braćo, da ne bude kad u kome od vas zlo srce neverstva da oступite od Boga živoga; Nego se utešavajte svaki dan, dokle se **danas govori, da koji od vas ne odrveni od prevare grehovne**; Jer postadosmo zajedničari Hristu, samo ako kako smo počeli u Njemu biti do kraja tvrdo održimo. Dokle se govori: danas, ako glas Njegov čujete, **ne budite drvenastih srca, kao kad se progneviste.**" Jevrejima 3:10-15

Ako odlučite ne prihvatiti samoodricanje krsta, u opasnosti ste da vam, dok budete čitali Bibliju na krut način i pripisivali Bogu da je odgovoran za bol i smrt miliona ljudi tokom ljudske istorije, srce otvrdne. Danas, ako glas Njegov čujete, ne budite drvenastih srca.

8. Zašto naredba o kamenovanju grešnika?

Otpor koji su učenici osećali prema krstu samoodricanja je u njima doveo do stvaranja želje da ubiju Samarjane koji su izrazili nepoštovanje. Isti otpor, koji je prebivao u srcima jevrejskih vođa, ih je naveo da žele ubiti Isusa. Jevreji su uložili dosta energije u nastojanja da uhvate Hrista u zamku u Njegovim rečima i postupcima kako bi Ga proglasili varalicom i predali da se ubije. Jedna od mnogih zamki koju su postavili Isusu je opisana u Jevanđelju po Jovanu:

"A ujutru opet dođe u crkvu, i sav narod išaše k Njemu; i sedavši učaše ih. A književnici i fariseji dovedoše k Njemu ženu uhvaćenu u preljubi, i postavivši je na sredu, rekoše Mu: Učitelju! ova je žena uhvaćena sad u preljubi; a Mojsije nam u zakonu zapovedi da takove kamenjem ubijamo; a Ti šta veliš?" Jovan 8:2-5

Farisejima je ovo delovalo kao savršena zamka. Ako Isus bude nastojao spasiti ženu od smrti, moći će Ga optužiti da krši Mojsijev zakon. Ako je bude osudio na smrt, moći će ga optužiti kod rimskog guvernera da je buntovnik. Isus je već rekao da nije došao da pokvari zakon ili proroke i da niti jedna jota iz zakona ne treba da bude promenjena. Mojsije je zaista napisao u zakonu:

"A čovek koji učini preljubu sa tuđom ženom, što je učinio preljubu sa ženom bližnjega svojega, da se pogubi i preljubočinac i preljubo-

činica." 3. Mojsijeva 20:10

"Izvedite ih oboje na vrata onoga mesta, i zaspite ih kamenjem da poginu, devojku što nije vikala u mestu, a čoveka što je osramotio ženu bližnjega svojega. Tako izvadi zlo iz sebe." 5. Mojsijeva 22:24

Ova žena je bila uhvaćena u samom činu preljube. Prema navodima zakona, ona je zaslužila da bude ubijena kamenovanjem. Žena je sada bila bačena upravo pred noge Zakonodavca kako bi joj izrekao presudu. Značajno je podsetiti se da je Sin Božji bio taj koji je dao zakon na gori Sinaj.

"Šta će dakle zakon? Radi greha dodade se dokle dođe seme koje mu se obeća, i **postavili su ga anđeli rukom posrednika.**" Galatima 3:19

"Jer je jedan Bog, i **jedan posrednik Boga i ljudi, Čovek Hristos Isus.**"
1. Timotiju 2:5

Isus, kao Reč Božja, je bio taj koji je izneo naredbu: "Ne učini preljubu". Sada, kada je žena bila pred Njegovim nogama, njeni optuživači su čekali da vide šta će učiniti. Isus se sagnuo i počeo pisati naizgled ih ignorišući. Nakon toga je progovorio i rekao im:

"Koji je među vama bez greha neka najpre baci kamen na nju." Jovan 8:7

Ova izjava je veoma zanimljiva i ona razara obrazac po kojem su fariseji funkcionisali. Njihov način razmišljanja, očigledno, nije ovo sadržao. Međutim, Isus je samo izrazio isti princip koji je bio dat Mojsiju u vezi jednog drugog slučaja kamenovanja kada je čovek hulio na Boga.

"Ko bi ružio ime Gospodnje, da se pogubi, sav narod da ga zaspie kamenjem; i došljak i domorodac koji bi ružio ime Gospodnje, da se pogubi. I ko ubije čoveka da se pogubi." 3. Mojsijeva 24:16-17

"Kaži svemu zboru sinova Izrailjevih, i reci im: budite sveti, jer sam Ja svet, Gospod Bog vaš." 3. Mojsijeva 19:2

Šta se ovde dešava? Osoba koja huli mora biti ubijena kamenovanjem, a svako ko ubije nekog, mora takođe biti ubijen. Ako osoba kamenjem ubije drugu osobu, zar to nije ubistvo? Zar ona time ne navlači presudu na sebe da takođe treba da bude pogubljena? Da li bi se ovo moglo povezati sa rečima

koje je Isus izgovorio i reći da samo osoba koja je sveta i bez greha ima punomoć da nekog usmrti? Isus je jedina osoba bez greha, a šta je On učinio?

Isusovo pisanje po prašini hramskog poda je predstavljalo davanje istinske duhovne primene onoga šta je bilo napisano u zakonu. Ako bi čovek posumnjao da je njegova supruga počinila preljubu, on ju je mogao dovesti pred sveštenika kako bi pokrenuo zakon koji se ticao ljubomore.

"I neka je sveštenik privede i postavi pred Gospodom. I neka uzme sveštenik svete vode u sud zemljani; i **praha s poda u šatoru** neka uzme i uspe u vodu. I postavivši sveštenik ženu pred Gospodom neka joj otkrije glavu i metne joj na ruke dar za spomen koji je dar za sumnju ljubavnu; a sveštenik neka drži u ruci svojoj gorku vodu, koja nosi prokletstvo. I neka sveštenik zakune ženu, i reče joj: ako niko nije spavao sa tobom, i ako nisi zastranila od muža svojega na nečistotu, neka ti ne bude ništa od ove vode gorke, koja nosi prokletstvo. Ako li si zastranila od muža svojega i oskrvnila se, i ko god drugi osim muža tvojega spavao sa tobom, tada sveštenik zaklinjujući ženu neka je prokune i reče ženi: da te Gospod postavi za uklin i za kletvu u narodu tvom učinivši da ti bedro spadne, a trbuh oteče. I neka ti ova voda prokleta uđe u creva da ti oteče trbuh i da ti bedro spadne. A žena neka reče: amin, amin. **Tada neka napiše sveštenik te kletve u knjigu, i neka ih spere vodom gorkom.**" 4. Mojsijeva 5:16-23

Ovi muškarci koji su uhvatili ženu u samom činu preljube su je namamili i iskoristili. Kada je Isus pisao po prašini, Sveti Duh (predstavljen simbolom vode) je osvedočio ove muškarce i to je prouzrokovalo da im stomaci nateknu, a bedra osuše usled osvedočenja u greh. Oni su bili ljubomorni na Hrista i to ih je izjedalo. Kao što psalmista kaže:

"Kad mučah, posahnuše kosti moje od uzdisanja mojega po vas dan."
Psalam 32:3

Umesto da su priznali svoje grehe kako bi im bilo oprošteno, ovi muškarci su u tišini otišli noseći svoju krivicu koja je učinila da njihove kosti posahnu.

"A kad se Isus ispravi, i ne videvši nijednoga do samu ženu, reče joj: ženo! gde su oni što te tužahu? Nijedan te ne osudi? A ona reče: nijedan, Gospode! A Isus joj reče: ni Ja te ne osuđujem, idi, i otsele

više ne greši." Jovan 8:10-11

"Ako li se ne bude oskrvnila žena, nego bude čista, neće joj biti ništa i imaće dece." 4. Mojsijeva 5:28

Isus je oprostio ovoj ženi njen greh; On je izbrisao zapis o njenom grehu gorkom vodom koju je trebao ispiti na krstu tako da više nije bilo nečista. Mogla je otići slobodna, a istinsko seme je bilo začeto u njoj; ona je otkrila Hristov Duh u svome srcu.

Kada je Isus rekao farisejima: "Koji je među vama bez greha neka najpre baci kamen na nju", On je izgovorio smrtnu presudu nad njom. Isus nije pokušao slomiti optužbu iznetu protiv nje, On ju je utvrdio i mora da je žena smatrala da će poginuti. Pisanjem po tlu, On je podsetio fariseje da nisu bez greha i oni su otišli. Kada su svi oni koji su optuživali ovu ženu otišli, Zakonodavac ju je upitao gde su ti ljudi? Ona je rekla da su otišli tako da je njen slučaj u potpunosti bio u rukama Zakonodavca. On je izjavio: "Ni Ja te ne osuđujem, idi, i otsele više ne greši". Zakonodavac nam je pokazao da je Njegova namera oduvek bila da upotrebljava zakon kako bi podario milost. Da je oslobodio ženu, milost joj ne bi bila potrebna, tako da je izrekao presudu kako bi pružio milost. Ovo je celokupna svrha zakona. Zakon teži da nas dovede ka Hristu kako bi mogli biti opravdani verom. (Galatima 3:24)

Užasno je žalosno da su jevrejske vođe zapravo verovali da je Božja volja da ova žena bude kamenovana. Ne želim da zanemarimo realnost ovog problema. Da se vlast nije nalazila u rukama Rimljana, a ovi ljudi bili slobodni da sprovode zakon kako su želeli, oni bi uzeli kamenje i ubili ženu. Ovo se i dogodilo u Stefanovom slučaju.

"A oni povikavši iz glasa zatiskivahu uši svoje, i navališe jednodušno na nj. I izvedavši ga iz grada stadoše ga zasipati kamenjem, i svedoci haljine svoje metnuše kod nogu mladića po imenu Savla. I zasipahu kamenjem Stefana, koji se moljaše Bogu i govoraše: Gospode Isuse! primi duh moj." Dela apostolska 7:57-59

Ovi ljudi su verovali u boga koji je odlučio da se grešnici kažnjavaju kamenovanjem do smrti. Da li možemo zamisliti ovu jadnu, mladu ženu kako je kamen pogađa u glavu, a ona u užasu pada na tlo? Nakon što bi saga bila završena, na tlu bi ležao osakaćen i krvav leš kao upozorenje svima da se ljudi ne mogu šaliti sa Bogom; da, ako sagrešite, platićete to svojim životom. Da li

vas ovakva slika ispunjava dubokom ljubavlju prema Bogu? Da li biste se hteli večno radovati u prisustvu takvog Bića koje gazi grešnike kao bezvredne insekte?

Zašto onda u Mojsijevom zakonu pronalazimo naredbu da se ljudi ubijaju kamenovanjem? Zakon je odraz Božjeg karaktera. Ako je Bog dao ovaj zakon, zar to ne znači da je hteo da se to tamo stavi kako bi se sprovodilo kada zatreba? Postoji jedan veoma značajan princip koji treba da razmotrimo, princip koji je Isus izneo u sledećim rečima:

"Ne sudite da vam se ne sudi; jer kakvim sudom sudite, onakvim će vam suditi, i kakvom merom merite, onakvom će vam se meriti." Matfej 7:1-2

Naš nebeski Otac je uspostavio sistem na osnovu kojeg će ljudima biti suđeno onako kako su oni sudili drugima. Ajde da razmotrimo odakle je kamenovanje prvobitno došlo. Sledeći stih predstavlja prvo mesto u Bibliji gde se spominje kamenovanje.

"A Mojsije reče: ne valja tako; jer bismo prineli na žrtvu Gospodu Bogu svojemu što je nečisto Misircima; a kad bismo prineli na žrtvu što je nečisto Misircima na oči njihove, **ne bi li nas pobili kamenjem?**" 2. Mojsijeva 8:26

Kamenovanje je bila egipatska praksa. Kada bi se neko ogrešio o njihove bogove, Egipćani su pribegavali kamenovanju. Jedan od razloga zašto su Izraelci želeli otići u pustinju kako bi prineli žrtve je taj da su Egipćani obožavali životinje za žrtvovanje kao bogove. Postoji velika verovatnoća da je faraon bio svestan da ako bi Izraelci prineli žrtve među njima, da bi to pokrenulo Egipćane da ih kamenuju. Izraelci su usvojili ovu praksu, a to se vidi u onome šta su hteli učiniti Mojsiju.

"A Mojsije zavapi ka Gospodu govoreći: Šta ću činiti s ovim narodom? Još malo pa će me zasuti kamenjem." 2. Mojsijeva 17:4

Kada su se Halev i Isus Navin govorili ljudima da mogu otići i zauzeti hanansku zemlju, reakcija ljudi je bila da su ih hteli kamenovati.

"Ako smo mili Gospodu, On će nas odvesti u tu zemlju, i daće nam je; a to je zemlja u kojoj teče mleko i med. Samo se ne odmećite od Gospoda, i ne bojte se naroda one zemlje; jer ih možemo pojesti;

odstupio je od njih zaklon njihov, a s nama je Gospod, ne bojte ih se. **Tada reč sav zbor da ih pobiju kamenjem;** ali se pokazala slava Gospodnja svim sinovima Izrailjevim u šatoru od sastanka." 4. Mojsijeva 14:8-10

Da Bog nije intervenisao, ljudi bi to učinili. Zašto je Bog dopustio da ova egipatska praksa kamenovanja uđe u zakone propisane za Izrael?

"Jer zakona Mojih ne izvršivaše i uredbu Moje odbaciše i subotu Moje oskrvniše, i oči im gledahu za gadnim bogovima otaca njihovim. **Zato im Ja dadoh uredbu ne dobre i zakone kroz koje neće živeti.**" Jezekilj 20:24-25

Ove uredbu i zakoni u vezi kamenovanja nisu bili dobri i oni su predstavljali kazne koje su bile dodate zakonu. Prestupi su se kažnjavali uz pomoć ovih kazni. Biti kamenovan do smrti zasigurno nije dobra stvar! Ove kazne su bile u skladu sa njihovim vlastitim idejama o presudama za prestup i bile su odraz njihovog razmišljanja i ponašanja koje su naučili od Egipćana. Kao što je Isus objasnio:

"**Jer sam se bojao tebe, jer si čovek tvrd:** uzimaš što nisi ostavio, i žnješ što nisi sijao. **A gospodar mu reče: po tvojim ću ti rečima suditi zli slugo! znao si da sam ja tvrd čovek,** uzimam što nisam postavio, i žnjem što nisam sijao." Luka 19:21-22

Izraelci su verovali da je Bog tvrd. Kada su videli Njegovu slavu, ona je za njih bila kao oganj koji proždire.

"I slava Gospodnja beše po viđenju **kao oganj koji sažiže** na vrh gore pred sinovima Izrailjevim." 2. Mojsijeva 24:17

Imajte na umu da su upravo Izraelci bili ti koji su preuzeli praksu kamenovanja u slučaju prestupa. Kada je Izrael odlučio da kamenuje Mojsija u 1. Mojsijevoj 17:4, pokazali su da poseduju duh suda bez milosti. Biblija kaže:

"Jer će onome biti sud bez milosti koji ne čini milosti; i hvale se milost na sudu." Jakov 2:13

Pošto Izraelci u svojim presudama nisu pokazali milost, ovaj isti proces se vratio nazad na njih. Odlučili su verovati da ih Bog želi ubiti u pustinji i želeli su kamenjem ubiti Mojsija. Bog se ne da ružiti, Izraelci su posejali ovo seme i

požnjeli su žetvu. Izrael je izrekao sebi smrtnu presudu u pustinji svojim ustima; ta presuda je bila u skladu sa njihovim verovanjima o Bogu.

Izrael je neprekidno izražavao svoja strahovanja da ih Bog želi ubiti u pustinji:

"I rekoše Mojsiju: Zar ne beše grobova u Misiru, **nego nas dovede da izginemo u pustinji?** Šta učini, te nas izvede iz Misira." 2. Mojsijeva 14:11

"I rekoše im sinovi Izrailjevi: **Kamo da smo pomrli od ruke Gospodnje u zemlji misirskoj,** kad sedasmo kod lonaca sa mesom i jeđasmo hleba izobila! Jer nas izvedoste u ovu pustinju da pomorite sav ovaj zbor glađu." 2. Mojsijeva 16:3

"I vikahu na Mojsija i Arona svi sinovi Izrailjevi; i sav zbor reče im: Kamo da smo pomrli u zemlji misirskoj ili da pomremo u ovoj pustinji! **Zašto nas vodi Gospod u tu zemlju da izginemo od mača, žene naše i deca naša da postanu roblje?** Nije li bolje da se vratimo u Misir?" 4. Mojsijeva 14:2-3

Oni su primili presudu u skladu sa svojim presudama.

"Još reče Gospod Mojsiju i Aronu govoreći: Dokle će taj zli zbor vikati na Me, čuo sam viku sinova Izrailjevih, koji viču na Me. Kaži im: **Tako Ja živ bio, kaže Gospod, učiniću vam onako kako ste govorili i Ja ćuh.** U ovoj će pustinji popadati mrtva telesa vaša, i svi između vas koji su izbrojani u svem broju vašem od dvadeset godina i više, koji vikaste na Me." 4. Mojsijeva 14:26-29

Vidimo da je fariseje iz Isusovog vremena njihov sistem osuđivanja koji su njihovi očevi primili od Egipćana "saterao u ćošak". On nam ukazuje na neprekidni strah u kojem su Izraelci živeli i ropstvo koji je on stvorio.

"Krštenje Jovanovo ili bi s neba ili od ljudi? A oni pomišljahu u sebi govoreći: ako rećemo: s neba, reći će: zašto mu dakle ne verovaste? **Ako li rećeno od ljudi, sav će nas narod pobiti kamenjem;** jer svi verovahu da Jovan beše prorok. I odgovoriše Mu: ne znamo otkuda." Luka 20:4-7

Očigledno je da iako su Izraelci izašli iz Egipta, Egipat nije izašao iz njih. Fariseji su živeli u svetu osuđivanja, gneva i osвете imajući sve osobine koje je

imao i faraon, gospodar robova. Način kako su doživljavali Božji karakter je doneo svoj rod, a taj rod je bio upravo duh koji su imali. U suštini, bog kome su se oni klanjali je bio isti kao i faraon. Kada je Izraelska nacija bila formirana, Bog je dozvolio da njihove misli budu stavljene u zakon. Međutim, kako je moguće da je Bog dopustio da se na Njegovom zakonu nađu mrlje ljudskih pokvarenih misli? Zbog toga što je svrha zakona da donese osvedočenje u greh kako bi On nakon toga mogao dati milost.

"A zakon dođe uz to da se umnoži greh; jer gde se umnoži greh onde se još većma umnoži blagodat." Rimljanima 5:20

Naš nebeski Otac je mogao dopustiti da zakonu bude dodat bilo kakav oblik kažnjavanja, jer će jedina svrha predviđene smrti, kakva god ona bila, biti da dovede do pružanja milosti osobi koja to zatraži. Podsetimo se da nam Pismo kaže sledeće u vezi Božjeg karaktera:

"Jer prolazeći Gospod ispred njega vikaše: Gospod, Gospod, Bog **milostiv, žalostiv**, spor na gnev i obilan milosrđem i istinom..." 2. Mojsijeva 34:6

"Hvalite Gospoda, jer je dobar; **jer je dovek a milost Njegova.**" Psalam 107:1

Bog je uvek milostiv i uvek ima želju da pruži milost. Milost se prekida jedino kada ljudi odbiju da veruju u nju i kada žele osudu. Ljudi su ti koji prisile milost da nestane, oni se sakrivaju od nje, jer žele verovati da je Bog isti kao i oni. Oni žele verovati da se Bog okreće protiv ljudi i da ih istrebljava kada Mu više nisu po volji. Kad bi ovo bila istina, ne bi se moglo reći da je "doveka milost Njegova". Podsećamo se da čovek koji sudi bez milosti ne prima milost, jer je upravo on sam to odredio. Ovo je razlog zašto je čovek koji je hulio protiv Boga bio kamenovan do smrti bez milosti.

"I psujući sin žene Izrailjke pohuli ime Božje, te ga dovedoše k Mojsiju; a mati mu beše po imenu Salomita, kći Davrijina, od plemena Danova. I metnuše ga u zatvor dokle im se kaže šta će činiti s njim po reči Gospodnjoj. A Gospod reče Mojsiju govoreći: Izvedi toga psovača napolje iz okola, i neka svi koji su čuli metnu ruke svoje na glavu njegovu, i neka ga sav narod zaspe kamenjem." 3. Mojsijeva 24:11-14

Gospod je izrekao smrtnu presudu koji su sami Izraelci odredili preuzimanjem kazne koju su Egipćani imali u slučaju huljenja protiv egipatskih bogova. Naš Otac je želeo da ovaj čovek bude osvedočen da je ono šta je uradio ozbiljan greh i da zaista zaslužuje smrt, ali jedino zbog toga da mu pruži milost. Znamo da je ovo istina zbog reči koje je sam Zakonodavac izgovorio:

"Zato vam kažem: svaki greh i hula oprostiće se ljudima; a na Duha Svetoga hula neće se oprostiti ljudima." Matej 12:31

Isus je rekao da će svaki greh biti oprošten osim jednog - hula na Svetoga Duha. Sveti Duh deluje na našu savest i poziva nas da se pokajemo i zatražimo milost. Čovek koji uporno odbija da poslušaj ovaj glas koji ga poziva da se pokaje neće tražiti milost i stoga će mu biti suđeno u skladu sa kaznom koju je njegov narod odredio. Da je čovek iz 24. glave 3. Mojsijeve zatražio milost, ona bi mu bila data. On je hulio na Svetoga Duha koji mu je upućivao molbe, jer naš Otac ne želi da iko pogine. Nažalost, on se oglušio o taj glas i stoga je poginuo u skladu sa svojim verovanjem da mu Bog neće oprostiti.

Ko bi od nas uzeo kamenje i smrskao svoju decu zbog njihovih nepokajanih greha, ko bi ih pretvorio u krvav nered smrskanih delova na tlu? Ova misao je toliko užasna da se to rečima ne može ni izraziti. Međutim, milioni ljudi smatraju da je naš nebeski Otac upravo ovo zahtevao od Izraelaca. Koliko je ljudi otišlo u svoje grobove mrzeći Boga i smatrajući da On želi ubijati ljude kamenovanjem? Mnogi hrišćani danas zahvaljuju Bogu što su se stvari u Novom zavetu promenile, ali ovo ni na koji način ne menja činjenicu da i dalje smatraju da je Bog bio takav u Starom zavetu. Ponovo se podsećamo da je Isus rekao da nije došao da ukine niti jedan deo zakona. Zakon i dalje važi, međutim, naučili smo da naš Otac nikada nije želeo ubiti niti jednu osobu. Jedina Njegova želja je da svima bude pružena milost.

Moja je molitva da otvorite svoje srce našem nebeskom Ocu. On vas puno voli. Nikada nije imao želju da vas povredi niti da vas ubije zbog vaših greha. On jedino želi da shvatimo da nas naši gresi uništavaju i da u svakom trenutku možemo zatražiti milost. Kada shvatite da Bog *nije* ljut na vas i da vas zaista voli, moći ćete potrčati k Njemu, priznati sve svoje grehe i znati da će On oprostiti sve grehe. Kao što je Isus rekao ženi uhvaćenoj u preljubi - "ni Ja te ne osuđujem, idi, i otsele više ne greši".

Nažalost, oni koji odbacuju istinu da ih Bog zaista voli i da je uvek voljan pokazati milost, neće primiti milost; jer veruju u boga koji grešnicima ne pokazuje milost tako da odbacuju nadu da će im biti oprošteno. Kao i Kain, oni govore: "Krivica je moja velika da mi ne može biti oprošteno."

"Jer mrziše na znanje, i straha Gospodnjega ne izabraše; ne pristaše na Moj savet, i preziraše sva karanja Moja. Zato će jesti plod od putova svojih, i nasitiće se saveta svojih. Jer će lude ubiti mir njihov, i bezumne će pogubiti sreća njihova." Poslovice 1:29-32

Poslušajte Reč Božju i verujte njenim rečima:

"Odavna mi se javljaše Gospod. Ljubim te ljubavlju večnom, zato ti jednako činim milost." Jeremija 31:3

"Tada dođite, veli Gospod, pa ćemo se suditi: ako gresi vaši budu kao skerlet, postaće beli kao sneg; ako budu crveni kao crvac, postaće kao vuna." Isaija 1:18

"...i neka ih spere vodom gorkom." 4. Mojsijeva 5:23

9. Zakon kao ogledalo

Kada u jevanđeljima posmatramo priče o Isusu, mi posmatramo Oca. Isus je Filipu rekao: "Koji vide Mene, vide Oca." (Jovan 14:9) Postoji jedna priča u jevanđeljima koja naglašava jedan aspekt karaktera našega Oca koji je često potpuno pogrešno shvaćen. Isus je skoro celokupnu Svoju službu proveo na teritoriji jevrejskog naroda, međutim, postoji zabeležen redak slučaj da je Spasitelj odlučio otići u pagansku oblast po imenu Finikija.

Duboko ukorenjeni ponos i predrasude koje su Jevreji imali su se nalazili i u srcima učenika i to je zaslepilo njihove oči da ne vide da su i oni saučesnici u nacionalnom grehu rasizma i duhovnog fanatizma. Izrael je bio pozvan da bude svetlost neznabošcima, međutim, oni su, usled svog prezira prema bližnjima koji nisu bili privilegovani kao oni, ovu prednost pretvorili u tamu.

Za Isusa, jevrejskog Učitelja koji je mogao lečiti ljude, su čuli mnogi ljudi iz ove oblasti, a takođe i jedna žena čiju je ćerku "vrlo mučio đavo". Žena je uzalud tražila od svojih bogova da pomognu njenoj ćerki; bilo je bezuspešno. Ona se pitala da li bi joj ovaj jevrejski Učitelj mogao pomoći. Odlučila je da Mu iznese

svoj slučaj, ali je nosila sumnju šta bi ovaj Jevrejin mogao ili hteo učiniti za nju.

Iskreni vapaj ove jadne majke je došao do Spasiteljevih ušiju.

"...pomiluj me Gospode Sine Davidov! moju kćer vrlo muči đavo."
Matej 15:22

Srce samopožrtvovnog Sina Božjeg je bilo puno saučešća. On je došao specijalno u ovu oblast kako bi joj pomogao, međutim, ono što je učinio nakon toga otkriva nešto veoma značajno u vezi Božjeg karaktera.

"A On ne odgovori ni reči." Matej 15:23

Razlog zašto je to uradio je odmah vidljiv u sledećoj rečenici.

"I pristupivši učenici Njegovi moljahu Ga govoreći: otpusti je, kako više za nama." Matej 15:23

Da je Isus odmah ispunio njen zahtev, kamena srca učenika ne bi bila razotkrivena. Spasitelj nije ništa rekao kako bi video kako će oni odreagovati. Učenici su Njegovo ćutanje protumačili kao potvrdu svojih rasnih predrasuda. U isto vreme, Njegova tišina je stavila na probu sumnje koje je ova tuđinka imala u vezi ovog jevrejskog Učitelja. Vidimo da su Isusovi postupci kao ogledalo kako bi se pokazalo šta se nalazi u srcima onih koji su oko Njega.

Drugi primeri koji to takođe pokazuju su Njegovo putovanje sa dvojicom učenika za Emaus, kada se "činjaše da hoće dalje da ide" (Luka 24:28) i kada je Isus došao k učenicima "idući po moru i šćadijaše da ih mimoide" (Marko 6:48).

Kao što smo naučili, učenici su se opirali pozivu da nose svoj lični krst kada bi se zatekli u situaciji da je svet odbacivao Sina Božjeg. Ovo ih je zaslepilo za mnoge stvari koje im je Isus pokušavao reći. Pošto su, kada je reč ovome, bili samo slušači zakona, to ih je dovelo do toga da njihovo viđenje Isusa bude formirano na sledeći način:

"Budite pak tvorci reči, a ne samo slušači, varajući sami sebe. Jer ako ko sluša reč a ne tvori, **on je kao čovek koji gleda lice tela svojega u ogledalu**; jer se ogleda pa otide, i odmah zaboravi kakav beše." Jakov 1:22-24

Učenici su prihvatili Hristov poziv u novo carstvo, ali njihova srca nisu bila potčinjena principima samoodricanja niti su prihvatili odbacivanje njihovog ljubljenog Mesije od strane njihovog naroda. Ovo ih je učinilo slušačima zakona koji je izlazio iz Hristovih usta. Kada je Isus ćutao pred ženom tuđinkom, oni su u Njemu videli lice tela svojega i protumačili Njegov postupak kao rasnu netoleranciju. Oni su Mu pripisali svoje lične stavove i želje, a rezultat toga je da su na oči ove jadne žene tražili od Isusa da joj kaže da ode. Mora da je bilo razorno čuti ovakve njihove reči. Dok se okretala da čuje šta će Isus reći, mora da je čaša njene teskobe zbog njene ćerke došla do tačke preliivanja.

"A On odgovarajući reče: Ja sam poslan samo k izgubljenim ovcama doma Izrailjeva." Matej 15:24

Ovaj odgovor je bio proba za sve kako bi se videlo da li su zaista slušali šta je govorio. Jovan Krstitelj je Spasitelja predstavio na sledeći način:

"Gle, Jagnje Božje koje uze na se **grehe sveta**." Jovan 1:29

Isus je bio Spasitelj celoga sveta, a ne samo doslovnih Jevreja. Žena Samarjanka pored studenca i ljudi koji su izašli iz grada su razaznali ovu istinu.

"A ženi govorahu: sad ne verujemo više za tvoju besedu, jer sami ćusmo i poznasmo da je ovaj zaista spas svetu, Hristos." Jovan 4:42

Isus je bio Spasitelj celoga sveta, ali Njegovo carstvo zasigurno nije bilo od ovoga sveta.

"Isus odgovori: carstvo Moje nije od ovoga sveta; kad bi bilo od ovoga sveta carstvo Moje, onda bi sluge Moje branile da ne bih bio predan Jevrejima; ali carstvo Moje nije odavde." Jovan 18:36

Reč "Izrael" se odnosi na sve one koji će prihvatiti dar spasenja. Kao što je to apostol Pavle kasnije opisao:

"Jer ono nije Jevrejina koji je spolja Jevrejina, niti je ono obrezanje koje je spolja na telu; nego je ono Jevrejina koji je iznutra, i obrezanje srca duhom, a ne slovima, to je obrezanje; kome je hvala ne od ljudi nego od Boga." Rimljanima 2:28-29

Spasitelj im je govorio o Svom duhovnom carstvu srca. Ova žena je odrea-govala na poziv Duha i zato je došla ka Isusu. Ona je pokazala da se zaista

ubraja u dom Izraelov, ali ne Izraela po telu, već Izraela po duhu. Ime "Izrael" je bilo dodeljeno Jakovu za njegovu veru koju je ispoljio, veru koja je nadvladala, kada se rvaio sa anđelom u svom očajanju. Ova žena će sada pokazati da je takođe istinski pobednik ili Izraelac.

"A ona pristupivši pokloni Mu se govoreći: Gospode pomози mi!"
Matej 15:25

Vera ove žene nije bila pokolebana. Ona je i dalje istrajna i ima veru. Spasitelj je željan da joj pomogne, ali proba još nije gotova.

"Ali On odgovarajući reče: nije dobro uzeti od dece hleb i baciti psima." Matej 15:26 (KJ prevod)

Reč "ali" koja ovde upotrebljena ne označava nužno da je Isus odbio njenu molbu. Grčka reč "de" takođe može značiti "i" i odnositi se na produžetak izražene misli. Isus je sada tražio od nje da odluči da li je zaista Izraelac. Njegova izjava je bila formulisana na takav način da su rasne predrasude koje su učenici imali, a takođe i njene sumnje u vezi ovog jevrejskoh Učitelja, bile stavljene na probu. Žena je mogla reći: "Gospode, i ja sam Tvoje dete i verujem da ćeš mi pomoći." Ovo bi bio najbolji odgovor koji je mogla dati, međutim, njen odgovor je zapanjujući jer je, iako je sebe nazvala psom, i dalje bila istrajna i imala veru.

"A ona reče: Da, Gospode, ali i psi jedu od mrva što padaju s trpeze njihovih gospodara." Matej 15:27

Iako je mislila da ju je Isus nazvao psom, ona je i dalje uporno verovala da će joj Isus pomoći i time je postala istinski pobednik ili Izraelac. Ljubav ove žene prema njenoj ćerki i njeno odazivanje Duhu koji ju je privlačio su joj dali pobedu vere.

"Tada odgovori Isus, i reče joj: o ženo! velika je vera tvoja; neka ti bude kako hoćeš. I ozdravi kći njezina od onoga časa." Matej 15:28

Ovaj odgovor je ukorio učenike. Oni su slušali Isusove reči sa svojim telesnim srcima i svoje rasne predrasude su "prebacili" i na Njega. Kada je Isus odgovorio na ženinu molbu, oni su bili šokirani, a njihovo viđenje Isusa je bilo slomljeno. U tom trenutku su morali ili početi smatrati da su Isusovi postupci misterija ili preispitati svoju rasnu mržnju.

Isus je u Pismu nazvan da je "premudrost Božja". (1. Korinćanima 1:24) Ova premudrost koja dolazi od Njegovog Oca Mu omogućava da komunicira sa čovečanstvom i razotkrije šta se nalazi u njihovim srcima bez direktnog sukobljavanja koje bi samo dovelo do pružanja otpora. Zašto im Isus prosto nije rekao: "Imate problem rasne mržnje i treba da ga prevaziđete"? Ništa se ne bi postiglo na ovaj način. Umesto toga, Isus govori na način koji omogućava da Njegove reči budu kao ogledalo i da razotkriju šta se nalazi u srcu.

Kada shvatite ovaj princip, moći ćete čitati Pismo kao tvorac zakona, a ne samo kao slušač koji posmatra lice tela svojega. Svaki čitalac Biblije se suočava sa probom koju je Isus stavio pred učenike. U Pismu su stvari izražene na takav način da razotkriju šta se nalazi u srcu čitaoca. Kao što su učenici u Hristovim postupcima videli vlastite rasne predrasude, mnogi čitaju Pismo opisujući Boga uz pomoć svog telesnog, ljudskog razumevanja umesto da to čine u skladu sa Božjim istinskim karakterom. Sledeći stih zvuči kao da Bog zaboravlja Svoj narod i okreće im leđa.

"Kao ustokom razmetnuću ih pred neprijateljem; **leđa** a ne lice **pokazaću im** u nevolji njihovoj." Jeremija 18:17

Mi koristimo izraz "okretanje leđa" ljudima kako bi nagovestili da ih odbacujemo. Zapazite kontekst kako Bog okreće leđa u sledećim stihovima:

"I kad stane prolaziti slava Moja, metnuću te u raselinu u kamenu, i zakloniću te rukom Svojom dok ne prođem. Potom ću dignuti ruku Svoju, **i videćeš Me s leđa**, a lice se Moje ne može videti." 2. Mojsijeva 33:22-23

U ovoj kontekstu Bog pokazuje Svoja leđa kako bi zaštitio Mojsija od potpune slave Svoga karaktera. Božja ljubav prema Njegovoj deci je toliko velika, toliko nesebična i brižna da to u grešniku, kada ugleda ovu ljubav u potpunosti, trenutačno stvara osećaj samoosude i krivice koji ga razara.

"A narod Moj Mene zaboravi, kadi taštini, i spotiču se na svojim putevima, na starim stazama, da hode stazama puta neporavnjena." Jeremija 18:15

Izrael je zaboravio Gospoda i pošao drugim stazama. Gospod je sakrio Svoju slavu i okrenuo Svoja leđa kako ne bi bili potpuno uništeni. On je takođe

okrenuo Svoja leđa kako ne bi videli Njegovu patnju i tugu koja je posledica gledanja kako Njegova deca žanju ono šta su posejale.

"Leđa svoja podmetah onima koji me bijahu..." Isaija 50:6

Postupci Izraela su nanosili bol našem Spasitelju. Njihovo idolopoklonstvo Ga je veoma bolelo. "U svakoj tuzi njihovoj On beše tužan...i podiže ih i nosi ih sve vreme." (Isaija 63:9) Dakle, On je dao Svoja leđa da Ga tuku. Ovaj izraz može biti shvaćen na sledeća dva načina: da je Gospod bio ranjen za presteupe Svoga naroda usled njihovog odbacivanja Njega, a takođe i da je zaštitio Svoj narod od potpune slave Njegovog karaktera kako ih njihova krivica ne bi potpuno razorila. Telesno srce će, pročitavši stih, misliti da Bog prosto odbacuje Svoj narod zato što bi to bila prirodna reakcija ljudskog bića i kada čitamo Bibliju imajući telesno srce, formiramo upravo takvo mišljenje, ali hvala Bogu, Božje misli nisu naše misli. (Isaija 55:8-9)

Ajde da damo još jedan primer koji pokazuje kako Božja Reč funkcioniše kao ogledalo za dušu. U 13. glavi 4. Mojsijeve knjige čitamo sledeće reči:

"I Gospod reče Mojsiju govoreći: Pošalji ljude da uhode zemlju Hanansku, koju ću dati sinovima Izrailjevim; po jednoga čoveka od svakoga plemena otaca njihovih pošaljite, sve glavare između njih."
4. Mojsijeva 13:2-3

Međutim, u 5. Mojsijevoj 1:21-23 čitamo sledeće:

"A vi svi dođoste k Meni i rekoste: da pošaljemo ljude pred sobom da nam uhode zemlju, i da nam jave za put kojim ćemo ići i za gradove u koje ćemo doći. I to Mi bi po volji, i uzeh između vas dvanaest ljudi, iz svakoga plemena po jednoga." 5. Mojsijeva 1:21-23

Odeljak u 13. glavi 4. Mojsijeve ne pruža potpun kontekst onoga šta se desilo. On jednostavno prikazuje kako Gospod zapoveda da se izvidi zemlja. Ova dva stiha koja su predstavljena na ovaj način u Pismu predstavljaju malu probu za čitaoca. Ako čitalac u svome srcu ima želju da opovrgne Bibliju, može staviti ova dva stiha jedan pored drugoga i upotrebiti ih kako bi dokazao da je Biblija protivrečna. Protivrečnost koja se nalazi u srcu čitaoca se pripisuje Bibliji. Onaj ko je i tvorac zakona bi brzo zapazio da je zapovest da odu i uzmu zemlju označavala da nije bilo potrebe za uhođenjem zemlje i da zahtev da odu i izvide razotkriva nedostatak vere. Bog je odgovorio na ovaj zahtev i izdao

zapovest koja je bila u skladu sa njihovim željama. Bojažljivi izveštaji koji su većina uhoda donela razotkriva neverovanje koje je postojalo u njihovim srcima i koje ih je navelo da upute taj zahtev. Dakle, Biblija je napisana na takav način da će osoba koja živi u protivrečnosti moći da u Bibliji pronađe protivrečnosti koje traži kako bi poduprla svoje tvrdnje. Onaj ko je i tvorac zakona je istrajan i u veri teži da razreši navodne suprotnosti i usaglasi Pismo.

Ajde da razmotrimo priču o Davidovom prebrojavanju Izraela.

"A Gospod se opet razgnevi na Izrailja, i nadraži Davida na njih govoreći: Hajde izbroj Izrailja i Judu." 2. Samuilova 24:1

Uporedimo ovo sada sa stihom iz 1. Dnevnika 21:1.

"Ali usta sotona na Izrailja i navrati Davida da izbroji Izrailja." 1. Dnevnika 21:1

Površno gledano, opet se pojavljuje protivrečnost. Ovo je slično primeru kada je Isus bio predstavljen kao Spasitelj sveta, a onda rekao ženi: "Ja sam poslan samo k izgubljenim ovcama doma Izrailjeva." Prilikom čitanja ovih stihova, mi smo stavljeni na probu. U nadolazećoj glavi ćemo detaljno govoriti o gnevu Gospodnjem, a za sada ćemo se usredsrediti samo na čitanje jevrejskih reči u svetlosti Hristovog života. Rezultat prebrojavanja Izraela je bio 70.000 mrtvih ljudi.

"I tako pusti Gospod pomor na Izrailja od jutra do određenog vremena, i pomre naroda od Dana do Virsaveje sedamdeset hiljada ljudi." 2. Samuilova 24:15

Neki prevodi nagoveštavaju da je Bog bio toliko ljut na Izrael da je stvorio izgovor kako bi mogao ubiti na hiljade ljudi.

"Gospodnji gnev je goreo protiv Izraela. On je pokrenuo Davida protiv njih. Rekao je: Idi! Izbroj Izrael i Judu." 2. Samuilova 24:1, NIV prevod

Kada pročitamo da je Gospodnji gnev goreo protiv Izraela, kakvu to sliku stvara u našem umu? Da li zamišljamo nekog ko crvenog lica hoda tamo-vamo i čiji bes samo što nije eksplodirao? Da li postoji mogućnost da su prevodioci čitali jevrejske reči u skladu sa svojim telesnim shvatanjem? Ono što je zadivljujuće u vezi varijacije značenja jevrejskih reči je to da čitalac ili

prevodilac bira koju će uzeti. Kad je reč o nekim rečima, razne varijacije značajno menjaju značenje onoga šta piše. Ako potražite reč koja je prevedena kao "razgneviti" u 2. Samuilovoj 24:1, videćete da njeno značenje takođe može biti "patnja" ili "ožalošćenost". Reč koja je prevedena kao "nadražiti" takođe ima značenje "zavesti" tako da bi stih mogao glasiti:

"A Gospod je opet bio ožalošćen zbog Izraela, a David je bio zaveden da kaže: Hajde izbroj Izrael i Judu." 2. Samuilova 24:1

Ovo je u skladu sa stihom 1. Dnevnika 21:1 gde piše da se sotona podigao na Davida. Zašto je David bio zaveden? Zato što je Izrael ožalostio i oterao Božjeg Duha. Božji gnev je u Bibliji opisan kao dopuštanje zlim anđelima da imaju veću kontrolu.

"On obori na njih žestinu svoga gneva, jarost, srdnju i mržnju šaljući [oslobađajući] među njih zle anđele." Psalam 78:49, KJ prevod

Ponovo imamo istu situaciju, reč "slanje" može biti prevedena i kao "oslobađanje". Božja srdžba je definisana kao konačno dopuštanje Njegovom narodu da Ga odgurne što onda omogućava sotoni da se podigne i preuzme kontrolu nad situacijom. Naš dragoceni Otac voli Svoju decu, a naš Spasitelj je naš Pastir koji neumorno brine za Svoje ovce. Kada Njegov narod uporno zanemaruje i odbacuje Njegove molbe, On ih naposljetku mora prepustiti njihovim željama. Izrael je želeo ostvariti nacionalnu veličinu pod Davidovom upravom. Gospodnji Duh ih je molio da ne žele takve stvari, ali isti duh koji je ranije želeo cara je sada priželjkivao proširenje carstva tako da je Gospod dopustio sotoni da zavede Davida da prebroji narod.

Većina biblijskih prevodioca je izabrala da jevjresku reč "aph" prevede kao "gnev" u 2. Samuilovoj 24:1 dok u 2. Mojsijevoj 34:6, u reči koja je prevedena kao "strpljiv", takođe pronalazimo tu istu reč "aph".

"Jer prolazeći Gospod ispred njega vikaše: Gospod, Gospod, Bog milostiv, žalostiv, strpljiv² [H639, aph] i obilan milosrdjem i istinom"
2. Mojsijeva 34:6, engleski KJ prevod

Gospod je dozvolio da ova reč "aph" bude kao ogledalo u našoj duši. Možemo je pročitati kao gnev ili kao patnja/ trpljenje. Razlog je taj što se jevrejska reč

---

² Prim. prev: U Daničić - Karadžić prevodu ta reč je prevedena kao "spor na gnev".

odnosi na nos ili ubrzano disanje kroz nos. Ubrzano disanje može biti posledica gneva ili velike tuge. Kada je Isus rekao učenicima da Mu treba mnogo postradati od ruku vođa, oni to nisu hteli čuti. Na mnogim mestima možemo pronaći da će ljudi radije misliti da je Bog ljut na one koji Mu greše nego Ga doživljati kao Oca koji pati i kojem je slomljeno srce. Ako bi sebi dozvolili da to zapaze, to bi im donelo duboko osvedočenje da prekinu nanositi bol našem Ocu. Mnogim ljudima slika ljutog Boga daje dozvolu da opravdavaju svoje činjenje greha. Baš kao što su učenici Isusovo ćutanje protumačili kao rasnu netoleranciju, mnogi biblijski prevodioci, a stoga i čitaoci Biblije, su pripisali svoja lična osećanja, koja se stvaraju u njima kao reakcija na nepravdu, Božjem karakteru.

Poslednji primer koji ćemo razmotriti je:

"I tako pogibe Saul za bezakonje svoje, koje učini Gospodu što ne sluša reči Gospodnje i što traži da pita duh vračarski, a ne pita Gospoda; zato ga ubi, i prenese carstvo na Davida sina Jesejeva." 1. Dnevnika 10:13-14

Kada bi neko tragao za dokazom da Bog ubija ljude, ovo bi delovao kao jedan veoma očigledan dokaz. Stih kaže da je Bog ubio Saula. Ovaj stih je ogledalo. Čovek koji je samo slušalac zakona će videti lice tela svojega u ovom stihu. Saul je bio veoma počastvovan od strane Boga, ali se pobunio protiv Njega. Telesan čovek bi osetio želju za osvetom u ovakvom slučaju i prosudio da Saul zaslužuje da bude ubijen. S druge strane, telesan čovek može imati ista buntovnička osećanja prema autoritetima, a čitanje stiha da je Bog direktno ubio Saula će mu pružiti dokaz kako bi dokazao da su autoriteti strogi i nerazumni. Oni koji čitaju Bibliju iz ugla Hristovog karaktera će tražiti dodatne odgovore kako bi objasnili ovaj stih u kome piše da je Bog ubio Saula. Kada je reč o ovom slučaju, odgovor se nalazi u istoj glavi samo 10 stihova ranije.

"I boj posta žešći oko Saula, i nađoše ga strelci, i on se uplaši od strelaca. I reče Saul momku koji mu nošase oružje: izvadi mač svoj; i probodi me da ne dođu ti neobrezani i narugaju mi se. Ali ne hte momak koji mu nošase oružje, jer ga beše vrlo strah. Tada Saul uze mač i baci se na nj." 1. Dnevnika 10:3-4

Saul je počinio samoubistvo. On se okrenuo od Boga i to je značilo da ga Bog nije mogao štiti kao što je želeo. Saul je bio nezaštićen u bitki i događaji su

se tako odigrali da je Saul sebi oduzeo život. Ovo nam pruža kontekst za stihove.

Ovde se za čitaoce Biblije nalazi značajna lekcija. Ako ste sigurni da je Isusova misija ovde na Zemlji bila da prikaže Oca i smatrate da Hristos pati usled svakodnevnog odbacivanja od strane ljudskog roda, onda ćete i vi, kao i Sirofoničanka, zadržati veru i istrajati verujući da je On istinski milostiv čak i kada deluje da nije. Radi se o tome da je zakon kao ogledalo za našu dušu kako bi pokazao šta se nalazi u našem srcu kako bi se mogli pokajati što smo svoje želje i sklonosti pripisali Hristu i Njegovom Ocu.

"...neka ti bude kako hoćeš." Matej 15:28

10. Puštanje straha Božjeg na vas

"I blizu beše Pasha jevrejska, i iziđe Isus u Jerusalem. I nađe u crkvi gde sede oni što prodavahu volove i ovce i golubove, i koji novce menjahu. I načinivši bič od uzica, izagna sve iz crkve, i ovce i volove; i menjačima prosu novce i stolove ispremeta. I reče onima što prodavahu golubove: nosite to odavde, i ne činite od doma Oca Mojega doma trgovačkoga. A učenici se Njegovi opomenuše da u Pismu stoji: revnost za kuću Tvoju izjede me." Jovan 2:13-17

"I ušavši u crkvu stade izgoniti one što prodavahu u njoj i kupovahu. Govoreći im: u Pismu stoji: dom Moj dom je molitve, a vi načiniste od njega pećinu hajdučku." Luka 19:45-46

Bilo je predviđeno da grešnici putem Pashe budu poučeni o zadivljujućoj Božjoj ljubavi ispoljenoj u davanju Njegovog Sina da umre za svet. Izraelske vođe su ovo pretvorile u priliku da se obogate na račun naroda. Od svake

porodice se zahtevala žrtva, a kako bi kupili jagnje, ljudi su morali promeniti lokalnu valutu u hramske sikle. Ova razmena novca je otvorila mogućnost za prekomerno naplaćivanje životinja za žrtvovanje. Siromašnima i bespomoćnima je bilo mnogo teže nabaviti potrebnu žrtvu i oni su se osećali prevareno upravo od strane ljudi koji su ih trebali poučiti o izobilnoj Božjoj blagodati.

Kada je Isus posmatrao prizor u hramu, Njegovo srce se ožalostilo. Da se nije stalo na put ovoj praksi, ona bi dovela do toga da bi milioni ljudi otišli u grobove bez Hrista i bez spasenja, jer se istina jevanđelja pretvorila u sebičnu pohlepu. Ovde nam je predstavljen jedan aspekt Božjeg karaktera koji se vrlo lako može pogrešno razumeti. Bog je duboko voleo ljude koji su činili ova zla dela, baš kao što je voleo i ljude koje su sveštenici prevarili. Kako bi dosegao do ovih ljudi da ih spasi, oni su morali biti suočeni sa svojim grešnim postupcima. Iskupljenje se sprovodi prema sledećoj formuli:

"A zakon dođe uz to da se umnoži greh; jer gde se umnoži greh onde se još većma umnoži blagodat." Rimljanima 5:20

Srditi menjači i oštra postupanja su predstavljali odraz stanja srca onih koji su vodili naciju. Ako se ne pokaju za ova dela, oni će umreti.

Spasitelj sveta ima sposobnost da čita ljudske duše. Kao što Otac zna broj vlasni kose na svakoj glavi, isto tako intimno poznaje misli svakoga čoveka. Isus je čitao najdublje tajne svih onih koji su bili oko Njega, a božanstvo je bljesnulo kroz čovečanstvo. Ovo je bio trenutak suda; ljudi koji su se nalazili u Isusovoj prisutnosti su postali svesni da Spasitelj može pročitati svaki detalj njihove duše. Za pokvarene ljude, ovo je bilo užasavajuće iskustvo. On nije uzeo bič od uzica kako bi tukao ljude i naneo im fizički bol, već da ih osvedoči da je ono šta su radili bilo grešno. Niti jedna osoba nije bila ubijena, niti jedna ranjena, ali su predmeti kojima su trgovali bili pobacani na pod kao upozorenje da su ih te stvari uništavale.

Spasitelj ih je osvedočavao u greh ne da bi ih uništio, već spasio. Želeo je da spoznaju opasnost u kojoj se nalaze, pokaju se i budu spaseni. Kada je Duh Božji ispitivao njihova srca, to je bilo zbog toga da ih ohrabri da prekinu činiti grehe koje su činili i da zatraže oproštenje za svoja zla dela. Umesto toga, ljudi su pobjegli iz Njegovog prisustva izabravši da se i dalje drže svojih greha umesto da ih ostave. Odbijanje da se pokaju je dovelo do toga da pobjegnu iz hrama. Da su se pokajali, primili bi blagodat i mir uma što bi im omogućilo da

ostanu u Njegovom prisustvu. Iako su mnogi pobjegli od Hrista, neki su ostali i slušali Ga kako poučava.

"I učaše svaki dan u crkvi. A glavari sveštenečki i književnici i starešine narodne gledahu da Ga pogube." Luka 19:47

Da je Isus bio pun gneva i agresije prema ljudima, niko ne bi ostao; svi bi pobjegli. Oni koji su se ponizno kajali nisu morali otići, jer nisu osećali osudu nalazeći se u Njegovom prisustvu.

"Nikakva dakle sad nema osuđenja onima koji su u Hristu Isusu i ne hode po telu nego po duhu." Rimljanima 8:1

Nažalost, sveštenici i glavari su odbili da dozvole Duhu Božjem da očisti njihova srca. Doslovni hram je predstavljao srce naroda. Hram je mogao biti očišćen suzama pokajanja, međutim, bio je očišćen bežanjem preplašenih bezbožnika iz Njegovog prisustva. Duh im se približavao dolazeći na sud kako bi ih spasio, ali što se više približavao, oni su postajali sve uspaničeniji.

"I doći ću k vama na sud, i biću brz svedok protiv vračara i protiv preljubčinaca, i protiv onih koji se kunu krivo i protiv onih koji zakidaju najam najamniku, i udovici i siroti i došljaku krivo čine i ne boje se Mene, veli Gospod nad vojskama." Malahija 3:5

Kada čitamo ovaj stih misli našeg telesnog srca nam govore da će Bog oboriti i uništiti bezbožnike u Svom gnevu. Božja Reč ponovo funkcioniše kao ogledalo. Stih kaže: "I doći ću k vama na sud". Naš Otac nam se želi približiti i rasuđivati sa nama o našim gresima. Kada dođemo u prisustvo nekog ko je tako nesebičan i pun ljubavi, jedino što možemo je ili se pokajati ili pobeći od svetlosti. Nije moguće biti pasivan u Božjem prisustvu. Oni koji se drže svojih greha beže kako bi, kako oni misle, spasili život, međutim, time pokazuju da zapravo vole smrt i da beže od života.

Čišćenje hrama odražava prizore koji su se odigrali na nebu kada su se Lucifer i njegovi anđeli pobunili protiv Boga. Duh Božji ih je osvedočio u njihov pogrešan smer kretanja, ali nažalost, oni su odbili da prihvate oprostjenje. Zapazite dva načina na koja je ovaj događaj predstavljen u Pismu:

"I anđele koji ne održaše svojega starešinstva nego ostaviše svoj stan čuva u večnim okovima pod mrakom za sud velikoga dana." Juda 1:6

"Jer kada Bog ne poštede anđele koji sagrešiš, nego ih metnu u okove mraka paklenoga, i predade da se čuvaju za sud..." 2. Petrova 2:4

Kako čitate ove stihove? Reči zapisane u Judinoj poslanici nam kažu da su anđeli ostavili svoj dom na nebu. Reči zapisane u 2. Petrovoj poslanici nam kažu da Bog nije poštedeo anđele koji su sagrešili, već da ih je bacio u pakao i tamu.

Kada im se Sin Božji približio došavši na sud predstavljajući Svoga Oca, oni nisu mogli podneti da budu u Njegovom prisustvu. Hristos, arhanđel Mihailo, se rvao sa ovim anđelima moleći ih da se okrenu ka svetlosti, da se pokaju za svoje namere i vrate Ocu.

"I posta rat na nebu. Mihailo i anđeli Njegovi udariše na aždahu, i bi se aždaha i anđeli njezini. I ne nadvladaše, i više im se ne nađe mesta na nebu." Otkrivenje 12:7-8

Centralna tačka rata na nebu je bilo to da je Lucifer želeo trgovati svojom robom u hramu Božjem.

"Od mnoštva trgovine svoje napunio si se iznutra nasilja, i grešio si; zato ću te baciti kao nečistotu s gore Božje, i zatrću te između kame-nja ognjenoga, heruvime zaklanjaču!" Jezekilj 28:16

Još jednom nam se Biblija obraća ponašajući se kao ogledalo. Ona razotkriva ono šta se nalazi u našim srcima. Kada kaže: "Zatrću te heruvime zaklanjaču", mi smo kušani da presuđujemo kako će doći do toga. Da je Lucifer priznao svoje pogrešne postupke pre nego se upustio u rat protiv Božje vladavine, bio bi spasen. Napori učinjeni od strane Sina Božjeg da očisti hram njegove duše su doveli do toga da je problem dostigao kritičnu tačku i kada je Hristos pokušao dopreti do njega da ga osvedoči u vezi njegove zablude, on je to odbio, otvrdnuo svoje srce i potpuno pao u greh. Hristovi postupci su Luciferu pružili platformu da odbaci svetlost i uništi se. Biblija ovde nagoveštava da je Bog otpočeo postupak koji će dovesti do uništenja Lucifera. Ovo je isto kao i slučaj kada Pismo kaže da je Bog otvrdnuo faraonovo srce. Bog je pokušavao dopreti do faraona kako bi se pokajao, ali car je izabrao da otvrdne svoje srce. Da li dejstvo sunca čini da glina otvrdne ili sastojci koji se nalaze u glini i koji reaguju na sunce, dovode do njenog otvrdnjivanja?

Sotona i njegovi anđeli nisu bili oterani sa neba. Sotonino odbijanje da odgovori na delovanje Duha Božjeg koji ga je osvedočavao i želja da pobegne iz Njegovog prisustva su učinili da bude isključen. Isti proces se odigrao i u hramu kada ga je Isus čistio. On je pokazao ljudima njihove zablude, On ih je osvedočio u njihov greh, Duh im se približio i upućivao im molbe da se pokaju, ali oni su to odbili. Ovo odbijanje je mnoge od njih zarobilo u okove tame kao i pale anđele. Kada Duh načini direktan pokušaj da dopre do duše, ali ga ona odlučno odbije, odmah dolazi tama i zarobljava dušu. Hvala Bogu, neki ljudi koji su toga dana pobegli od Hrista su se i dalje mogli pokajati, ali za druge, taj dan je bio početak njihovog uništenja i može se reći da ih je Hristos uništio nastojanjem da ih spase.

S obzirom na ovo znanje, sada možemo pročitati neke stihove iz Pisma uz bolje shvatanje šta znače reči kada piše da su ljudi bili preplavljeni strahom kada bi se našli u Božjem prisustvu.

"Pustiću strah Svoj pred tobom, i **uništiću** [H2000] svaki narod na koji dođeš, i obratiću k tebi pleći svih neprijatelja tvojih. Poslaću i stršljene pred tobom, da teraju Jeveje, Hananeje i Heteje ispred tebe." 2. Mojsijeva 23:27-28, KJ prevod

Jevrejska reč koja je u KJ prevodu Biblije prevedena kao "uništiti" ima sledeće varijacije značenja:

H2000 - Hamam: pomeriti glasno, zbuniti, napraviti galamu, uznemiriti, slomiti, progutati, skrhati, uništiti, zadati brige, ozlovoljiti

Strah koji je Bog uneo u mnoge od ovih nacija je bio unet upravo onako kao što je to Isus učinio prilikom Svog čišćenja hrama po drugi put. Mnoge nacije koje su se nalazile oko Izraela su napunile svoju čašu bezakonja i nalazile su se u tački konačne odluke. Strah koji je Bog pustio na njih je bio osvedočavanje u njihove grehe. Duh Božji im se približio došavši na sud. Nažalost, oni su odbili i to je stvorilo uznemirenost, zabrinutost i smušenost u njima. Jevreji su odbili prihvatiti Isusovu milost i to je dovelo do toga da naposljetku budu uništeni od strane Rimljana. Usled toga što su okolni narodi odbili da se pokaju za svoje grehe, oni su se našli izloženi maču Izraela. Govorićemo o izraelskom maču u jednoj od nadolazećih glava, ali sada možemo videti sledeće: strah Gospodnji koji je pao na ove narode je bio zapravo poslednje nastojanje Duha Božjeg da ih spasi težeći da ih osvedoči u njihove grehe i dovede do pokajanja. Rezultat

tog pokušaja da dopre do njih je bilo otvrdnjavanje njihovih srca i tako su izabrali smrt umesto života. Osvedočavanja u greh su bila kao strešljeni u duši. Ovi narodi su se suprostavljali ubodima savesti, pobjegli su od Božjeg prisustva u ruke sotoni, uništitelju, i propali.

"A u stražu jutrenju pogleda Gospod na vojsku Misirsku iz stupa od ognja i oblaka, i **smete** [H2000] vojsku Misirsku. I pozbaca točkove kolima njihovim, te ih jedva vucijahu. Tada rekoše Misirci: bežimo od Izrailja, jer se Gospod bije za njih s Misircima." 2. Mojsijeva 14:24-25

Gospod je smeo Egipćane kod Crvenog mora. U pitanju je ista reč kao u stihu 2. Mojsijeva 23:27 koji kaže da će Bog pustiti strah u narode.

Bog je voleo Egipćane podjednako kao i Izraelce. Kada je Bog uspostavio stub od ognja kako bi ih sprečio da napadnu Izraelce, oni su u ovome trebali videti upozorenje da idu kući. Ovo ih je uplašilo, ali se nisu pokajali. Kada su krenuli u poteru za Izraelcima, Gospod je poslao Svoje anđele kako bi im poskidali točkove sa kočija kako bi ih usporio i sprečio da odu dalje. Oni su se, usled svog tvrdoglavog odbijanja da se pokore, našli duboko ispod površine i utopili se kada je voda pala nazad. Nema dokaza da ih je Bog namamio u more kako bi ih ubio. On je učinio sve što je mogao kako bi ih sprečio da to urade.

"A vremena za koje idosmo od Kadis-Varnije pa dokle pređosmo preko potopa Zareda, beše trideset i osam godina, dokle ne izumre u okolu sav ovaj naraštaj, ljudi za vojsku, kao što im se beše zakleo Gospod. Jer i ruka Gospodnja beše protiv njih **potirući** [H2000] ih iz okola dokle ne pomreše." 5. Mojsijeva 2:14-15

Izraelci su bili pozvani da izađu i zauzmu hanansku zemlju, međutim, oni su se plašili od divova u zemlji i odbili da veruju Gospodu. Kada im je Bog nakon toga rekao da ne mogu otići u Obećanu zemlju zbog neverstva i da će umreti u pustinji, oni su se ponovo pobunili i odlučili da krenu u boj. Nakon što su ih neprijatelji pobedili, oni su okrivili Mojsija za sve i hteli su ga ubiti. Ljudi su neprekidno govorili da ih Bog želi ubiti u pustinji i primili su presudu koja je bila u skladu sa njihovim ličnim presudama. Bog je dozvolio da se ove stvari dogode nadajući se da će uvideti svoju zabludu, pokajati se i zatražiti oprost. Gospod je 40 godina slao Svoga Duha da im upućuje molbe da se ponize i pokaju za svoj greh. Da su se pokajali ne bi bilo bitno što će umreti u pustinji, jer bi stekli večni život.

"Budući pak da neki imaju da uđu u njega, i oni kojima je najpre javljeno ne uđoše za neposlušanje." Jevrejima 4:6

Veoma je tužno što su svi oni Izraelci odbili da uđu u počinak koji se nalazi u Hristu i spoznaju da su im gresi oprošteni. Umesto toga, oni su otvrdnuli sebe na molbe Duha, umrli u pustinji i izgubili večni život. Dakle, da li ih je Gospod uništio? On je uradio samo ono šta vidimo u slučaju sunca i gline. Njegovo neprekidno upućivanje molbi je otvrdnulo njihova srca zbog njihovog neprekidnog odbijanja i bili su uništeni.

Kada vam Spasitelj prilazi putem dubokog osvedočavanja u greh, nemojte se okrenuti u strahu i otvrdnuti svoje srce. Verujte da vaš Otac besplatno daruje oproštenje, čisti od greha i uživajte u miru i slobodi oproštenja. Uživajte u nebeskom miru u hramu svoje duše i radujte se što je voljan da ga očisti Svojom slavom i sebi na slavu.

U ovim poslednjim danima, svetu se objavljuje poruka koja nam kaže: "Bojte se Boga i podajte Mu slavu" (Otkrivenje 14:7). Ako dozvolimo Duhu Božjem da nas osvedoči u naše grehe i ne budemo se opirali Njegovim molbama, bićemo blagosloveni i počećemo da razumemo mudrost, jer nam je rečeno:

"Početak je mudrosti strah Gospodnji, i znanje je svetih stvari razum." Poslovice 9:10

11. Gnev Gospodnji

Hristos je u sedmici koja je prethodila Njegovom razapinjanju na krst jašući na magarcu ušao u Jerusolim okružen velikim mnoštvom.

"A ljudi mnogi prostreše haljine svoje po putu; a drugi rezahu granje od drveta i prostirahu po putu. A narod koji išaše pred Njim i za Njim, vikaše govoreći: Osana Sinu Davidovu! blagosloven koji ide u ime Gospodnje! Osana na visini!" Matej 21:8-9

Učenicima je delovalo da se ostvaruju njihove dugo očekivane težnje; konačno je njihov Gospod bio priznat od strane mnoštva i ono Mu je sada ispoljavalo obožavanje. Na samoj sredini ovoga krešenda slavljenja, čitamo sledeće reči:

"I kad se približi, ugleda grad i zaplaka za njim govoreći: kad bi i ti znao u ovaj tvoj dan što je za mir tvoj! ali je sad sakriveno od očiju tvo-

jih." Luka 19:41-42

Isus je, posmatrajući grad i razmišljajući o svemu šta je ovaj narod učinio u pobuni protiv Njegovog Oca i o tome šta će im se desiti za manje od 40 godina, počeo plakati. Nije se radilo o nekoj maloj suzi u oku, iz Njega se izlila intenzivna, nezadrživa tuga praćena velikim i glasnim jecajima agonije. Jedna od upotrebljenih reči da se opiše Božji karakter je "*strpljiv*".

"Jer prolazeći Gospod ispred njega vikaše: Gospod, Gospod, Bog milostiv, žalostiv, strpljiv [H639 aph]i obilan milosrđem i istinom." 2. Mojsijeva 34:6, KJ prevod

Ova reč ima sledeća značenja:

propisno nos ili nosnice; dakle, lice; ponekad osoba; takođe (**usled ubrzanog disanja u navali snažnih osećanja**) ljutnja: gnev (-no), + pre, izgled lica, lice, + strpljenje, čelo, + [dugo-] **trpljenje, nos**, nosnice, njuška, X dostojan (obilniji), gnev.

"Ani pak dade obilniji [H639 aph] deo, jer ljublaše Anu, a njoj Gospod beše zatvorio matericu." 1. Samuilova 1:5, KJ prevod

Nema smisla reći da je Ana dobila deo gneva, jer ju je voleo. Kao što Gesenijusov Jevrejsko - Haldejski rečnik objašnjava:

"Verovatno s tugom u sebi; pošto se reči koje označavaju gnev ponekad primenjuju na tugu."

Isusove goruće suze su bile rezultat Njegovog velikog srca ljubavi prema Svojoj deci. Da li je ovo obuhvatalo i gnev? Da, gnev zbog onoga šta je greh učinio Njegovoj voljenoj deci i ovo je bilo izraženo u vidu gorućih suza koje su bile rezultat duboke žalosti.

"Jer misli Moje nisu vaše misli, niti su vaši putevi Moji putevi, veli Gospod; nego koliko su nebesa više od zemlje, toliko su putevi Moji viši od vaših puteva, i misli Moje od vaših misli." Isaija 55:8-9

Kada čitamo o Gospodnjem gnevu u Bibliji, da li smo sigurni da to pravilno razumemo? Još jednom ćemo razmotriti Isusov život kako bi videli na koji način je On izražavao gnev.

"Teško vama književnici i fariseji, licemeri, što jedete kuće udovičke, i lažno se Bogu molite dugo; zato ćete većma biti osuđeni. Teško vama

književnici i fariseji, licemeri, što prehodite more i zemlju da bi prisvojili jednoga, i kad ga prisvojite, činite ga sinom paklenim udvoje većim od sebe. Teško vama vođe slepe koji govorite: ako se ko kune crkvom ništa je; a ko se kune zlatom crkvenim kriv je. Budale slepe! šta je veće, ili zlato, ili crkva koja zlato osveti?" Matej 23:14:17

Definitivno deluje da je Isus ljut. Reč "teško" koju Isus izgovara je prisutna i u narednim stihovima, a onda stižemo do nečeg značajnog:

"Jerusalime, Jerulisame, koji ubijaš proroke i zasipaš kamenjem poslane k sebi! koliko puta htjedoh da skupim čeda tvoja, kao što kokoš skuplja piliće svoje pod krila, i ne htjede!" Matej 23:37

Isus je voleo ove jadne, obmanute jevrejske vođe. On ih je želeo sakupiti kako bi bili pod Njegovom zaštitom. Isus se poslužio nežnim rečima upotrebivši primer kokoške koja sakuplja svoje piliće. Ovo je veoma dirljiva slika Spasiteljeve ljubavi. Njegov gnev predstavlja izraz Njegove duboke, istinske tuge koju je ispoljio kroz jecanje do kojeg je došlo neposredno pre toga. U rečima upotrebljanim u 23. glavi jevanđelja po Mateju vidimo razotkriven Božji gnev.

Ako je ikad postojao trenutak u kome bi moglo biti opravdano prizivanje ognja sa neba, to bi bio upravo ovaj trenutak. Ove vođe su prouzrokovale propast celokupnog jevrejskog naroda. Oni su ljudima preprečili put i izvrtali čista učenja Pisma. Zasigurno da bi ovo bio trenutak da se oni unište kako bi istina dosegla do mnoštva. Isus nije podigao mač niti je prizvao oganj sa neba, već je rekao sledeće reči:

"Eto će vam se ostaviti vaša kuća pusta." Matej 23:38

Ovo je vrhunac Božjeg gneva. Sin Božji objavljuje da je zaštita koja se nalazila oko naroda uklonjena. Nakon tog trenutka, sotona je bio u stanju da preuzme punu kontrolu nad jevrejskim vođama i te vođe su ubrzo ostvarile svoje ubilačke planove da pogube Isusa. Zapažamo pažljivo da kada je Isus izjavio da se izraelska kuća ostavlja pusta, On je sebi pripremio stazu Svog pogubljenja, a ne pogubljenje onima koji su Mu se suprostavljali. Kada je Duh Božji, koji je ograničavao sotonu, napustio sveštenike i glavare, ništa ih nije moglo sprečiti da ubiju Isusa. Sotona je u tom trenutku mogao preuzeti kontrolu i nije prošlo više od 40 godina, a on je uspeo potpuno uništiti grad u kome su Rimljani ubili više od milion Jevreja.

Evo definicije Božjeg gneva izražene na drugačiji način:

"On obori na njih žestinu Svoga gneva, jarost, srdnju i mržnju šaljući među njih zle anđele." Psalam 78:49, KJ prevod

Ko je uništitelj?

"Niti da vičemo na Boga, kao neki od njih što vikaše, i izgiboše od anđela zatirača." 1. Korinćanima 10:10, NIV prevod

Reč koja je prevedena kao "anđeo zatirač" na grčkom označava otrovnu zmiju.

"I imahu nad sobom cara anđela bezdana kojemu je ime jevrejski Avadon, a grčki Apolion (to jest, uništitelj)." Otkrivenje 9:11

Uništitelj je sotona. Kada su ljudi istrajni u odbacivanju Hrista i veoma jasno pokažu da ne žele imati ništa s Njim, Hristos u agonijskom jecanju tuguje za Svojom izgubljenom decom i dopušta im gospodara kojeg su izabrali. Kada se ovo desi, zaštitnička ograda koja je stavljena oko svake osobe izčezava.

"A sotona odgovori Gospodu i reče: eda li se uzalud Jov boji Boga? **Nisi li ga Ti ogradio** i kuću njegovu i sve što ima svuda unaokolo? delo ruku njegovih blagoslovio si, i stoka se njegova umnožila na zemlji." Jov 1:9-10

"Anđeli Gospodnji stanom stoje oko onih koji se Njega boje i izbavljaju ih." Psalam 34:7

"Ko jamu kopa, u nju će upasti, i ko razvaljuje ogradu, uješće ga zmija." Propovednik 10:8

Šta dovodi do obaranja zaštitničke ograde?

"Sada idi, napiši ovo pred njima na daščicu, napiši u knjigu, da ostane za vremena koja će doći, doveka; jer su **[1]** narod nepokoran, **[2]** sinovi lažljivi, **[3]** sinovi koji **neće da slušaju zakona Gospodnjega**; **[4]** koji govore vidiocima: nemojte viđati, i prorocima: **nemojte prorokovati što je pravo, govorite nam mile stvari, prorokujte prevaru**. Svrnite s puta, otstupite od staze, neka nestane ispred nas sveca Izrailjeva. **[5]** Zato ovako veli Svetac Izrailjev: kad **odbacujete ovu reč**, i uzdate se u prevaru i opačinu i na nju se oslanjate, **zato će vam to bezakonje biti kao pukotina u zidu koji hoće da padne, koja**

izdigne zid visoko, te se naglo ujedanput obori. I razbiće ga kao što se razbija razbije sud lončarski, ne žali se, te se ne nađe ni crepa kad se razbije da uzmeš oganj s ognjišta ili da zahvatiš vode iz jame." Isaija 30:8-14

"Proroci njezini složiše se u njoj, kao lav su, koji riče i grabi plen, **[1] žderu duše, otimaju blago** i dragocene stvari, **umnožavaju udovice** usred nje. **[2] Sveštenici njezini prestupaju zakon Moj** i **[3] skrvne Moje svete stvari**, ne razlikuju sveto od oskrvnjenoga, i nečisto od čistoga ne raspoznaju, **[4] kriju oči svoje od subota Mojih**, i bivam oskrvnjen među njima. **[5] Knezovi su njezini usred nje kao vuci**, koji grabe plen, prolivajući krv, gubeći duše **sramotnog dobitka** radi. I **[6] proroci njezini mažu je nevaljalim krečem**, viđaju taštinu i **gataju im laž govoreći**: tako reče Gospod Gospod; a Gospod ne reče. **[7] Narod zemaljski vara i otima, i siromahu i ubogome čini nasilje**, i došljaku čini krivo. **I tražih među njima koji bi opravio ogradu i stao na prolomu preda Me za tu zemlju, da je ne zatrem;** ali ne nađoh nikoga. **Zato ću izliti na njih gnev Svoj, ognjem jarosti Svoje istrebiću ih, put njihov obratiću im na glavu, govori Gospod Gospod."** Jezekilj 22:25-31

Postoje ključne stvari koje stvaraju pukotinu u zidu:

1. Iskorišćavanje ljudi radi ličnog dobitka.
2. Kršenje zakona, pobuna
3. Skrnavljenje svetih stvari, kada se ne pravi razlika između svetog i običnog
4. Sakrivanje očiju od subota
5. Kada su vođe uključene u sticanje nepravednog dobitka
6. Kada proročke vođe govore laži
7. Ugnjetavanje siromašnih i ubogih

Kada Božja deca krše Božje zapovesti, odbijaju da se pokaju i nastavljaju činiti pokvarene stvari, Bog je naposljetku stavljen u poziciju da ih više ne može štiti. Ovo Mu stvara ogromnu tugu. On ne želi predati Svoju decu sotoni, ali ih sotona optužuje pred Bogom i zahteva pravo da budu njegovi. Tuga i žalost

su gnev Božji. To je brzo disanje kroz nos usled duboke tuge. Lista koja se nalazi u Jezekilji 22:25-31 predstavlja slično izražavanje žalosti kao što je bilo Isusovo koje pronalazimo u 23. glavi jevanđelja po Mateju. U Jezekiljino vreme ogradna je bila uklonjena i Vavilon je zarobio Izrael. U Hristovo vreme ograda je bila uklonjena i Rimljani su došli i uništili Jerusalim.

Gresi koji su stvorili pukotinu

Jezekilj 22:25-31	23. glava Mateja
1. Iskorišćavanje ljudi radi ličnog dobitka	Matej 23:25 "Teško vama književnici i fariseji, licemeri što čistite spolja čašu i zdelu a iznutra su pune grabeža i nepravde."
2. Kršenje zakona	Matej 23:23 "Teško vama književnici i fariseji, licemeri, što dajete desetak od metvice i od kopa i od kima, a ostaviste šta je najpretežnije u zakonu: pravdu i milost i veru; a ovo je trebalo činiti i ono ne ostavljati."
3. Skrnavljenje svetih stvari, mešanje svetog i običnog	Matej 23:16-20 "Teško vama vođe slepe koji govorite: Ako se ko kune crkvom ništa je; a ako se ko kune zlatom crkvenim kriv je. Budale slepe! Šta je veće, ili zlato, ili crkva koja zlato osveti. Budale slepe! Šta je veće, ili dar, ili oltar koji dar osveti? ...Koji se dakle kune oltarom, kune se njim i svim što je na njemu."
4. Uklanjanje očiju od	Matej 23:4 " Nego vežu bremena teška i nezgodna za nošenje, i toware na pleća ljud-

Subota	ska; a prstom svojim neće da ih prihvate."
5. Vođe su uključene u nepravedne dobitke	Matej 23:16 "Teško vama vođe slepe koji govorite: Ako se ko kune crkvom ništa je; a ako se ko kune zlatom crkvenim kriv je. "
6. Proročke vođe govore laži	Matej 23:28 "Tako i vi spolja se pokazujete ljudima pravedni, a iznutra ste puni licemerja i bezakonja. "
7. Ugnjetavanje siromašnih i ubogih	Matej 23:14 "Teško vama književnici i fariseji, licemeri, što jedete kuće udovičke , i lažno se Bogu molite dugo; zato ćete većma biti osuđeni."

Ajde da razmotrimo neke primere u kojima vidimo da su ljudi srušili zaštitničku ogradu.

"A kad dođoše do gumna Nahonova, Uza se maši za kovčeg Božji i prihvati ga, jer volovi potegoše na stranu. I Gospod se razgnevi na Uzu, i udari ga Bog onde za tu nepažnju, te umre onde kod kovčega zaveta. I ožalosti se David što je Gospod načinio prolom na Uzi. Zato se prozva ono mesto Fares - Uza do danas." 2. Samuilova 6:6-8, KJ prevod

Reči: "*I razgnevi se Gospod na Uzu*" nas pozivaju da sudimo Božjem karakteru. Kao što smo ranije rekli, izraz "Bog se *razgnevio*" takođe može označavati *i trpljenje i patnju*. Uza je postupio na način za koji je znao da nije dobar. On se stavio u poziciju u kojoj nije mogao biti zaštićen. Duh Gospodnji je bio ožalošćen zbog njega. Gospod ga nije želeo ostaviti, ali su ga njegovi prestupi stavili u takvu poziciju da je Gospod morao dozvoliti nastajanje pukotine (proloma) u zaštiti. Stih kaže da je "Gospod načinio prolom na Uzi". Gospod se morao povući od njega i to Mu je pričinilo veliku tugu, međutim, Uza je izabrao stazu pobune i Gospod je morao ispoštovati njegov izbor. Uza nije bio pogođen Božjom rukom. Njegova pobuna je stvorila pukotinu u zaštiti.

Jedan od mogućih pokazatelja da je Uzino srce bilo ispunjeno nezadovoljstvom se nalazi u prethodnim stihovima iste glave.

"I metnuše kovčeg Božji na nova kola, i povezoše ga iz kuće

Avinadavove, koja beše na brdu, a Uza i Ahijo sinovi Avinadavovi upravljahu novim kolima. I odvezoše kovčeg Božji iz kuće Avinadavove, koja beše na brdu i Ahijo iđoše pred kovčegom." 2. Samuilova 6:3-4

Uza je prvi spomenuti Avinadavov sin, međutim, piše da je Ahijo, mlađi brat, predvodio kovčeg, a ne stariji brat. Da li je Uza bio ispunjen ljubomorom bratskog rivalstva? Da li se u njegovom srcu nalazila mržnja prema bratu? Sekundarni problem koji je prouzrokovao obaranje zaštite je bilo postavljanje kovčega na kola koja su vukli volovi. Mojsije je naznačio da sveštenici moraju nositi kovčeg.

"U to vreme odvoji Gospod pleme Levijevo da nose kovčeg zaveta Gospodnjega, da stoje pred Gospodom i služe Mu i da blagosiljaju ime Njegovo do današnjeg dana." 5. Mojsijeva 10:8

"I zapovediše narodu govoreći: kad vidite kovčeg zaveta Gospoda Boga svojega i sveštenike Levite gde ga nose, pođite i vi s mesta svojega i idite za njim." Isus Navin 3:3

Ova sekundarna pukotina nije bila dovoljna da se obori bilo čija ograda osim Uzine i verovatno je postojalo nešto u njegovom srcu što je dovedo do toga da zaštita bude uklonjena.

Dakle, kako čitaš? Da li čitaš da je Gospodnji karakter razgoreo oganj koji ga je naveo da uništi Uzu ili vidiš ožalošćenog, nežnog Oca koji se naposljetku miri sa Uzinim izborom da ide stazom pobune? Svako od nas mora izabrati kako će to pročitati. Naš Otac je dozvolio više varijacija značenja kako bi obezbedio ogledalo za našu dušu kako bi mi sami mogli odlučiti kakav karakter vidimo u stihovima. Da li vidimo karakter koji je kao naš? Da li vidimo impulsivnu i srditu ličnost koja pogubljuje onoga ko napravi grešku ili vidimo tužnog Oca koji je prisiljen prihvatiti Uzinu odluku da prihvati sotonin duh i da bude predat svome zakonitom gospodaru - uništitelju?

"Pustiću na vas mač, koji će osvetiti Moj zavet; a kad se sležete u gradove svoje, tada ću pustiti pomor među vas, i bićete predani u ruke neprijatelju." 3. Mojsijeva 26:25

Na mnogim mestima u Pismu čitamo o tome da se Gospodnji gnev zapalio i da su mač, glad i pomori došli na ljude. Kao što nam upravo navedeni stih

kaže - ljudi su bili predani u ruke neprijatelju. Gnev koji se rasplamsava je tuga koju naš Otac oseća kada su Njegova zabludela deca istrajna u pobuni, a ta pobuna se ispoljava u kršenju Njegovih zapovesti koje su predviđene da budu zaštitna.

Da li ćemo pažljivo saslušati glas našega Oca danas?

"Nemojte graditi sebi idola ni likova rezanih, niti stupova podižite, ni kamenja sa slikama mećite u svojoj zemlji da mu se klanjate; jer sam Ja Gospod Bog vaš. Držite subote Moje, i svetinju Moju poštujućte; Ja sam Gospod. Ako uživite po Mojim uredbama, i zapovesti Moje uzdržite i učinite, davaću vam dažd na vreme, i zemlja će rađati rod svoj, i drveta će u polju rađati rod svoj; i vršidba će vam stizati berbu vinogradsku, a berba će vinogradska stizati sijanje, i ješčete hleb svoj do sitosti, i živećete bez straha u zemlji svojoj. Jer ću dati mir zemlji, te ćete spavati a neće biti nikoga da vas plaši; učiniću, te će nestati zle zveri iz zemlje, i mač neće prelaziti preko vaše zemlje." 3. Moj-sijeva 26:1-6

Ako se radosno pokorimo Božjim zapovestima i odlučimo da verujemo da nas naš Otac želi blagosloviti, moći ćemo imati zaštitu Gospodnjih anđela.

"Koji živi u zaklonu Višnjega, u senu Svemogućega počiva. Govori Gospodu: Ti si utočište moje i branič moj, Bog moj, u kojega se uzdam. On će te izbaviti iz zamke ptičareve, i od ljutoga pomora; Perjem Svojim oseniće te, i pod krilima Njegovim zaklonićeš se; istina je Njegova štiti i ograda." Psalam 91:1-4

Nemojmo našem Ocu i Gospodu Isusu nanositi žalost našom neposlušnošču. On nas želi štiti i brinuti se o nama. Ako se pobunimo i odaberemo neprijateljev duh, naposletku će tom neprijatelju morati biti dopušteno da preuzme kontrolu nad našim životom. Nije fer da neko bude neprekidno šticećen od strane druge osobe, ako osoba ne želi imati ništa sa tom drugom osobom.

Razorenje Jerusalima je predlika kraja sveta. Kao što je jevrejski narod odbacio Sina Božjeg pre 2000 godina, tako je On prezren i odbačen i danas od strane ljudi. Odbacivanjem Gospodnjeg dana koji treba svetkovati ljudi pljuju na Gospodara subote. Ima toliko nemorala i pohlepe da će Hristos u mučnom jecanju naposletku reći svetu: "Eto će vam se ostaviti vaša kuća pusta." Tada

će vetrovi razdora koji predstavljaju pale anđele biti potpuno oslobođeni kako bi uništili zemlju. Moja želja je da se čvrsto uhvatimo za našeg Spasitelja kako bi, pouzdajući se u Njegovu blagodat, bili deo grupe koja drži Božje zapovesti i ima veru Isusovu.

12. Stavljanje mača na njegovo mesto

U tišini noći na Maslinskoj gori, naš ljubljani Spasitelj je upućivao molitve Svo-
me Ocu.

"Oče Moj! ako je moguće da Me mimoide čaša ova; ali opet ne kako
Ja hoću nego kako Ti." Matej 26:39

Celokupna težina ljudske krivice se nalazila na Sinu čovečjem. Njegova borba je bila tako velika da je znojio velike kapljice krvi. Tama greha koju je Jagnje Božje uzelo na sebe je bila suočena sa Očevom slavom u svoj njenoj čistoti koja je kao oganj koji sve proždire. On je drhtao kao list usled svesti o tome koliko su gresi koje je nosio mrski Njegovom Ocu. Prorok je rekao sledeće reči:

"**Maču, ustani na pastira mojega** i na čoveka druga mojega, govori Gospod nad vojskama, udari pastira, i ovce će se razbeći, ali ću okrenuti ruku svoju k malima." Zaharija 13:7

Mač koji se javio u tom trenutku je bio mač Duha. Kada je Isus uzeo taj mač radi nas, on je potkopao Njegovu životnu snagu. Kada čovek znoji krv, on se nalazi u poslednjim trenucima svoga života. Jedino Mu je ruka Boga, Njegovog Oca koja Ga je osnažila, omogućila da izađe iz vrta kako bi se suočio sa rimskim mačem koji su jevrejske vođe podigle.

Kada je hramska straža došla sa Judom da uhapsu Isusa, Petar se podigao u duhu Jude Makavejskog³ i svih njegovih praočeva koji su podizali mač kako bi branili stvari koje su im bile dragocene. Isus je rekao Petru da nije došao da pogubljuje ljudske živote, već da ih spasi, međutim za Petra je pomisao o smrti Hrista predstavljala kraj svih njegovih nada. Nažalost, on je podigao mač pretežno zbog svojih želja, a ne Hristovih.

"A Simon Petar imaše mač, pa ga izvadi i udari slugu poglavara svešteničkoga, i otseče mu desno uho. A služi beše ime Malho." Jovan 18:10, KJ prevod

Kada je Isus izlečio Malha, On se ogradio od upotrebe doslovnog mača kao načina da se On i istina odbrane. Nakon toga je rekao:

"Tada reče mu Isus: vrati mač svoj na mesto njegovo; jer svi koji se maše za mač od mača će izginuti. Ili misliš ti da Ja ne mogu sad umoliti Oca Svojega da Mi pošalje više od dvanaest legeona anđela? Ali kako bi se ispunilo što stoji u Pismu da ovo treba da bude?" Matej 26:52-54, KJ prevod

Isusove reči imaju i duhovno i doslovno značenje. Kada se čovek uhvati za Božju Reč, ta Reč će usmrtiti njegov stari život kako bi mogao biti podignut u novinu života u Isusu Hristu. U isto vreme ove reči označavaju i to da će oni koji budu podigli doslovni mač i poginuti od tog istog mača. Isus nam je ostavio lekciju koja je od suštinskog značaja da treba da se uzdamo u molitvu i brigu Očevih anđela, a ne u mač da nas spasi. Neka nam Spasitelj primer bude jasna poruka. Isus nikad nikog nije udario, ranio niti ubio. Naš Spasitelj je ostavio Svoj primer da ga sledimo.

"Jer ste na to i pozvani, jer i Hristos postrada za nas, i nama ostavi ugled da idemo Njegovim tragom; koji greha ne učini, niti se nađe

---

³ Juda Makavejski je bio jevrejski sveštenik i sin sveštenika Matatije. On je predvodio Makavejsku pobunu protiv Seleukidskog carstva (167-160. g. pre Hrista)

prevara u ustima Njegovim; koji ne psova kad Ga psovaše; ne preti kad strada; nego se oslanjaše na Onoga koji pravo sudi." 1. Petrova 2:21-23

Veliki izazov sa kojim se moramo suočiti u svetlosti Isusovog života je taj kako da objasnimo sve one priče iz Staroga zaveta koje su ispunjene nasiljem i u kojima vidimo Izrael kako mačem ubija svoje neprijatelje. Kada je Izrael napustio Egipat, Gospod im je rekao šta će uraditi narodima koji su bili oko njih.

"Pustiću strah Svoj pred tobom, i uplašiću [uznemiriti, smesti, učiniti zabrinutima] svaki narod na koji dođeš, i obratiću k tebi pleći [postati tvrdovrat] svih neprijatelja tvojih. **Poslaću i stršljenje pred tobom, da teraju Jeveje, Hananeje i Heteje** ispred tebe. Neću ih oterati ispred tebe za jednu godinu, da ne opusti zemlja i da se zverje poljsko ne namnoži na tebe. Pomalo ću ih odgoniti ispred tebe dokle se ne namnožiš i zauzmeš zemlju." 2. Mojsijeva 23:27-30

Da su Izraelci ostali verni Bogu, hananska zemlja bi bila očišćena kao što je Isus očistio hram. Duh Božji bi osvedočio ove narode u njihove grehe i oni bi nakon toga ili postali uznemireni i pobegli ili bi priznali grehe, pokajali se, pridružili Izraelu i naučili kako da slede izraelskog Boga. Naglašavam činjenicu da bi ti narodi bili oterani, a ne iskasapljeni do smrti.

Da je Bog želeo da Njegov narod ubija svoje neprijatelje, On bi ohrabrio Mojsija da nastavi raditi ono šta je uradio u Egiptu - ubio Egipćana. Umesto toga, On ga je poslao u pustinju da tamo provede 40 godina čuvajući ovce. Mojsije je već prošao kroz obuku za moćnog generala kao faraonov unuk. Zašto je Bog dozvolio da ovaj visoko kvalifikovan general ode u pustinju kako bi se brinuo o ovcama? Kako bi ga naučio kako da se brine o ljudima. Oni koji žele naučiti lekcije, mogu ih pronaći i naučiti. Bog nikada nije imao nameru da Izrael ratovanjem osvoji hanansku zemlju.

Kada je izbavio Izrael iz Egipta, Bog je želeo da Ga upoznaju i da nauče da Mu veruju. Tokom boravka u Egiptu, Izraelci su bili okruženi duhom tiranije. Pošto su doživeli bacanje jevrejske dece u reku i prošli kroz nemilosrdno iskustvo robovanja u Egiptu, mnogi su stekli predstavu da je Bog tiranin koji bi se u svakom trenutku mogao okrenuti protiv njih i pobiti ih. Vidimo da su odmah na samom početku izrazili ovaj strah:

"I rekoše Mojsiju: zar ne beše grobova u Misiru, nego nas dovede da

izginemo u pustinji? Šta učini te nas izvede iz Misira." 2. Mojsijeva 14:11

Poreklo ovog straha se nalazi čak u edemskom vrtu kada je sotona ubedio Adama i Evu da Božje reči da će umreti označavaju da će On doći da ih ubije.

"A on reče: čuh glas Tvoj u vrtu, pa se poplaših, jer sam go, te se sakrih." 1. Mojsijeva 3:10

Optuživši Mojsija, Izrael je sakrio svoj strah od boga koga su oni stvorili u svom umu, međutim, bilo je očigledno da ih Mojsije nije izveo svojom silom. Sotona ih je kušao da misle da ih Bog želi ubiti u pustinji. On ih je mogao kušati ovim iskušenjem zbog njihovog neispravnog viđenja Božjeg karaktera. Ovaj strah je nastavio rasti u Izraelcima.

"I rekoše im sinovi Izrailjevi: **kamo da smo pomrli od ruke Gospodnje u zemlji Misirskoj**, kad seđasmo kod lonaca sa mesom i jeđasmo hleba izobila! jer nas izvedoste u ovu pustinju da pomorite sav ovaj zbor glađu." 2. Mojsijeva 16:3

Izraelci su izrazili svoj strah od Boga i otvoreno izjavili da bi im bilo draže da su poginuli od ruke Gospodnje u Egiptu nego da trpe svoju trenutnu situaciju. Jasno je da nisu imali poverenja u Boga, a sotona je zaslepio njihove umove da ne vide pravi Božji karakter.

Odmah u sledećoj glavi 2. Mojsijeve knjige, Izraelci su još više izrazili svoje iskrivljene ideje o Bogu:

"Ali narod beše onde žedan vode, te vikaše narod na Mojsija, i govoraše: zašto si nas izveo iz Misira da nas i sinove naše i stoku našu pomoriš žeđu? A Mojsije zavapi ka Gospodu govoreći: šta ću činiti sa ovim narodom? Još malo pa će me zasuti kamenjem." 2. Mojsijeva 17:3-4

Oni su nastavili prigovarati i optuživati Mojsija, a prema tome, i Boga, da ih želi ubiti. Njihova idolopoklonička slika o nasilnom bogu se počela ispoljavati u vidu pretnje da ubiju Mojsija. Posmatranjem ove lažne ideje o nasilnom bogu, oni su se promenili u to isto obličje i kovali nasilnički plan protiv čoveka koga je Bog upotrebio da ih spasi iz Egipta.

Njihovo neprekidno gundanje, prigovaranje i nepoverenje u Boga su Ga stavili u poziciju da je bio u manjoj mogućnosti da ih štiti. Oni su birali sotonu za svog gospodara i sotona je zahtevao da mu se omogući pristup kako bi ih uništio. U narednim stihovima vidimo sledeću vezu između pritužbi zbog vode i napada Amalićana:

"A mesto ono prozva Masa i Meriva zato što se svađaše sinovi Izrailjevii što kušaše Gospoda govoreći: jeli Gospod među nama ili nije? **Onda** dođe Amalik da se bije s Izrailjem u Rafidinu." 2. Mojsijeva 17:7-8, KJ prevod

Gundanje sinova Izraelovih je otvorilo vrata sotoni da pokrene Amalićane da ih napadnu. To se ne bi desilo da je Izrael verovao Bogu. Amalićani bi bili previše uplašeni da ih taknu. Nema dokaza da se Izrael pokajao za svoj greh protiv Boga. Oni su imali pogrešnu sliku o Bogu, mislili su da je tiranin koji namerava da ih ubije. Nema dokaza da su izrazili zahvalnost za vodu koju su dobili. Nema izvinjenja Mojsiju niti izražavanja bilo kakve zahvalnosti što je uputio molitve za vodu. Ne pronalazimo ništa što bi to nagovestilo. Izraelci su pretili da će ubiti Mojsija. Mora da je to Mojsija jako pogodilo; da li možemo to zamisliti? On je mogao ostati u mirnom području svog pustinjskog doma brinući se o svojoj porodici i čuvajući svoje stado. Mojsije je takođe mogao osećati prezrivu nezahvalnost koju su ljudi ispoljavali prema Bogu. Mora da je to bilo pravo iskušenje za njega. A onda je, nalazeći se u ovakvom stanju uma, primio vesti da su ih Amalićani napali i da su se usmerili na slabe. Ono šta će se dogoditi nakon ovoga je od ključnog značaja. To je bila odluka koja je bila doneta pod pritiskom i u obeshrabrujućim okolnostima.

"A Mojsije reče Isusu: izaberi nam ljude, te izađi i bij se sa Amalikom; a ja ću sutra stati na vrh brda sa štapom Božjim u ruci." 2. Mojsijeva 17:9

Stih ne kaže: "I zapovedi Bog Mojsiju". Ne piše da je Mojsije otišao u Svetinju i molio se Gospodu. Piše samo da je Mojsije rekao Isusu Navinu da izađe da se bori. Dok zamišljam scenu kako se Mojsije približava Isusu Navinu, sve prelazi u usporen režim i moje misli se preusmeravaju na trenutak kada je čovek iz Mojsijeve loze podigao mač protiv onih koji su uvredili njegovu porodicu.

"A treći dan kad oni bijahu u bolovima, uzeše dva sina Jakovljeva, Simeun i Levije, braća Dinina svaki svoj mač i uđoše slobodno u grad i

pobiše sve muškinje. Ubiše i Emora i sina mu Sihema oštrim mačem, i uzevši Dinu iz kuće Sihemove otidoše. Tada dođoše sinovi Jakovljevi na pobijene, i opleniše grad, jer u njemu bi osramočena sestra njihova. I uzeše ovce njihve i goveda njihova i magarce njihove, što god beše u gradu i što god beše u polju." 1. Mojsijeva 34:25-29

Jakov je zaista mogao tugovati što će njegovi potomci biti omraženi među Hananejima i Ferezejima. Jakovljevi sinovi su podigli mač i stoga će ih on pratiti i u nadolazećim generacijama. Da li smo svedoci uticaja nastalog zbog priče koju su pričala Levijeva deca o tome kako je njihov otac ustao radi svoje sestre kako bi uništio Sihemite? Da li je moguće da su neki od sinova Levijevih bili kušani da budu ponosni na ono šta je njihov otac učinio kako bi zaštitio svoju sestru? Zar im sotona ne bi predložio da su njegovi postupci bili opravdani pošto su bili samoodbrana? Zar ne bi bilo lakše prihvatiti ovakvu priču nego da morate reći da je vaš otac bio hladnokrvni ubica i nositi sramotu iz generacije u generaciju? Sva ova istorija je hodala Mojsijevim stopama ka Isusu Navinu.

Da li su 40 godina u pustinji oslobodili Mojsija od iskušenja da brani svoj narod sprovođenjem svojih odluka? Da li je Mojsije možda čuo da je Amalik već pobio neke od slabih iz logora? Neposredno pre svoje smrti, Mojsije se prisećao:

"Opominji se šta ti je učinio Amalik na putu kad idaste iz Misira, kako te dočeka na putu i pobi na kraju sve umorne koji idahu za tobom, kad si bio sustao i iznemogao, i ne boja se Boga. Zato kad te Gospod Bog tvoj smiri od svih neprijatelja tvojih unaokolo u zemlji koju ti daje Gospod Bog tvoj da je naslediš, tada zatri spomen Amaliku pod nebom; ne zaboravi." 5. Mojsijeva 25:17-19

Da li je sve ovo ispalo onako kako je sotona to zamislio kako bi svet omrznuo na Izrael? Da li je naveo Izrael da još jednom podigne mač i, usled toga, Božji karakter je bio pogrešno predstavljan tokom narednih vekova? Zar ovaj postupak nije predstavljao ispoljenje boga zamišljenog u umovima Izraelaca? Ako im ovaj navodni bog nije mogao dati čak ni vodu kada im je bila potrebna, kako će ga makar imalo biti briga što će poginuti od ruku Amalićana?

U priči o Koreju, Datanu, Avironu i 250 knezova, vidimo kako ih je ovaj strah od boga koji ih želi ubiti u pustinji naveo da traže druge vođe umesto Mojsija i

Arona. Nakon ovoga, kada su došli do granice sa Hananom, oni su pružili kao izveštaj o zemlji, jer nisu bili u stanju verovati da ih Bog voli i da im želi samo ono što je dobro za njih. Oni su zanemarivali svu Njegovu zaštitu i brigu, usredsređivali se na sve što je bilo makar trunku negativno i nisu imali poverenja u Božju mudrost i Njegove čiste namere da upotrebi iskušenja kako bi ih očistio. Sotona ih je mogao lako kušati u ovim stvarima, jer su oni verovali u boga koji ih želi ubiti i koji u bilo kojem trenutku može promeniti svoje raspoloženje. Svaki put kada je sotoni bilo dopušteno da probije zaštitnu ogradu i naudi Izraelcima, on bi im govorio da ih Bog lično i direktno kažnjava Svojom rukom. Mora da je Bogu činjenica da je Njegov narod bio voljan da veruje u takve laži o Njemu pričinjavala veliku tugu.

"I vikahu na Mojsija i na Arona svi sinovi Izrailjevi; i sav zbor reče im: Kamo da smo pomrli u zemlji misirskoj ili da pomremo u ovoj pustinji! **Zašto nas vodi Gospod u tu zemlju da izginemo od mača, žene naše i deca naša da postanu roblje?** Nije li bolje da se vratimo u Misir?" 4. Mojsijeva 14:2-3

"Ti ljudi koji videše slavu Moju i znake Moje što sam učinio u Misiru i u ovoj pustinji, **i kušaće Me već deset puta, i ne poslušaće reči Moje,** neće videti zemlje koju sa zakletvom obećah ocima njihovim, neće videti ni jedan od onih koji Me uvrediše." 4. Mojsijeva 14:22-23

Kada je Izraelu bilo rečeno da ne može ići da zauzme zemlju zbog svog greha, oni su se pobunili i odlučili otići i boriti se, međutim, Bog im nije zapovedio da se bore. Nakon 40 godina i nakon smrti cele generacije, oni su opet stigli do granice. Otački gresi su se i dalje nalazili u ustima njihove dece:

"I vikaše na Boga i na Mojsija: Zašto nas izvedoste iz Misira da izginemo u ovoj pustinji? Jer nema ni hleba ni vode, a ovaj se nikakvi hleb već ogadio duši našoj." 4. Mojsijeva 21:5

Sotona je sve vreme radio na Mojsiju hrabreći ga da odustane od tih bednih jadnika. Bog je proverio Mojsija u tome radi njegovog dobra i na svu sreću, Mojsije se pokorio Duhu Hristovom i molio je Boga da oprostí narodu, a Bog je to milostivo i učinio. Međutim sada, pošto je video da je Izrael još gori nego ranije, on je podlegao iskušenju.

"I sazvaše Mojsije i Aron zbor pred stenu, i on mi reče: Slušajte odmetnici! Hoćemo li vam iz ove stene izvesti vodu? I diže Mojsije ruku

svoju i udari stenu štapom svojim dva puta, i iziđe voda mnoga, te se napoji narod i stoka njihova." 4. Mojsijeva 20:10-11

Kada je Mojsije podlegao ovom iskušenju, to je sotoni dalo veći pristup umovima Izraelaca. Mojsije se molio za njih i stajao između njih i sotone na mnoge razne načine, međutim, ovaj postupak je sotoni dao prednost. Sotona se radovao što je, kao rezultat ove greške, mogao oduzeti Aronov život.

"Aron valja da se pribere k rodu svom, jer neće ući u zemlju koju sam dao sinovima Izrailjevim, jer ne poslušaste zapovesti Moje na vodi od svađe." 4. Mojsijeva 20:24

Imajući veći pristup umovima Izraelaca, on ih je naveo da se cenkaju sa Bogom, ali sa bogom koga su oni zamišljali u svojoj glavi - bogom koji voli da ubija ljude. Jedno pleme ih je napalo zbog njihovih greha i oni su sada u svom očajanju dali zavet:

"A kad ču Hananej car Aradski, koji življaše na jugu, da ide Izrailj putem kojim idošu uhode, on se pobi s njima i zarobi ih nekoliko. **Tada se Izrailj zavetova Gospodu i reče: ako daš ovaj narod meni u ruke, do temelja ću raskopati gradove njihove. I usliši Gospod glas Izrailjev** i dade mu Hananeje, a on zatre njih i gradove njihove, i prozva ono mesto Orma." 4. Mojsijeva 21:1-3

Bog nije tražio od Izraelaca da ubijaju svoje neprijatelje; njihovo lažno viđenje Boga ih je navelo da misle da bi On želeo da učine jedan tako krvoločan zavet, da misle bi time zadobili Njegovo odobravanje i da bi im On pomogao. Stih kaže da je Gospod uslišio glas Izraela. Zašto je Gospod uslišio njihov glas? Zar to neće dovesti do toga da će se utvrditi u svojoj ideji da Bog želi da ubijaju svoje neprijatelje? Odgovor se nalazi u priči o talantima:

"I treći dođe govoreći: gospodaru! evo tvoja kesa koju sam zavezao u ubrus i čuvao. Jer sam se bojao tebe, jer si čovek tvrd: uzimaš što nisi ostavio, i žnješ što nisi sejao. A gospodar mu reče: **po tvojim ću ti rečima suditi, zli slugo!** znao si da sam ja tvrd čovek, uzimam što nisam ostavio i žnjem što nisam sejao: pa zašto nisi dao mojega srebra trgovcima, i ja došavši primio bih ga sa dobitkom?" Luka 19:20-23

Lenji sluga je gospodara zamišljao kao tvrdog čoveka. On je primio sud u skladu sa svojim verovanjem. Kao što Pismo kaže:

"Tako govorite i tako tvorite kao oni koji će zakonom slobode biti suđeni; jer će onome biti sud bez milosti koji ne čini milosti; i hvali se milost na sudu." Jakov 2:12-13

Bog je dozvolio da čoveku koji je imao lažno viđenje Boga bude suđeno u skladu sa njegovim idejama. Kako Bog to radi?

"Ne varajte se: Bog se ne da ružiti; jer šta čovek poseje ono će i požnjeti." Galatima 6:7

"Koji čuva milost tisućama, prašta bezakonja i nepravde i grehe, koji ne pravda krivoga, i pohodi grehe otačke na sinovima i na unucima do trećeg i četvrtog koljena." 2. Mojsijeva 34:7

U trenutku kada se Izrael zavetovao Bogu da će ubiti hananejskog cara, oni su se nalazili pod kontrolom sotoninog duha. Gundali su protiv Boga, žalili se i bunili se protiv Njega u svakoj prilici. Bog ih je upozoravao i hrabrio da poštuju Njegove zapovesti:

"A sada, Izrailju, čuj uredbu i zakone, koje vas učim da tvorite, da biste poživali i ušli u zemlju koju vam daje Gospod Bog otaca vaših i da biste je nasledili." 5. Mojsijeva 4:1

"Držite i tvorite sve zapovesti koje vam Ja zapovedam danas, da biste živi bili i umnožili se, i da biste ušli u zemlju za koju se Gospod zakleo ocima vašim, i da biste je nasledili." 5. Mojsijeva 8:1

Međutim, Izrael je odbio da bude poslušan Bogu i sotonu je bilo omogućeno da kontroliše njihove želje za presudama bez milosti. Bog im je dao ono šta su želeli iako to nije bio Njegov plan. On je takođe na neznabožačke narode pustio ono čega su se plašili pošto se više nisu nalazili pod zaštitom. Sotona je iskoristio Izrael da poubija Hananeje. On je ovim postupkom odveo milione ljudi u smrt, a postigao je to putem lažnog razumevanja Božjeg karaktera. Oni su smatrali da Bog ubija ljude i prouzrokuje krvoproliće.

Da li u stihovima kao što su sledeći možemo primetiti tračak Božjeg plana kako je nameravao da se obračuna sa Izraelovim neprijateljima?

"Potom pređoste preko Jordana, i dođoste pod Jerihon, i ne biše se

sa vama Jerihonjani, Amoreji i Ferezeji i Hananeji i Heteji i Gergeseji i Jeveji i Jevuseji; i dadoh i vama u ruke. I poslah pred vama stršljene, koji ih izagnaše ispred vas, dva cara Amorejska; **ne mačem tvojim ni lukom tvojim.**" Isus Navin 24:11-12

"I reče: slušajte, svi sinovi Judini i Jerusalimljani, i ti care Josafate, ovako vam veli Gospod: ne bojte se i ne plašite se toga mnoštva velikoga, jer nije vaš rat nego Božji. Sutra izidite na njih; oni će poći uz brdo Zis, i naći ćete ih nakraj potoka prema pustinji Jeruilu. Ne treba vi da se bijete u ovom boju; postavite se, stojte pa gledajte kako će vas izbaviti Gospod, Judo i Jeruslime! ne bojte se i ne plašite se, sutra izidite pred njih, i Gospod će biti sa vama. Tada se Josafat savi licem k zemlji, i svi Judejci i Jerusalimljani padoše pred Gospodom, i pokloniše se Gospodu. A Leviti od sinova Katovih i od sinova Korejevih ustaše, te hvališe Gospoda Boga Izrailjeva glasom veoma visokim. A ujutru ustavši rano izidoše u pustinju Tekujsku; a kad izlažahu, stade Josafat i reče: čujte me, Judejci i Jerusalimljani; verujte Gospodu Bogu svojemu i bićete jaki, verujte prorocima Njegovim i bićete srećni. **I tako dogovoriv se s narodom postavi pevače Gospodnje da hvale svetu krasotu idući pred vojskom i govoreći: hvalite Gospoda, jer je dovek milost Njegova.** A kad počеше pesmu i hvalu, obrati Gospod zasedu na sinove Amonove i na sinove Moavove i na one iz gore Sira, koji izidoše na Judu, te se razbiše. Jer sinovi Amonovi i Moavovi ustaše na one iz gore Sira da ih pobiju i potru; i kad pobiše one iz gore Sira, udariše jedni na druge, te se potrše." 2. Dnevnika 20:15-23

Izrael je bio osposobljen da ratovanjem zauzme Hanan, ali to nije bila Božja prvobitna namera. Pošto su Izraelci neprekidno strahovali da ih Bog želi ubiti i sumnjali u Njegovu ljubav i brigu o njima, sotoni je bilo omogućeno da ih zavede da se zavetuju Bogu da će poubijati Hananeje i druge nežnabožacke narode. Izraelu je bilo dato da izvojuje pobedu u bitki, ali je sotona zadobio rat protiv Božjeg karaktera. Pobjeda koju je Izrael ostvario ih je porazila, a lažna slika o Bogu ih je zarobila.

Nama se pruža mogućnost u ovim poslednjim danima da ugledamo istinski Božji karakter. Mi možemo početi otkrivati istinske želje našeg nebeskog Oca u liku Isusa Hrista. Koliko ljudi je Isus pogubio mačem? Koliko ljudi je žive

spalio? Koliko dece je nabio na koplje? Niti jedno biće! Svi oni koji misle da je Bog došao da uništava ljudske živote, treba da se prisete Isusovih reči:

"A On okrenuvši se zapreti im i reče: ne znate kakvoga ste vi duha; Jer Sin čovečji nije došao da pogubi duše čovečje nego da sačuva."
Luka 9:55-56

Mač koji Isus koristi je mač koji izlazi iz Njegovih usta. Njegov mač je Njegova Reč.

"I držaše u Svojoj desnoj ruci sedam zvezda, i iz usta Njegovih izlažaše mač oštar s obe strane, i lice Njegovo bijaše kao što sunce sija u sili svojoj." Otkrivenje 1:16

"Jer je živa reč Božja i jaka, i oštija od svakog mača oštra s obe strane, i prolazi tja do rastavljanja i duše i duha, i zglavaka i mozga, i sudi mislima i pomislama srdačnijem." Jevrejima 4:12

"A On im reče: ali sad koji ima kesu neka je uzme, tako i torbu; a koji nema neka proda haljinu svoju i kupi mač." Luka 22:36, KJ prevod

"...i mač duhovni koji je Reč Božja." Efescima 6:17

Isusov sledbenik će slediti Njegov primer. Hristos nikada nije upotrebio doslovni mač, međutim, kako onda da objasnimo sledeće reči?

"A oni rekoše: Gospode! evo ovde dva mača. A On im reče: dosta je!"
Luka 22:38, KJ prevod

Dva stiha ranije Isus je rekao učenicima: "Ko nema mač, neka proda haljinu i kupi sebi jedan." Dva doslovna mača koja su učenici doneli nisu bila zadobijena prodajom njihovih haljina. Isusova izjava je bila upućena pojedincima. Svaki čovek je trebalo da proda svoju haljinu i kupi mač. Šta je sa ostalim učenicima i nalogom da prodaju svoje haljine? Šta je bila ta haljina koju je Isus želeo da prodaju?

"A Isus beše obučen u haljine prljave, i stajaše pred anđelom. A on progovori i reče onima koji stajahu pred njim: **skiniti s njega te prljave haljine**. I reče mu: vidi, uzeh sa tebe bezakonje tvoje, i obukoh ti nove haljine." Zaharija 3:3-4

Isus je Pilatu rekao da Njegovo carstvo nije od ovoga sveta.

"Isus odgovori: carstvo Moje nije od ovoga sveta; **kad bi bilo od ovoga sveta carstvo Moje, onda bi se sluge Moje borile** da ne bih bio predan Jevrejima; ali carstvo Moje nije odavde." Jovan 18:36, KJ prevod

Isus je Pilatu rekao da se Njegove sluge neće boriti na način kako to svet radi. Učenicima je bilo potrebno da njihova srca budu očišćena kako bi "pravo upravljali rečju istine" (2. Timotiju 2:15) Takođe zapažamo da je Isus, kada su Mu učenici pokazali dva mača, rekao: "Dosta je." Da je Isus smatrao da su dva mača dovoljna, rekao bi: "Dovoljna su", jer su imali više od jednog mača. Ako je Isus iz nekog razloga rekao da su dva mača dovoljna, postavlja se pitanje - dovoljna za šta? Da li će uvek morati da putuju zajedno sa ta dva mača kako bi ih uvek imali sa sobom? Da li je ovo bilo dovoljno za odbranu od Rimljana i hramske straže? Ova ideja nema nikakvog smisla. Kada je Isus rekao: "Dosta je" upotrebljavajući jedninu, mislio je na to da je bilo dosta takvog načina govora. Donošenje dva mača je razotkrilo upravo haljine koje su trebali prodati kako bi mogli imati istinski mač Božje Reči kako bi propovedali jevanđelje mira. U sledećim stihovima vidimo kako su učenici trebali postupati prema onima koji su im se suprostavljali:

"Čuli ste da je kazano: oko za oko, i zub za zub. A Ja vam kažem da se **ne branite oda zla, nego ako te ko udari po desnome tvome obrazu, obrni mu i drugi**; i koji hoće da se sudi s tobom i košulju tvoju uzme, podaj mu i haljinu. I ako te potera ko jedan sahat, idi s njime dva. Koji ište u tebe, podaj mu; i koji hoće da mu uzajmiš, ne odreci mu. Čuli ste da je kazano: ljubi bližnjega svojega, i mrzi na neprijatelja svojega. **A Ja vam kažem: ljubite neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji na vas mrze i molite se Bogu za one koji vas gone**; da budete sinovi Oca svojega koji je na nebesima; jer On zapoveda svome suncu, te obasjava i zle i dobre, i daje dažd pravednima i nepravednima. Jer ako ljubite one koji vas ljube, kakvu platu imate? Ne čine li to i carinici? I ako Boga nazivate samo svojoj braći, šta odviše činite? Ne čine li tako i neznabošci? Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski." Matej 5:38-48

Da li će vas sotona poraziti u pobedi Izraelaca nad Hananom zadobijenoj mačem ili ćete videti našeg milostivog Oca koji je prepustio ljude njihovim

sopstvenim željama i hodađu po sopstvenim putevima kako bi ispunili te želje? Izaberite danas kome ćete služiti; a ja i moj dom ćemo služiti Gospodu koji je uvek milostiv, koji nikako ne pravda krivoga, ali dopušta da pšenica i kukolj rastu i postanu spremni za žetvu kako bi srce svakog čoveka bilo razotkriveno.

Kako je moguće ispuniti ove stvari sa mačem ili pištoljem u ruci kako bi se zaštitili? Zar nije vreme da se mač vrati nazad na njegovo mesto? Pustite ga da zarđa i imajte poverenja u našeg Oca da će poslati anđele da se pobrinu za vas. Izraelov pohod na Hanan je bio ostvaren mačem zbog toga što većina njih nije imala poverenja u Gospoda da će oterati Hananeje putem straha Gospodnjeg. Svo njihovo prigovaranje, pritužbe i strah da ih Bog želi ubiti u pustinji pokazuju da je, umesto da budu svetlost neznabošcima, greh naroda koji su bili oko Izraela bio kažnjen putem izraelskog greha. Kao što zapovest kaže:

"Nemoj im se klanjati niti im služiti, jer sam Ja Gospod Bog tvoj, Bog revnitelj, koji pohodim grehe otačke na sinovima do trećeg i do četvrtog kolena, onih koji mrze na Mene." 2. Mojsijeva 20:5

Mnogi Izraelci su mrzeli Boga zato što su se plašili da će ih ubiti u pustinji. Gresi njihovih praočeva su i dalje bili prisutni tako da je izraelska istorija natopljena u krvi. Nemojte dopusti da izraelske pobede ostvarene mačem poraze vaše razumevanje Božjeg karaktera otkrivenog u Isusu. Nemojte dopustiti da vam grupa robova punih gundanja i prigovaranja odredi kakav je Bog. Budimo poslušnim svim zapovestima Božjim uključujući i onoj koja kaže: "Ne ubij."

13. Trnova kruna

U Hristovom suđenju i smrti možemo videti prikaz bede ljudske prirode. Muškarci i žene koji su učestvovali u Hristovom ponižavanju, batinanju i smrti su bili prosto samo prikaz duha čovečanstva koji je prezirao i odbacivao Hristov Duh od samog pada čoveka. Užad kojom je Isus bio svezan, palice kojima su Ga tukli, drvo i ekseri za krst na koji je bio razapet - sve je to On stvorio. Čitamo:

"Sve je kroz nju postalo, i bez nje ništa nije postalo što je postalo."

Jovan 1:3

Trnova kruna koja Mu je bila stavljena na glavu je bila izuzetno značajna i sadržala je duboku duhovnu istinu. Kada je Adam pao u greh, trnje koje se kao rezultat toga pojavilo je bilo prikaz prokletstva koje je greh doneo.

"Pa onda reče Adamu: što si poslušao ženu i okusio s drveta s kojeg sam ti zabranio rekavši da ne jedeš s njega; **zemlja da je prokleta s tebe**; s mukom ćeš se od nje hraniti do svojega veka; **trnje i korov će**

ti rađati, a ti ćeš jesti zelje poljsko." 1. Mojsijeva 3:17-18

Zašto je prokletstvo zadesilo zemlju? Kakva veza je postojala između zemlje i čoveka?

"A **stvari Gospod Bog čoveka od praha zemaljskoga**, i dunu mu u nos duh životni; i posta čovek duša živa." 1. Mojsijeva 2:7

"Potom reče Bog: da načinimo čoveka po Svojem obličju, kao što smo Mi, **koji će biti gospodar od** riba morskih i od ptica nebeskih i od stoke i **od cele zemlje** i od svih životinja što se miču po zemlji." 1. Mojsijeva 1:26

Bog je stvorio čoveka od zemlje i dao mu da bude njen gospodar. Ova činjenica otkriva da između čoveka i zemlje postoji bliska veza. Stvari koje čovek radi direktno utiču na zemlju. Prokletstvo koje je palo na Adama se odmah ispoljilo u vidu trnja i korova koje je stvorilo. Zemlja je bila prokleta zbog čoveka kako bi u grčenju prirode mogao raspoznati stepen pokvarenosti prisutan u ljudskom društvu kako bi mu to služilo kao upozorenje na opasnost.

"Čućete ratove i glasove o ratovima. Gledajte da se ne uplašite; jer treba da to sve bude. Ali nije još tada posledak. Jer će ustati narod na narod i carstvo na carstvo; i biće gladi i pomori, i zemlja će se tresti po svetu." Matej 24:6-7

Između ratova i ljudskih sukoba i grčenja i ratova u prirodi postoji uzročna veza. Porastom sukoba i izopačenosti u društvu, dolazi do porasta katastrofa u prirodi i stoga je priroda barometar koji pokazuje nivo pobune u čoveku. Kada se povetarci koji su stvoreni da rashlađuju čoveka i čine da mu bude lagodno, pretvore u uragane ili kada kiša, koja je stvorena da donosi život, dovede do izlivanja reka prouzrokujući time smrt i uništenje, tada možemo posmatrati dokaz iste pobune koja se nalazi i u ljudskim srcima ispoljen u prirodnim katastrofama.

Uzročna veza koja postoji između čoveka i prirode označava da će porastom pobune u ljudskom rodu takođe doći i do porasta pobune vetra, ognja i poplava. Kao što ljudi krše Božji zakon sa sve većom usrdnošću, tako će i zemlja sve više kršiti zakone prirode prikazujući čoveku kao u ogledalu njegovu pobunu. Kao što se duh pobune koji je u čoveku podiže protiv Hrista i

teži da ubije Onoga koji je postavljen nad njim, tako će se i priroda podizati u pobuni protiv čovečanstva i težiće da ubije čoveka. Kao što ljudi tumaraju zemljom i proždiru druge svojim jezicima i mačevima, i zveri će isto tako tumarati zemljom i proždirati ih. Šta čovek poseje, ono će žnjeti. S druge strane, zemlja neće biti u ratu protiv čoveka koji je u miru sa Bogom i koji nije u pobuni protiv Njega.

"Gle, blago čoveku koga Bog kara; i zato ne odbacuj karanja Svemogućega. Jer On zadaje rane, i zavija; On udara, i ruke Njegove iscepljuju. Iz šest nevolja izbavićete; ni u sedmoj neće te zlo dotaći. U gladi izbavićete te od smrti i u ratu od mača. Kad jezik šiba, bićeš sakriven, niti ćeš se bojati pustoši kada dođe. Smejaćeš se pustoši i gladi, niti ćeš se bojati zverja zemaljskog. Jer ćeš s kamenjem poljskim biti u veri, i zverje će poljsko biti u miru sa tobom. I videćeš da je mir u šatoru tvom, kućićeš kuću svoju i nećeš se prevariti." Jov 5:17-24

Kada je Isus visio na krstu, sunce je odbilo da sija, zemlja se tresla, a munje su se prostirale nebom. Priroda je saosećala sa svojim Stvoriteljem, Sinom Božjim. U isto vreme, dok je nosio grehe sveta i trnovu krunu, delovalo je da Ga priroda želi ubiti.

"Zatrese se i pokoleba se zemlja, zadrmaše se i pomeriše iz temelja gore, jer se On razljuti. Podiže se dim od gneva Njegova, iz usta Njegovih oganj, koji proždire, i živo ugljvlje otkakaše od Njega. Zagrme na nebesima Gospod, i Višnji pusti glas Svoj, grad i živo ugljvlje. Pusti strele Svoje, i razmetnu ih; silu munja i rasu ih. I pokazaše se izvori vodeni, i pokriše se temelji vasionoj od pretnje Tvoje, Gospode, od dihanja duha gneva Tvojega." Psalam 18:7-8,13-15

Grčenje prirode tokom Hristovog umiranja na krstu nam prikazuje kako priroda odražava ljudsku pobunu. Hristova nevinost je prouzrokovala da priroda saoseća sa Njim; međutim, pošto je bio nosilac naših greha, priroda Ga je probadala svojom trnovom krunom. Delovalo je kao da munje koje su se videle na nebu prikazuju nezadovoljstvo samog neba. U ovoj vezi između prirode i čoveka bi mogli pronaći razloge zbog kojih je došlo do potopa. Biblija u vezi ljudi koji su živeli pre potopa kaže:

"A kad se ljudi počеше množiti na zemlji, i kćeri im se narodiše. **Videći**

sinovi Božji kćeri čovečije kako su lepe uzimaše ih za žene koje hteše. A Gospod reče: neće se Duh Moj doveka preći sa ljudima, jer su telo; neka im još sto i dvadeset godina. A bijaše tada divova na zemlji; a i posle, kada se sinovi Božji sastajahu sa kćerima čovečjim, pa im one rađahu sinove; to bejahu silni ljudi, od starine na glas. **I videći Gospod da je nevaljalstvo ljudsko veliko na zemlji, i da su sve misli srca njihova svagda samo zle,** pokaja se Gospod što je stvorio čoveka na zemlji, i bi Mu žao u srcu." 1. Mojsijeva 6:1-6

Biblija kaže da su pomisli njihovih srca bile svagda samo zle. Ljudi puni požude i žudnje za moći su radili sve moguće gadosti. Ljudska neobuzdana pokvarenost je ostvarivala sve veći i veći uticaj na zemlju. Pobuna ljudskog roda protiv Božjeg zakona se direktno ulivala u mašineriju prirode.

Bog je u milosti putem Noja upozorio svet da će potop zadesiti zemlju. Pošto su se ljudi moralno uništili, ovo uništenje će biti ispoljeno na zemlji.

"A zemlja se **pokvari** [H7843] pred Bogom, i napuni se zemlja bezakonja. I pogleda Bog na zemlju, a ona beše **pokvarena** [H7843]; jer svako telo pokvari put svoj na zemlji. I reče Bog Noju: kraj svakome telu dođe preda Me, **jer napuniše zemlju nasiljem**; i evo hoću da ih **zatrem** [H7843] sa zemljom." 1. Mojsijeva 6:11-13, KJ prevod

Kada je Bog pogledao zemlju, video je da su se ljudi potpuno pokvarili. Ista jevrejska reč koja je prevedena kao "pokvarila" u 1. Mojsijevoj 6:11 je takođe upotrebljena i u 1. Mojsijevoj 6:13 i prevedena je kao "zatrem". Ovi stihovi ponovo stavljaju izazov pred nas da postavimo pitanje - kako čitamo ove reči? Neko može zaključiti da je Bog odlučio uništiti sve stanovnike Zemlje zbog njihove izopačenosti osim osam osoba i da na taj način okonča pokvarenost. Suprotno ovome, možete uvideti da je Bog znao da će ljudska pokvarenost biti odražena u prirodi i da će ova pokvarenost uništiti svet. Kao što je čovek živio kako bi prekoračivao granice i bunio se protiv Božjeg zakona, tako će i zemlja početi prekoračivati svoje granice i buniti se protiv ljudi.

Biblija kaže da je Bog video da je Zemlja bila puna nasilja. Većina hrišćana veruje da je Bog, na ljudsko nasilje, odreakovao tako da je i On sam postao nasilan i sve ih pobio nasilnim potopom. Zaista je tužno što veruju da je Bog postao nasilan kao ljudi kako bi ukrotio njihovo nasilje. Koliko nasilja ima u Sinu Božjim koji je obličje bića Očevog?

"Odrediše Mu grob sa zločincima, ali na smrti bi s bogatim, jer **ne beše počinio nasilje** niti beše prevare u ustima Njegovim." Isaija 53:9, KJ prevod

Odakle dolazi nasilje?

"Od mnoštva trgovine svoje (sotonine) napunio si se iznutra nasilja, i grešio si." Jezekilj 28:16

Pismo kaže da će bezbožnika ubiti zlo. (Psalam 34:21) Zakoni prirode ne potražuju da Bog bude nasilan prema čoveku. Pismo nam pruža nagoveštaj kako su ovi zakoni bili uspostavljeni na početku.

"Ko je izašao na nebo i opet sišao? ko je skupio vetar u pregršti svoje? **ko je svezao vode u plašt svoj? ko je utvrdio sve krajeve zemlji?"** Poslovice 30:4

"Gde si ti bio kad Ja osnivah zemlju? kaži, ako si razuman. Ko joj je odredio mere? znaš li? ili ko je rastegao uže preko nje? Na čemu su podnožja njezina uglavljena? ili ko joj je metnuo kamen ugaoni? Kad pevahu zajedno zvezde jutarnje i svi sinovi Božji klikovahu. Ili ko je zatvorio more vrtima kad kao iz utrobe izide? **Kad ga odjeh oblakom i povih tamom; kad postavih za nj uredbu Svoju i metnuh mu prevornice i vrata; i rekoh: dovde ćeš dolaziti, a dalje nećeš, i tu će se ustavljati ponositi valovi tvoji.**" Jov 38:4-11

"Jesi li ulazio u riznice snežne? ili riznice gradne jesi li video, **koje čuvam za vreme nevolje, za dan boja i rata?** Kojim se putem deli svetlosti i ustoka se razilazi po zemlji? **Ko je razdelio jazove povodnju i put svetlici gromovnoj?** Da bi išao dažd na zemlju gde nema nikoga, i na pustinju gde nema čoveka, da napoji pusta i nerodna mesta, i učini da raste trava zelena." Jov 38:22-27

"**Glas je Gospodnji nad vodom, Bog slave grmi, Gospod je nad vodom velikom.** Glas je Gospodnji silan, glas je Gospodnji slavan. Glas Gospodnji lomi kedre, Gospod lomi kedre Livanske. Kao tele skaču od njega; Livan i Sirion kao mlad bivo. **Glas Gospodnji sipa plamen ognjeni.** Glas Gospodnji potresa pustinju, potresa Gospod pustinju Kades. Glas Gospodnji oprašta košute bremena, i sa šuma skida odelo; i u crkvi Njegovoj sve govori o slavi Njegovoj. Gospod je

sedio nad potopom, sedeće Gospod kao Car uvek. **Gospod će dati silu narodu Svojemu, Gospod će blagosloviti narod Svoj mirom."**

Psalam 29:3-11

Izraz da je glas Gospodnji nad elementima prirode govori o tim zakonima koji postoje u prirodi. Ovi zakoni, koji su bili stvoreni da blagosiljaju i održavaju čoveka i da budu odraz njegovog pokornog i Bogu poslušnog duha, su pretvoreni u oružje protiv ljudi kako bi ih ubijali. Na isti način kao što ljudi uzimaju čist sok od grožđa i kvare ga kako bi proizveli alkohol, oni takođe, sa svojim pokvarenim umovima, prljaju zemlju i pretvaraju prirodu u oružje uništenja usmereno protiv njih samih. Idolopoklonstvo, bogohuljenje, ubistva, krađe, pohlepa i svi drugi gresi protiv kojih govore 10 zapovesti, uredbe i zakoni će nadviti prokletstvo nad zemljom.

Izraelci su takođe, putem Mosjija, bili upozoreni da će zemlja odreagovati na njihov izopačeni moral.

"Nemojte činiti što se čini u zemlji Misirskoj, u kojoj ste živeli, niti činite što se čini u zemlji Hananskoj, u koju vas vodim, i po uredbama njihovim ne živite."3. Mojsijeva 18:3

Gospod je upozorio Izrael da se ne upušta u preljube, incest, sodomiju, homoseksualnost i druge vidove izopačene požude. Ako budu radili ove stvari, zemlja će zasigurno odreagovati.

"Nemojte se skrvniti nijednom ovom stvarju; jer su se svim tim stvarima oskrvnili narodi koje ću odagnati ispred vas. Jer se oskrvnila zemlja, i nevaljalstvo ću njezino pohoditi na njoj, **i izmetnuće zemlja stanovnike svoje.**" 3. Mojsijeva 18:24-25

Čovekovi izopačeni seksualni apetiti vrše uticaj na zemlju. Produžena izloženost zemlje ovim gadostima prouzrokuje da ona postane izrazito bolesna i ona će izmetnuti svoje stanovnike koji čine ovakve stvari.

"Tužiće zemlja i opasti, iznemoći će vasiona i opasti; iznemoći će glavari naroda zemaljskoga. Jer se zemlja oskrvni pod stanovnicima svojim, jer prestupiše zakone, izmeniše uredbe, raskidoše zavet večni. **Zato će prokletstvo proždreti zemlju, i zatrće se stanovnici njezini; zato će izgoreti stanovnici zemaljski, i malo će ljudi ostati.**" Isaija 24:4-6

Ovi stihovi jasno prikazuju stazu uništenja i da kršenje Božjeg zakona dovodi do toga da zemlja bude oskrvnavljena i da odreaguje. Prorok Isaija je zabeležio da ljudsko bezakonje dovodi do toga da prokletstvo proždere zemlju, a njeni stanovnici izgore. Pređašnje uništenje zemlje vodom i nadolazeće uništenje ognjem su povezani sa ljudskom požudom na sledeći način:

"I ovo znajte najpre da će u poslednje dane doći rugači koji će živeti po svojoj požudi, i govoriti: gde je obećanje dolaska Njegova? Jer otkako oci pomreše sve stoji tako od početka stvorenja. Jer navalice neće da znadu da su nebesa bila otvorena i zemlja iz vode i usred vode Božjom reči. **Zato tadašnji svet bi vodom potopljen i pogibe.** A sadašnja nebesa i zemlja **tom istom reči zadržavana su te se čuvaju za dan strašnoga suda i pogibli bezakonih ljudi.**" 2. Petrova 3:3-7, KJ prevod

Ljudska požuda i zle misli su prouzrokovali potop. Ista stvar će se odigrati pre nego zemlja bude progutana ognjem. Kao što su ljudi goreli jedan za drugim za vreme Sodoma, taj grad je bio spaljen upravo ognjem i samo nekoliko osoba je bilo pošteđeno. Zapravo, samo troje ljudi je pobjeglo iz tog grada osuđenog na propast.

Uništenje Sodoma predstavlja upozorenje da vidimo šta će se desiti na kraju vremena.

"Kao što i Sodom i Gomor, i okolni njihovi gradovi, koji su se prokurvali onako kao i oni, i hodili za drugim mesom, postaviše se za ugled i muče se u večnom ognju." Juda 1:7

Sodom i Gomor su se odavali bludu i nemoralu. Pavle opisuje pokvarenost Sodomljana koji su hteli seksualno zlostavljati goste koji su došli u Lotov dom.

"Tako i ljudi ostavivši putno upotrebljavanje ženskoga roda, **raspališe se željom svojom jedan na drugoga,** i ljudi s ljudima činjahu sram, i platu koja trebaše za prevaru njihovu primahu na sebi." Rimljanima 1:27

Raspaljena požuda Sodomljana, što je predstavljalo potpuno kršenje Božjeg zakona, je prouzrokovala da zemlja i priroda u grču izmetnu stanovnike tako da je ostalo samo nekoliko ljudi. Gospod je pokrenuo Avramovo srce da se moli za grad Sodom da Bog na neki način poštedi i njegove stanovnike i grad

od neizbežnih rezultata njihove raspaljene požude. Hristos je uzeo da nosi težinu njihove požude kako bi zadržao sile prirode i dao Sodomljanima vreme da se pokaju. Ista stvar se desila i kada je reč o potopu. Pre nego je došlo do potopa, Gospod je ograničavao sile prirode sve dokle god je mogao kako bi ljudima dao vreme da izaberu da se pokaju i budu spaseni.

Cela priroda je tokom tog odlaganja uzdisala i patila pod teretom ljudske grešnosti i ovo nas vraća nazad na krst i trnovu krunu.

"...Hrista...Božju silu i Božju premudrost." 1. Korinćanima 1:24

Hristos nosi svet uz pomoć ove sile.

"Koji budući sjajnost slave i obličje bića Njegova, i **noseći sve u reči sile Svoje...**" Jevrejima 1:3

"Jer kroz Njega [Hrista] bi sazdana sve što je na nebu i što je na zemlji, što se vidi i što se ne vidi, bili **prestoli ili gospodstva ili poglavarstva, ili vlasti: sve kroza Nj i za Nj sazda.**" Kološanima 1:16

Pošto Hristos Svojom silom sve nosi, duh pobune koji je u čoveku i koji utiče na ovaj stvoreni svet je za Njega kao večita trnova kruna koja Ga svakodnevno probada dok On čini sve što je u Njegovoj moći da zadrži posledice čovekove zle prirode da ne pokvare i ne unište zemlju. Uzimajući u obzir ovaj kontekst, otkrivamo da su Hristove patnje radi čoveka ono šta zadržava četiri vetra razdora.

"I potom videh četiri anđela gde stoje na četiri ugla zemlje, i **drže četiri vetra zemaljska**, da ne duše vetar na zemlju, ni na more, niti na ikakvo drvo." Otkrivenje 7:1

Jedini razlog zašto anđeli mogu zadržavati ove vetrove je taj što Hristos uzima punu silu ljudske pokvarenosti na sebe i na taj način odgađa da se posledice pobune ispolje na prirodi i zemlji. Kada se jedno društvo potpuno pobuni protiv Hristovog Duha, nema više nikog ko bi stajao u jazu i uzeo čovekov pobunjenički duh kako ne bi došlo do ispoljavanja razdora u prirodi.

Svet, kakav ga poznajemo, je potpuno uprljan pokvarenošću. Internet je pun pornografije, a svuda unaokolo ima ljudi koji gledaju filmove pune nemoralna i nasilja. Količina kriminala, ratova i nasilja koja preovladava u novinskim nas-

lovima ukazuje na svu nestabilnost koja bi se trebala direktno uliti u fizičke elemente prirode koji su prvobitno bili stavljeni pod našu upravu.

Svet bi upravo sada, u ovom trenutku, trebao izmetnuti svoje stanovnike. Razlog zašto se to ne dešava je taj što Jagnje Božje **i dalje** nosi trnovu krunu; **i dalje** važi da je prezren i odbačen; grube ljudske reči i zle misli Ga **i dalje** probadaju. Međutim, On upija ovo koliko god je moguće kako bi mogli imati dodatno vreme kako bi uvideli ove stvari i pokajali se.

Sledeći put dok se budete šetali po šumi ili pored mirne reke ili jezera, znajte zasigurno da je smirenost koju osećate rezultat toga da naš ljubljani Spasitelj nosi teret čovekove pobune. Noseći ovaj teret, On sprečava posledice pobune koliko god je moguće kako se to ne bi pretvorilo u eksploziju zemljotresa, uragana, poplava i katastrofa. Činjenica da postoji porast ovih katastrofa označa da ljudska pokvarenost raste. Kada Hristos bude skoro univerzalno odbačen, četiri vetra će biti oslobođena i priroda će ispoljiti čovekov bes.

Ovo je razlog zašto Biblija kaže:

"Tada pusti Gospod na Sodom i na Gomor od Gospoda s neba dažd od sumpora i ognja." 1. Mojsijeva 19:24

Sila koja održava ove elemente prirode potiče od Hrista zato što On nosi svu tvorevinu. Ova sila koja je stavljena u prirodu sledi zakone koje je uspostavio naš nebeski Otac. Ovi zakoni su bili stvoreni tako da odražavaju mir i sklad koji su trebali postojati u ljudskim srcima usled zajednice sa svojim Stvoriteljem. Zemlja bi u tom slučaju bila ispunjena bujnim šumama koje bi bile pune zapanjujućih plodova, orašastih plodova i semenki, a boja života bi se mogla videti svuda unaokolo i lepota svetosti bi je odražavala. Isti ovi zakoni se pretvaraju u smrt i uništenje kada ljudi žive u pobuni, a sila koja uzrokuje ove stvari je sila Hristova koja sledi nepromenljive zakone. Ovo objašnjava simboliku pretvaranja štapa u zmiju, ali o tome ćemo govoriti u jednoj drugoj glavi.

Veliki potop zemlje i oganj koji je pao na Sodom nisu bili Božji svojevolsni postupci u okviru Njegove odmazde zbog čovekove pokvarenosti. Hristos je zadržavao ove događaje dokle god je bilo moguće kako bi ljudima pružio šansu da se pokaju i uvide u kakvoj se opasnosti nalaze. Iako su ovi zakoni bili uspostavljeni i dati da bi bili na blagoslov čovečanstvu, Hristos je bio stavljen u poziciju da ponese negativne posledice preokrenutog delovanja ovih

zakona. Možemo primetiti ove posledice po zemlju odmah nakon što je Isus umro pre 2000 godina:

"A kapetan i koji s njim čuvahu Isusa **videvši da se zemlja trese** i šta bi, poplašiše se vrlo govoreći: zaista ovaj beše Sin Božji" Matej 27:54

Kada druga zver iz 13. glave Otkrivenja bude navela sve ljude da se poklone prvoj zveri i da prime žig na svoja čela ili ruku, Hristos će, usled odbacivanja Njegovih zapovesti, još jednom biti razapet. Četiri vetra će biti oslobođena da duvaju na zemlju, a čovekov pobunjenički duh će biti kao razgorelo ugljevlje u srcu zemlje i zemlja će se podići u duhu nasilja i uništiće sebe i svoje stanovnike. Samo oni koji su naučili gde se nalazi tajno mesto Svevišnjega i koji prebivaju pod senkom Svemoćnoga, držanjem Božjih zapovesti verom Isusovom, će biti zaštićeni od ovih užasnih stvari. Pašće pored njih hiljadu i deset hiljada s desne strane njima, ali se smrt neće približiti njihovom prebivalištu (Psalam 91:7) zato što su u miru sa Bogom i, stoga, i sa zemljom.

Isus je mogao mirno spavati u čamcu okružen burom zato što zemlja nije bila u ratu protiv Njega. Tokom vekova je bilo puno situacija kada vetrovi i talasi samo što nisu uništili Njegove sledbenike, ali On se podiže i govori elementima: "Ćuti, prestani." Podstičem vas da sa anđelima pobegnute iz grada Sodoma i uđete u barku bezbednosti. Sada je trenutak da se pokajete i zatražite Hristov Duh kako bi naša srca prestala biti u pobuni protiv Boga što dovodi do toga da zemlja bude u pobuni protiv nas.

Hvala Ti Gospode Isuse što nosiš trnovu krunu sve ove brojne godine i što zadržavaš vetrove razdora - vetrove koji raspiruju pobunu i pokvarenost u ljudskim dušama, ali će se na kraju na zemlji morati požnjeti posledice svega toga. Moja je molitva da se okrenemo od svojih pokvarenih puteva, prestanemo kršiti Tvoj večni zavet i da naučimo držati Tvoje zapovesti, uredbe i zakone kako bi mir mogao ponovo vladati na zemlji.

14. Država smrti

"A kad primi Isus ocat reče: svrši se. I preklonivši glavu **predade duh.**" Jovan 19:30

"I povikavši Isus iza glasa reče: Oče! u ruke Tvoje predajem duh Svoj. **I rekavši ovo izdahnu.**" Luka 23:46

"Ali Bog pokazuje Svoju ljubav k nama što **Hristos** još kad bijasmo grešnici **umre za nas.**" Rimljanima 5:8

Kada je Isus spustio Svoju glavu i izdahnuo, svemir - uključujući i ljude na Zemlji koji su bili svedoci događaja neposredno pre Njegove smrti - je posmatrao najsilnije ispoljenje Očeve ljubavi prema ljudskom rodu. Uprkos svom ismejavanju, pljuvanju, udaranju i bičevanju, Isus nikada nije pribegavao osveti. On je rekao: "Oče, oprosti im jer ne znaju šta čine." Dok je umirao u agoniji, mislio je na Svoju zemaljsku majku Mariju i zatražio od

Jovana da se brine o njoj. Oprostio je lopovu koji se kajao i obećao mu večni život. Nakon što je video ove događaje, rimski vojnik je rekao:

"Zaista Čovek ovaj Sin Božji beše." Marko 15:39

Kakve li strpljive, zadivljujuće ljubavi koja dugo podnosi! Naš Spasitelj je strpljivo podnosio najokrutnije, najnepravednije i najnasilnije ispoljavanje ljudske mržnje nadahnute od strane demona. Sotona je pokrenuo mržnju jevrejskih vođa, sveštenika i svetine. U njihovim postupcima možemo posmatrati njegov karakter. Nasilan, ispunjen mržnjom, obmanljiv, nemilosrdan i okrutan do krajnje granice, sotona je bio u potpunosti razotkriven. U priči o krstu vidimo potpuno otkriven Božji karakter u Hristu i sotonin karakter u ljudima. Prihvativši da umre, naš Gospod Isus je porazio onoga koji Ga je mrzeo od početka borbe. Govoreći o sotonu, Isus je farisejima rekao:

"Vaš je otac đavo; i slasti oca svojega hoćete da činite: **on je krvnik ljudski od početka**, i ne stoji na istini; jer nema istine u njemu; kad govori laž, svoje govori: **jer je laža i otac laži**." Jovan 8:44

U Hristovom noćnom hapšenju i suđenju koje je bilo farsa i u kojem vidimo međusobno protivrečne svedoke vidimo obmanljiv i lažljiv sotonin duh. U ismejavanju i batinanju vidimo njegovu okrutnost i bezdušnost. U raspeću vidimo vrhunac njegovog nasilja. Hristos je smrću porazio sotonu. Kao što nam Pismo kaže:

"Budući pak da deca imaju telo i krv, tako i On uze udeo u tome, **da smrću satre onoga koji ima državu smrti**, to jest đavola." Jevrejima 2:14

Biblija uči da sotona ima državu smrti (eng. prev. silu smrti). Kada je reč o razumevanju Božjeg karaktera, ovo nas dovodi do jednog ključnog pitanja. Kako je moguće da sotona ima državu smrtu kada je Bog bio taj koji je Adamu i Evi rekao:

"Ali s drveta od znanja dobra i zla, s njega ne jedi; jer u koji dan okusiš s njega, umrećeš." 1. Mojsijeva 2:17

Da li je Bog pretio da će ubiti Adama i Evu ako budu jeli plod sa drveta od poznanja dobra i zla? Biblija je jasna šta ubija grešnika.

"**Jer je plata za greh smrt...**" Rimljanima 6:23

"**Bezbožnika ubiće zlo**, i koji nenavide pravednika prevariće se."
Psalam 34:21

"A ko o mene greši, čini krivo duši svojoj; **svi koji mrze na me, ljube smrt.**" Poslovice 8:36

Smrt je rezultat greha. Krivica delovanja na jedan sebičan, nasilan način ispunjen mržnjom protiv našeg nebeskog Oca je ono šta će ubiti grešnika. Biblija nam kaže da Isus, ne samo da ima život, već da On jeste život.

"Isus mu reče: **Ja sam** Put i Istina i **Život**; niko neće doći k Ocu do kroza Me." Jovan 14:6

"A Isus joj reče: **Ja sam vaskrsenije i život**: koji veruje Mene ako i umre živeće." Jovan 11:25

"Što beše ispočetka, što čusmo, što videsmo očima svojima, što razmotrismo i ruke naše opipaše, o **reči života: i život se javi**, i videsmo, i svedočismo, i **javljam vam život večni**, koji beše u Oca, i javi se nama." 1. Jovanova 1:1-2

Treba da obratimo posebno pažnju na Isusove reči. Ne samo da *ima* život, već On *jeste* život. Ako je Isus život, onda ne može imati nikakve veze sa smrću. Ako *je* Isus život, onda nije moguće da On bude *uzročnik* smrti. Zapazimo pažljivo kako je Isus to izrazio:

"Lupež ne dolazi ni za što drugo nego da ukrade i ubije i pogubi: **Ja dođoh da imaju život** i izobilje." Jovan 10:10

Lupež je taj koji ubija, a Hristos je taj koji daje život. Ako Hristos dodeljuje smrt onima koji krše zakon Njegovog Oca tada bi to značilo da ima državu/silu i života i smrti, a kada to kažem mislim na sledeće: to bi značilo da i život i smrt izviru iz Njega. Ovo je potpuna protivrečnost i to je razlog zašto nam Biblija kaže da sotona ima državu smrti. Ne bi moglo važiti da sotona ima državu smrti ako Hristos koristi Svoju silu da ubija ljude. U tom slučaju bi važilo da Hristos ima državu smrti, ali Biblija jasno kaže da je sotona taj koji to poseduje. Smrt je direktno povezana sa tamom:

"Pre nego otidem odakle se neću vratiti, u zemlju tamnu i u sen smrtni." Jov 10:21

"Sedeše u tami i u senu smrtnom, okovani u tugu i u gvožđe." Psalam

107:10

Suprotno ovome, kada je reč o Hristu, čitamo sledeće reči:

"U njoj beše život, i život beše videlo ljudima." Jovan 1:4

Rečeno nam je da u Hristu beše život. Ne piše "život i smrt". Ovaj život koji Hristos ima je videlo ljudima. Dakle, život i svetlost su svezani zajedno, a isto tako su svezani i tama i smrt. Poruka koju je Isus došao da objavi svetu glasi:

"I ovo je obećanje koje čusmo od Njega i javljamo vama, **da je Bog videlo, i tame u Njemu nema nikakve.**" 1. Jovanova 1:5

U Bogu nema tame što znači da u Njemu nema smrti, a to nas dovodi do logičnog zaključka da On nije autor smrti i da nema državu smrti. Sve što On može učiniti je dozvoliti ljudima slobodu da se unište ako to izaberu. Biblija smrt naziva neprijateljem, što znači da ona *potiče od* neprijatelja.

"A poslednji će se neprijatelj ukinuti smrt." 1. Korinćanima 15:26

Smrt je neprijatelj i to je razlog zašto je Hristos već raskopao smrt.

"Koji nas spase i prizva zvanjem svetim, ne po delima našim, nego po Svojoj naredbi i blagodati, koja je dana u Hristu Isusu pre vremena večnih. A sad se pokazao u dolasku Spasitelja našega Isusa Hrista, **koji raskopa smrt**, i obasja život i neraspadljivost jevanđeljem." 2. Timotiju 1:9-10

U Hristu nema smrti i zato je Marti rekao:

"I nijedan koji živi i veruje Mene neće umreti vavek. Veruješ li ovo?" Jovan 11:26

Kako je moguće da osoba koja veruje u Isusa nikada ne umre? Ljudi stalno umiru. Zapazite na koji način je Isus govorio o smrti:

"Ovo kaza i potom reče im: **Lazar, naš prijatelj, zaspa;** nego idem ga da probudim." Jovan 11:11

"Reče im: otpustite, **jer devojka nije umrla, nego spava.** I podsmevahu Mu se." Matej 9:24

Prema ovoj definiciji, u celoj istoriji postoji samo jedna osoba koja je umrla.

"A umaljenoga malijem čim od anđela vidimo Isusa, koji je za smrt

što podnese venčan slavom i časti, da bi po blagodati Božjoj **za sve okusio smrt.**" Jevrejima 2:9

Ako je svaki čovek koji je sada u grobu lično okusio smrt, koja bi bila svrha toga da Isus okusi smrt za svakog čoveka ako pritom ne bi važno da je On umro smrću finalnog razdvajanja koje bezbožnici treba da osete posle isteka 1000 godina?

Isus je jedina osoba koja je zapravo umrla. Ostali ljudi koji su živeli sada spavaju u grobovima. Svako će biti vaskrsnut ili u večni život ili da doživi drugu smrt i to će biti drugi put da će se smrt desiti u istoriji svemira. Kada je Isus, za vreme Svog nošenja greha celoga sveta, uzviknuo: "U ruke Tvoje predajeh duh Svoj", On je slomio državu smrti. Isus je potpuno ukinuo potrebu da bilo ko umre. Dakle, Biblija nam u ovom trenutku govori da je smrt već ukinuta. Jedini razlog zašto će ljudi umreti na kraju vremena je taj da su odbacili da prihvate život koji postoji u Isusu. Ne možete ukinuti smrt, a da onda kasnije budete uzročnik smrti. To je potpuno nemoguće.

Biblija nam kaže sledeće reči u vezi finalnog uništenja bezbožnika:

"I smrt i pakao bačeni biše u jezero ognjeno. I ovo je druga smrt."
Otkrivenje 20:14

Često se kaže da ognjeno jezero predstavlja *pakao*, međutim, Biblija nam kaže da će pakao biti *bačen u* ognjeno jezero zajedno sa smrću. Šta je to ognjeno jezero? To je isto ono iskustvo koje je Isus doživeo na krstu. Naš Bog je oganj koji spaljuje. (Jevrejima 12:29) Kada se grešniku otkriju čistota Njegovog karaktera i nesebičnost Njegove ljubavi, to mu pokazuje užasnu krivicu zbog njegove sebičnosti. Svetlo sija u tami, ali zbog toga što bezbožnici odbijaju da prihvate milost, svi oni, kao Kain, uzvikuju: "Krivica je moja velika da mi se ne može oprostiti", a onda ih njihova krivica smrska i tako bezbožnika ubija zlo i plata za greh je smrt. (Psalam 34:21, Rimljanima 6:23)

Ako Bog i Njegov Sin ubijaju ljude tada je smrt prisutna u Njihovom Duhu. Ako bi ovo bilo istina, smrt nikada ne bi mogla biti uništena i ne bi bila smatrana neprijateljem. Opet treba ponoviti da Isus ne samo *ima* večni život, već On *jeste* večni život. Ne možete *biti* večni život i imati smrt u svome karakteru u isto vreme, to je prosto nemoguće!

"Eda li može izvor iz jedne glave točiti slatko i gorko?" Jakov 3:11

Kada je reč o ovome, ajde da razmotrimo još jednu stvar koja je od suštinskog značaja.

"Mi pak svi koji otkrivenijem licem gledamo (eng. kao u ogledalu) slavu Gospodnju, **preobražavamo se u to isto obličje** iz slave u slavu, kao od Gospodnjeg Duha." 2. Korinćanima 3:18

Posmatranjem slave Gospodnjeg karaktera, mi ćemo biti promenjeni u to isto obličje. Pošto su Bog i Njegov Sin život, to znači da ćemo i mi, ako ih posmatramo i poznajemo, imati život.

"A ovo je život večni da poznaju Tebe jedinoga istinitoga Boga i koga si poslao Isusa Hrista." Jovan 17:3

Ovo znači da ako čitamo starozavetne priče verujući da Bog ubija ljude, tada će to, usled posmatranja ovakvog Božjeg karaktera, postati i deo našeg karaktera. Razmislite o ovome posmatrajući to iz jednog drugog ugla. Biblija nam kaže:

"Kojima Bog naumi pokazati kako je bogata slave tajne ove među neznaoćima, koje je **Hristos u vama, nad slave.**" Kološanima 1:27

"A ja više ne živim, **nego živi u meni Hristos.** A što sad živim u telu, živim verom Sina Božjega, kojemu omiljeh, i predade sebe za mene." Galatima 2:20

Ako Hristos prebiva u vama Svojim Duhom, a verujete da je ubijanje ljudi deo Njegovog karaktera, tada ćete imati duh ubice u sebi. Međutim, pošto je Isus večni život, nemoguće je da Hristos i duh ubice prebivaju u vama u isto vreme.

Ovo je jedan od razloga zašto mnogi ljudi umiru - zato što se klanjaju bogu koji ubija ljude. Ako verujete da je Bog uprljao Svoje ruke smrću više stotina hiljada ljudi i da će u budućnosti ubiti na milijarde ljudi, tada to znači da je smrt progutala svetlost Božjeg karaktera i tada ona vlada na prestolu svemira. Ako obožavate ovakvog boga i ako posmatrate ovakvog boga iz dana u dan, ovakva vrsta obožavanja će vas ubiti. Zašto? Zato što se posmatranjem preobražavamo u isto obličje. (2. Korinćanima 3:18)

Jedini način kako je Bog mogao uništiti smrt je bio da pokaže ljudima kakva osećanja su se nalazila u njihovim srcima prema Sinu Božjem. Kada je Isus

došao na Zemlju prirodna mržnja koja je postojala u svakom čoveku prema Hristu je bila razotkrivena. U prizoru krsta možemo videti kako je sotonni lako da pokrene ljudska srca na nasilje i ubistvo. Smrću na krstu, Hristos je razotkrio sotonin karakter i pružio svetu priliku da vidi koliko je ljudski rod zaista pokvaren. Kada posmatramo krst, suočavamo se sa svojom ljudskošću, a putem Hristovog Duha nam se pruža mogućnost da primimo Njegov nesebičan i nežan Duh pun ljubavi.

"Uzmite jaram Moj na sebe, i naučite se od Mene: jer sam Ja krotak i smeran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojim." Matej 11:29

Isus je krotak i smeran. On voli Svoje neprijatelje. Moli se za one koji Ga mrze i traži od Oca da oprostí onima koji Ga progone. Ovo je životodavni Duh. Ovo je večni život.

Ali šta je sa biblijskim stihovima koji kao da nam govore da Bog ubija ljude? Podsetimo se da Stari zavet treba čitati kroz naočare Hristovog života. Ako budemo čitali Bibliju bez uzimanja u obzir Hristovog života, to će zaista doneti smrt. Razlog je taj da, kao što smo naveli, ako se klanjate bogu koji ubija ljude, tada se klanjate bogu smrti tako da ćete i vi, posmatranjem ovoga, umreti. Ovo je simbolika koja se nalazi u naredbi koja je bila izrečena Izraelcima da se ne penju na sinajsku goru.

"A postavićeš narodu među unaokolo, i reći ćeš: čuvajte se da ne stupite na goru i da se ne dotaknete kraja njezina; što se god dotakne gore, poginuće; Toga da se niko ne dotakne rukom, nego **kamenjem da se zaspe ili da se ustrelí**, bilo živinče ili čovek, da ne ostane u životu. Kad rog zatrubi otežući onda neka pođu na goru." 2. Mojsijeva 19:12-13

Oni su jedino preko posrednika mogli razgovarati sa Bogom. Mojsije je predstavljao Hrista kao našeg Posrednika. On se mogao popeti na goru a da ne pogine, jer je on razumeo Božji karakter. Kada se vratio nazad dole, njegovo lice je sijalo svetlošću Božje slave ili karaktera. Ako budemo čitali Stari zavet bez života Hristovog, kao Posrednika, bićemo nadvladani ili "ustreljeni" lažnim idejama o Bogu i to će nas na kraju ubiti.

"Vidite sada da sam Ja, Ja sam, i da nema Boga osim Mene. Ja ubijam i oživljujem, ranim i isceljujem, i nema nikoga ko bi izbavio iz ruke

Moje." 5. Mojsijeva 32:39

Ako ove reči budemo razmatrali ne uzimajući u obzir Hristov život, mogli bi ih pročitati na sledeći način:

"Neke ljude ubijam, a druge oživljavam."

Znajući da Isus nikad nikog nije ubio dok je bio na Zemlji ohrabreni smo da nastavimo tragati kako bi shvatili značenje ovih reči. Prvo zapažamo kako su "ubijam" i "oživljavam" spojeni zajedno:

"Ja ubijam *i* oživljavam"

Reč "ubijam" je direktno povezana sa "oživljavam". Dakle, posle ubijanja sledi oživljavanje. Sledeći trag se nalazi u sledećem delu stiha:

"Ja ubijam i oživljavam, ranim i isceljujem..."

Ovo je uobičajeni način pisanja u jevrejskom jeziku. On se naziva paralelizam. Prvi deo i drugi deo izražavaju istu ideju, ali na drugačije načine kako bi pružili jasniju sliku značenja. Princip ranjavanja i isceljivanja je direktno povezan sa delom jevanđelja. Da bi se mogli nanovo roditi, prvo moramo umreti starom životu. Da bi mogli biti isceljeni, prvo nas mora raniti zakon koji nam pokazuje naše grehe. Ne može doći do vaskrsenja u novinu života bez smrti starom životu. Pavle nam pokazuje značenje stiha 5. Mojsijeva 32:39:

"...jer slovo ubija, a Duh oživljuje" 2. Korinćanima 3:6

Bog ubija starog čoveka pomoću zakona, ali pomoću Duha podiže novog čoveka u život. Dakle, ova izjava koju je Mojsije zapisao u 5. Mojsijevoj 32:39 se odnosi na jevanđelje, na delovanje Duha Božjeg da nas spasi kako nas niko ne bi istrgnuo iz Njegove ruke.

Ako potražimo u Bibliji druge primere gde imamo ovakav poredak jevrejskih reči, pronaći ćemo još jedno mesto koje definiše frazu "Ja ubijam i oživljavam".

"Gospod ubija, i oživljuje; spušta u grob, i izvlači." 1. Samuilova 2:6

Prvi deo je ponovljen i u drugom delu, ali na drugačiji način kako bi objasnio značenje. Zarez koji vidimo u prevodu nam takođe kaže da ono šta dolazi posle zareza predstavlja definiciju onoga šta je neposredno pre toga bilo izraženo.

Gospod ubija, i oživljuje; spušta u grob, i izvlači.

Ovaj izraz se odnosi na Hristovu silu vaskrsenja; On je vaskrsenje i život, a ne autor smrti. Ovaj stih predstavlja Aninu slavljeničku molitvu koju izgovara nakon svoje pobede. Ona nastavlja dalje:

"Gospod siromaši, i bogati; ponižuje, i uzvišuje. Siromaha podiže iz praha, i iz bunjišta uzvišuje ubogoga da ga posadi s knezovima, i daje im da naslede presto slave; jer su Gospodnji temelji zemaljski, i na njima je osnovao vasionu." 1. Samuilova 2:7-8

Svaki put je kontekst prvog postupka praćen drugim postupkom. Ana je bila ponižena zbog nemogućnosti da rodi dete tokom podsmehivanja koje je trpela od druge žene koja je rađala decu. Ovo iskustvo je ubilo njenu staru prirodu, ali nakon što je imala poverenja u Gospoda i dolaska obećanog deteta, ona je bila oživljena. Ona je bila siromašna u duhu, ali se onda obo-gatila. Jov takođe govori o tome.

"Kad **umre** čovek, hoće li **oživeti**? Sve dane vremena koje mi je određeno čekaću dokle mi ne dođe promena." Jov 14:14

Jov govori o vaskrsenju koristeći iste dve jevrejske reči koje pronalazimo i u 5. Mojsijevoj 32:39. Kada je Neman došao ka izraelskom caru tražeći izlečenje, car je upotrebio isti izraz koji pronalazimo i u 5. Mojsijevoj 32:39.

"A kad car Izrailjev pročita knjigu, razdere haljine svoje i reče: **zar sam ja Bog da mogu ubiti i povratiti život**, te šalje k meni da oprostim čoveka gube? Pazite i vidite kako traži zadjevice sa mnom." 2. O carevima 5:7

Neman se nalazio pod smrtnom presudom zbog svoje gube. Izraelski car je na zapisane reči odreagovao uzvikom: "Da li ovaj čovek misli da ja mogu podizati ljude iz mrtvih?!"

Dakle, ako primenimo princip čitanja Starog zaveta uzimajući u obzir Isusov život i ako primenimo Milerovo pravilo da pronađemo svako mesto u Bibliji gde je ta fraza prisutna, Biblija će nam otkriti značenje njenih reči. Kada je Mojsije pisao reči "Ja ubijam i oživljavam", Isus mu je govorio da je On vaskrsenje i život! Prikaz istog jevanđelja pronalazimo i u Novom zavetu. Ako znamo ovu istinu, ništa nas ne može istrgnuti iz ruku našeg nebeskog Oca. Da

li ovako čitate ove reči ili i dalje smatrate da Bog kaže: "Neke ljude ubijam, a druge oživljavam"? Kako čitaš?

"Gle, iznesoh danas preda te život i i dobro, smrt i zlo." 5. Mojsijeva 30:15

Predivno je znati da je Isus večni život! On je davalac života i obnovitelj i, kao što znamo, On je identično obličje Oca. U Ocu nema ni tame niti smrti. Isus nam je to otkrio za vreme Svog boravka na Zemlji zato što nikad nikog nije ubio i zato što je držao sve Očeve zapovesti. Koga obožavate?

Ako bog kome služite ima duh smrti u sebi, tada to nije Hristov Bog koji je otkriven u jevanđeljima. U sotoni se nalazi smrt i zlo, a u Hristu život i dobro. Izaberite danas kome ćete služiti.

"Koji vide Mene, vide Oca." Jovan 14:9

Dakle, koga obožavate? To u potpunosti zavisi od vas.

15. Zapovesti Oca Mojega

Psalmi nam govore o Hristovoj ljubavi prema zapovestima Njegovog Oca. Pre nego je Spasitelj došao na ovu Zemlju, rekao je:

"I po tome rekoh: evo idem, kao što je u knjizi pisano za mene; hoću činiti volju Tvoju, Bože moj, i zakon je Tvoj meni u srcu." Psalam 40:7-8

Sin Božji nam pruža božanski prikaz Očevog zakona. I Njegova ljubav prema zapovestima, a i Njegov svakodnevni primer tokom boravka ovde na Zemlji nam u živopisnim bojama pokazuju kakav je zakon. Takođe možemo reći da Isusov život nije prosto samo prikaz Očevog zakona, već je upravo Njegov život ono šta boravi u srcima svih onih koji Mu služe.

"Nauka je mudroga izvor životni da se sačuva prugala smrtnih." Poslovice 13:14

Isus je mudrost Božja (1. Korinćanima 1:24), a početak Njegove mudrosti je Njegovo duboko poštovanje i ljubav prema Ocu i Njegovim zapovestima.

"Početak je mudrosti strah Gospodnji, i znanje je svetih stvari razum." Poslovice 9:10

"Glavno je svemu što si čuo: Boga se boj, i zapovesti Njegove drži, jer je to sve čoveku." Knjiga propovednikova 12:13

Jedini način kako možemo imati strah ili poštovanje prema Bogu i držati Njegove zapovesti je da Duh Sina Božjeg prebiva u nama. Svi oni koji drže Očeve zapovesti imaju svoj izvor u Njemu; svi oni koji veruju u Hrista primaju Njegovu držanje zapovesti putem Duha. Nemoguće je držati Božji zakon bez posedovanja Hristovog Duha.

"A sad se bez zakona javi pravda Božja, posvedočena od zakona i od proroka; a pravda Božja verom Isusa Hrista u sve i na sve koji veruju; jer nema razlike." Rimljanima 3:21-22

Pavle nam kaže da je Božja pravednost ispoljena u Isusu Hristu i da nam je data besplatno bez ikakve potrebe da nastojimo i upinjemo se ugoditi Bogu. Sve nam je dato putem vere.

"Pa doznajući da se čovek neće opravdati delima zakona, nego samo verom Isusa Hrista, **i mi verovasmu Hrista Isusa da se opravdamo verom Hristovom, a ne delima zakona**: jer se delima zakona nikakvo telo neće opravdati." Galatima 2:16

Kada prihvatimo da je Isus zaista Sin Božji i verujemo u to ime, primamo Njegovu veru u Oca i Njegovo celokupno držanje zakona. Kakav li predivan dar primamo u Hristu! Držanje zakona nam je besplatno dostupno i dobijamo ga primanjem dara Duha.

"A rod je duhovni ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrotu, milost, vera, krotost, uzdržanje; **na to nema zakona**." Galatima 5:22-23

Zahvaljujući inspiraciji psalmiste koji je bio nadahnut Duhom Hristovim, mi možemo pročitati šta Sin Božji kaže u vezi Božjeg zakona.

"Blago čoveku koji ne ide na veće bezbožničko, i na putu grešničkom ne stoji, i u društvu nevaljalih ljudi ne sedi, **nego mu je omilio zakon Gospodnji i o zakonu Njegovu misli dan i noć! On je kao drvo usađeno kraj potoka**, koje rod svoj donosi u svoje vreme, i kojemu list ne vene: šta god radi, u svemu napreduje." Psalam 1:1-3

Putem Hristovog Duha, zakon je moćna fontana žive vode. Ova simbolika je prisutna u priči o vodi koja je potekla kada je stena bila udarena.

"A ja ću stajati pred tobom onde na steni na Horivu; a ti udari u stenu, i poteći će iz nje voda da pije narod. I učini Mojsije tako pred starešinama Izraelskim." 2. Mojsijeva 17:6

Horiv je isto mesto kao i planina Sinaj. Dakle, voda je potekla sa istog onog mesta gde je zakon bio dat. U Hristu, zakon nije mrtvo slovo, već živa realnost. Kada primimo Hrista, taj dar Duha obuhvata i misao:

"Kako ljubim zakon Tvoj! Vas dan mislim o njemu." Psalam 119:97

Ova izjava dolazi iz najdužeg poglavlja u Bibliji koje u celini govori o tome koliko je zakon predivan. Jednostavna istina je da je zakon Božji prepis Njegovog karaktera. Sin Božji voli zakon zato što voli Svog Oca. Ako uporedite opise zakona i opise Božjeg karaktera, videćete da su potpuno isti.

Božji karakter		Božji zakon	
1. Duhovan	Jovan 4:24	1. Duhovan	Rimljanima 7:14
2. Ljubav	1. Jovanova 4:8	2. Ljubav	Matej 22:37-40
3. Istina	Jovan 14:6	3. Istina	Psalam 119:142
4. Pravedan	1. Korinćanima 1:30	4. Pravedan	Psalam 119:144, 172
5. Svet	Isaija 6:3	5. Svet	Rimljanima 7:12
6. Savršen	Matej 5:48	6. Savršen	Psalam 19:7
7. Dobar	Luka 18:19	7. Dobar	Rimljanima 7:12
8. Pravedan	5. Mojsijeva 32:4	8. Pravedan	Rimljanima 7:12
9. Čist	1. Jovanova 3:3	9. Čist	Psalam 19:8
10. Nepromenljiv	Jakov 1:17	10. Nepromenljiv	Matej 5:18
11. Večan	Psalam 90:2	11. Večan	Psalam 111:7-8

12. Put	Jovan 14:6	12. Put	Malahija 2:7-9
13. Velik	Psalam 48:1	13. Velik	Osija 8:12
14. Neokaljan	Mat. 8:3	14. Neokaljan	Jezekilj 22:26

Ako razmotrimo zapovesti, shvatićemo da je njihova svrha da zašтите veze; i našu vezu sa Bogom, a i naše međusobne veze.

Božji karakter	
1. Ja sam te izveo iz ropstva. Nemoj imati drugih bogova uza Me.	Iskupitelj, Spasitelj, jedini Bog. <i>Bog želi vezu.</i>
2. Nemoj praviti nikakve rezane likove.	Ne možete imati vezu sa drvetom ili lažnom idejom.
3. Nemoj uzimati ime Božje uzalud.	Integritet, transparentnost. <i>Bog želi vezu.</i>
4. Sećaj se dana od odmora, jer je za šest dana Gospod stvorio nebesa i zemlju.	Stvoritelj, izvor života. <i>Bog želi vezu.</i>
5. Poštuj oca i majku.	Fokus je na porodici i <i>vezama</i> , roditeljski karakter.
6. Ne ubij.	Život je dragocen, <i>veze su večne</i> , Ja sam Izvor života.
7. Ne učini preljubu.	Zakonite intimne <i>veze</i> su večne.
8. Ne kradi.	Fokus je na <i>vezama</i> , on je duhovan, a ne materijalan.
9. Ne laži.	Integritet, transparentnost. <i>Bog želi vezu.</i>
10. Ne poželi.	Stvoritelj, izvor života. <i>Bog želi vezu.</i>

1. Prva zapovest nam kaže da je Bog izveo Izrael iz ropstva iz Egipta što nam govori da je Bog Iskupitelj i Spasitelj. Kada traži od mene da nemam drugih bogova osim Njega, to mi govori da želi imati blisko prijateljstvo sa mnom.
2. Druga zapovest mi kaže da Bog želi "od srca k srcu" *vezu*. Obožavanje idola nije "od srca k srcu" veza niti idolopoklonstvo spada u duhovno obožavanje, jer nema povezanosti duha sa duhom ni uma sa umom. Idolopoklonstvo je kada osoba sebi nađe neki predmet obožavanja; to je povezivanje sa objektom u kome nema života i/ili sa idejom koja nije istinita.
3. Treća zapovest mi kaže da je Bog transparentan u Svojim *vezama*. Ako uđemo u *vezu* sa Njim, On ne želi da se mi u toj *vezi* pretvaramo i da je na taj način učinimo beskorisnom ili ispraznom.
4. Četvrta zapovest je veoma posebna, jer nam kaže da je Bog izvor života, da je On sve stvorio. Ova zapovest veoma utiče na naše viđenje ili sliku o Njemu i na naše ponašanje prema Njemu. Značajno je zapaziti da je zapovest o suboti najduža od svih ostalih zapovesti.
5. Peta zapovest je takođe posebna, jer nam kaže na koji način Božji život teče kroz zemaljske kanale. Ona nam obećava dug život ako budemo poštovali svoje roditelje. Ova zapovest posebno nagoveštava da nam naši roditelji otkrivaju nešto veoma posebno u vezi Boga i ako poštujemo njih, mi poštujemo Boga.
6. Šesta zapovest nam kaže da Bog smatra život dragocenim. Ona nam takođe govori da je Njegova želja da *veze* traju zauvek.
7. Sedma zapovest nam kaže da su neke veze opasne, a kada je reč o Bogu, ova zapovest je odraz prve zapovesti koja kaže da nemamo drugih bogova. Ona je podsetnik da je Bog naš *izvor života*.
8. Osma zapovest nam kaže da će se Bog pobrinuti za naše potrebe, da će se brinuti o nama. Ova zapovest nam takođe kaže da Bog nije fokusiran na stvari, već na *veze*.
9. Deveta zapovest predstavlja odraz treće zapovesti. Kada je reč o *vezama*, Bog želi transparentnost i integritet. Lažno svedočanstvo uništava *identitet* jedne ili obe strane i uništava komunikaciju.

10. Deseta zapovest nas, kada je reč o Bogu, podseća da je On izvor života. Ako verujemo u to, ništa nam neće nedostajati. Ona nam takođe govori da je Božji um duhovan i fokusiran na veze. Kada je reč o zapovestima 5-9, sve one se mogu videti okom, međutim, ova zapovest se tiče srca. Ona je nevidljiva. Ova zapovest je od ključnog značaja za razumevanje prirode Božjeg carstva.

Dakle, 10 zapovesti nam u sažetku kažu da je Bog:

1. Izvor život
2. Stvoritelj
3. Naš Iskupitelj
4. Da Bog želi istinske "od srca k srcu" veze
5. Da On, kao Otac, brine o nama i zadovoljava naše potrebe.

U svojoj prvoj poslanici, Jovan nam kaže da je Bog ljubav i da je zakon, kao odraz Njegovog karaktera, takođe ljubav.

"Koji govori: poznajem Ga, a zapovesti Njegovih ne drži, laža je, i u njemu istine nema; a koji drži reč Njegovu, u njemu je zaista ljubav Božja savršena; po tom poznamo da smo u Njemu." 1. Jovanova 2:4-5

Isus je to izrazio na sledeći način:

"Kao što Otac ima ljubav k Meni, i Ja imam ljubav k vama; budite u ljubavi Mojoj. **Ako zapovesti Moje uzdržite ostaćete u ljubavi Mojoj, kao što Ja održah zapovesti Oca Svojega i ostajem u ljubavi Njegovoj.** Ovo vam kazah, da radost Moja u vama ostane i radost vaša se ispuni. **Ovo je zapovest Moja da imate ljubav među sobom, kao što Ja imadoh ljubav k vama.**" Jovan 15:9-12

Isus:

- Nema drugih bogova osim Oca zato što voli Svog Oca.
- Ne klanja se lažnim bogovima niti pravi sebi likove zato što voli Svog Oca.
- Ne uzima Njegovo ime ili karakter uzalud zato što u potpunosti odražava Očev karakter.
- Uživa u subotnjoj zajednici sa Svojim Ocem.

- Poštuje Svog Oca.
- Ne ubija zato što je On vaskresenje i život.
- Ne čini preljubu, jer ne teži za vezama koje su nevažne.
- Ne krade, jer se uzda u nasleđe koje Mu je Njegov Otac dodelio.
- Ne laže, jer laganje uništava integritet veze.
- Ne žudi, jer je siguran u Očevo providenje.

Većina ljudi nema problem sa 9 od ovih 10 zapovesti, međutim, 6. zapovest koja kaže: "Ne ubij" je mnogima problematična. Šta da radimo sa pričama kao što je ona koja govori o susretu Isusa Navina sa Vojvodom vojske Gospodnje?

"I kad Isus beše kod Jerihona, podiže oči svoje i pogleda, a to čovek stoji prema njemu s golim mačem u ruci. I pristupi k njemu Isus i reče mu: jesi li naš ili naših neprijatelja? A on reče: nisam; nego sam Vojvoda vojske Gospodnje, sada dođoh. I Isus pade ničice na zemlju, i pokloni se, i reče mu: šta zapoveda Gospodar moj sluzi svojemu?"
Isus Navin 5:13-14

Mnogima deluje da je Isusovo ubijanje stanovnika Hanana bilo ohrabreno i predvođeno Sinom Božjim pred kojim je Isus Navin kleknuo i poklonio se. Navode se priče kao što je priča o uništenju asirske vojske kao dokaz da Sin Božji zaista ubija ljude kako bi sačuvao Svoje izabrane.

"I istu noć anđeo Gospodnji izide i pobi u okolu Asirskom sto i osamdeset i pet tisuća; i kad ustaše ujutru, a to sve sami mrtvaci." 2. O carevima 19:35

O priči o asirskoj vojsci ćemo govoriti u jednog drugoj glavi, međutim, pred nama je činjenica da kada je Isus Hristos došao na ovu Zemlju i živeo među nama, On nikad nikog nije ubio. Otpočecemo ovaj niz priča sa mišlju da je Hristov život ovde na Zemlji bio potpuno otkrivenje Oca. Kao što je Isus rekao Filipu:

"Isus mu reče: toliko sam vreme sa vama i nisi Me poznao, Filipe? Koji vide Mene, vide Oca; pa kako ti govoriš: pokaži nam Oca?" Jovan 14:9

Isus je rekao Filipu da je On učenicima pokazao Očev celokupni karakter. U jednoj od Svojih molitava, Isus je rekao:

"Ja javih ime Tvoje ljudima koje si Mi dao od sveta; Tvoji bijahu pa si ih Meni dao, i Tvoju reč održaše." Jovan 17:6

Ime u Pismu označava *karakter* i Isus nagoveštava da je pokazao ovaj karakter učenicima - onima koji su Mu bili dati od sveta.

"Ja Tebe proslavim na zemlji: posao svrših koji si Mi dao da radim."
Jovan 17:4

Isus je obličje Očeve slave (Jevrejima 1:3) i On je tu slavu ili karakter ispoljio na Zemlji. To znači da Hristov život na Zemlji predstavlja potpunu sliku 10 zapovesti koje su prepis Božjeg karaktera. Za vreme Svog boravka na Zemlji, Isus nikog nije ubio. I ova činjenica takođe spada u Njegovu izjavu da je održao Očeve zapovesti. Ovo je najjasniji dokaz da Bog ne ubija ljude. To je zapisano u Njegovom zakonu i bilo je ispoljeno od strane Njegovog Sina tokom Njegovog boravka na zemlji.

Ova istina obuhvata mnoge stvari. Jedna od njih je ta da ona zaista zahteva od nas da volimo svoje neprijatelje. Kad bi mogla postojati grupa ljudi za koju bi Bog smatrao da je toliko zla da ih mora ubiti, to bi ljudima pružilo priliku da sami prosuđuju ko treba da bude pogubljen. Ovo u potpunosti odseca neophodnost da volimo svoje neprijatelje. Umesto toga, mi bi im, u tom slučaju, prosto mogli presuditi da su oni pokvareni ljudi koje će Bog uništiti ili će, kada to bude potrebno, Njegove "sluge" biti Njegovo oruđe da ih unište. Verovanje da Bog ubija ljude je mehanizam koji ljudi koriste kako bi izbegli neophodnost da vole svoje neprijatelje. Isus nam je objasnio da zakon Božji traži od nas da volimo Boga i da volimo sve ljude.

"I gle, ustade jedan zakonik i kušajući Ga reče: Učitelju! šta ću činiti da dobijem život večni? A On mu reče: šta je napisano u zakonu? kako čitaš? A on odgovarajući reče: ljubi Gospoda Boga Svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom, i svom misli svojom, i bližnjega svoga kao samoga sebe. Reče mu pak: pravo si odgovorio, to čini i bićeš živ. A on šćadijaše da se opravda, pa reče Isusu: a ko je bližnji moj?" Luka 10:25-29

Kada je zakonik bio osvedočen da treba da voli sve svoje bližnje uključujući i one koje je u tom trenutku mrzeo, učinio je ono šta većina ljudi radi - nastojao je promeniti značenje ključnih reči. Reč za koju je želeo dobiti pojašnjenje je bila "bližnji". Na isti način mnogi ljudi, da bi izbegli osvedočenje koje potiče od 6. zapovesti, nastoje promeniti značenje reči "usmrtiti".⁴ Iako nam je Isusov zemaljski život definisao ovu reč, i dalje su prisutni napori da se promeni namera ovog zakona. Sledeći odlomak predstavlja odraz uobičajenog viđenja:

"Postoje dve različite jevrejske reči (ratsakh, mut) i dve grčke reči (phoneuo, apokteino) za "ubistvo" i "pogubljenje". Jedna od njih znači "usmrtiti", a druga "ubiti". **10 zapovesti zabranjuju ovo drugo, a ne prvo.** Zapravo, reč "ratsakh" ima širu definiciju nego reč "ubistvo". "Ratsakh" se takođe odnosi na smrt koja je posledica nehata ili zanemarivanja, **ali se nikad ne upotrebljava za opisivanje ubijanja tokom rata. Zbog toga u većini modernih prevoda šesta zapovest glasi: "Ne ubij", a ne "Ne usmrti".** Međutim, može se pojaviti veoma velik problem u zavisnosti od toga koji prevod osoba proučava. Uvek popularan King James prevod prevodi taj stih - "Ne usmrti" što otvara vrata za pogrešno tumačenje ovog stiha. **Da je nameravano značenje zapovesti "Ne usmrti" bilo upravo to - ne usmrti - to bi značilo da su sva krvoprolića odobrena od strane Boga koja je izraelska nacija izvršila bila suprotna Božjoj zapovesti (20. glava 5. Mojsijeve).** Ali Bog ne krši Svoje vlastite zapovesti, tako da, **jasno je da stih ne poziva na potpunu zabranu oduzimanja tuđeg života.**

<https://www.gotquestions.org/you-shall-not-murder.html>

Pažljivo proučavanje Pisma otkriva da je ova tvrdnja netačna. Kao prvo, autor u svom objašnjenju priznaje da reč "ratsach" koja je u King James verziji prevedena kao "usmrtiti" ne označava samo ubistvo, već i slučajnu smrt koju mi nazivamo ubistvo iz nehata. To nije ubistvo.

"Ako li ga nehotice turi bez neprijateljstva, ili se baci na nj čime nehotice, ili kamenom od kog može čovek poginuti, ako se baci na nj nehotice, te onaj umre, a nije mu neprijatelj, niti mu traži zla, tada da sudi zbor između ubice i osvetnika po ovom zakonu. I zbor neka

---

⁴ U engleskom King James prevodu piše "Thou shalt not kill" - Ne usmrti/pogubi.

izbavi krvnika [H7523 ratsach] iz ruke osvetnikove i vrati ga u utočište njegovo, kuda je utekao, i onde neka ostane dokle ne umre poglavar sveštenečki, koji je pomazan svetim uljem." 4. Mojsijeva 35:22-25

"Da bi bežao u njih krvnik [H7523 ratsach] koji ubije bližnjeg svog nehotice ne mrzevi pre na nj, i kad pobegne u koji od tih gradova, da bi ostao živ." 5. Mojsijeva 4:42

Kao drugo, Bog je zapovedio da ljudi koji počine "ratsach" dožive istu stvar:

"Ko bi hteo pogubiti čoveka, po svedocima neka pogubi [H7523 ratsach] krvnika [H7523 ratsach]; ali jedan svedok ne može svedočiti da se ko pogubi." 4. Mojsijeva 35:30

Kako je moguće da je Bog mogao zapovediti stvari koje 10 zapovesti brane? Ukratko rečeno, Bog je mogao zapovediti bilo koji oblik smrti u Pismu, pošto želi da smrtna presuda bude zajamčena kako bi dao milost, a ne pogubio ljude. O ovoj temi smo govorili u 9. glavi - Zakon kao ogledalo.

Kao treće, reč "muth" [H4191] se u Pismu koristi za opisivanje ubistva i atentata. Saul je želeo ubiti Davida, što je bio protivzakoniti postupak.

"I Saul govori Jonatanu sinu svom i svim slugama svojim da ubiju [H4191] Davida; ali Jonatan sin Saulov ljubljaše veoma Davida. I javi Jonatan Davidu i reče mu: Saul, otac moj, traži da te ubije [H4191]; nego se čuvaj sutra, skloni se gdegod i prikrij se." 1. Samuilova 19:1-2

Saul je naredio protivzakonito ubijanje sveštenstva:

"Tada car reče slugama koje stajahu pred njim: okrenite se i pogubite sveštenike Gospodnje, jer je i njihova ruka sa Davidom, i znajući da je pobegao ne javiše mi. Ali sluge careve ne hteše podignuti ruke svoje da ulože na sveštenike Gospodnje. I okrenuvši se Doik Idumejac uložila na sveštenike, i pobi [H4191] ih onaj dan osamdeset i pet, koji nošahu oplećak laneni." 1. Samuilova 22:17

Atentat izvršen nad Isvostejem:

"Kad udoše u kuću, on ležao na postelji svojoj u kleti gde spavaše, te ga probodoše i ubiše [H4191], i odsekoše mu glavu i uzeše je, pa otiđoše putem preko polja celu onu noć." 2. Samuilova 4:7

Avesalom je naručio protivzakonito ubistvo svog polubrata Amnona:

"Tada Avesalom zapovedi momcima svojim govoreći: pazite, kad se srce Amnonu razveseli od vina, i ja vam kažem: ubijte Amnona; tada ga ubijte [H4191]; ne bojte se, jer vam ja zapovedam, budite slobodni i hrabri." 2. Samuilova 13:28

Gotolija je poubijala sve careve sinove osim Joasa:

"Ali Josaveja, kći cara Jorama sestra Ohozijina, uze Joasa sina Ohozijinog, i ukrade ga između sinova carevih, koje pogubljivahu [H4191], i s dojkinjom njegovom sakri ga od Gotolije u ložnicu, te ne pogibe." 2. O carevima 11:2, KJ prevod

Zapazite šta piše u New King James prevodu:

"Ali Josaveja, kći cara Jorama sestra Ohozijina, uze Joasa sina Ohozijinog, i ukrade ga između sinova carevih, koje su ubijali [H4191], i s dojkinjom njegovom sakri ga od Gotolije u ložnicu, te ne pogibe." 2. O carevima 11:2

Još jedan primer atentata gde je upotrebljena reč "muth" i NIV prevod:

"I pobuni se na nj Fekaj sin Remalijin, vojvoda njegov, i ubi [H5221] ga u Samariji u carskom dvoru, s Argovom i Arijem i s pedeset ljudi sinova Galadovih; i ubivši [H4191] ga zacari se na njegovo mesto." 2. O carevima 15:25, KJ

"Jedan od njegovih glavnih činovnika, Fekaj sin Remalijin, pobuni se na njega. Uzevši pedeset ljudi sinova Galadovih sa sobom, ubio je [H5221] Fakiju zajedno sa Argovom i Arijem u carskom dvoru u Samariji. Tako je Fekaj ubio [H4191] Fakiju i zacario se na njegovo mesto" 2. O carevima 15:25, NIV

Ako se "muth" upotrebljava samo za zakonito ubijanje, da li je moguće da bezbožnik "pravedno" ubije osobu?

"Bezbožnik vreba pravednika, i traži da ga ubije [H4191]." Psalam 37:32

"Jer se on (bezbožnik) nije spomenuo iskazati milosrđe, nego je progonio čoveka ništeg i ubogog, kako bi pogubio [H4191] čoveka srca slomljena. Budući da je ljubio kletvu, neka ona dođe na njega;

kako nije uživao u blagoslovu, neka on bude daleko od njega." Psalm 109:16-17

Dakle, reč "muth" zaista može biti upotrebljena da označi ubistvo i atentat, a reč "ratsach" može biti upotrebljena za slučajnu smrt. Ovo dokazuje da je tvrdnja da je "muth" na neki način predviđeno jedino za pravedničko ubijanje, a "ratsach" za ubistvo - netačna.

I na kraju, bez obzira na definiciju, i kada je reč o ubistvu, a i kada je reč o zakonitom pogubljenju, postoji primenjivanje smrtonosne sile. Da li je primenjivanje sile sastavni deo Božjeg carstva? Isus je u besedi na gori, kao i kroz sve Svoje postupke tokom života, jasno objasnio da On ne primenjuje smrtonosnu silu.

"A Ja vam kažem da se ne branite oda zla, nego ako te ko udari po desnome tvome obrazu, obrni mu i drugi." Matej 5:39

Kakav odgovor se može dati osobi koja kaže Gospodu: "Sledio sam Tvoj primer iz Starog zaveta kada sam pogubio ovog zlikovca"? Da li će se takvoj osobi reći: "Sledio si pogrešan primer; taj deo Pisma ne treba da slediš"? Da li vidite da ovo veoma komplikuje stvari? Vreme je da argument u vezi reči "muth" usmrtimo i verujemo u istinu da je značenje zapovesti "ne usmrti" upravo - ne oduzmi život.

Hristov zemaljski život nam razotkriva ispravno značenje zapovesti "ne ubij". Isus nikad nikog nije ubio. 10 zapovesti su zakon ljubavi, a ljubav ne primenjuje silu kako bi se odbranila. Same zapovesti nam kažu na koji način će grešnici biti kažnjeni.

"...jer sam Ja Gospod Bog tvoj, Bog revnitelj, koji pohodim grehe otačke na sinovima do trećeg i do četvrtog kolena, onih koji mrze na Mene." 2. Mojsijeva 20:5

Bezbožnici će zaista umreti; njihova vlastita dela će ih kazniti. Kao što smo već rekli, ovo će se desiti na takav način što će sotoni biti dozvoljeno da do te mere ima pristup njihovim životima da ih čak i uništi ili će zemlja prikazati kao u ogledalu ljudima njihovu pobunu i uništiti ih.

Predivno je znati da je naš nebeski Otac upravo onakav kakav je Isus bio ovde na Zemlji! Radost je shvatiti da nam je Isus pokazao potpunu definiciju 10 zapovesti u njihovoj kompletnoj praktičnoj realnosti kao i značenje zapovesti

"ne ubij". Isus nikad nikog nije ubio i ovaj Njegov primer je jedini mogući način kako da mi naučimo da istinski volimo naše neprijatelje onako kako nas je On učio.

16. Bogataš i Lazar u ogledalu

Priča o bogatašu i Lazaru za većinu hrišćana predstavlja dokaz da će Bog mučiti grešnike u paklu i da će oni tamo goreti. Reči deluju očigledno, a priču iznosi sam Isus.

"A kad umre siromah, odnesoše ga anđeli u naručje Avramovo; a umre i bogati, i zakopaše ga. I u paklu kad beše u mukama podiže oči svoje i ugleda izdaleka Avrama i Lazara u naručju njegovu, i povikavši reče: oče Avrame! smiluj se na me i pošalji mi Lazara neka umoči u vodu vrh od prsta svojega, i da mi rashladi jezik; **jer se mučim u ovom plamenu**. A Avram reče: sinko! opomeni se da si ti primio dobra svoja u životu svome, i Lazar opet zla; a sad se on teši, a ti se mučiš." Luka 16:22-25

Ako ovoj priči dodamo još neke stihove iz Pisma, deluje da se neizbežno mora doći do zaključka da će Bog baciti ljude u oganj, mučiti ih u paklu i da će žestina tog mučenja zavisiti od toga koliko su bili grešni.

"I ne bojte se onih koji ubijaju telo a duše ne mogu ubiti; nego se bojte Onoga koji može i dušu i telo pogubiti u paklu." Matej 10:28

"Ako li te ruka tvoja ili noga tvoja sablažnjava, otseci je i baci od sebe: bolje ti je ući u život hromu ili kljastu, negoli s dve ruke i dve noge da te bace u oganj večni." Matej 18:8

"Tada će reći i onima što Mu stoje s leve strane: idite od Mene prokleti u oganj večni pripravljeni đavolju i anđelima njegovim." Matej 25:41

"I on će piti od vina gneva Božjeg, koje je nepomešano utočeno u čašu gneva Njegova, i biće mučen ognjem i sumporom pred anđelima svetim i pred Jagnjetom. I dim mučenja njihova izlaziće va vek veka; i neće imati mira dan i noć koji se poklanjaju zveri i ikoni njezinoj, i koji primaju žig imena njezina." Otkrivenje 14:10-11

Onaj ko je samo slušalac Božje Reči će pročitati ove stihove i prirodno zaključiti da će Božja kazna za grešnike biti trajna i neopisiva agonija. Osoba koja je pažljivo proučavala Jevanđelja i razmatrala Isusov život će imati brojna nerazrešena pitanja koja će je navesti da se udubi u Bibliju kako bi objasnila ove stihove.

Oni koji u svojim srcima nose gnev prema nekome ili žele zlo nekome će, kada pročitaju ovih nekoliko gornjih stihova, osetiti osećaj zadovoljstvo i u stihovima će pronaći opravdanje za vlastiti duh osвете zato što će im delovati kao da se Bog sveti Svojim neprijateljima. Oni koji sami sebi sude strogo i koji osećaju da zaslužuju smrt zbog svojih greha će takođe prihvatiti ove stihove. Međutim, moramo ići dublje od ovoga. Umesto da prihvate potpuno oprostjenje za svoje grehe i ugledaju ljubav Božju, oni ove stihove izgovaraju na takav jedan način da time bude potkrepljeno unutrašnje verovanje da je Bog strog i tiranin. Oni daju svoje telo da se sažeže, ali ljubavi nemaju.

Jedan od najznačajnih razloga zašto većina ljudi doživljava ove stihove kao da se Bog osvećuje i kažnjava Svoje neprijatelje je ljudska sklonost ka prebacivanju krivice na drugoga, to jest, njihova sklonost ka traženju "žrtvenog jarca". Ovo je otpočelo sa Adamom kada je za svoje uzimanje ploda okrivio Evu. Pokušaj svaljivanja krivice na nekog drugog kako bi se obezbedili mir i harmonija za pojedinca ili zajednicu ljudi u krizi je nepošteno delo. Prvo-sveštenik Kajafa je to učinio Hristu.

"...i ne mislite da je nama bolje da jedan čovek umre za narod, negoli da sav narod propadne." Jovan 11:50

Religijske vođe Izraela su bile u krizi. Njihovi gresi su bili razotkriveni i bilo im je potrebno da pažnju naroda preusmere na Hristova "nezakonita" dela i stoga su Ga prikazali kao da je u suprotnosti sa Mojsijem i da je, prema tome, grešnik koji zaslužuje smrt. U ljubomornim farisejskim umovima Hristos je postao žrtva, ali ne u kontekstu jevanđelja, već su upotrebili popustljivog Pilata kako bi Hrista učinio da bude ispaštalac umesto njih. Pokušali su učutkati glas savesti ne putem samopredaje, već nastojanjem da uklone živo sve-dočanstvo koje ih je uznemiravalo. Oni su opravdali svoj gnev i mržnju prema Hristu tako što su ove osobine pripisali Bogu i prikazivali Hrista kao mučenog i udaranog od strane Boga.

Kada se hrišćani podižu sa navodnom pravednom ogorčenošću objavljujući svetu da će Bog uništiti pobunu grešnih ljudi i čine to sa pobedničkim tonom glasa koji izvire iz navodnog "svetog gneva", postoji velika verovatnoća da će ovaj oblik ličnog iskupljenja biti sličan Kajafovom. Kada ovakvi ljudi posmatraju mučenje i ubijanje ljudi za koje smatraju da su manje vredni od njih, to u njima stvara osećaj samopravednosti.

Kada je reč o Hristu, ovo iskupljenje jevrejskih vođa je bilo usmereno protiv pravednika. Sličnu stvar vidimo kod Kaina i Avelja. Avelj je uznemiravao Kainovu savest, a njegovo upućivanje molbi bratu je učinilo da se Kain oseća grešno. Kako bi pronašao lično iskupljenje, Kain je žrtvovao svog brata i ubio ga. Kada je reč o Hristu, jevrejske vođe su učutkale glas Onoga koji je uznemiravao njihovu savest, a takođe su pogubili i dva lopova koje su smatrali manje vrednim od samih sebe.

Mnogi hrišćani mogu pronaći lažno izmirenje u osećanju zadovoljstva koje im stvara misao da će lopovi i svi nemoralni ljudi goreti u plamenu pakla, a da će oni radosno otići na nebo. Oni takođe mogu upotrebiti ovu telesnu logiku da učutkaju glas savesti koji nastaje u susretu sa pravednim životom nekog vernika. Koncept izmirenja je u tom slučaju konfuzan i rastrgnut između Hrista koji navodno uzima njihovu krivicu i primanja kazne koju bezbožnici, prema njihovom shvatanju, zaslužuju. Čudan oganj ovog jevanđelja može jedino površno umiriti opterećenu savest koju pritiska greh.

Vraćamo se na našu priču i prva stvar koju moramo spomenuti je: sveobuhvatno čitanje Biblije će nam pokazati da ljudi nisu svesni kada umru.

"Jer živi znaju da će umreti, a mrtvi ne znaju ništa niti im ima plate, jer im se spomen zaboravio." Knjiga propovednikova 9:5

"Neće te mrtvi hvaliti, Gospode, niti oni koji siđu onamo gde se muči." Psalam 115:17

"Kao kad voda oteče iz jezera i reka opadne i usahne, tako čovek kad legne, **ne ustaje više; dokle je nebesa neće se probuditi niti će se prenuti oda sna svojega.**" Jov 14:11-12

"Ali će **doći dan Gospodnji kao lupež noću**, u koji će **nebesa s hukom proći**, a stihije će se od vatre raspasti a zemlja i dela što su na njoj izgoreće." 2. Petrova 3:10

"Jer, gle, ide dan, koji gori kao peć, i svi će ponositi i svi koji rade bezbožno biti strnjika, i **upaliće ih** dan koji ide, veli Gospod nad vojskama i neće im ostati ni korena ni grane. A vama, koji se bojite imena Mojega, granuće sunce pravde, i zdravlje će biti na zracima njegovim, i izlazićete i skakaćete kao teoci od jasala. I izgazićete bezbožnike, **jer će oni biti pepeo pod vašim nogama u dan kad ja učinim, veli Gospod nad vojskama.**" Malahija 4:1-3

"Jer kao što ste vi pili na svetoj gori Mojoj, **tako će piti svi narodi vazda, piće, i ždrijeće, i biće kao da ih nije bilo.**" Avdija 1:16

"Ljubi braćo! neka je slobodno kazati vam upravo za starešinu Davida da i umre, i ukopan bi, i grob je njegov među nama do ovoga dana. Jer David ne iziđe na nebesa, nego sam govori: reče Gospod Gospodu mojemu: sedi Meni s desne strane, dok položim neprijatelje tvoje podnožje nogama tvojim." Dela apostolska 2:29,34-35

"I Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovih, i smrti neće biti više, ni plača, ni vike, ni bolesti neće biti više; jer prvo prođe." Otkrivenje 21:4

Biblija uči da kada čovek umre, on ne ide ni na nebo ni u pakao, već ostaje u grobu i da će biti tamo sve dok nebesa ne nestanu, a 2. Petrova 3:10 nam kaže da će se to ispuniti prilikom Hristovog dolaska. Kako je onda moguće da

Isus naučava priču koja deluje protivrečno celokupnoj Bibliji? Ispostavlja se da je ova Isusova priča bila opšte-zastupljeno shvatanje koje su Jevreji imali pošto su bili izloženi grčkom uticaju tokom određenog broja vekova u prošlosti.

"Alan F. Džonson i Robert E. Veber su objasnili da je "verovatno bolje priču doživeti ne kao razotkrivanje detalja o životu nakon smrti, već kao uvođenje drugačijeg zaokreta u opšte-zastupljeno verovanje o zagrobnom životu." Edvard Vilijam Fudž, Oganj koji proždire, 149. str.

"Priča u sebi sadrži jasne elemente koji dolaze iz dobro poznatih narodnih priča, a Isus u nju unosi svež i potresan zaokret." N. T. Vrajt, Isus i Božja pobeda, 255. str.

Ovo je ključan princip koji treba razumeti. Isus je upotrebljavao opšte-zastupljene priče u koje su verovali oni koji su Ga slušali kako bi ih poučio o značajnim istinama.

"Geldenheus zaključuje da je Isus "ispričao ovu priču ne da bi zadovoljio našu znatiželju u vezi zagrobnog života, već da bi živopisno naglasio izuzetnu ozbiljnost života sa ove strane groba." E. V. Fudž, Oganj koji proždire, 149. str.

Kao što smo rekli u 9. glavi, Isus koristi ogledalo kako bi prikazao čoveku njegova vlastita razmišljanja. On to radi delimično zbog toga kako bi ljudima govorio na način koji oni razumeju, ali takođe i kako bi proverio šta je ljudima u srcu. Osoba koja je poslušna Reči Božjoj i vođena od strane Duha će zapaziti duhovno značenje Isusovih reči, a telesna osoba će samo naizgled dobiti potvrdu svojih ideja. Kao što je Isus rekao Nikodimu:

"Odgovori Nikodim i reče Mu: kako to može biti? Isus odgovori i reče mu: ti si učitelj Izrailjev, i to li ne znaš? Zaista, zaista ti kažem da mi govorimo što znamo, i svedočimo što videsmo, i svedočanstva našega ne primete. Kad vam kazah zemaljsko pa ne verujete, kako ćete verovati ako vam kažem nebesko?" Jovan 3:9-12

Sve dok osoba ili ne prihvati da je njen način razmišljanja pogrešan ili ne ode od Isusa, postajaće sve teže i teže razumeti ogledalo koje je Isus upotrebio u Jovanovom jevanđelju.

Stihovi	Komentar
<p>Jovan 2:19-21 "Isus odgovori i reče im: razvalite ovu crkvu, i za tri dana ću je podignuti. A Jevreji rekoše: četrdeset i šest godina građena je ova crkva, a Ti za tri dana da je podigneš? A On govoraše za crkvu tela Svojega."</p>	<p>Isus govori o Svome telu, živom hramu, a oni misle da je reč o doslovnom hramu u gradu.</p>
<p>Jovan 3:3-4 "Odgovori Isus i reče mu: zaista, zaista ti kažem: ako se ko nanovo ne rodi, ne može videti carstva Božjeg. Reče Nikodim Njemu: kako se može čovek roditi kad je star? eda li može po drugi put ući u utrobu matere svoje i roditi se?"</p>	<p>Isus govori o duhovnom rođenju, a Nikodim misli da On govori o fizičkom rođenju.</p>
<p>Jovan 4:13-15 "Odgovori Isus i reče joj: svaki koji pije od ove vode opet će ožedneti; a koji pije od vode koju ću mu Ja dati neće ožedneti doveka; nego voda što ću mu Ja dati biće u njemu izvor vode koja teče u život večni. Reče mu žena: Gospode! daj mi te vode da ne žednim niti da dolazim ovamo na vodu."</p>	<p>Isus govori o duhovnoj vodi, a žena misli da On govori o doslovnoj vodi.</p>
<p>Jovan 5:17-18 "A Isus im odgovoriše: Otac Moj doslije čini, i Ja činim. I zato još više gledahu Jevreji da Ga ubije što ne samo kvaraše subotu nego i Ocem Svojim nazivaše Boga i građaše se jednak Bogu."</p>	<p>Isus govori o duhovnom radu, a Jevreji misle da je reč o fizičkom radu. Oni su se namerno držali netačnog shvatanja koje im je omogućilo da Ga odbace i ubiju.</p>
<p>Jovan 6:51-52,60,66 "Ja sam hleb živi koji siđe s neba; koji jede od ovoga hleba živeće vavek; i hleb koji ću Ja dati telo je Moje, koje ću dati za život sveta. A Jevreji se prepirahu među sobom govoreći: kako može ovaj dati nama telo Svoje da jedemo? Tada mnogi od učenika Njegovih</p>	<p>Isus govori o duhovnom hlebu i piću, ali su se mnogi ljudi okrenuli i odbacili Ga zato što su imali neko svoje viđenje šta je On time</p>

<p>koji slušahu rekoše: ovo je tvrda beseda! ko je može slušati? Od tada mnogi od učenika Njegovih otidoše natrag, i više ne iđahu s Njim."</p>	<p>rekao.</p>
---	---------------

Ovaj proces koji se nalazi u Jovanovom jevanđelju prikazuje sve veću upotrebu ogledala koja je bila prisutna u Isusovoj službi. U 6. glavi jevanđelja po Jovanu gde se govori o jedenju Njegovog tela i pijenju Njegove krvi vidimo još izraženije ovakav Isusov način izražavanja. On je jasno objasnio simbole koje je upotrebio u Jovanu 6:35. Isus im je uputio poziv da dođu k Njemu i nahrane se Njegovim rečima kako bi zadovoljili svoju glad za duhovnom hranom; da veruju u Njega kao od Boga poslanog da ugasi njihovu žeđ za duhovnom utehom i božanskim prihvatanjem. Razlog koji je doveo do toga da Ga ljudi odbace je bio taj što nisu zaista slušali šta je On govorio. Ovaj proces je u potpunosti razotkrio šta se nalazilo u njihovim neobraćenim srcima. On pokazuje da su namerno bili spremni da Ga pogrešno shvate kako bi imali opravdanje za odbacivanje Hrista i kako bi okrenuli leđa svim datim dokazima koji su pokazivali da je Isus istinski Mesija.

Kada je reč o ogledalu koje je Isus upotrebio u priči o bogatašu i Lazaru, ovde nije reč samo o raspoznavanju i razlikovanju duhovnog i doslovnog, već ono ide dublje. Isus je zapravo upotrebio ideje u koje su ljudi verovali kako bi ih poučio o nečemu značajnom. Jevreji su počeli zahtevati neki znak od Isusa koji bi bio dokaz Njegovog autoriteta. Hitnost situacije je od Isusa zahtevala da im objasni da su se suočili sa pitanjem života i smrti. Obratio im se iznoseći priču koju su oni razumeli. Na taj način, On im je kao u ogledalu prikazao njihovo vlastito razmišljanje, a bilo je potrebno da to uradi zbog tvrdoće njihovih srca.

Oni koji danas čitaju ovu priču, a pritom veruju da ljudi koje oni smatraju kriminalcima treba da budu mučeni će lako opravdati mržnju koju osećaju prema drugima. Neki će postaviti pitanje: "Zašto je Isus to učinio? Zašto je izgovarao reči koje lako mogu biti pogrešno shvaćene?"

Prvi zadatak jevanđelja je da osvedoči ljude u greh. Ovo osvedočenje u greh često pokazuje šta se nalazi sakriveno u našim srcima. (Luka 8:17, Marko 4:22, Luka 12:2) Ovo je svrha božanskog ogledala zakona zato što svi mi

imamo grehe kojih nismo svesni, koje ne prihvatamo, potiskujemo ili čiji pun značaj ne shvatamo. Da bi došlo do razotkrivanja greha u ljudskim umovima potrebno je da Mudrost Božja uloži najveće napore.

"I kad On dođe pokaraće svet za greh, i za pravdu i za sud." Jovan 16:8

"Blago siromašnima duhom, jer je njihovo carstvo nebesko; blago onima koji plaču, jer će se utešiti." Matej 5:3-4

"A znamo da ono što zakon govori, govori onima koji su u zakonu, da se svaka usta zatisnu, i sav svet da bude kriv Bogu." Rimljanima 3:19

Prisećamo se priče o ženi tuđinki iz Hanana koja je tražila od Isusa da izleči njenu ćerku. Njegova prvobitna tišina je delovala kao ogledalo kako bi iz učenika iznela na površinu njihove pogrešne stavove prema tuđincima. Božansko ogledalo prikazuje naše misli i motive. Hristos kao Reč Božja nam se obraća na takav način da razobličuje naše razmišljanje i želje.

"Jer je živa reč Božja, i jaka, i oštija od svakog mača oštra s obe strane, i prolazi tja do rastavljanja i duše i duha, i zglavaka i mozga, i sudi mislima i pomislama srdačnijem" Jevrejima 4:12

Kada ljudi upotrebljavaju neke Isusove izjave kako bi dokazali da Bog muči i spaljuje žive ljude, to zapravo otkriva kako Ga oni doživljavaju. Kada se prikažu druge izjave koje pokazuju da Hristos nije nasilan i da ne ubija ljude i da tvrdi da je potpuno isti kao i Njegov Otac, tada smo stavljeni u poziciju da moramo izabrati.

Kada je žena tuđinka koja je tražila od Isusa da izleči njenu ćerku čula kako kaže: "Nije dobro uzeti od dece hleb i baciti psima", ona je u tom trenutku morala doneti odluku. Da li će se uhvatiti za ono šta je rekao da bi ga odbacila ili će se uhvatiti za ono šta je naučila o Njegovom karakteru kako bi se održala u veri i verovala da će joj pomoći? Božansko delo jevanđelja je da nas dovede do tačke odluke o karakteru našeg Oca.

Ako iskrena i krotka osoba proučava Pismo, hoda sa Hristom i drži se vere sve dok ne dođe do odgovora, pa čak iako su nad njom nadvijene viševekovne dogme tradicije, plod toga neće biti kognitivni nesklad. Kada sam pročitao priču o bogatašu u plamenu i pročitao da je Isus rekao da Bog može pogubiti i telo i dušu u paklu, doneo sam odluku da usaglasim ove stihove sa izjavama

kao što su: ljubite svoje neprijatelje i ne ubij. Već smo govorili o nekim tačkama koje govore o umiranju bezbožnika, ali hajde da sada navedemo stihove koji govore o ognju i Bogu.

"I javi mu se anđeo **Gospodnji u plamenu ognjenom iz kupine**. I pogleda, a to kupina ognjem gori a ne sagoreva." 2. Mojsijeva 3:2

"I **slava Gospodnja** beše po viđenju kao oganj koji sažiže na vrh gore pred sinovima Izrailjevim." 2. Mojsijeva 24:17

"Gle, **ime Gospodnje ide izdaleka**, gnev Njegov gori i vrlo je težak; usne su Mu pune ljutine i **jezik Mu je kao oganj koji sažiže**." Isaija 30:27

"Grešnici u Sionu uplašiće se, drhat će spopasti licemere, i reći će: **ko će nas ostati kod ognja koji proždire?** ko će nas ostati kod večne žege? **Ko hodi u pravdi i govori što je pravo;** ko mrzi na dobitak od nasilja; ko otresa ruke svoje da ne primi poklona; ko zatiskuje uši svoje da nečuje za krv, i sažima oči svoje da ne vidi zla." Isaija 33:14-15

"Jer je Bog naš oganj koji spaljuje." Jevrejima 12:29

"I ujedanput postade huka s neba kao duhanje silnoga vetra, i napuni svu kuću gde seđahu; i **pokazaše im se razdeljeni jezici kao ognjeni; i sede po jedan na svakoga od njih. I napuniše se svi Duha Svetoga**, i stadoše govoriti drugim jezicima, kao što im Duh davaše te govorahu." Dela apostolska 2:2-4

"Ako je dakle gladan neprijatelj tvoj, nahrani ga; ako je žedan, napoj ga; jer čineći to **ugljevlje ognjeno skupljaš na glavu njegovu**." Rimljanima 12:20

Na dan Pedesetnice apostoli su se obukli u oganj Duha Božjeg. Oni su plamteli, ali nisu sagorevali baš kao ni ognjena kupina iz Mojsijevog vremena. Pitanje koje je postavljeno u Isaiji 33:14 glasi: ko će boraviti među ognjem koji proždire i večnim gorenjem? Pravednici su ti koji će večno goret i u plamenu Božje ljubavi. Kada ljubav Božja bude potpuno ispoljena na kraju vremena, kada svi bezbožnici budu jasno videli šta je Bog učinio za njih, a takođe i sve Njegove napore da ih spasi, krivica i sramota zbog toga što su Ga odbacili će biti kao ognjeno ugljevlje na njihovim glavama. Njihova pokvarenost će ih uništiti, a

ne ruka Božja. Oganj je samo nesebična ljubav, a kada se ta ljubav pokaže, to trenutačno donosi samoukor i duboku muku. Da li je razlog zašto Bog može pogubiti dušu i telo u paklu prosto taj što se u Njemu nalazi toliko puno ljubavi, milosti i brižnosti?

"I ne bojte se onih koji ubijaju telo a duše ne mogu ubiti; nego se bojte Onoga koji može i dušu i telo pogubiti u paklu. Ne prodaju li se dva vrapca za jedan dinar? pa ni jedan od njih ne može pasti na zemlju bez Oca vašega. A vama je i kosa na glavi sva izbrojena. Ne bojte se dakle; vi ste bolji od mnogo vrabaca." Matej 10:28-31

Ako se posmatra 28. stih u kontekstu stihova 29-31 deluje da njemu nije tu mesto. Isus nam prvo kaže da se plašimo Onoga koji može pogubiti telo i dušu u paklu, a onda nam govori o Očevom brižnom staranju o nama i da se ne plašimo. Ako je Bog ličnost koja direktno muči ljude u paklu uz pomoć doslovnog ognja koji spaljuje kožu, kako onda 31. stih može reći "ne bojte se", a da to ne bude protivrečno?

Isus je upotrebio 28. stih da u ogledalu prikaže ljudske misli. On nam pokazuje naše prirodne misli o Bogu. Kada ih pročita osoba koja je puna greha i pokvarenosti, ona treba da se uplaši kada primeti koliko se njen karakter razlikuje od Božjeg i koliko je namučio Hrista svojom sebičnošću.

"Tada zatrudnjevši slast rađa greh; a greh učinjen rađa smrt." Jakov 1:15

"Bezbožnika ubiće zlo, i koji nenavide pravедnika prevariće se." Psalm 34:21

Greh je taj koji donosi smrt, a ne Bog. Kada grešnik duboko shvati koliko se naš nebeski Otac brinuo o vrapcima, da mu je i kosa na glavi bila izbrojana, da je uvek s ljubavlju razmišljao o njemu, to će ga potpuno uništiti. Kada to u potpunosti shvati, grešnik će osetiti užasnu krivicu i to će ga nadvladati i uništiti. Jedino na ovaj način stihovi Matej 10:28 i Matej 10:29-31 koji stoje jedni pored drugih imaju smisla.

Ponekad ljudi kažu da pošto Bog prikazuje Svoj karakter, a zna da će to ubiti bezbožnike, da je ipak On taj koji je na neki način odgovoran za njihovu smrt; da ga sama činjenica da se pokazuje čini ubicom. Ovo je podjednako besmisleno kao što bi bilo proglasiti doktora od kojeg se traži da isključi

aparate za održavanje života pacijentu koji umire - ubicom ili odgovornim za njegovu smrt. Kako bi čovečanstvo moglo imati zajednicu sa Bogom, a pogotovo u večnosti, Bog mora otkriti ko je On zaista. Podsećamo se da će zli ljudi na kraju vremena okružiti Novi Jerusalim i želeti da ga osvoje što znači da će u svojim srcima imati ljubomoru, lopovluk i uništavanje.

"I iziđoše [sotona i zli ljudi] na širinu zemlje, i opkoliše oko svetih, i grad ljubazni; i siđe oganj [nesebične ljubavi kao na dan Pedesetnice] od Boga s neba, i [razarajuća krivica sebičnosti] pojede ih." Otkri-
venje 20:9

Kada se ljudska sebičnost približi nesebičnosti, razarajuća krivica samoosude izvesno dovodi do smrti bezbožnika.

Kad god čitamo Bibliju, ogledalo je ispred nas. Ono nam pokazuje naš način razmišljanja, a onda, nakon toga, mi moramo doneti večni izbor.

"S čistim čisto, a s nevaljalim nasuprot njemu." Psalam 18:26

Kada se anđeo obratio Avramu i sprečio ga da oduzme život svome sinu Isaku koji je bio položen da bude žrtva, on je imao mogućnost izbora da li će promeniti sliku o Bogu koju je imao. Zapovest da ubije svoga sina je predstavljala odraz njegovih vlastitih misli i delovalo je da njegov sin definitivno mora umreti. Svi moramo doći do te tačke odluke. Moja je želja da svako začuje one reči: "ne diži ruku na dete" i shvati da Bog nije autor smrti. "Žrtve paljenice i koja se za greh prinosi ne tražiš." (Psalam 40:6)

S kojom namerom je Isus ispričao tu priču? Isusovu nameru pronalazimo u Njegovom zaključku.

"A Avram reče mu: ako ne slušaju Mojsija i proroka, da ko i iz mrtvih ustane neće verovati." Luka 16:31

Hristos im je ukazao na značajnost odluka koje donosimo sa ove strane groba i da treba da pažljivo slušamo reči Mojsija i proroka kada donosimo te odluke.

17. Anđeli zatirači

Anđeli Božji su imali značajnu ulogu u Isusovom životu na Zemlji. Anđeo Gabrijel je objavio Mariji privilegiju koju je dobila - privilegiju da rodi Mesiju. Anđeli su Mu sa pesmom poželeli dobrodošlicu kada se rodio. U kritičnom trenutku neposredno pre raspeća, anđeo je došao da ojača Isusa za taj zadatak. (Luka 22:43) Otac je poslao anđela da pozove Isusa iz groba. Anđeli su objavili Njegovim potištenim sledbenicima da je ustao iz mrtvih. Oni su bili od ključnog značaja u Njegovoj službi, a njihovo celokupno delovanje je bilo utemeljeno na Hristovom karakteru, jer čitamo sledeće reči:

"Odgovori Natanailo i reče mu: Ravi! Ti si Sin Božji, Ti si Car Izrailjev. Odgovori Isus i reče mu: što ti kazah da te videh pod smokvom zato veruješ; videćeš više od ovoga. I reče mu: zaista, zaista vam kažem: otsele ćete videti nebo otvoreno i anđele Božje gde se penju i silaze po Sinu čovečjem." Jovan 1:49-51, KJ

Delovanje anđela je bilo utemeljeno na karakteru i delu Hristovom, jer sve što oni rade je utemeljeno na Sinu čovečjem. Biblija kaže:

"Nisu li svi službeni duhovi koji su poslani na službu onima koji će naslediti spasenje?" Jevrejima 1:14

Anđeli Božji vole služiti našem Ocu i Gospodu Isusu. Oni takođe vole štiti i hrabriti ljude.

"Anđeli Gospodnji stanom stoje oko onih koji se Njega boje, i izbavljaju ih." Psalam 34:7

Ispunjeni su Duhom Božjim i pevaju pesme hvale Bogu i Njegovom Sinu.

"I videh, i čuh glas anđela mnogih oko prestola i životinja i starešina, i beše broj njihov hiljada hiljada. Govoreći glasom velikim: dostojno je Jagnje zaklano da primi silu i bogatstvo i premudrost i jačinu i čast i slavu i blagoslov." Otkrivenje 5:11-12

Oni su duboko zainteresovani za jevanđelje i plan spasenja.

"Kojima se otkri da ne sami sebi nego nama služahu ovim što vam se sad javi po onima koji vam propovedaše jevanđelje poslani s neba Duhom Svetim, u koje anđeli žele zaviriti." 1. Petrova 1:12

Anđeli uživaju da donose mir na Zemlju i dobru volju među ljude.

"I ujedanput postade s anđelom mnoštvo vojnika nebeskih, koji hvalljahu Boga govoreći: slava na visini Bogu, i na zemlji mir, među ljudima dobra volja." Luka 2:13-14

Oni su silni krepošću, potpuno su poslušni Bogu i drže sve Njegove zapovesti.

"Blagosiljajte Gospoda anđeli Njegovi, koji ste silni krepošću izvršujete reč Njegovu slušajući glas reči Njegove." Psalam 103:20

Kao što smo otkrili u 11. glavi koja govori o gnevu Gospodnjem, naš Otac zapoveda Njegovim svetim anđelima da nas štite od sotone i njegovih anđela razarača. Pošto su sveti anđeli ispunjeni Hristovim Duhom, oni drže Očeve zapovesti. Iako sveti anđeli ne ubijaju ljude, oni koriste svoju moć za ograničavanje sila zla i za pomeranje i uništavanje beživotnih objekata. U Pismu imamo nekoliko odlomaka koji nagoveštavaju drugačije i upravo će ovo biti tema ove glave. Ako potražite reči "anđeli" i "zatiranje" u Pismu, pronaći ćete 4 biblijske priče.

1. 22. glava 4. Mojsijeve knjige

Valam i magarica. Valam je počeo tući magaricu koja je videla anđela.

2. 24. glava 2. Samuilove

David je prebrojavao Izrael i anđeo Gospodnji je zatro 70000 ljudi.

3. 2. O carevima 19:35 i Isaija 37:36

Anđeo Gospodnji je zatro 185000 ljudi iz asirske armije.

4. Dela apostolska 12:24

Anđeo Gospodnji je zatro Iroda zbog njegovog greha.

U prvoj priči anđeo nije nikog tukao, već je Valam tukao magaricu nakon što je zastala jer se uplašila od anđela. Anđeo je stajao ispred Valama sa mačem.

"A kad magarica vide anđela Gospodnjeg gde stoji na putu s golim mačem u ruci, svrnu magarica s puta i pođe preko polja. A Valam je stade biti da je vrati na put." 4. Mojsijeva 22:23

Preteći stav koji je imao anđeo koji je držao mač u ruci zaista kao da nagoveštava da je bio spreman da naudi Valamu, a ostale priče sa naše liste dodatno osnažuju ovu misao.

U sledećoj priči, David u svom ponosu nastoji da prebroji svoje snage kako bi procenio Izrael u odnosu na druge narode, a rezultat toga je bila smrt 70000 Izraelaca.

"A Gospod se opet razgnevi na Izrailja, i nadraži Davida na njih govoreći: Hajde izbroj Izrailja i Judu." 2. Samuilova 24:1

"I tako pusti Gospod pomor na Izrailja od jutra do određenog vremena, i pomre naroda od Dana do Virsaveje sedamdeset hiljada ljudi. A kad anđeo pruži ruku svoju na Jerusalim da ga ubija, sažali se Gospodu sa zla, i reče anđelu koji ubijaše narod: dosta, spusti ruku. A anđeo Gospodnji beše kod gumna Orne Jevusejina." 2. Samuilova 24:15-16

Prilikom prvog čitanja ove priče, reči će nam nagovestiti nešto zaista zatrašujuće. Car u svom ponosu prebrojava narod, Bog onda šalje anđela kako bi zatro 70000 ljudi, a onda se kaje zbog učinjenog zla i odlučuje da ne ubija dalje. Još čudnije je da stih 2. Samuilova 24:1 zapravo kaže da je sam Bog

pokrenuo Davida da prebroji Izrael čime se sugerije da je lično Bog bio odgovoran za ono šta je usledilo nakon toga. Svaka osoba koja veruje da je Bog ljubav, mora postaviti pitanje: "Šta, za ime sveta, ova priča govori?" Sećate se da smo u 9. glavi govorili o tome da je zakon kao ogledalo za naše duše, a ove priče o anđelima zatiračima su savršeni test da se vidi da li ćemo čitati Pismo u svetlosti Hristovog karaktera ili ćemo pripisati Bogu naše ljudske osobine.

Iako sledeća priča govori o smrti još više ljudi, naizgled ju je lakše prihvatiti zbog toga što je ovaj narod želeo uništiti Božji narod i zato što je to bio jedan od najopakijih naroda na Zemlji. Asirci su derali kožu sa živih ljudi i nabijali ih na kolac. Takvo nasilničko ponašanje prema Božjim sledbenicima kod mnogih ljudi može učutkati pitanje o primenjivanju smrtonosnog nasilja od strane anđela Gospodnjih.

"I istu noć anđeo Gospodnji izađe i pobi u logoru asirskom sto i osamdeset i pet hiljada; i kad ustaše ujutru, a to sve sami mrtvaci." 2. O carevima 19:35

Navodno doslovno čitanje ovih izjava snažno nagoveštava da su Gospodnji anđeli ubili 185000 asirskih vojnika. Deluje savršeno logično da - kada zla opasnost u vidu vojnika nastoji da pogubi Božji narod - ti ljudi treba da budu poubijani zbog svojih ubilačkih namera. Poslednja priča sa naše liste govori o Irodu. On deluje kao najprikladniji kandidat za pogubljenje s obzirom na sva dela koja je učinio.

"A u određeni dan obuče se Irod u carsku haljinu, i sedavši na presto govoraše im; a narod vikaše: ovo je glas Božji, a ne čovečji. Ali ujedanput udari ga nađeo Gospodnji: jer ne dade slave Bogu; i budući izjedan od crva izdahnu." Dela apostolska 12:21-23

Irod je ubio Jakova, Jovanovog brata, a planirao je da ubije i Petra. Jasno je da je Iroda udario dobar anđeo. Takođe je jasno da je ovo bila kazna od Svemogućega i da je to bio Božji sud odmazde. Odmazda je isplata ili nadoknada za učinjena dela. U ovom trenutku se nalazimo pred velikim iskušenjem da prekinemo svoje istraživanje i donesemo zaključak da Bog zaista šalje Svoje dobre anđele da ubijaju zle ljude. Iako se u prvoj priči javljaju određene komplikacije, deluje da su druge dve priče, priče o Asircima i Irodu, nepogrešive i

većina ljudi bi, ako bi neko krenuo da preispituje ovo mišljenje, to smatrala nečuvenim.

U ovoj knjizi sam izneo misao da svim pričama zapisanim u Bibliji moramo pristupati gledajući kroz naočare Hristovog života. Ako osoba ne donese tu odluku, velika je verovatnoća da će u ovom trenutku prekinuti svoje istraživanje i zaključiti da pravedni Božji anđeli zaista ubijaju ljude.

U 2. glavi ove knjige, spomenuo sam pravila Vilijama Milera koja zahtevaju od nas da uzmemo u obzir sve šta Pismo govori o datoj temi kako bi formirali svoj zaključak. Ona nas ohrabruju da proučavamo dublje kako bi usaglasili Pismo kada se nađemo u situaciji da deluje da postoje protivrečnosti. Vredno je pomena da nema zapisa da su anđeli ubijali ljude tokom Hristove službe na Zemlji. Kako se ovo uklapa u priče o anđelima zatiračima? Hajde da krenemo od priče o Davidovom prebrojavanju Izraela. Kako da razumemo sledeći stih? Kako je Bog pokrenuo Davida da prebroji Izrael?

"A Gospod se opet razgnevi na Izrailja, i nadraži Davida na njih govoreći: Hajde izbroj Izrailja i Judu." 2. Samuilova 24:1

Ako uporedimo ovaj stih sa istom pričom, ali zapisanom na drugom mestu, tamo ćemo pronaći sledeće reči:

"Ali usta sotona na Izrailja i navrati Davida da izbroji Izrailja." 1. Dnevnika 21:1

Ako pročitamo *samo* 2. Samuilovu 24:1 i zahtevamo doslovno čitanje ovog teksta, moraćemo reći da je sam Bog naveo Davida da to učini kako bi 70000 Izraelaca moglo biti pogubljeno. Zar nas to ne bi onda pozvalo da postavimo pitanje kako se ova ideja uklapa sa Bogom koji tvrdi da je ljubav?

U potrazi za odgovorom na ovo pitanje, pronalazimo stih 1. Dnevnika 21:1 koji otkriva da je sotoni bilo dopušteno da kuša Davida da prebroji Izrael. Pozvani smo da uskladimo ova dva zapisa. Da li ćemo zaključiti da su Bog i sotona radili zajedno kako bi prouzrokovali uništenje ovih Izraelaca? Još jednom smo pozvani da kopamo dublje kako bi pronašli odgovor. Ovaj proces proverava ljudska srca kako bi se videlo da li zaista veruju da je Bog - Otac pun ljubavi ili veruju da je Bog nevoljni sudija ili nemilosrdni tiranin. Oni koji vide blagodat u Gospodnjim očima će nastaviti da proučavaju sve dok ne

budu mogli da usklade ove zapise, dok će drugi prosto verovati u te protivrečnosti i reći da je Bog ljubav iako čini te stvari.

U ranijim danima svoje istorije, Izrael je zatražio da ima cara kao i drugi narodi. Izrael je želeo biti kao i svi ostali.

"I rekoše mu: eto, ti si ostario, a sinovi tvoji ne hode tvojim putevima; zato postavi nam cara da nam sudi, kao što je u svih naroda."

1. Samuilova 8:5

Ovaj zahtev je bio odraz njihove želje za nacionalnom veličinom. Međutim, taj zahtev je zapravo predstavljao odbacivanje Boga.

"A Gospod reče Samuilu: poslušaj glas narodni u svemu što ti govore; jer ne odbaciše tebe nego Mene odbaciše da ne carujem nad njima."

1. Samuilova 8:7

Celokupni princip uvođenja carske vlasti je predstavljao odbacivanje Boga kao vladara. Iako je Saul dobro otpočeo kao Izraelov car, njegove karakterne slabosti su ubrzo postale vidljive i nije dogurao daleko kada je reč o ispunjavanju izraelskih ambicija o carstvu. Sa druge strane, David je porazio sve neprijatelje Izraela i nacija je napredovala i veoma narasla pod njegovom vladavinom. Sotona ga je kušao da uporedi tadašnji napredak nacije sa prošlošću kako bi mu laskao. Gospod je uputio apel Davidu preko njegovog generala, Joava, ali je sotona uspeo da zavede Davida da prebroji Izrael.

"A Joav reče caru: neka doda Gospod Bog tvoj k narodu koliko ga je sad još sto puta toliko, i da car gospodar moj vidi svojim očima; **ali zašto car gospodar moj hoće to?**" 2. Samuilova 24:3

Gospod je dozvolio da se to dogodi i nije sprečio sotonino kušanje Davida. Rezultat napravljene greške je bio pomor koji je zadesio Izrael.

"I tako pusti [H5414] Gospod pomor na Izrailja od jutra do određenog vremena, i pomre naroda od Dana do Virsaveje sedamdeset hiljada ljudi." 2. Samuilova 24:15

Reč koja je prevedena kao "pustiti" je zapravo "nathan", a njeno značenje je "dati" i ponekad "prepustiti". Zapazite pažljivo reči sledećeg stiha i povezanost pomora i Božjeg zaveta.

"Pustiću na vas mač, koji će osvetiti Moj zavet; a kad se sležete u

gradove svoje, tada ću pustiti pomor među vas, i bićete predani [H5414] u ruke neprijatelju." 3. Mojsijeva 26:25

Ovde je "nathan" prevedena kao "predani". Zapazite pažljivo poslednji deo stiha. "I" je dodato⁵ tako da stih može glasiti:

"...tada ću pustiti pomor među vas, bićete predani [H5414] u ruke neprijatelju." 3. Mojsijeva 26:25

Značenje je sledeće: kada dođe do pomora, to je zato jer su ljudi predati neprijatelju.

"Koji živi u zaklonu Višnjeg, u senu Svemogućeg počiva. Govori Gospodu: Ti si utočište moje i branič moj, Bog moj, u kog se uzdam. **On će te izbaviti iz zamke ptičareve, i od ljutog pomora.**" Psalam 91:1-3

Sotona je taj koji je uništio ove ljude. Alternativa je da je Bog dopustio sotoni da kuša Davida i Izrael i navede ih na greh, a onda je Bog ubio 70000 ljudi, međutim ovaj stav nije dosledan. Sotona je ustao i bilo mu je dopušteno da kuša Davida zato što on nije postupao u skladu sa Gospodnjom voljom. Kada je David podlegao ovom iskušenju, to je sotoni dalo još veći pristup Izraelu i bilo mu je dopušteno da donese pomor među njih. Međutim, ovo ne objašnjava deo koji govori o tome da je anđeo pobio Izraelce.

"A kad anđeo pruži [H7971 poslati, osloboditi] ruku svoju na Jerusalim da ga ubija, sažali se Gospodu sa zla, i reče anđelu koji ubijaše [H 7483 odbaciti, lišiti] narod: Dosta, spusti ruku. A anđeo Gospodnji beše kod gumna Orne Jevusejina. A David kad vide anđela gde bje narod, progovori i reče Gospodu: Evo, ja sam zgrešio, ja sam zlo učinio, a te ovce šta su učinile? Neka se ruka Tvoja obrati na mene i na dom oca mog." 2. Samuilova 24:16-17

Sotona je taj koji je doneo pomor, ali kakav mač je anđeo Gospodnji izvukao nad Izraelom? Kakav mač Sin Božji koristi?

"I držaše u Svojoj desnoj ruci sedam zvezda, i iz usta Njegovih izlažaše mač oštar s obe strane, i lice Njegovo beše kao što sunce sija u sili svojoj. I kad Ga videh, padoh k nogama Njegovim kao mrtav, i metnu desnicu Svoju na me govoreći mi: Ne boj se, Ja sam Prvi i

---

⁵ Prim. prev. - reči napisane ukoso

Poslednji." Otkrivenje 1:16-17

Vidimo reakciju apostola Jovana kada je video lice Sina Božjeg i mač koji je izašao iz Njegovih usta. Šta je to izašlo iz Njegovih usta?

"Jer je živa reč Božja, i jaka, i oštija od svakog mača oštrog s obe strane, i prolazi tja do rastavljanja i duše i duha, i zglavaka i mozga, i sudi mislima i pomislama srca." Jevrejima 4:12

Što se tiče onih 70000 ljudi koji su se suočili sa gnevom uništitelja, Duh Božji je došao k njima sa dubokim osvedočenjem u greh kako bi se pokajali. Delo ovog dubokog osvedočavanja je urgentno, jer ako budu odbili da obrate pažnju na delovanje Duha, biće potpuno nezaštićeni, a onda će se suočiti sa sotonom - uništiteljem. Kao i ljudi prilikom čišćenja hrama, oni su pobjegli od Njegovog prisustva. U slučaju 70000 ljudi, oni su pobjegli od Hristove prisutnosti direktno u sotonine otvorene ruke i on ih je uništio pomorom. Mogli su se pokajati za svoje grehe i zamoliti Boga da im oprost, međutim, pobjegli su iz Njegovog prisustva i smrt je bila rezultat.

Ovaj proces je upravo isto ono šta je Bog rekao da će učiniti Hananejima.

"Pustiću strah Svoj pred tobom, i uplašiću svaki narod na koji dođeš, i obratiću k tebi pleći svih neprijatelja tvojih. Poslaću i stršljene pred tobom, da teraju Jevreje, Hananeje i Heteje ispred tebe." 2. Mojsijeva 23:27-28

Slanje straha je osvedočavanje u greh koje u zlim ljudima izaziva veliki užas. Ubodi stršljenja su ubodi savesti koja je mučena krivicom. Ovi ubodi oteraju zle ljude iz Božje prisutnosti i gurnu ih u ruke neprijatelju. Da su se pokajali i postali kao mala deca, mogli su biti spaseni. Nisu svi napustili hram, a ipak, svi su osetili mač.

Dakle, u priči o prebrojavanju Izraela vidimo da je Duh Božji, koji je ulagao poslednji napor da dopre do onih koji su se sve više približavali sotoninim rukama, došao k njima i želeo da očisti njihova srca od greha kako bi mogli biti spaseni. Kada su odbili, Isus je izgovorio tužne reči: *"Eto će vam se ostaviti kuća vaša pusta."* *Jevrejska reč koja je prevedena kao "mač" zapravo znači "suša" i kada su duše potpuno odbacile Hrista, On je bio primoran da ih prepusti rukama neprijatelja, jer su odbili da Ga puste da uđe.*

Takođe uzmite u obzir da je sotona kontrolisao srca ovih ljudi. Hristos je po poslednji put nastojao da ih spasi. Sotona je bio odlučan da ne izgubi svoj plen i kada su srca odbila da puste Hrista da uđe unutra, sotona je želeo osigurati sebi ove duše i zato je oduzeo njihove živote. On nije hteo rizikovati da dođe do toga da se pokaju za svoje grehe. Ne znamo tačne detalje kako se to odvijalo, ali nije teško uočiti principe.

Podiže se optužba: "Ti stihovima Pisma pripisuješ duhovna/nematerijalna značenja, Biblija kaže "mač" i to treba razumeti doslovno." Kao prvo, pomor je pogubio ljude. Oni nisu umrli od anđelovog doslovnog mača. Kao drugo, treba da skupimo sve što možemo i da onda formiramo svoj zaključak. Zapazite pažljivo 11. Milerovo pravilo koje govori o tome.

Kako da znamo kada je reč upotrebljena u prenesenom smislu?

Ako reč ima dobar smisao onako kako piše i ne krši jednostavne prirodne zakone, tada se mora razumeti doslovno, a ako to ne važi, onda se mora razumeti u prenesenom smislu.

Pošto su ljudi izginuli od pomora, spomenuti mač koji se nalazio u ruci anđela je morao imati drugu svrhu. Biblija nam na nekoliko mesta govori o maču koji Isus koristi, a taj mač je Reč Božja. Pokazali smo da je anđeo pogubio ljude mačem, međutim, oni su umrli od pomora. Mač je bila Reč Božja koja je osvedočavala ljude i to je način kako ih je anđeo Gospodnji pogubio. Oni su, nakon što je ovaj mač bio primenjen na njih, odbili da umru sebi tako da ih je Duh Božji ostavio i zatirač je uzeo njihove živote. A šta je sa 185.000 asirskih vojnika?

"I istu noć anđeo Gospodnji izađe i pobi (udaren - smitten) u logoru asirskom sto i osamdeset i pet hiljada; i kad ustaše ujutru, a to sve sami mrtvaci." 2. O carevima 19:35

Zapazite pažljivo da piše da ih je anđeo Gospodnji pobio/udario i da su ujutru bili pronađeni mrtvi. Ne piše da ih je anđeo Gospodnji udario sa silovitim oružjem i da je to uzrokovalo da odmah umru. Ako se vratimo u Novi zavet primetićemo nešto zanimljivo:

"I gle, zemlja se zatrese vrlo; jer anđeo Gospodnji siđe s neba, i pristupivši odvali kamen od vrata grobnih i seđaše na njemu. A lice njegovo beše kao munja, i odelo njegovo kao sneg. I od straha nje-

gova uzdrktaše se stražari, i postadoše kao mrtvi." Matej 28:2-4

Bilo je dovoljno da samo ugledaju anđela i počeli su drhtati i postadoše kao mrtvi. Ovaj fenomen se desio i pravednicima - Danilu i Jovanu.

"I ja Danilo sam videh utvaru, a ljudi što bijahu sa mnom ne videše je, ali ih popade strah velik, te pobegoše i sakriše se. I ostah sam, i videh tu veliku utvaru, i ne osta snage u meni, i lepota mi se nagrđi, i ne imah snage." Danilo 10:7-8

"I kad ga videh, padoh k nogama njegovim kao mrtav, i metnu desnicu svoju na me govoreći mi: ne boj se, Ja sam Prvi i Poslednji." Otkrivenje 1:17

U Jovanovom slučaju, on je u viziji video upravo Isusa. Čista i sveta priroda anđela razotkriva grešnu ljudsku prirodu na isti način kao što to čine i Isus i Otac. U 10. glavi smo govorili o tome šta se dešava kada osoba dođe u Božje prisustvo.

"I doći ću k vama na sud, i biću brz svedok protiv vračara i protiv preljubočinaca, i protiv onih koji se kunu krivo i protiv onih koji zakidaju najam najamniku, i udovici i siroti i došljaku krivo čine i ne boje se Mene, veli Gospod nad vojskama." Malahija 3:5

Kada pročitamo ovaj stih, naše telesne misli će nam reći da će Bog uništiti zle u Svom gnevu. Božja Reč ponovo deluje kao ogledalo. Stih kaže: "I doći ću k vama na sud". Naš Otac nam se želi približiti i rasuđivati sa nama o našim gresima. Kada se osoba nađe u prisustvu Bića koje je toliko nesebično i puno ljubavi, ona se može jedino ili pokajati ili pobeći od svetlosti. Nije moguće biti pasivan u Božjem prisustvu. Oni koji se drže svojih greha beže kako bi spasili svoje živote, međutim, oni samo tako misle, ali zapravo pokazuju da vole smrt i da beže od života.

Priroda svetih anđela je toliko čista da će njihovo pokazivanje ljudima prozrokovati užasan strah u njihovim srcima i oni će pasti ničice na zemlju i ostati nepomični. Ako nastavimo sa čitanjem priče zapisane u 10. glavi Danila primetićemo da je Danilo morao biti osnažen kako bi mogao podneti prisustvo svetog anđela.

"I čuh glas od reči njegovih, i kad čuh glas od reči njegovih, izvan sebe padoh ničice licem na zemlju. **I gle, ruka me se dotače i podiže**

me na kolena moja i na dlanove moje. I reče mi: Danilo, mili čoveče! slušaj reči koje ću ti kazati, i stani pravo, jer sam sada poslan k tebi. I kad mi reče tu reč, **ustah drkćući.** I reče mi: **ne boj se, Danilo,** jer prvoga dana kada si upravio srce svoje da razumevaš i da mučiš sebe pred Bogom svojim, uslišene biše reči tvoje, i ja dođoh tvojih reči radi. I kad mi govoraše tako, oborih oči svoje na zemlju i zanemeh. I gle, kao čovek datače se usana mojih, i otvorih usta svoja, i progovorih i rekoh onomu koji stajaše prema meni: gospodaru moj, od ove utvare navališe moji bolovi na mene i nema snage u meni. A kako može sluga mojega gospodara govoriti s gospodarom mojim? Jer od ovoga časa u meni nesta snage i ni dihanje ne osta u meni. Tada onaj što beše kao čovek opet me se dotače i ohrabri me. I reče: **ne boj se, mili čoveče; mir da ti je! ohrabri se, ohrabri se. I dokle mi govoraše, ohrabrih se** i rekoh: neka govori gospodar moj, jer si me ohrabrio." Danilo 10:9-12,15-19

Anđeo je morao dva puta potvrditi Danilu da je veoma voljen i da ne treba da se plaši. Ne postoji izveštaj o nekom grehu u Danilovom životu, međutim, ipak vidimo jednu ovakvu reakciju kada se pravedan čovek našao u prisustvu pravednog anđela. Anđeo mu nije želeo naneti nikakvo zlo i uverio ga u Božju ljubav, međutim, Danilo je ipak drhtao i tresao se od straha i to čak do te mere da nije ostalo snage u njemu, a ovo se desilo nakon više sedmica molitava i posta. Ako pravednik doživljava jedno ovakvo iskustvo, šta će se onda desiti pokvarenom čoveku? Moguće je da bi Danilo, da je ostao duže vremena u prisustvu anđela bez osnaženja, poginuo iako je anđeo u svom srcu imao samo ljubav prema njemu.

Pitanje koje mora biti postavljeno je: šta je prouzrokovalo ovaj užasan strah u Danilu koji je doveo do gubitka snage? Njegova grešna priroda koja je došla u kontakt sa čistotom prisustva Božjeg anđela. Čisti, nesebični Božji karakter koji je pun ljubavi je za grešna ljudska bića oganj koji proždire.

"I slava Gospodnja beše po viđenju kao oganj koji sažiže na vrh gore pred sinovima Izrailjevim." 2. Mojsijeva 24:17

Da li su asirski vojnici umrli od straha kada su ugledali anđela? Moguće. Da li su vojnici ostali nepokretni usled anđeoskog prisustva i nepomični ničice na zemlji u strahu, a onda je gnevan sotona bio u mogućnosti oduzeti njihove živote zbog njihove slabosti? Nije nam rečeno. Rečeno nam je samo da su se

vojnici susreli sa anđelom i da su ujutru bili pronađeni mrtvi. Ako čitate ovu priču kroz naočare Hristovog života, znate da anđeo nije imao želju da ih ubije. Kada je Isus čistio hram, ljudi su u strahu pobjegli, ali svako od njih se mogao okrenuti, pokajati i zatražiti od Boga da mu oprostí njegovu pokvarenost. Vojnici su u prisustvu anđela imali kratak trenutak da ugledaju dubinu svoje pokvarenosti. Anđeo ih je možda suočio sa njihovim gresima kako bi ih ohrabrio da se pokaju za svoje planove i spasio ih, ali su to odbili i stoga su bili prepušteni sotoní. Ne možemo reći sa sigurnošću, ali znamo da su Božji anđeli ispunjeni Hristovim karakterom, a Isus nikog nije ubio.

Znamo da će tokom drugog Hristovog dolaska zli ljudi biti uništeni sjajnošću Njegovog dolaska. Ovo se odnosi na otkrivenje Hristovog karaktera koje vodi do strašnog mučenja u grešniku. Do tog mučenja dolazi zbog toga što je grešnik odbio da se pokaje. Njihova srca ih od straha iznevere. Opis ovog procesa se nalazi zapisan u 2. Jezdrinoj knjizi iz Apokrifa.

"Ali jedino ja videh da je iz usta Svojih poslao kao prasak ognja i iz usna Svojih plameni dah i iz jezika Svog je bacio varnice i huku. Sve to je bilo pomešano zajedno; prasak ognja, plameni dah i velika huka i s žestinom (nasilno) su pali na mnoštvo koje je bilo spremno za boj i svakoga je spalilo i, odjednom, ništa više nije ostalo od velikog mnoštva jedino prašina i miris dima: kada to videh, uplaših se." 2. Jezdrina 13:10-11

"Pokaži mi sada tumačenje ovoga sna." 2. Jezdrina 13:15

"I skupiće se nebrojeno mnoštvo kao što si ih video, voljni da dođu, i da Ga nadvladaju u borbi. Ali On će stati na vrh planine Sion. I Sion će doći i biće pokazan svim ljudima, pripremljen i izgrađen, kao što si video brdo izrezbarano bez ruku. I ovaj Moj Sin će ukoriti pokvarene naume onih naroda koji su zbog svojih pokvarenih života pali u nepogodu (huku); I položiće ispred njih njihove zle misli i mučenja sa kojima će početi da budu mučeni koja su kao plamen, i uništiće ih bez ulaganja napora zakonom koji je sličan vatri." 2. Jezdrina 13:34-38

Reči "anđeo Gospodnji pobi/udari Asirce" nagoveštavaju da se radi o Reči Božjoj koja je osvedočavala ove ljude u grehe i to je bilo kao da ih je zadesila neka velika huka, a njihovo odbijanje da se pokaju im je prouzrokovalo bol.

"I opališe se ljudi od velike vrućine, i huliše na ime Boga koji ima vlast nad zlima ovima, i ne pokajaše se da Mu dadu slavu. I peti anđeo izli čašu svoju na presto zverin; i carstvo njeno posta tamno, i žvakahu jezike svoje od bola. I huliše na ime Boga nebeskog od bola i od rana svojih, i ne pokajaše se od dela svojih." Otkrivenje 16:9-11

Bili su uništeni "bez ulaganja napora" zakonom koji predstavlja prepis Božjeg karaktera. Zar to nije isti oganj koji je progutao Nadava i Avijuda kada su uneli tuđ oganj u Svetinju? Iako ih je oganj progutao, ljudi su ih izneli u njihovoj odeći.

"Tada dođe oganj od Gospoda i udari ih, te pogiboše pred Gospodom. Tada reče Mojsije Aronu: to je što je kazao Gospod govoreći: u onima koji pristupaju k Meni biću svet i pred celim narodom proslaviću se. A Aron očute. A Mojsije pozva Misaila i Elisafana sinove Ozila strica Aronovog, i reče im: Hodite i iznesite braću svoju ispred Svetinje napolje iz logora. I pristupiše **i iznesoše ih u košuljama njihovim napolje iz logora**, kao što reče Mojsije." 3. Mojsijeva 10:2-5

Još jedan razlog kako znamo da se reč "udari/pobi" odnosi na osvedočavanje u greh je način na koji je ona upotrebljena u sledećim stihovima:

"A posle **zadrhta** [H5221] **srce Davidu** što odseče skut Saulu." 1. Samuilova 24:5

"Tada Davida **taknu** [H5221] **u srce** što prebroja narod, i reče Davidu Gospodu: Sagreših veoma što to uradih. Ali, Gospode, uzmu bezakonje sluge svog, jer veoma ludo radih." 2. Samuilova 24:10

To je ista reč koju pronalazimo i u 2. O carevima 19:35.

I istu noć anđeo Gospodnji izađe i pobi [H5221] u logoru asirskom sto i osamdeset i pet hiljada; i kad ustaše ujutru, a to sve sami mrtvaci." 2. O carevima 19:35

Naša poslednja priča sa liste je priča o Irodovoj smrti.

"Ali ujedanput udari ga anđeo Gospodnji: jer ne dade slavu Bogu; i budući izjeden od crva izdahnu." Dela apostolska 12:23

Ovu priču je lako objasniti na temelju onoga šta je bilo rečeno u vezi pret-hodnih primera. Irod je prekršio zakon i raskinuo večni zavet. Reč Božja ga je duboko osvedočila u vezi njegovog grešnog ponašanja kako bi ga dovela u pokajanje. Ovo osvedočenje je prouzrokovalo agoniju uma, ali je odbio da se pokaje. Sotoni je bilo omogućeno da ga ubije bolešću. Irod je bio predat neprijatelju, jer je raskinuo večni zavet.

"Pustiću na vas mač, koji će osvetiti Moj zavet; a kad se sležete u gradove svoje, **tada ću pustiti pomor među vas, i bićete predani u ruke neprijatelju.**" 3. Mojsijeva 26:25

Hristos je nad Iroda nadvio mač Njegove Reči. Irod je odbio da se pokaje tako da je bio predat neprijatelju koji je doneo pomor. U čemu je razlika između udarca koji je Irod doživeo i udarca koji je Petar doživeo? Petar koji je hodao u sili Pedesetnice je imao čistu savest, Irod nije. On se nalazio u tamnici zato što je propovedao Hrista i čekao je svoje pogubljenje. Kada je anđeo probudio Petra, on se nije ispunio velikim strahom zbog anđeoskog prisustva. Irod je iskusio nešto mnogo drugačije. On je čuo grmljavinu.

"Oče! Poslavi ime Svoje! Tada glas dođe s neba: I proslavio sam i opet ću proslaviti. **A kad ću narod koji stajaše, govorahu: grom za-grmi; a drugi govorahu: anđeo mu govori.**" Jovan 12:28-29

Udarac koji je mogao biti kao tih i tanak glas je Irodu bio kao grom i to ga je na smrt uplašilo. Anđeli nemaju sklonost da ubijaju ljude; oni znaju da je njihova čistota koja razotkriva ljudsku pokvarenost dovoljna da ubije čoveka čak iako nemaju takav motiv u svome srcu. Anđeli se neprekidno kreću među ljudima, ali ih ograđuju od punine svoje prisutnosti kako bi ih zaštitili. Oni su zaista milostivi prema nama!

Vidimo da se situacije kada piše da je anđeo udario ljude što je onda rezultovalo smrću odigravaju kada Reč Božja osvedočava ljude u greh. Muke koje nastaju zbog grešnosti stvaraju agoniju uma. Kada vidimo da je prisutan pomor to nagoveštava da je Božji Duh povučen i da je uništitelj obavio svoje delo pošto je Bog prestao štiti one koji su odbili da se pokaju. Upravo greh kažnjava greh. Anđeli su ispunjeni Hristovim Duhom. Oni drže Očeve zapo-vesti i ne rukuju doslovnim mačem. Oni su silni u Reči Božjoj i ispunjeni Hristovom pravednošću. Njihova čistota, ljubav i svetost dovode do stvaranja užasnog straha u grešnicima zbog njihove pokvarenosti i njihova svetost unosi

veliki strah u srca nepravednika. Njihova svetost je njihova glavna sila, međutim, oni takođe poseduju silu da sputavaju sotoninu silu.

Ovo je razlog zašto pravedni anđeli imaju ogromnu silu. Kada dobiju zapovest da dignu ruke i obustave svoj posao šticećenja, dolazi do oslobađanja sotoninog besa u svoj njegovoj punini. Iako to ne žele, oni će to učiniti kada dobiju takvu zapovest. Do ovoga može doći kada osoba odbija da obrati pažnju na Božja upozorenja i nastavlja kršiti Njegove zapovesti. Nakon puno godina dugog podnošenja, Božji Duh, koji je potisnut, odustaje i dopušta grešniku da dobije gospodara kojeg je izabrao.

Zaista smo veoma blagosloveni što imamo njihovu zaštitu i vođstvo. Oni ponekad prikažu svoju prisutnost kako bi sprečili ljude da ne počine zla dela koja su naumili, ali ljudi koji su rešeni da idu svojom stazom greha će radije preminuti u strahu nego da se pokaju i budu spaseni. Toliko je velika pokvarenost ljudskog srca. Nemamo razloga da se plašimo Božjih anđela, ne postoji mogućnost da se oni promene - da prestanu biti naši zaštitnici i postanu ubice; oni se neprekidno penju i spuštaju po lestvama koje predstavljaju Sina Božjeg, a On nikad nikog nije ubio.

18. Jasne izjave

Pre nego pređem na objašnjavanje još nekih dodatnih stihova iz Biblije koji naizgled govore da Bog ubija ljude, treba da se podsetimo nekih principa koje smo prethodno ustanovili i da ih upotrebimo.

Izuzetno je lako uzeti izolovane delove Biblije i spojiti ih kako bi izgradili sliku koja uništava istinu da je Bog zaista pun ljubavi, nežan i blag. Ljudi mi često govore: "Ti kažeš da Bog ne ubija ljude, ali Biblija ti jasno kaže da ubija." Navešću spisak stihova koji se koriste kako bi se dokazala ta tvrdnja. Kada ih poređate jedan za drugim, mnogim ljudima deluje da to jasno potvrđuje spomenutu tvrdnju.

"I reče Gospod: hoću da istrebim sa zemlje ljude, koje sam stvorio, od čoveka do stoke i do sitne životinje i do ptica nebeskih; jer se kajem što sam ih stvorio." 1. Mojsijeva 6:7

"Tada pusti Gospod na Sodom i na Gomor od Gospoda s neba dažd od sumpora i ognja." 1. Mojsijeva 19:24

"Ali Ir prvenac Judin beše nevaljao pred Gospodom i ubi ga Gospod."
1. Mojsijeva 38:7

"Ali Gospodu ne bi milo što činjaše, te ubi i njega." 1. Mojsijeva 38:10

"Jer kad otvrdnu faraon, te nas ne htje pustiti, pobi Gospod sve prvence u zemlji Misirskoj od prvenca čovečjeg do prvenca od stoke; zato prinosim Gospodu sve muško što otvara matericu, a svakoga prvenca sinova svojih otkupljujem." 2. Mojsijeva 13:15

"A Gospod reče Mojsiju: pruži ruku svoju na more, neka se vrati voda na Misirce, na kola njihova i na konjanike njihove. I Mojsije pruži ruku svoju na more, i dođe opet more na silu svoju pred zoru, a Misirci nagoše bežati prema moru; i Gospod baci Misirce usred mora. A vrativši se voda potopi kola i konjanike sa svom vojskom farao-novom, što ih god beše pošlo za njima u more, i ne osta od njih ni jedan." 2. Mojsijeva 14:26-28

"Još reče Gospod Mojsiju: pogledaj narod ovaj, i eto je narod tvrda vrata. I sada pusti Me, da se raspali gnev Moj na njih i da ih istrebim; ali od tebe ću učiniti narod veliki." 2. Mojsijeva 32:9-10

"I reče im: ovako kaže Gospod Bog Izrailjev: pripašite svaki svoj mač uz bedro svoje, pa prođite tamo i amo po okolu od vrata do vrata, i pobijte svaki brata svojega i prijatelja svojega i bližnjega svojega. I učiniše sinovi Levijevi po zapovesti Mojsijevoj, i pogibe naroda u onaj dan do tri tisuće ljudi." 2. Mojsijeva 32:27-28

"A sinovi Aronovi Nadav i Avijud uzevši svaki svoju kadionicu metnuše oganj u njih i na oganj metnuše kad, i prinesoše pred Gospodom oganj tuđ, a to im ne beše zapovedio. Tada dođe oganj od Gospoda i udari ih, te pogiboše pred Gospodom." 3. Mojsijeva 10:1-2

"Posle stade se tužiti narod da mu je teško; a to ne bi po volji Gospodu; i kad Gospod ču, razgnevi se; i raspali se na njih oganj Gospodnji, i sažeže krajnje u okolu." 4. Mojsijeva 11:1

"I reče Gospod Mojsiju: uzmi sve knezove narodne, i obesi ih Gospodu prema suncu, da se odvрати gnev Gospodnji od Izrailja." 4. Mojsijeva 25:4

"I zavojštiše na Madijance, kako zapovedi Gospod Mojsiju, i pobiše sve muškinje." 4. Mojsijeva 31:7

"...i preda ih Gospod Bog tvoj tebi, i ti ih razbiješ, potri ih, ne hvataj s njima vere, niti se smiluj na njih." 5. Mojsijeva 7:2

"Vidite sada da sam Ja, Ja sam, i da nema Boga osim mene. Ja ubijam i oživljujem, ranim i isceljujem, i nema nikog ko bi izbavio iz Moje ruke." 5. Mojsijeva 32:29

"I smete ih Gospod pred Izrailjem, koji ih ljuto pobi kod Gavaona, pa ih potera putem kako se ide u Vektoron, i sekoše ih do Azike i do Makide. A kad bežahu ispred Izrailja i bijahu niz vrlet Vektoronsku, baci Gospod na njih kamenje veliko iz neba dori do Azike, te ginjahu; i više ih izgibe od kamenja gradnoga nego što ih pobiše sinovi Izrailjevi mačem." Isus Navin 10:10-11

"Ovako veli Gospod nad vojskama: opomenuh se šta je učinio Amalik Izrailju, kako mu se opro na putu kad je išao iz Misira. Zato idi, i pobij Amalika, i zatri kao prokleta sve što god ima; ne žali ga, nego pobij i ljude i žene i decu i što je na sisi i volove i ovce i kamile i magarce." 1. Samuilova 15:2-3

Mogli bi navesti još neke stihove koji su slični navedenim stihovima. U Starom zavetu ima mnogo priča koje deluju kao da iznose stvari veoma jasno, ali sve te priče spojene zajedno nisu ništa u poređenju sa masovnim pokoljem čovečanstva koji pronalazimo u Novom zavetu.

"I kad se svrši hiljada godina, pustiće se sotona iz tamnice svoje, i izići će da vara narode po sva četiri kraja zemlje, Goga i Magoga, da ih skupi na boj, kojijeh je broj kao pesak morski. I iziđoše na širinu zemlje, i opkoliše oko svetih, i grad ljubazni; i siđe oganj od Boga s neba, i pojede ih. I đavo koji ih varaše bi bačen u jezero ognjeno i sumporito, gde je zver i lažni prorok; i biće mučeni dan i noć va vek veka." Otkrivenje 20:7-10

Stih kaže da će bezbožnika biti kao peska morskog. Koliko zrna peska ima na morskoj obali? Mogli bi predložiti konzervativnu procenu od 100 milijardi ljudi koji će naizgled vrištati i jaukati u najgoroj mogućoj vrsti agonije. Ovo

dovodi do toga da zapisi iz Starog zaveta, kada se uporede sa ovim stihovima, deluju kao bajke za decu.

Mnogi hrišćani, uz neki čudan oblik trijumfa, pročitaju ove stihove i izjavljuju da oni dokazuju da će Bog kome se "klanjaju" zadati užasnu agoniju milijardama ljudi tako što će ih žive zapaliti zbog toga što se bune protiv Njega.

Doduše, stihovi koji deluju kao da Bog zapoveda da se male bebe iseku na komade se strateški preskaču ili izbegavaju osim u slučaju najotvrdnutijih i najbezosećajnijih pojedinaca koji nekako pronađu način da opravdavaju ovo ubilačko ponašanje kao pobožno.

Ono šta smatraju trijumfom je zapravo njihov najveći poraz.

Ko bi, racionalno posmatrano, mogao zamisliti svoj večni život u prisustvu jednog takvog užasnog bića i zamisliti da mu se klanja savijenog kolena dok pokušava ubediti sam sebe da nema razloga za očajnički strah da bi jednog dana i on mogao biti pogubljen?

Ako ispravno čitanje ovih priča podrazumeva da će direktno Bog poslati oganj na bezbožnike i da će to svi pravednici prosto samo posmatrati kao neki film sa sionskih zidina i slušati vrisak i jauke prokletih, da li bi se onda, realno posmatrano, pravednici istinski mogli radovali s obzirom da bi gledali sve svoje voljene koji su odbacili istinu kako gore (bilo da se radi o dugom gorenju ili kratkom) bez trunke milosti?

Da li postoji neka vrsta pravednog zadovoljstva u tome da će Bog kome se klanjate, ne samo ubiti vaše zabludele članove porodice, već će ih prvo mučiti i polako uništavati u najnezamislivijem užasu?

Pretpostavljam da bi neko mogao reći da će Bog otrti svaku suzu od očiju njihovih i da će ukloniti pređašnje stvari iz sećanja.

"I Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovih, i smrti neće biti više, ni plača, ni vike, ni bolesti neće biti više; jer prvo prođe." Otkrivenje 21:4

Da li je to večno blaženstvo koje treba priželjkivati ili bi se radio o uništavanju dokaza od strane bića čiji je karakter nezamislivo surov i zloban?

U svakoj racionalnoj osobi koja je iskusila radost ljubavi u braku, ljuljala bebu u svojim rukama, bila nežno zagrljena od strane svog roditelja, a čak i u onima

koji su se brinuli o nekoj svojoj dragoj životinji kao što je konj, pas ili mačka, ovakva slika budi neki veoma uznemirujući osećaj.

Kada se takvi stihovi upotrebljavaju na ovakav način, to je obično praćeno tvrdnjama da Bibliju moramo prihvatiti onako kako je napisana, da je moramo čitati doslovno i prihvatiti ove jasne izjave kao dokaz da će Bog ubiti bezbožnike.

Apsolutno važi da *Bibliju* treba razumeti baš onako kako je napisana, ali to znači da treba da uzemo u obzir celokupnu Bibliju, a ne samo delove pomoću kojih možemo podupreti naše tvrdnje.

Kao što smo naučili u 2. glavi, moramo uzeti sve stihove koji govore o datoj temi i staviti ih sve zajedno. Oni koji dolaze do zaključka da Bog direktno ubija ljude ne čitaju celu Bibliju, već samo delove Biblije koji su u skladu sa njihovim stavom. Ako uzimate u obzir celu Bibliju, bićete mnogo puta dovođeni u situacije da će delovati kao da se stvari ne uklapaju. Razmotrite sledeće stihove:

Blag, nežan i pun ljubavi	Osvetoljubiv, ispunjen mržnjom i uništitelj
Matej 26:52 "Tada reče mu Isus: vrati nož svoj na mesto njegovo; jer svi koji se maše za nož od noža izginuti. "	5. Mojsijeva 32:40-41 "Ja podižem k nebu ruku Svoju i kažem: Ja sam živ doveka. Ako naoštrim sjajni mač Svoj i uzmem u ruku sud, učiniću osvetu na neprijateljima Svojim i vratiću onima koji mrze na Me. "
Luka 9:56 "Jer Sin čovečji nije dšao da pogubi duše čovečje nego da sačuva. I otidoše u drugo selo." Isaija 11:9 "Neće uditi ni potirati na svoj svetoj gori mojoj, jer će zemlja biti puna poznanja Gospodnjega kao more vode što je puno."	1. Mojsijeva 6:7 "I reče Gospod: hoću da istrebim sa zemlje ljude, koje sam stvorio, od čoveka do stoke i do sitne životinje i do ptica nebeskih; jer se kajem što sam ih stvorio."
Matej 5:44 "A Ja vam kažem: ljubite	Psalam 18:40 "Neprijatelja mojih

<p>neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji na vas mrze i molite se Bogu za one koji vas gone."</p>	<p>pleći ti mi obraćuš, i potirem nenavidnike svoje." Psalam 143:12 "I po milosti svojoj istrebi neprijatelje moje, i pogubi sve koji muče dušu moju, jer sam tvoj sluga."</p>
<p>2. Mojsijeva 20:13 "Ne ubij." 2. Korinćanima 3:18 "Mi pak svi koji otkrivenijem licem gledamo (eng. kao u ogledalu) slavu Gospodnju, preobražavamo se u to isto obličje iz slave u slavu, kao od Gospodnjeg Duha."</p>	<p>1. Mojsijeva 38:7 "Ali Ir prvenac Judin beše nevaljao pred Gospodom i ubi ga Gospod." Knjiga prop. 3:3 "Vreme kad se ubija, i vreme kad se isceljuje; vreme kad se razvaljuje, i vreme kad se gradi."</p>
<p>1. Jovanova 4:8 "A koji nema ljubavi ne pozna Boga; jer je Bog ljubav."</p>	<p>Malahija 1:2-3 "Ljubim vas, veli Gospod: a vi govorite: u čem nas ljubiš? Ne beše li Isav brat Jakovu? govori Gospod; ali Jakova ljubih. A na Isava mrzih; zato gore njegove opustih i nasljedstvo njegovo dadoh zmajevima iz pustinje."</p>
<p>Psalam 100:5 "Jer je dobar Gospod; milost je Njegova uvek, i istina Njegova od kolena na koleno." 1. Dnevnika 16:34 "Hvalite Gospoda, jer je dobar, jer je dovek milost Njegova."</p>	<p>Isaija 9:17 "Zato se Gospod neće radovati mladićima njegovim, i na sirote njegove i na udovice neće se smilovati."</p>
<p>Isaija 27:4 "Nema gnjeva u Mene; ko će staviti u boj nasuprot Meni čkalj i trnje? Ja ću pogaziti i spaliti sve."</p>	<p>Jov 20:23 "Kad bi napunio trbuh svoj, poslaće na nj Bog jarost gnjeva Svojega, i pustiće je kao dažd na njega i na jelo njegovo."</p>

Ako pažljivo čitate Bibliju, navodne protivrečnosti će uskoro početi da se pojavljuju.

Kada naiđete na navodnu protivrečnost, morate izabrati ili da ignorišete one delove Biblije koji deluju da se ne slažu sa onim šta već razumete ili morate pokorno kleknuli na kolena pred Boga i zatražiti od Njega da vas nauči kako da čitate Bibliju i uskladite sve navodne protivrečnosti.

Postavlja se pitanje zašto je Bog napisao Bibliju na takav način? Zašto nije mogla biti napisana na neki jednostavniji način? Neobraćen čovek je po prirodi ponosit. On je takođe neprijateljski nastrojen prema Bogu čak iako možda nije svestan toga.

"Jer telesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božjem niti može." Rimljanima 8:7

Prirodno neprijateljstvo će ga navesti da Bibliju čita na način koji prikazuje Boga kao strogog tiranina. Takav čovek može izjavljivati da voli Boga i da ga poštuje, ali to prirodno neprijateljstvo nije voljno da prevaziđe ove navodne protivrečnosti; umesto toga, ono će izabrati da pročita sve stihove koji prikazuju Boga kao ubicu kako bi onda reklo (blagim tonom glasa onda kada je to potrebno) da moramo prihvatiti šta Biblija kaže.

Međutim, takav čovek ne prihvata zaista sve šta Biblija kaže. Takav čovek prihvata ono šta želi prihvatiti i ignoriše delove Biblije koji Boga prikazuju u drugačijem svetlu. Na ovaj način otkrivamo istinu da se:

"...Gospod se suproti ponositima, a poniženima daje blagodat." Jakov 4:6

Kako to funkcioniše?

"Jer ako ko sluša reč a ne tvori, on je kao čovek koji gleda lice tela svojega u ogledalu." Jakov 1:23

"Jer kakvim sudom sudite, onakvim će vam suditi; i kakvom merom merite, onakvom će vam se meriti." Matej 7:2

"Zato se ne možeš izgovoriti, o čoveče koji god sudiš! jer kojim sudom sudiš drugome, sebe osuđuješ; jer to činiš sudeći." Rimljanima 2:1

Kada čovek čita Bibliju i ignoriše delove koji govore o Bogu koji je potpuna ljubav i odabere da se usredsredi na stihove koji navodno govore da Bog direktno ubija ljude, on time pokazuje vlastiti karakter. Takav čovek, slično sotoni, Bogu pripisuje svoje osobine i razotkriva svoje neprijateljstvo prema Njemu.

"Ti si to činio, ja mučah, a ti pomisli da sam ja kao ti. Obličiću te, metnuću ti pred oči grehe tvoje." Psalam 50:21

Bog je nadahnuo ljude da Bibliju napišu na takav način da ona razotkriva ljudski karakter. Bogohulna ljudska priroda uvek teži da načini Boga po svom obličju. Čovek uvek pripisuje svoju prirodu i svoje sudove Bogu, a Biblija je bila pažljivo osmišljena na takav način da stvori ogledalo koje će pružati odraz čovečje duše.

Kada neobraćen čovek čita Bibliju, on odmah vidi svoje lice u Božjim postupcima. Čovek koji je priznao svoje grehe i koji zna da nema ničeg dobrog u njemu, gleda na dragoceni Hristov karakter i kada onda nakon toga uzme da čita Bibliju, on vidi jednu veoma drugačiju sliku Boga. Hristov karakter prikazan ljudima na Zemlji menja odraz u ogledalu Biblije i zmijine ljuske padaju sa ljudskih očiju i oni vide ono šta je istinski toliko dragoceno da raduje srce.

Telesni čovek čita delove Pisma koji su u skladu sa njegovim razmišljanjem i prosto ignoriše ostatak ili primeti površne protivrečnosti i potpuno odbaci Bibliju.

Duhovni čovek čita celo Pismo, a navodne protivrečnosti će ga učiniti krotkim. On će nakon toga priznati svoju nesposobnost da u potpunosti shvati Reč Božju i moliti za pomoć kako bi razumeo Bibliju. Kada postane poučljiv, Biblija će početi da mu otkriva lepotu Božjeg karaktera. Da bi se delići sastavili onako kako je Bog nameravao, potrebno je puno molitava i krotosti. Ovo je definitivno bilo moje iskustvo, a takođe i iskustvo drugih. Kada bih pročitao neke delove koje nisam mogao usaglasiti u svom umu, upućivao bih molitve Gospodu. Kleknuo bih na svoja kolena i zatražio od svog Oca da mi pomogne i pokaže istinu. Velika je radost kada dođe do otkrivanja istine nakon usrdne molitve.

Kada budemo razmatrali nadolazeće priče, nećemo uzimati samo jedan ili dva stiha kako bi formirali svoj zaključak, već moramo prikupiti sve stihove koji

govore o određenoj temi i staviti ih sve zajedno kako bi se svi oni mogli usaglasiti.

Takođe ćemo imati na umu princip ogledala. U 9. glavi, u priči o ženi koja je tražila od Isusa da izleči njenu ćerku smo naučili da Isus pažljivo bira Svoje reči kako bi dozvolio da Mu Njegovi slušaoci pripišu svoje vlastite presude.

Rasne predrasude koje su učenici imali su bile razotkrivene u punijoj meri putem ogledala koje je Isus upotrebio, a uradio je to kako bi oni uvideli svoju zabludu. Oni su je mogli videti kada je ženi bila uslišena molba. U priči o bogatašu i Lazaru smo naučili da je Isus upotrebio opšte zastupljenu narodnu priču i razmišljanje Svojih slušalaca kako bi ih poučio značajnim istinama. Ove ideje nisu Njegove ideje, ali ih je upotrebio kako bi ih poučio stvarima koje je želeo da oni, a i mi, razumemo. Veoma je važno da razumemo ovaj princip prilikom našeg čitanja Biblije. Isus može upotrebiti jezik i izraze koji nisu Njegovi, a kada osoba ne teži da usaglasi celokupnu Bibliju, ovakvi stihovi mogu biti upotrebljeni kao potvrda lažnih ideja koje čitalac ima. U tom slučaju opet imamo ogledalo.

Ajde da napravimo sažetak ključnih principa pre nego nastavimo dalje.

1. Uzmite sve stihove koji govore o određenoj temi. Nemojte birati samo ono šta vam se sviđa.
2. S krotošću pristupite Pismu tražeći mudrost.
3. Čitajte Bibliju kroz prizmu Hristovog života na Zemlji.
4. Uvek imajte na umu principe ogledala. Pismo nekad prikazuje ideje u koje ljudi veruju kako bi saopštilo biblijsku istinu. Stihovi nekad mogu biti prikazani na takav način da mogu biti pročitani telesno ili po Duhu. Čitalac će odrediti kako će pročitati stihove.

19. Ranjen našim prestupima

Mora da je to bio prizor nezamislivog užasa. Potpuno prestravljeni ljudi i životinje su trčali kako bi spasili svoje živote.

"Kad je bilo Noju šest stotina godina, te godine drugog meseca, sedamnaesti dan toga meseca, taj dan razvališe se svi izvori velikoga bezdana, i otvoriše se ustave nebeske; i udari dažd na zemlju za četrdeset dana i četrdeset noći." 1. Mojsijeva 7:11-12

Priča o sveopštem potopu mnoge zabrinjava. Da li je Bog zaista udavio milione ljudi zato što je Njegova milost istekla i zato što razarajuća ruka suda više nije mogla biti zadržavana? Da li bi Bog pun ljubavi uradio takvu stvar? Za mnoge je ovo zbunjujuća misterija.

Kada je reč o pitanjima u vezi Božjih sudova, moramo uvek imati pred očima smrt na krstu zato što krst otkriva kako Božji sudovi funkcionišu. Smrt na krstu je ključna stvar za razumevanje svih sudova u Bibliji. Isus je nosio ljudske

grehe, a teret krivice zbog greha je ubio Njegov život, ali i ubilačke želje onih koji su Ga nastojali ubiti su potpomogle da bude ubijen. Greh je ubio Isusa i greh ubija sve ljude. Problem je taj što mnogi ljudi misle da je Božji gnev zahtevao Hristovu smrt. To je prorečeno u Isaiji.

"Prezren beše i odbačen između ljudi, bolnik i vičan bolestima, i kao jedan od koga svak zaklanja lice, prezren da Ga ni za što ne uzimamo. A On bolesti naše nosi i nemoći naše uze na sebe, a mi mišljismo da je ranjen, da Ga Bog bije i muči." Isaija 53:3-4

Ako smatramo da je Bog zadavao udarce Hristu na krstu, tada će sve priče iz Biblije u kojima vidimo sudove nad grešnicima biti doživljene kao da im je upravo Bog zadavao udarce. Ajde da pažljivo razmotrimo priču o potopu.

Čovek učtivo ulazi u prodavnicu i informiše vlasnika da jedna veoma realna opasnost pretil njegovom biznisu. "Zasigurno uništenje se približava vašem biznisu i porodici" kaže on. "Ništa ne može zaustaviti ovo uništenje, jedino rešenje je da dođete pod našu zaštitu" nastavlja on. "Obezbedili smo bezbedonosnu barku za one koji nas prihvate kao jedine istinske zaštitnike slobode." Čovek informiše vlasnika da je na misiji milosti da ga spasi od zasigurnog uništenja. Ako vlasnik prihvati pomoć koju nudi ovaj čovek i pruži mu svoju podršku, biće pošteđen od nadolazećeg uništenja koje će pasti na sve druge vlasnike prodavnica koji odbiju da prihvate ovu zaštitu. Čovek nežno stavlja svoju ruku na rame ovog vlasnika prodavnice i moli ga da pažljivo razmotri ovu ponudu "milosti". "Ne želimo da ikakvo zlo zadesi vas ili vašu porodicu. Bili bi veoma žalosni ako bi se to desilo." Čovek nagovara vlasnika da prihvati milostive uslove pod kojima će mu biti pružena zaštita.

Ako čovek nudi zaštitu od pretnje koja dolazi iz nekog drugog i zasebnog, izvora, tada on vrši kriminalni prekršaj koji se naziva reketarenje. Ako pretnja ili uništenje dolazi upravo od grupe čiji je on bio predstavnik, onda on vrši kriminalni prekršaj koji se naziva ucenjivanje. To je manipulisanje voljom osobe putem vršenja pritiska, a sprovodi se putem zastrašivanja ili pretnji koje se izgovaraju uz upotrebu određene prisile.

Da li osoba koja vrši pritisak na drugu osobu i koja predstavlja lice koje će ostvariti pretnju o uništenju može takođe biti osoba koja upućuje istinsku poruku milosti?

Da li je priča o potopu koja se nalazi u Bibliji zapravo priča o globalnom uce-
njivanju? Da li Bog Biblije obezbeđuje zaštitu onima koji čine šta On želi, a
onda ubija sve one koji odbijaju da Ga podrže?

"I reče Bog Noju: došao je preda Me svršetak svakog tela; jer se pod
njima zemlja ispunila nasiljem; i evo, uništiću [H7843] ih zajedno sa
zemljom. Načini sebi kovčeg od drveta gofera, i načini pregratke u
kovčegu; i zatopi ga smolom iznutra i spolja." 1. Mojsijeva 6:13-14, KJ
prevod

Biblija kaže da je Zemlja bila ispunjena nasiljem. Da li ima nekog smisla na-
silno uništiti ljude zato što su oni nasilni? Zar to ne bi bilo licemerno?

Ako potražimo u jevrejskom jeziku reč koja je prevedena kao "uništiti", mo-
žemo videti koja su njena značenja:

H7843: primitivni koren; propadanje, to jest (uzročno) uništenje
(doslovno ili figurativno): - tući, odbaciti, iskariti (-telj, pokvaren),
uništiti (-telj, uništenje), izgubiti, pokvariti, nestati, prosuti, rasuti (-
ipnik).

Ista reč je upotrebljena i u stihovima neposredno pre 13. stiha:

"A zemlja se pokvari [H7843] pred Bogom, i napuni se zemlja beza-
konja. I pogleda Bog na Zemlju, a ona beše pokvarena [H7843]; jer
svako telo pokvari [H7843] put svoj na zemlji." 1. Mojsijeva 6:11-12

Ako u 1. Mojsijevu 6:11-12 ubacimo srpsku reč "uništiti", a tu reč su i pre-
vodiodici upotreбили jer se ista jevrejska reč javlja i u 1. Mojsijevoj 6:13, ima-
ćemo stihove koji glase:

"A Zemlja je bila *uništena* pred Bogom i napuni se Zemlja bezakonja.
I pogleda Bog Zemlju, a ona beše *uništena*; jer je svako telo *uništilo*
put svoj na Zemlji." 1. Mojsijeva 6:11-12

Razlog zašto je Zemlja bila smatrana uništenom je bio taj što su ljudi iskarili
ili uništiti svoj način razmišljanja; oni su postali puni nasilja. U to vreme svet je
u potpunosti ispoljavao sotonin um. Pismo nam kaže ko je izvor ovog
bezakonja:

"Od mnoštva trgovine svoje napunio si se iznutra nasilja, i grešio si."
Jezekilj 28:16

Ovo se potpuno razlikuje od Hrista koji, kako Pismo kaže, ne učini nasilja.

"I priredi On grob Svoj sa zločincima, i s bogatim u Svojoj smrti; **jer ne beše počinio nasilje** niti beše prevare u Njegovim ustima." Isaija 53:9, KJ prevod

Govoreći o Carevom Sinu, psalmista je izjavio:

"Od prevare i nasilja iskupiće duše njihove, i skupa će biti krv njihova pred očima Njegovim." Psalam 72:14

Dakle, Sin Božji ne čini nasilje, a one koje iskupi, On spasava od umešanosti u nasilju i od nasilničkih pretnji. Sotona je pun nasilja i on je svet ispunio svojim duhom. Šta je glavni razlog zašto sotona ima duh nasilja?

"I opet uvodeći [Bog Otac je taj koji to čini] Prvorodnoga u svet govori: i da Mu se poklone svi anđeli Božji." Jevrejima 1:6

"Opet uze Ga đavo i odvede na goru vrlo visoku, i pokaza Mu sva carstva ovoga sveta i slavu njihovu; i reče Mu: sve ovo daću Tebi ako padneš i pokloniš mi se." Matej 4:8-9

Sotona je bio ljubomoran na Hrista. On je želeo primati obožavanje kao što je Hristos primao, međutim, sotona je stvoreno biće, a Hristos je božanski Sin Božji. Ta razlika je beskonačna, međutim, sotona je ipak priželjkivao Hristovu poziciju. Ovo je posejalo seme nasilja protiv Hrista u njegovo srce. Sotonina mržnja prema Isusu je postala tako velika da Ga je od samoga početka planirao ubiti. Hristovo raspeće je svemiru pokazalo sotonine prave namere koje je imao još pre stvaranja sveta.

"Vaš je otac đavo; i slasti oca svog hoćete da činite; **on je krvnik ljudski od početka**, i ne stoji na istini..." Jovan 8:44

Sotonina ubilačka namera je raspaljivala nasilje u njegovom duhu. Kada su Adam i Eva pali u greh, oni su po prirodi postali kao sotona. Hristov Duh koji se nalazio u njima je bio proboden i smrskan kao seme među zubima. Duh Hristov u čoveku je ono šta mu daje život. On je videlo koje obasjava svakog čoveka koji dolazi na svet. (Jovan 1:9) Da je Hristos potpuno ostavio Adama, on bi umro. Hristov Duh koji je bio u Adamu je bio smrskan, međutim, Hristos se nije povukao iako Mu je ostanak pričinjavao veliku agoniju. Zahvaljujući

Hristovoj trajnoj patnji, duhovna voda je potekla iz te Stene kako bi održala Adama u životu. To je razlog zašto Pavle kaže:

"I jednako nosimo na telu **smrt (eng. prev. umiranje) Gospoda Isusa**, da se i život Isusov na telu našem pokaže." 2. Korinćanima 4:10

"Opet obnoviti na pokajanje, jer **sami sebe nanovo raspinju i ruže sina Božjeg.**" Jevrejima 6:6

Adam i Eva su bili načinjeni po Božjem obličju. Sotona je mrzeo ovo obličje i želeo ga je uništiti. Svaki nasilan postupak čoveka protiv čoveka predstavlja ispoljavanje sotoninog duha koji je u ratu protiv Hristovog Duha. U prvi mah je teško razumeti ovu misao, ali ona je jasno prikazana u Pismu. Kada je shvatimo, to će u potpunosti promeniti način kako razumemo nasilje opisano u Bibliji i sliku o tome šta se dešava u tim opisima. Ideja da čovek ubija pripadnike svoje vrste deluje kao ludost sve dok ne shvatimo da sotona nastoji probosti Hrista putem svoje sposobnosti da pokrene ljude da budu nasilni jedni prema drugima.

"...kad učiniste jednom od ove Moje najmanje braće, Meni učiniste."
Matej 25:40

Od ključnog značaja je da to razumemo. Svo nasilje je nadahnuto od strane duha kojeg pokreće zavist i mržnja prema Božjem Sinu i stoga svo nasilje, uključujući i nasilje prema samom sebi i samoubistvo, je obuhvaćeno u ovoj mržnji prema Hristu čak i kada je originalni razlog potpuno nepoznat osobi. Izraze mržnje prema bližnjima i nasilne postupke prema našim neprijateljima i nama samima pokreće sotonina mržnja koju on oseća prema Hristu. Ovo je izvor celokupnog nasilja i mržnje.

Celokupno nasilje opisano u 6. glavi 1. Mojsijeve je zapravo prikaz sotonine mržnje prema Hristu koja se ispoljila kroz muškarce i žene. Pošto je Hristos jedini izvor života, krajnji rezultat takve mržnje može biti jedino samouništenje.

Duh nasilja prisutan u čoveku se ispoljio u prvoj smrti u vrtu - smrti jagnjeta. Ubijanje jagnjeta je bilo odraz Adamove nasilne prirode. Bog je uz pomoć ove žrtve Adamu pokazao seme koje se nalazilo u njemu. Ovo seme nasilja je ubrzo eksplodiralo u Kainu i to se desilo kada je ubio Avelja.

Jedini način kako je čovek mogao nastaviti živeti je da Hristos nastavi da pruža silu Svog života ljudskom rodu. Ovo je razlog zašto je Hristos - Jagnje zaklano od postanja sveta. (Otkrivenje 13:8) Hristos je bio ranjen za naše prestupe od postanja sveta. Bio je izbijen za naša bezakonja od početka. Međutim, da bi čovek mogao nastaviti da živi, Hristos je morao nastaviti da nosi svaku osobu bez obzira na mržnju koju je sotona nadahnuo.

"U svakoj tuzi njihovoj On beše tužan i anđeo, koji je pred Njim, spase ih. Ljubavi Svoje radi i milosti Svoje radi On ih izbavi, i podiže ih i nosi ih sve vreme. " Isaija 63:9

Ove misli potpuno menjaju način kako razumemo Hristov krst i ispoljavanje nasilja pa, prema tome, i kako razumemo Božji karakter. Svaki put kada ljudsko biće pretuče, siluje ili ubije nekog to predstavlja dokaz da sotona nastoji da probode i rani Hrista. Svako delo samopovlašćivanja koje vodi ka bolesti i smrti, bilo vlastitij ili tuđoj, takođe predstavlja ispoljavanje sotonine fanatične opsednutosti da Hristu zada što je moguće više bola. Ova mržnja je neshvatljivo okrutna.

Istinski obim krsta obuhvata trenutak pojave greha i doseže čak do današnjeg dana. Svako biće koje radi nasuprot Bogu zapravo ratuje protiv života koji postoji u njemu, jer taj život potiče od Hrista. U ovome leži tajna čovekove samodestruktivne prirode. To je sotonin rat protiv Hrista. Ajde da sada pažljivo razmotrimo ogledalo u sledećim stihovima:

"Jer se otkriva gnev Božji s neba na svaku bezbožnost i nepravdu ljudi koji drže istinu u nepravdi. Jer što se može doznati za Boga poznato je njima: jer im je Bog javio." Rimljanima 1:18-19

Reč koja je sa grčkog prevedena kao "gnev" prosto označava "želju", a značenje korena reči je "dosegnuti". Reč može biti prevedena kao "žar", a takođe i kao "gnev" ili "bes". Reč koja je prevedena kao "na" može označavati "nad" pa čak i "prema". Prevešćemo ovaj stih imajući ove stvari na umu, a takođe ćemo dodati još jednu stvar. Isus je rekao: "Ja sam istina" (Jovan 14:6) i stoga je držanje istine u nepravdi zapravo držanje Isusa u nepravdi.

"Jer se otkriva **želja** Božja s neba **prema** svakoj bezbožnosti i nepravdi ljudi koji drže **Isusa** u nepravdi. Jer što se može doznati za Boga poznato je njima: jer im je Bog javio." Rimljanima 1:18-19, prome-

njen

Bog svakog dana šalje Duh Svoga Sin kako bi mogao boraviti u našim srcima. Neki uguše glas, a drugi se u svojim naporima da se odupru tome usmeravaju na one u kojima živi taj Duh i progone ih. Hristos je prezren i odbačen između ljudi u svakoj živoj osobi na planeti. On je danas bolnik i vičan bolestima. Hristos se svakodnevno odriče sebe, uzima Svoj krst i daje nam Svoj život. U ovome se ogleda Božja želja koju oseća prema nama. Njegova želja je žarka i On svakodnevno pokušava dopreti do nas, međutim, većina ljudi na ovom svetu potiskuje glas savesti i ućutkuje osvedočavanje.

Ljudska pokvarenost pripisuje Bogu vlastiti duh gneva. Čovekovo ljutito opiranje Njegovoj ljubavi se pripisuje Bogu i tvrdi se da je On nasilnik. Ljudske osobine su stavljene na Njega i zbog toga se smatra da je Bog zadavao udarce i mučio Hrista, međutim, naši prestupi su ranili Hrista, a ne navodni Božji gnev. Šta Bog kaže Svome narodu, onima koji tvrde da Ga slede?

"A k Izrailju govori: vas dan pružah ruke Svoje k narodu koji neda da mu se kaže i odgovara nasuprot." Rimljanima 10:21

Tek u svetlosti krsta možemo početi uviđati užas ne samo potopa, već takođe i ognja Sodoma i Gomora, razorenja Jerusalima i kraja sveta. Sotonina mržnja prema Hristu se ispoljava u vidu njegove želje da naposljetku ubije svakoga, jer je Hristos dao život svakoj osobi. On dragovoljno predaje Svoj život smrti u svakoj osobi kako bi ta osoba mogla primiti silu da živi. Hristos ne može boraviti tamo gde se neguje greh, ali lomljenje Njegovog Duha daje silu duši da živi baš kao što je voda potekla iz Njegovog boka kada je umro na doslovnom krstu.

"Budite trezni i pazite, jer suparnik vaš, đavo, kao lav ričući hodi i traži koga da proždere." 1. Petrova 5:8

U 13. glavi smo govorili o tome kako se duh koji se nalazi u ljudima odražava na Zemlju. Kada ljudi potiskuju Hrista i izražavaju sotoninu mržnju prema Njemu tako što se nasilno ponašaju jedni prema drugima, priroda, putem svojih zakona, postaje odraz toga. Pošto su ljudi davili Hristov glas u svojim dušama, priroda je odreagovala i udavila ljudske duše. Kada je Bog pogledao ljudsku pokvarenost, nagovestio je da će postaviti granicu.

"A Gospod reče: **neće se Duh Moj doveka preći s ljudima**, jer su

telo; neka im još sto i dvadeset godina." 1. Mojsijeva 6:3

Granica se odnosila na vremenski interval tokom kojeg će se Duh Božji preći sa ljudima kako bi ih spasio. Hristov Duh je danonoćno molio Svoju zabludelu decu. On im je upućivao molbe i pokušavao dopreći do njih iz dana u dan, međutim, podsećamo se kakve su bile ljudske reakcije:

"Jer se otkriva gnev [želja] Božji s neba na [prema] svaku bezbožnost i nepravdu ljudi koji drže [ili potiskuju] istinu [Hrista] u nepravdi." Rimljanima 1:18

Ljudi pretpotopnog doba su davili glas savesti. Oni su svakodnevno odbijali taj tužni glas apela i strmoglavno su nastavili putem svojih zlih staza. Ovo potiskivanje Hristovog Duha je bilo kao da su Ga uhvatili rukama i držali pod vodom s ciljem da Ga udave. Pošto su žalostili Njegov Duh iz dana u dan, Hristos se često osećao preplavljeno.

"Ali se odmetaše i žalostiše Sveti Duh Njegov; zato im posta neprijatelj [biti predat, preokrenuti], i ratova [preći se] na njih." Isaija 63:10

Što se uništenje sve više približavalo ljudima, Hristovo upućivanje molbi je postajalo sve urgentnije i oni su počeli smatrati da je Njegov glas zapravo neprijateljev glas. Postupali su s prezirom i mržnjom prema Njegovom svedočanstvu upućenom protiv njih.

"I duša se moja vrlo uzdrhtala. A ti, Gospode, dokle ćeš? Obrati se, Gospode, izbavi dušu moju, pomози mi radi milosti Svoje. Jer mrtvi ne spominju Tebe; u grobu ko će Te slaviti? Iznemogoh uzdišući; svaku noć kvasim ođar svoj, suzama svojim natapam postelju svoju. Usahnu od žalosti oko moje, postara se od množine neprijatelja mojih. Idite od mene svi koji činite bezakonje, jer Gospod ću plać moj." Psalam 6:3-8

Hristove patnje nisu mogle biti sakrivene. Ako ljudi odbiju da prihvate Hristov krst, tada će bezživotno kamenje povikati kako bi posvedočilo o patnjama svoga Stvoritelja. Pošto je Hristos Stvoritelj ovog sveta, fizički svet reaguje na Njegove patnje.

"Jer znamo da sva tvar uzdiše i tuži s nama dosad." Rimljanima 8:22

Mnogi Psalmi prikazuju Hristovo iskustvo zbog jednostavnog razloga - zato što se Njegov Duh nalazio u srcima onih koji su napisali celo Pismo, uključujući i Psalme.

"Koje spasenje **tražiše i ispitivaše za nj proroci**, koji za vašu blagodat prorekoše; ispitujući u kakovo ili u koje vreme **javljaše Duh Hristov u njima**, napred svedočeci za Hristove muke i slave po tome." 1. Petrova 1:10-11

18. Psalm otkriva Hristove patnje na krstu u kontekstu potopa.

"Obuzeše me smrtne bolesti, i potoci nevaljalih ljudi uplašiše me. Opkoliše me bolesti paklene, stegoše me zamke smrtne." Psalm 18:4-5

Kada je reč o pojedinim opisima iz 18. Psalma, korišćene su reči koje se odnose na potop, a na drugim mestima u tom Psalmu su prisutne reči koje se odnose na oganj koji proždire čime se nagoveštavaju događaji vezani za Sodom i Gomor i konačni kraj zlih ljudi. Hristos je nastojao okrenuti ljude od njihove pokvarenosti, ali Ga je preplavio potop njihovog bezbožnog ponašanja.

"Pokaja se Gospod što je stvorio čoveka na zemlji, i bi Mu žao u srcu." 1. Mojsijeva 6:6

Ljudi pretpotopnog naraštaja su Hrista javno izlagali ruglu. Njihova pokvarenost je mučila i žalostila Njegovu dušu i konačno je na ovom pretpotopnom krstu uzviknuo: "Žedan sam!" Duh je prestao upućivati molbe ljudima. Pošto su Ga stotinama godina odbijali, On je konačno prihvatio njihovu odluku.

"Jesi li zapazio stari put kojim su išli nepravednici, koji se iskoreniše pre vremena i **voda se razli po temelju njihovu? Govorahu Bogu: idi od nas**. Šta bi im učinio Svemogućí? **A On im je napunio kuće dobra**. Ali namera bezbožnička daleko je od mene." Jov 22:15-18

Ljudi su oterali Oca, međutim, Hristos je morao ostati sa ljudima i patiti sa njima usled odluka koje su donosili, jer bi u suprotnom odmah umrli, a Bog bi bio okrivljen za to. Kada su munje počele sevati i kada je počelo grmeti nad pretpotonim ljudima, Hristos je bio tamo sa njima. On je patio zajedno sa njima i nosio je svakoga od njih. On je Emanuilo - Bog sa nama. Potop

predstavlja prikaz krsta, međutim, mi smatramo da je Bog zadavao udarce Hristu i mučio Ga.

Bezživotna priroda nije mogla biti sprečena da ne propoveda jevanđelje kroz događaje vezane za potop. Zapazite povezanost između priče o potopu i krstu u sledećim stihovima:

1. Prizivanje/Uzvik

"Obuzeše me smrtne bolesti, i **potoci nevaljalih ljudi uplašišu me**. Opkoliše me bolesti paklene, stegoše me zamke smrtne. **U svojoj teskobi prizvah Gospoda**, i k Bogu svom povikah; On ču iz dvora svog glas moj, i vika moja dođe Mu do ušiju." Psalam 18:4-6

"A oko devetog sata **povika Isus glasno govoreći: Ili! Ili! Lama savahtani?** To jest: Bože Moj! Bože Moj! Zašto si Me ostavio?" Matej 27:46

2. Zemlja se zatresla

"**Zatrese se i pokoleba se zemlja**, zadrmaše se i pomeriše iz temelja gore, jer se On razljuti [ožalošćen]" Psalam 18:7

"I gle, zavesa crkvena razdre se nadvoje od gornjeg kraja do donjeg; i **zemlja se potrese**, i kamenje se raspade." Matej 27:51

3. Tama

"Savi nebesa i siđe. **Mrak beše pod nogama njegovim**. [...ti ćeš ga u petu ujedati.]" Psalam 18:9

"**Od mraka načini sebi krov**, senicu oko sebe, od mračnih voda, oblaka vazdušnih." Psalam 18:11

"A od šestog sata **bi tama po svoj zemlji** do sata devetog." Matej 27:45

4. Pokazali su se izvori vodeni i temelji

"I **pokazaše se izvori vodeni, i otkriše se temelji vasiljeni** od pretnje Tvoje, Gospode, od dihanja duha gneva Tvog." Psalam 18:15

"Kad je bilo Noju šest stotina godina, te godine drugog meseca, sedamnaesti dan toga meseca, taj dan **razvališe se svi izvori velikoga bezdana**, i otvoriše

se ustave nebeske." 1. Mojsijeva 7:11

5. Sakrivanje lica i osećaj napuštenosti

"**Za malo ostavih te**, ali s velikom milošću pribraću te. **U malom gnevu sakrih za čas lice svoje od tebe**, ali ću te večnom milošću pomilovati, veli Izbavitelj tvoj Gospod. Jer mi je to kao potop Noje: jer kao što se zakleh da potop Nojev neće više doći na zemlju, tako se zakleh da se neću razgnjeviti na te niti ću te karati." Isaija 54:7-9

"A od šestog sata bi tama po svoj zemlji do sata devetog. A oko devetog sahatu povika Isus glasno govoreći: Ili! Ili! Lama savahtani? To jest: **Bože Moj! Bože Moj! Zašto si Me ostavio.**" Matej 27:45-46

6. Spasenje

"Tada pruži s visine ruku, uhvati me, **izvuče me iz vode velike.**" Psalam 18:16

"A Bog se opomenu Noja i svih zveri i sve stoke što behu s njim u kovčegu; i posla Bog vetar na zemlju da uzbije vodu. I zatvoriše se izvori bezdanu i ustave nebeske, **i dažd s neba prestade. I stade voda opadati na zemlji**, i jednako opadaše posle sto pedeset dana." 1. Mojsijeva 8:1-3

Priroda je svedočila o tome šta se dešavalo njenom Stvoritelju. Pošto je Hristos svetlo koje obasjava svakog čoveka koji dolazi na svet, Njegove patnje su se ispoljile u životima svih onih koji su nestali u potopu.

"Rečju Gospodnjom nebesa se stvoriše, i duhom usta Njegovih sva vojska njihova. Kao u gomilu sabra vodu morsku, i propasti metnu u spreme." Psalam 33:6-7

Nebesa su bila načinjena uz pomoć Hristove sile. Njegov glas je dozvao sve u postojanje. Rečju Hristovom su se vode sabrale i bile smeštene u skladišta u zemlji. Kada su pretpotopni ljudi konačno i potpuno odbacili Hrista, Njegov glas je bio ućutkan i nestalo je sile koja je zadržavala vode u njihovim skladištima, jer su prirodni elementi bili predati principima haosa.

Nije sotona bio taj koji je prouzrokovao oslobađanje voda, ali je podstrekanjem ljudi da se opiru Hristu čak do tačke da je On tužnoga srca prihvatio njihovu odluku, doveo do toga da tvorevina više nije čula nežni glas svog Stvoritelja koji joj je neprekidno govorio: "Ćuti, prestani." Vode su tada postale odraz sotonine uskomešanosti i uskomešanosti zlih ljudi. Sam sotona je

bio primoran da pretrpi sukobljene elemente pošto je veličina Hristovog krsta bila otkrivena u vodama potopa. Grčenje dubina je bilo izraz Hristovog slomljenog srca. Kiša koja je padala je svedočila o Njegovim suzama koje je prolio za palu Adamovu decu. Pretpotopni ljudi su odbili da odaju priznanje Hristovim patnjama, ali je priroda svedočila o patnjama svog Stvoritelja i prikazala Njegovu tugu i smrt. Sotona je prouzrokovao ovo uništenje vršenjem pritiska na pretpotopne ljude da odbace Hrista i Njegov Duh. Kada je to odbacivanje bilo potpuno, priroda je posvedočila da je došlo do toga, a u isto vreme je postala i odraz obeležja duha haosa.

Podsećamo se da, s obzirom da niti jedna osoba ne može živeti ako Hristos nije sa njom, Hristos je bio izložen užasu i tuzi svake osobe koja je nestala u potopu. U svakoj njihovoj tuzi i On beše tužan. On ih je nosio sve dane njihovih života. Kada je posmatrao smrt svakog svog zabludelog deteta, bio je probadan dubokom tugom. Hristos je osetio agoniju svake duše koja je dahtala u užasu i želeo ih je spasiti, ali nije mogao. Baš kao i kada je bio na krstu i umirao u očaju, On je takođe osećao i njihovo krajnje očajanje i beznađe kada su umirali.

Kako bi pomračili ovaj Hristov krst, hrišćani danas kažu da je Bog kaznio bezbožnike u Svom gnevu. Nasilnost tog potopa je pripisana Njemu i govori se da je On poubijao sve te grešnike. Zasigurno je istina da je sila Božja bila upotrebljena kako bi se zemlja otvorila i kako bi došlo do potopa baš kao što se Božja sila nalazila i u rimskim vojnicima koji su prikovali Isusa na krst. Da li je Bog prikovao Svoga Sina na krst? Da li Mu je Očevo nasilje donelo smrt? Ne, hiljadu puta NE! Sila Božja se nalazila u zmijinim rukama i ona je ugrizla Hrista za petu.

Razmotrite razorenje Jerusalima koje se dogodilo 70. godine kada su žene jele svoju decu i kada je toliko puno ljudi bilo razapeto da više nije bilo mesta da se podignu novi krstovi. Slični događaji su opisani u knjizi Plač Jeremijin.

"Bolje bi onima koji su pobijeni mačem nego onima koji mru od gladi, koji izdišu ubijeni od nestašice roda zemaljskoga. Svojim rukama žene žalostive kuhaše decu svoju, ona im biše hrana u pogibli kćeri naroda mojega. Navrši Gospod gnev Svoj, izli žestok gnev Svoj, i raspali oganj na Sionu, koji mu proždire temelje. Ne bi verovali carevi zemaljski i svi stanovnici po vasiljeni da će neprijatelj i protivnik ući na vrata Jerusalimska. Ali bi za grehe proroka njegovih i za bezakonja

sveštenika njegovih, koji prolivahu krv pravedničku usred njega."
Pláč Jeremijin 4:9-13

U 11. stihu je spomenuta Gospodnja srdžba i dalje se govori o Njegovom gnevu koji, kao što znamo na osnovu 11. glave ove knjige, može predstavljati žalost. 12. stih nam govori o šoku usled ulaska neprijatelja i protivnika u Jerusolim. 13. stih govori o pogublivanju pravednika usred njega. Ko je pravednik ko je bio ubijen?

"Jer i Hristos jedanput za grehe naše postrada, Pravednik za nepravednike, da nas privede k Bogu..." 1. Petrova 3:18

Grad Jerusolim je bio grad mira, a Hristos je bio njegov duhovni vođa. Otac je u potpunosti i velikoj tuzi sakrio Svoje lice zbog grehova koje su proroci i sveštenici činili. Ovo je dozvolilo sotoni, neprijatelju, da uđe u grad i krv Hrista, Pravednika, je bila prolivena usred njega. Hristova krv je bila prolivena na isti način i kada je Božji narod bio zarobljen i uništen u vreme Jeremije i Danila. Ista stvar se dešava prilikom svakog uništavanja Božjeg naroda; Hristos pati sa njima i nosi krst.

Da li možete videti potop kroz prizmu krsta? Da li možete videti Hrista kako pati u Sodomu? Da li možete videti Hrista u agoniji zbog smrti prvenaca u Egiptu i zbog razorenja Jerusolima? Da li možete videti Golgotu u nasilnom uništavanju svake osobe? Jedino putem Hristovog krsta sudove prikazane u Bibliji možete videti kao prikaze Božje zadivljujuće ljubavi. Kada shvatimo da je izvor nasilja koji se ispoljava kroz ljude i prirodu upravo sotonina mržnja prema Hristu, moći ćemo ceniti tajanstveni simbol u vidu zmije podignute na štap. Kada se zmija raskrinka u svetlosti krsta, njen ubod usmeren protiv Božjeg karaktera može biti istinski izlečen.

20. Krst razotkriva zmiju

Sotona je autor patnje, bolesti i smrti. Ustanovili smo činjenicu da Hristos daje život svakom čoveku i da je blizu svakog pojedinca koji živi na ovoj Zemlji. Svaki ljudski nasilan postupak ispoljen prema samom sebi ili drugima nanosi Hristu ogromnu patnju. Sotona je majstorski sakrio svoje nasilje prema Hristu koje se ispoljava prilikom uništavanja ljudi tako što je ubedio čovečanstvo da je Bog nasilnik i da sve sudove ispoljene u vidu ogromnih uništavanja u Bibliji treba pripisati Njemu.

Tokom noćnog razgovora sa Nikodimom, Isus mu je objasnio jednu od najdubljih istina ikada izjavljenih. Otkrivenje krsta oduzima dah, međutim, ova istina je skoro univerzalno sakrivena.

"I kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji, tako treba Sin čovečji da se podigne." Jovan 3:14

Priča koju je Isus spomenuo u ovom stihu se nalazi u 21. glavi 4. Mojsijeve knjige. Sinovi Izraelovi su gundali i žalili se na Boga i Mojsija. Duh pritužbi je doveo do stvaranja pukotine u zaštitničkoj ogradi.

"Ko jamu kopa, u nju će pasti, i ko razvaljuje ogradu, uješće ga zmija." Knjiga propovednikova 10:8

Pukotina u ogradi je omogućila da se ispolje opasnosti pustinje od kojih ih je Bog štitio. Uskoro su otrovne zmije počele ujedati ljude i oni su se počeli obračati Mojsiju za pomoć usled smrtonosnih posledica tog vatrenog otrova.

"I vikaše narod na Boga i na Mojsija: zašto nas izvedoste iz Misira da izginemo u ovoj pustinji? Jer nema ni hleba ni vode, a ovaj se nikakvi hleb već ogadio duši našoj. A Gospod pusti na narod zmije vatrene, koje ih ujedahu te pomre mnogo naroda u Izrailju. Tada dođe narod k Mojsiju i rekoše: zgrešismo što vikasmo na Gospoda i na tebe; moli Boga neka ukloni zmije od nas. I Mojsije se pomoli za narod. I Gospod reče Mojsiju: načini zmiju vatrenu, i metni je na motku, i koga ujeda zmija, neka pogleda u nju, pa će ozdraviti. I načini Mojsije zmiju od mjedi, i metnu je na motku, i koga god ujede zmija on pogleda u zmiju od mjedi, i ozdravi." 4. Mojsijeva 21:5-9

Prilikom čitanja ove priče, a takođe i sledećeg stiha, molim vas da imate na umu princip ogleдалa.

"A Gospod je poslao na narod zmije vatrene, koje ih ujedahu te pomre mnogo naroda u Izrailju." 4. Mojsijeva 21:6, KJ prevod

Jevrejska reč prevedena kao "poslao" može takođe označavati "pustiti/osloboditi", "predati" ili "ostaviti". Kada su ljudi optužili Boga, On je bio potisnut tako da ih nije mogao štititi od zmija. Bog ih je štitio sve vreme, ali pošto su Mu ljudi okrenuli leđa, On više nije mogao nastaviti s time. Biblija nam kaže kako su zmije došle.

"Niti da kušamo Hrista, kao što neki od njih kušaše, i od zmija izgiboše. Niti da vičemo na Boga, kao što neki od njih vikaše, i izgiboše od krvnika." 1. Korinćanima 10:9-10

Jevrejska reč koja je u 10. stihu prevedena kao "krvnik" označava "uništitelja" ili "otrovnu zmiju". Pavle povezuje reč "zmija" iz 9. stiha sa "krvnikom" iz 10. stiha. Sotona je uništitelj.

"I imahu nad sobom cara anđela bezdana kojemu je ime jevrejski Avadon, a grčki Apolion-uništitelj." Otkrivenje 9:11, NLT prevod

Kada su ljudi napravili pukotinu u zaštitničkoj ogradi zbog svoje pobune, sotoni je bilo omogućeno da uđe i odmah ih počne ubijati. Činjenica da su biblijski prevodioci upotrebili reč "poslati" (KJ prevod) prilikom opisivanja oslobađanja zmija pruža savršeno božansko ogledalo za ljude kada čitaju ovu priču. Ideja da Bog šalje zmije da ubijaju ljude je odraz ljudskog mišljenja o Bogu. Oni koji su posmatrali Isusov život kao sliku Oca će odmah potražiti odgovor kako bi objasnili ovu na prvi pogled šokantnu situaciju. Da li bi Bog poslao užasne zmije da ubijaju ljude zbog toga što su prigovarali? Ovo se veoma razlikuje od Hristovog karaktera. Moje proučavanje Biblije me je dovelo do stihova 1. Korinćanima 10:9-10 koji govore o ovoj priči i pružaju trag koji pokazuje da ih je uništitelj poubijao. Otkrivenje 9:11 nam kaže da je uništitelj anđeo iz bezdana. Nakon ovoga primećujemo da postoji čitav spektar značenja za reč koja je prevedena kao "poslao" i na taj način, ako smo voljni proučavati, dolazi do usklađivanja stihova.

Najzagonetnije pitanje u ovoj priči je zašto je Bog tražio od Mojsija da napravi vatrenu zmiju, stavi je na štap i kaže ljudima da je pogledaju i da će na taj način biti izlečeni? Ovo deluje veoma čudno. Reč "zmija" u Bibliji predstavlja simbol za sotonu.

"I zbačena bi aždaja velika, **stara zmija, koja se zove đavo i sotona**, koji vara sav vasioni svet, i zbačena bi na zemlju, i anđeli njezini zbačeni biše s njom." Otkrivenje 12:9

"Ali se bojim da kako kao što zmija Evu prevari lukavstvom svojim tako i razumi vaši da se ne odvrte od prostote koja je u Hristu." 2. Korinćanima 11:3

Kako je moguće da će pogled usmeren na zmiju podignutu na štap doneti izlečenje osobi koju je ugrizla zmija? Koju poruku nam Bog želi preneti? Ovo nas vraća nazad na noć kada je Isus razgovarao sa Nikodimom. Da li je Isus uporedio sebe sa zmijom?

"I kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji, tako treba Sin čovečji da se podigne." Jovan 3:14

Isus upoređuje podizanje zmije na štap sa Svojim podizanjem na krst. Većina hrišćana razume ovo na sledeći način: osoba koja pogleda na Isusa koji je na krstu umro za nju, će biti izlečena.

Kada grešnik koji se nalazi pod prokletstvom greha pogleda Isusa i shvati da je Hristos uzeo njegovo prokletstvo, to rađa duboko osećanje zahvalnosti koje menja srce i karakter. Ovo donosi izlečenje od prokletstva greha prouzrokovanog sotoninim kušanjem koje je kao ugriz zmije koja donosi bolest i smrt.

Zašto je zmija podignuta na štap upotrebljena kao simbol izlečenja? Zar ne bi imalo više smisla napraviti lik jagnjeta i taj lik podići na štap? Kako može Hristos biti poistovećen sa simbolom koji se odnosi na sotonu?

"Jer Onoga koji ne znadijaše greha nas radi učini grehom, da mi budemo pravda Božja u Njemu." 2. Korinćanima 5:21

Hristovo raspeće je u potpunosti razotkrilo sotonin karakter. Hristov krst razotkriva i samodestruktivni krajnji rezultat koji će zadesiti nepokajanje grešnike, a takođe i sotonin istinski karakter, da je nasilan i ubica. Da bi svi mogli videti sotonino ispoljavanje svog pokvarenog duha, bilo je dozvoljeno da on upotrebi silu koja pripada Hristu i on ju je ispoljio putem kontrolisanja ljudi koji su mučili i ubili Hrista. Božje dopuštanje Sinu da bude predat tako nasilnom mučenju i smrti otkriva agape ljubav koja se nalazi izvan granica ljudskog shvatanja. Krst pokazuje tragičan krajnji rezultat greha u grešniku i sotonin pravi karakter.

Hristos je na krstu uzviknuo: "Bože Moj! Bože Moj! Zašto si Me ostavio?" Ovo je stanje grešnika koji oseća teret krivice zbog svojih greha. Grešnik koji je duboko osvedočen u svoj greh, u ovoj agoniji uma, oseća užasno osećanje osude u svojoj duši. Njemu deluje kao da Bog šalje oganj na njega, međutim, to je zapravo samoosuda i osećaj krivice koji se stvaraju u prisustvu čiste i nesebične ljubavi i to čoveka dovodi do takve situacije.

U ovome se ogleda složenost krsta. On razotkriva sotonin nasilan karakter i prirodne posledice grešnog života, ali je osećaj takav kao da Bog, u Svom užasnom gnevu, muči grešnika. Božje lice ljubavi je sakriveno u tami krivice i jedino osećanje koje postoji je užasan strah zbog preplavljujuće sramote

greha. Ovu dvoslojnu prirodu krsta vidimo u Kainovom životu. Viklifov prevod nam prikazuje ova dva aspekta.

"A Kajin reče Gospodu: krivica je moja tako velika da ne zaslužujem oproštenje. (A Kajin reče Gospodu: krivica je moja veća nego što mogu nositi) Evo me teraš danas iz ove zemlje i biću sakriven od lica Tvog..." 1. Mojsijeva 4:13-14, Viklifov prevod

Kain je osećao vlastitu samoosudu - prirodnu posledicu njegovog greha. Osećao je da je njegov greh tako velik da on ne može biti oprošten. Međutim, u isto vreme postoji izraz koji pokazuje da se krivica pripisuje Bogu kako bi se Njega proglasilo odgovornim za ove posledice. Kada je reč o sudovima, postoje dva aspekta pa stoga, i dva aspekta krsta.

1. Krivica i samoosuda bez nade za oproštenjem.
2. Pripisivanje krivice Bogu i prikazivanje Njega kao nasilnika u sudovima.

Uzimajući u obzir ovakav kontekst možemo znati da kada u Bibliji primetimo nasilje da to zapravo predstavlja razotkrivanje sotoninog karaktera, ali deluje kao da Bog izliva Svoj veliki gnev na grešnika. Gledajući sa tačke gledišta jednog grešnika, sudovi uvek deluju kao da je Bog tiranin i nasilnik.

"I slava [karakter] Gospodnja beše po viđenju kao oganj koji sažiže na vrh gore pred sinovima Izrailjevim." 2. Mojsijeva 24:17

Kao što je bilo nagovešteno u prethodnoj glavi, da bi sotona mogao ispoljiti svoje nasilje, Hristos se mora odreći sebe i nositi krst patnje kada posmatra Svoju decu kako pate. Ova patnja razotkriva sotonin karakter. Problem je taj što ljudi misle da je Bog taj koji ih uništava zato što ih njihova savest osvedočava da zaslužuju da umru.

"A neki i pravdu Božju poznavši da koji to čine zaslužuju smrt, ne samo to čine, nego pristaju na to i onima koji čine." Rimljanima 1:32

Međutim kada, gledajući u ispravnom kontekstu krsta, ugledamo podignutog Hrista, vidimo razotkrivenu zmiju i spoznajemo da ne uništava Bog, već sotona. Ovo će izlečiti ljudsko srce koje se opire Ocu i koje misli da je On taj koji ubija. Ova simbolika je zaista duboka i potrebno je vreme da bi to zaista istinski cenili, ali i dalje važi istina da kada ugledate zmiju u nasilnim pre-

sudama u Pismu, to će omogućiti da budete izleženi od vašeg opiranja Bogu. Moći ćete se istinski izmiriti s Njim, a vaši strahovi će nestati.

"U ljubavi nema straha, nego savršena ljubav izgoni strah napolje; jer strah ima muku. A ko se boji nije savršen u ljubavi." 1. Jovanova 4:18

Imajući ove principe na umu, spremni smo da sada razmotrimo upotrebu štapa koji se pretvorio u zmiju tokom deset zala.

"A Gospod mu reče: šta ti je to u ruci? A on odgovori: štap. A Bog mu reče: baci ga na zemlju. I baci ga na zemlju, a on posta zmija. I Mojsije pobeže od nje. A Gospod reče Mojsiju: pruži ruku svoju pa je uhvati za rep. I pruži ruku svoju, i uhvati je, i opet posta štap u ruci njegovoj. To učini, reče Gospod, da veruju da ti se javio Gospod Bog otaca njihovih, Bog Avramov, Bog Isakov i Bog Jakovljevi." 2. Mojsijeva 4:2-5

Štap ili palica je simbol sile/vlasti. Kada se koriste carski termini, štap se naziva skiptar. Hristos, Sin Božji, ima skiptar.

"A sinu: presto je Tvoj, Bože, va vek veka; palica je pravde palica carstva Tvog." Jevrejima 1:8

Hristos je takođe nazvan da je Skiptar.

"Vidim ga, ali ne sad; gledam ga, ali ne izbliza; izaći će zvezda iz Jakova i **ustaće palica iz Izrailja**, koja će razbiti knezove Moavske i razoriti sve sinove Sitove." 4. Mojsijeva 24:17

Hristos je sila Božja (1. Korinćanima 1:24) i nalazi se s desne strane Bogu (Jevrejima 1:3). On je nazvan Božjom desnicom ili Božjom desnom rukom.

"Desnica Tvoja, Gospode, proslavi se u sili; desnica Tvoja, Gospode, satre neprijatelja." 2. Mojsijeva 15:6

Bog je rekao Mojsiju da će on predstavljati Boga, a da će Aron govoriti umesto njega. (2. Mojsijeva 4:16) Kada je Mojsije pustio štap i on je pao na zemlju, tada je sila, koja je u Hristu, postala zmijolika. Hristos je sila Božja. Kada je Bog rekao sotoni: "Evo, sve što ima neka je u tvojoj ruci" (Jov 1:12), On je ispustio Svoju palicu na zemlju. Palica je Hristos čija se sila koja se nalazi u čovečanstvu i tvorevini predaje sotoni i koju sotona prisiljava da izvršava

njegove namere baš kao što je inspirisao i rimske vojnike da prisile Hrista da nosi krst do golgotskog brda, a onda su Ga prikovali na taj krst.

Umovi rimskih vojnika su se nalazili pod sotoninom kontrolom, međutim, njihov životni dah je bio život koji osvetljava svakog čoveka koji dolazi na svet. Sotona je upotrebio Hristovu silu koja se nalazila u ljudskim dušama kako bi Ga prikovao na krst. Zastanite i razmislite na trenutak o tome. Slika rimskog vojnika koji drži čekić podignut u ruci dok u drugoj ruci drži klin koji će zakucati u dragocene Spasiteljeve ruke sadrži ključ za razumevanje zala u Egiptu i svu uništiteljsku silu ispoljenu na Zemlji. Evo palice koja pada na tlo:

"I otišavši malo pade na zemlju, i moljaše se da bi ga mimoišao čas ako je moguće." Marko 14:35

Kad god čovek padne na zemlju zbog uništiteljske sile, takođe i jedna palica pada na zemlju i pretvara se u zmiju.

"I dovedoše ga k Njemu; i kad Ga vide odmah ga duh stade lomiti; i padnuvši na zemlju valjaše se bacajući penu." Marko 9:20

Stoga možemo zapaziti da u svim slučajevima gde vidimo ljudsku patnju, vidimo i sledeće:

"U svakoj tuzi njihovoj on beše tužan, i anđeo, koji je pred njim, spase ih. Ljubavi svoje radi i milosti svoje radi on ih izbavi, i podiže ih i nosi ih sve vreme." Isaija 63:9

Važi sledeća istina - da je Bog mogao upotrebiti prisilu, On bi u tom slučaju mogao prosto okončati živote onih koji su odabrali da slede sotonu kako sotona ne bi upotrebljavao silu Božju, koja je u Hristu, za destruktivne stvari, međutim, kako bi svakom čoveku pružio slobodu izbora, Hristos mora dozvoliti da Njegove sila koja je u ljudima bude upotrebljena od strane sotone kada ljudi odluče da se bune protiv Boga i Njegovih zapovesti. Kako sotona upotrebljava ovu silu? Svaki čovek koji se ne nalazi pod kontrolom Boga je pod kontrolom sotone. Kada se čovek nalazi pod njegovom kontrolom, on će ga navoditi da uništava druge. Kada ljudski umovi potpadnu pod sotoninu kontrolu, životna sila koju im je Hristos dao se upotrebljava za ostvarivanje sotoninih namera i na taj način se Božja sila pretvara u zmiju kada više nije u Njegovoj ruci.

Kada čitamo o velikim ratovima koji su se dešavali u prošlosti - o ratovima u kojima su milioni ljudi ginuli na najnasilnije moguće načine, možemo reći da je Hristova sila koju je dao čoveku bila korišćena od strane sotone za njegovo delo uništavanja. U svom ovom razaranju, Bog pokazuje Svoju ljubav, jer je predao Svoga Sina kako bi razotkrio zmijine nasilne principe. Da li možemo shvatiti Hristovu teskobu kada je dah koji je On udahnuo u ljude bio iskorišćavan za vreme Rima? Legije mladih ljudi u kojima se nalazio dah Sina su stajale spremne da krenu da se bore jedna protiv druge. Dve armije u kojima se nalazio Hristov život su bile pokrenute od strane sotone da se bore jedna protiv druge sukobljavajući svoje mačeve, koplja, noževe i strele. Svaki put kada je jedan od tih mladić udahnuo vazduh po poslednji put, Hristos je bio tamo i osećao duboku tugu dok su ove duše umirale sa krvožednošću u svojim srcima i na rukama. Hristova sila se pretvara u zmiju kada čovek odluči da ne bude u Božjim rukama, međutim, da bi sotonino nasilničko carstvo moglo biti razotkriveno, Hristos se mora odreći sebe i dozvoliti da bude proboden tugom usled posmatranja kako se Njegov životni dah upotrebljava da se čine tako pokvarene i brutalne stvari. Hristos je proboden u svakom nasilničkom postupku zato što se mora odreći sebe, uzeti krst i pružiti ljudima slobodu da izaberu sudbinu koju žele.

Pažljivo razmislite o ovim stvarima, od ključnog je značaja da ih razumete kako bi mogli zapaziti isceljujuću silu zmije koja se nalazi na štapu. Hristovo samoodricanje koje se ispoljava u tome da dopušta da Njegova sila bude upotrebljena od strane sotone razotkriva sotonin istinski karakter. Kada je Hristos dozvolio da sotona upotrebi Njegovu silu kako bi Ga ubio, zmijino istinsko nasilje je bilo razotkriveno. Istinski krst pruža mogućnost ljudima da vide da je sotona izvor svakog nasilja. To čoveku pruža mogućnost da vidi da Bog zaista voli Svoje neprijatelje. Bog je u Hristu pomirio svet sa sobom i pokazao Svoj nesebični karakter pun ljubavi. Međutim, da bi zmija bila konačno uništena, Hristova sila se morala vratiti nazad u štap.

"A Gospod reče Mojsiju: pruži ruku svoju, pa je uhvati za rep. I pruži ruku svoju, i uhvati je, i opet posta štap u ruci njegovoj." 2. Mojsijeva 4:4

Šta predstavlja rep?

"Starešina i ugledan čovek to je glava, a prorok koji uči laž to je rep."

Isaija 9:15

Zmijin rep obuhvata laži uz pomoć kojih je sotona prevario svet po pitanju Božjeg karaktera. On je ubedio svet da je Bog ubio Svog Sina u nasilničkom gnevu.

"A on bolesti naše nosi i nemoći naše uze na se, a mi mišljismo da je ranjen, da ga Bog bije i muči." Isaija 53:4

Da bi se smrskala sotonina sila, laži koje je on rekao u vezi Božjeg karaktera moraju biti razotkrivene. Postavlja se pitanje šta je to Isus svršio kada je izgovorio reči: "Svrši se"?

"Ja Tebe proslavih na zemlji: posao svrših koji si Mi dao da radim."
Jovan 17:4

Kada je Isus rekao: "Ja Tebe proslavih na zemlji", On je time rekao: "Prikazao sam Tvoj istinski karakter na zemlji." (2. Mojsijeva 33:18, 2. Mojsijeva 34:5-7) Kada je Isus uzviknuo: "Svrši se", On je uhvatio zmiju za rep, a značenje toga je sledeće: On je razotkrio laži koje je sotona govorio o Njegovom Ocu, da je On nasilan, i pokazao da je zapravo sotona istinski ubica i uništitelj.

Upravo u svetlosti ove istine, jevanđelje je posedovalo silu da se ispropoveda širom sveta u tako kratkom vremenskom periodu tokom života apostola.

"Ako samo ostanete u veri utemeljeni i tvrdi, i nepokretni od nada jevanđelja, koje čujete, **koje je propovedano svoj tvari pod nebom**, kojemu ja Pavle postadoh sluga." Kološanima 1:23

I dalje ostaje izazov da telesni čovek doživljava krst kao Božje kažnjavanje Svoga Sina kako bi umirio Svoj gnev protiv nas. Ovo je olakšalo sotoni da izmisli dodatne laži, a posebno putem uspona čoveka bezakonja kako bi pomračio istinsku silu krsta. Ovo je omogućilo sotoni da siđe sa štapa na kome je bio razotkriven, ponovo se sakrije u tamu i ujeda ljude iz senke ubeđujući ih da je Bog taj koji je nasilan i koji kažnjava.

Egipćani su imali puno prilika da budu poučeni o istinskom Bogu putem Josifa. Bog je Josifu dao mudrost da blagoslovi Egipćane i to se ispoljilo u pripremanju za glad koja je zadesila Egipat i okolna mesta.

"I nastala sedam godina gladnih, kao što je Josif napred kazao. I beše glad po svim zemljama, a po svoj zemlji Misirskoj beše hleba." 1.

Mojsijeva 41:54

Faraon je u snu bio upozoren da dolaze 7 gladnih godina. Božje providenje je stavilo Josifa tamo gde je mogao da pomogne da se ljudi pripreme za poteškoće nadolazeće suše. (1. Mojsijeva 41:25-36) Zašto je tako strašna suša zadesila sve te zemlje?

"Nemojte graditi sebi idola ni likova rezanih, niti stupova podižite, ni kamenja sa slikama mećite u svojoj zemlji da mu se klanjate; jer sam Ja Gospod Bog vaš. Držite subote Moje, i svetinju Moju poštujujte; ja sam Gospod. Ako uživite po Mojim uredbama, i zapovesti Moje uzdržite i učinite, davaću vam dažd na vreme, i zemlja će rađati rod svoj, i drveta će u polju rađati rod svoj." 3. Mojsijeva 26:1-4

Podsećamo se da smo u 13. glavi rekli da je Bog stvorio prirodne zakone kako bi blagosiljali čoveka.

"Uzročna veza koja postoji između čoveka i prirode označava da će porastom pobune u ljudskom rodu takođe doći i do porasta pobune vetra, ognja i poplava. Kao što ljudi krše Božji zakon sa sve većom usrdnošću, tako će i zemlja sve više kršiti zakone prirode prikazujući čoveku kao u ogledalu njegovu pobunu." Agape, 13. glava, 108. str.

Egipćani, a takođe i okolne zemlje, su se klanjali mnogim idolima. Oni nisu svetkovali subotu, a nisu ni poštovali Njegovu svetinju. Kada je Mojsije došao ka faraonu i uputio mu reči u ime Gospoda, on je arogantno upitao: "Ko je Gospod?" i prkosno rekao: "Ne poznajem Ga." Faraon je znao za Josifa. Egipat se obogatio zahvaljujući Josifu. Dakle, on je odbio da prizna Boga.

"Jer kad poznaše Boga, ne proslaviše Ga kao Boga niti Mu zahvališe, nego zaludeše u svojim mislima, i potamne nerazumno srce njihovo. Kad se građahu mudri poludeše. I pretvoriše slavu večnoga Boga u obličje smrtnoga čoveka i ptica i četvoronožnih životinja i gadova." Rimljanima 1:21-23

Oni nisu držali uredbe ni sudove pošto su, još od Nevrodovog vremena, mnoge nacije koje su se razvijale opirale Bogu nebeskom, izabrale da se bune i rade ono šta su želeli. Egipatska zemlja i Hanan su bili poznati pod nazivom "Hamova zemlja".

"Tada dođe Izrailj u Misir, i Jakov se preseli u zemlju Hamovu." Psa-

Iam 105:23

Ham je, zbog svog opakog zločina koji je učinio ocu Noju, svojim naslednicima ostavio užasno nasleđe.

"A Ham, otac Hanancima, vide golotinju oca svojega, i kaza obojici braće svoje na polju. A Sim i Jafet uzeše haljinu, i ogrnuše je obojica na ramena svoja, i idući natraške pokriše njom golotinju oca svojega, licem natrag okrenuvši se da ne vide golotinje oca svojega. **A kad se Noje probudi od vina, dozna šta mu je učinio mlađi sin**, i reče: proklet da je Hanan, i da bude sluga slugama braće svoje." 1. Mojsijeva 9:22-25

Činjenica da je Noje, kada se probudio, znao da mu je njegov sin nešto učinio nagoveštava da Ham nije samo video svoga oca, već da je uradio nešto više. Kada je Izrael izašao iz Egipta, Bog im je rekao da ne rade ono šta su radili Hananeji i Egipćani.

"Nemojte činiti što se čini u zemlji Misirskoj, u kojoj ste živeli, niti činite što se čini u zemlji Hananskoj, u koju vas vodim, i po uredbama njihovim nemojte živeti." 3. Mojsijeva 18:3

Šta su ti narodi radili, šta je Bog zabranio Izraelcima?

1. Incest (3. Mojsijeva 18:6-18)
2. Seksualne odnose za vreme ženskog ciklusa (3. Mojsijeva 18:19)
3. Preljubu (3. Mojsijeva 18:20)
4. Prinošenje dece idolima (3. Mojsijeva 18:21)
5. Homoseksualnost (3. Mojsijeva 18:22)
6. Seksualne odnose sa životinjama (3. Mojsijeva 18:24)

Svi ovi gresi predstavljaju nasleđe Hamovih sinova. Ova kršenja Božjeg zakona negativno utiču na prirodu, jer su suprotni prirodi.

"Zato ih predade Bog u željama njihovih srca u nečistotu, da se pogane telesa njihova među njima samima; koji pretvoriše istinu Božju u laž, i većma poštovaše i poslužiše tvar nego Tvorca, koji je blagosloven va vek. Amin. Zato ih predade Bog u sramne strasti; jer žene njihove pretvoriše putno upotrebljavanje u besputno." Rimlja-

nima 1:24-26

Ovi gresi, zajedno sa jedenjem nečiste hrane, krvi i drugim stvarima navedenim u 3. Mojsijevoj knjizi, skrvnave zemlju dovodeći je do propadanja.

"Tužiće zemlja i opasti, iznemoći će vasiljena i opasti; iznemoći će glavari naroda zemaljskoga. Jer se zemlja oskrvni pod stanovnicima svojim, jer prestupiše zakone, izmeniše uredbe, raskidoše zavet večni. Zato će prokletstvo proždreti zemlju, i zatrće se stanovnici njezini; zato će izgoreti stanovnici zemaljski, i malo će ljudi ostati."
Isaija 24:4-6

Hanan i Egipat su kršili Božje zapovesti. 7 godina gladi su predstavljale upozorenje ovim zemljama da će rezultat gadosti koje su radili dovesti do još većih grčenja prirode u budućnosti. Gospod je u Svojoj milosti dozvolio da Josif bude odveden u Egipat kako bi ih upoznao sa istinskim Bogom kako bi se Egipćani mogli pokajati za svoje gadosti i bili pošteđeni uništiteljske reakcije prirode. Kada je reč o seksualnim gadostima, dato je sledeće upozorenje u zakonu:

"Jer se oskrvnila zemlja, i nevaljalstvo ću njezino pohoditi na njoj, i izmetnuće zemlja stanovnike svoje." 3. Mojsijeva 18:25

Gadosti koje su se činile u Egiptu i Hananu su pripremale zemlju da izmetne svoje stanovnike. Čovekova pobuna protiv Boga će biti odražena kao u ogledalu kroz prirodu. Sotona je navodio ove nacije da čine ove grehe kako bi doveo do nasilničke reakcije prirode, a onda optužio Boga da ih je On uništio u Svom gnevu, međutim, Bog je zapravo želeo spasiti Egipat i ostale idolo-pokloničke narode. On nije želeo da iko od njih pogine, ali su odbili poslušati Njegov savet.

Kada se razmatraju zala, mora se razmotriti i jedan veoma značajan stih.

"Jer sam Ja Gospod, Bog tvoj, Svetac Izrailjev, Spasitelj tvoj; dadoh u otkup za te Misir..." Isaija 43:3

Biblija govori o zalima tako što koristi reči koje se odnose i na krst. Bio je plaćen otkup kako bi Izrael mogao biti oslobođen. Postoje mnogi slojevi simbolike u zalima, ali ne možemo svaki od njih sada obraditi. Naš fokus će biti otkrivenje krsta u zalima koja su pala na Egipat.

"I izadoše Mojsije i Aron pred faraona, i učini kako zapovedi Gospod; i baci Aron štap svoj pred faraona i pred sluge njegove, prometnu se u zmiju." 2. Mojsijeva 7:10

Čudo pretvaranja štapa u zmiju je bilo ponovljeno pred faraonom. Ovo je Egiptu pružilo lekciju da će zmijina sila uskoro biti oslobođena.

"Posla na njih ognjeni gnev Svoj, jarost, srdnju i mržnju tako što je poslao **[oslobodio] četu zlih anđela među njih.**" Psalam 78:49, KJ prevod

Opisujući događaje koji su se dešavali tokom izlivanja zala, Psalmi govore o oslobađaju sile zlih anđela.

"I provrže u krv reke njihove i potoke njihove, da ne mogaše piti. Posla na njih bubine da ih kolju, i žabe da ih more. Letinu njihovu dade crvu, i muku njihovu skakavcima. Vinograde njihove pobi gradom, i smokve njihove slanom. Gradu predade stoku njihovu, i stada njihova munji. Posla na njih ognjeni gnev Svoj, jarost, srdnju i mržnju, čet u zlih anđela. Ravni stazu gnevu Svojemu, ne čuva duša njihovih od smrti, **i život njihov predade pomoru.** Pobi sve prvence u Misiru, prvi porod po kolibama Hamovim." Psalam 78:44-51

Većina zala spomenutih u prethodnim stihovima je povezana sa oslobađanjem zlih anđela ili anđela razarača. Bog ih je predao pomoru, jer su odbili Ga prihvate i da prihvate Njegove zapovesti. Spominjanje reči "pomor" nagoveštava da je bio prekršen Božji večni zavet.

"Pustiću na vas mač, koji će osvetiti **Moj zavet;** a kad se sležete u gradove svoje, tada ću pustiti pomor među vas, i **bićete predani u ruke neprijatelju.**" 3. Mojsijeva 26:25

Nije jasno kako su tačno zli anđeli bili uključeni niti kako su upotrebili zakone prirode koja je izmetnula svoje stanovnike, međutim, upravo su ova dva elementa - zakoni prirode zajedno sa razaračkim delovanjem zlih anđela - prouzrokovali uništenja u Egiptu. Bog je tokom ovih uništenja pokušavao dopreti do njih kako bi se pokajali za svoje grehe i bili spaseni. Moramo imati na umu da je sva sila koja je bila ispoljena došla od Hrista, jer je On sila i premudrost Božja. Međutim, dozvoljavanjem da dođe do ovih razarajućih dela, Hristos mora nositi Svoj krst patnje.

Hristova sila je prebivala u duši svakog Egipćanina. Ubijanje bilo koje osobe obuhvata i mučenje Hrista. Da li možete zamisliti Egipćanku koja drži svog mrtvog sina, sagnutu nad njegovim bezživotnim telom dok kroz plač izvire agonija njene duše? Isus je takođe bio tužan u njenoj tuzi ovde, krst je bio podignut ovde, a Hristos iznova razapet. Kada Bog dopusti sotoni da uzme Hristovu silu, On mu dozvoljava da takne Njegovo oko.

"Ravni stazu gnevu [H639 nos, lice] Svojemu, ne čuva duša njihovih od smrti, i život njihov predade pomoru [H1698 uništavanje]." Psalm 78:50

Ovaj stih opisuje egipatska zla. On kaže da Bog ravni stazu licu Svojemu. Njegov ljubljani Sin je radost Njegovog života. Dopuštanjem da Egipćani poginu od ruke uništitelja, dopustio je i Sinovljevu agoniju i patnju, i Otac je stajao sam u ovoj tami i plakao za Svojim Sinom tokom egipatskih zala. On je patio zbog svega što je Njegov Sin propatio.

Zla nisu bila nasumična, već su bila usmerena na bogove koje su Egipćani obožavali. Egipćani, kao i svi pagani, su morali umilošćavati svoje bogove i ne gneviti ih kako ne bi bili kažnjeni. Zla su bila odraz u božanskom ogledalu za Egipćane. Njihov osećaj krivice zbog idolopokloničkih gadosti, ubijanja dece, okrutnosti robovlasništva, iskvarenih apetita i seksualnih perverzija ih je pritiskao i sve ovo im se sada vratilo kroz ovo ogledalo. Reka Nil je bila obožavana kao božanstvo Hapi ili bog plodnosti.

Zapovest da se jevrejske bebe muškog pola pobacaju u reku koja je bila izdata 80 godina pre toga se verovatno sada vratila nazad kako bi u ogledalu videli svoje postupke. U isto vreme, zakoni prirode potkrepljivani od strane Hrista su konačno kolabirali pod težinom njihovih gadosti. Razmišljajući o budućnosti Egipta, Sin Božji je bio ophrvan bolom, a reka nam simbolički prikazuje šta će Hristos doživeti u getsimanskom vrtu kada se Njegov znoj bude pretvorio u krv, a Njegovo telo bude počelo da se lomi. Težina greha je uništavala Hrista, a mrski postupci Egipćana su uništavali Nil i sve što se nalazilo u njemu.

Upotreba štapa je značajna.

"I učiniše Mojsije i Aron kako im zapovedi Gospod; i **podigav Aron štap svoj udari po vodi koja beše u reci** pred faraonom i slugama njegovim. I sva voda što beše u reci prometnu se u krv." 2. Mojsijeva

7:20

Značajno je pretražiti Pismo i pronaći i druga mesta gde se spominje palica koja zadaje udarce.

"Nego će po pravdi suditi siromasima i po pravici karati krotke u zemlji, **i udariće zemlju prutom usta svojih**, i duhom usana svojih ubiće bezbožnika." Isaija 11:4

Palica je simbol Reči Božje i daha usta Njegovih. Kada je Hristos visio na krstu, krivica zbog greha u svetlosti prekršenog zakona je dovela do toga da Njegova duša gori kao oganj. Ovaj princip zadavanja udaraca je prisutan i na drugim mestima u Pismu.

"Saberu se sada u čete, četnice, opsesti nas, **neka biju prutom po obrazu sudiju Izrailjeva.**" Mihej 5:1

"Maču, ustani na pastira mojega i na čoveka druga mojega, govori Gospod nad vojskama, **udari pastira** i ovce će se razbeći, ali ću okrenuti ruku svoju k malima." Zaharija 13:7

"A ja ću stajati pred tobom onde na steni na Horivu; a ti **udari u stenu**, i poteći će iz nje voda da pije narod. I učini Mojsije tako pred starešinama Izrailjskim." 2. Mojsijeva 17:6

Hristos je vladar celokupne prirode. Egipćanska pokvarenost je oskrnavila zemlju i prouzrokovala da Hristos bude proboden trnovom krunom. Usmeravanje zla na egipatsku vodu je razotkrilo šta su Egipćanili radili Isusu. Hristos je izvor žive vode, a oni su Ga udarali i nanosili Mu veliku patnju. Bog je Egipćanima pokazao štetu koju je njihovo stanje stvaralo. Zadatak zakona je da palim ljudima u ogledalu prikaže njihovo grešno stanje. Međutim, ceo svet smatra da je Bog prosto uništio egipatske zalihe vode. Svet smatra da je Bog zadavao udarce Hristu i mučio Ga. Kada je Hristos bio proboden, iz Njegovog boka su potekli krv i voda i to je upravo ono šta vidimo u slučaju Nila.

Drugo zlo je bilo odraz u ogledalu jedne druge boginje koja se zvala Heket.

"Heket (egipatski *ḥqt*, a takođe i *ḥqtyt* "Heqtit") je egipatska boginja plodnosti, poistovećena sa Hatorom, i predstavljena u obliku žabe. Žaba je za Egipćane bila antički simbol plodnosti povezan sa godišnjim plavljenjem Nila... Postoje nagoveštaji da ime boginje vešti-

čarstva, boginje Hekate, ima svoj izvor upravo u njenom imenu. " Vikipedija

Egipćani su svojim gadostima uništili plodnost Egipta. Zemlja ih je izmetnula, a žabe su bile odraz toga. Bog je dozvolio da im njihovo klanjanje bude odraženo u ogledalu. Njihov strah od bogova se sada nadvio nad njih. To nisu bili neki nasumični događaji, već su zakoni prirode odražavali ljudske misli. Kao što nam je Isus rekao:

"Jer kakvim sudom sudite, onakvim će vam suditi; i kakvom merom merite, onakvom će vam se meriti." Matej 7:2

Simbol žabe se u isto vreme odnosi i na obmane. U gornjem citatu smo zapazili da je Heket bila povezana sa veštičarstvom. Sotona je putem svojih sveštenika napravio falsifikate onoga šta se dešavalo u prirodi. Žabe su povezane sa zlim duhovima koji čine čudesa.

"I videh iz usta aždahinih, i iz usta zverinih, i iz usta lažnog proroka, gde iziđoše tri nečista duha, kao žabe. **Jer su ovo duhovi đavolski koji čine čudesa i izlaze k carevima** svega vasionog sveta da ih skupe na boj za onaj veliki dan Boga Svedržitelja." Otkrivenje 16:13-14

"I učini čudesa velika, i učini da oganj silazi s neba na zemlju pred ljudima. **I vara one koji žive na zemlji znacima, koji joj biše dani da čini pred zveri**, govoreći onima što žive na zemlji da načine ikonu zveri koja imade ranu smrtnu i osta živa." Otkrivenje 13:13-14

Lažljivi duh obmane u čudu sa zmijama i pravljenje falsifikata prema uzoru na prva dva zla od strane sveštenika su sprečili da Egipćane ispuni duh pokajanja i to je naposljetku zapečatilo njihovu sudbinu. Lažljivi duh je na isti način bio prisutan i tokom Hristovog suđenja kako bi Ga lažno optužio i na taj način zapečatio Njegovo razapinjanje na krst.

Treće zlo je bilo povezano sa prahom zemaljskim. Postoje dva boga koja se povezuju sa tlom; Horus, koji je bio gospodar crnog tla, i Set, koji je bio gospodar crvenog pustinskog tla. Crno tlo se upotrebljavalo za useve. Vaške koje su došle iz zemlje su bile upozorenje da zemlja propada i da u sve većoj meri postaje kao stara haljina.

"Podignite k nebu oči svoje i pogledajte dole na zemlju; jer će nebesa iščeznuti kao dim i **zemlja će kao haljina ovetšati, i koji na njoj žive**

pomreće takođe; [vaške] a spasenje će Moje ostati doveka, a pravde Moje neće nestati." Isaija 51:6

Jevrejska reč koja je prisutna u ovom stihu je zapravo "vaške". Ovo je prikaz da zemlja postaje kao stara haljina. Prokletstvo ljudskih gadosti je pritiskalo Hristovo srce. Kao što piše u Psalmu:

"Blago čoveku, kojemu Gospod ne prima greha i u čijem duhu nema lukavstva. **Kad mučah, posahnuše kosti moje od uzdisanja mojega po vas dan.** Jer dan i noć tištaše me ruka tvoja; nesta soka u meni kao na letnjoj pripeci." Psalam 32:2-4

Sin Božji nije otvorio Svoja usta pružajući Egipćanima slobodu, međutim, teret koji je nosio dok je težio da spase zemlju od skrvnavljenja je prouzrokovao Njegovo uzdisanje.

"Jer znamo da sva stvar uzdiše i tuži s nama dosad." Rimljanima 8:22

Ovo uzdisanje i tuženje je odraz Hristovih patnji u vrtu pod teretom greha. Za telesnog čoveka ovo zlo je bilo Horusov gnev koji se spustio na njih, ali duhovni čovek vidi propadanje i razaranje zemlje pod egipatskim perverzijama i Hristove patnje koje su posledica toga.

Četvrto zlo je bilo sačinjeno od raznih vrsta muva, insekata i verovatno buba kao što je prevedeno u Jangovom doslovnom prevodu. Ovde vidimo da je zemlja bila potpuno uništena od ovog zla.

"I učini Gospod tako, i dođoše silne bubine u kuću faraonovu i u kuće sluga njegovih i u svu zemlju Misirsku, da se sve u zemlji pokvari [uništeno, razoreno] od bubina." 2. Mojsijeva 8:24

Jevrejska reč koja je prevedena kao "pokvari" je upravo ista reč koja je upotrebljena i za "uništitelja" spomenutog u poslednjem zlu, uništitelja koji je poubijao prvence u Egiptu. Reč je takođe o istoj reči koja je upotrebljena i u opisu sveta pre potopa.

"I pogleda Bog na zemlju, a ona beše **pokvarena**; jer svako telo pokvari put svoj na zemlji." 1. Mojsijeva 6:12

Ovo četvrto zlo je bilo prikaz skrvnavljenja do kojeg su Egipćani doveli. Faraon je odbacio istinskog nebeskog Boga i činio gnusne stvari tako da je seme koje su on i njegovi praočevi posejali sada postalo vidljivo.

"Reče bezumnik u srcu svojem: nema Boga; nevaljali su [uništeni], **gadna su dela njihova**; nema nikoga da dobro tvori." Psalam 14:1

"Ni jednoga nema razumna, i ni jednoga koji traži Boga; svi se ukloniše i zajedno nevaljali postaše: nema ga koji čini dobro, nema ni jednoga ciglog. Njihovo je grlo grob otvoren, jezicima svojim varaju, i jed je aspidin pod usnama njihovim." Rimljanima 3:11-13

Gospod je zadržavao ova četiri vetra razdora i želeo je reći: "Ćuti, prestani" zemlji, ali je ona naposljetku izmetnula svoje stanovnike.

Peto zlo je pogodilo stoku, konje, kamile i magarce. Egipćani nisu bili zaštićeni od uništitelja. Da se faraon pokajao, delovanje zlih anđela kroz prirodu je moglo biti sprečeno, ali to se nije desilo. Gospod je morao predati stoku uništitelju. Egipćani su odbili da dođu k Gospodu i budu spaseni tako da je sotona zadobijao sve više i više kontrole nad Egiptom.

Znamo da je sotona, kada je dobio dopuštenje, pogodio Jova sa čirevima. Sotona je isto to učinio i Egipćanima u šestom zlu. Mora da je Hristos veoma patio kada je posmatrao Svoju dragu decu u agoniji zbog čireva i mora da je pretpeo veliku patnju što je sotoni bilo dozvoljeno da to učini. Činjenica da je izlivanje zala prešlo sa životinja na ljude i ispoljilo se u vidu čireva na telima nagoveštava da je sotona zadobio veću kontrolu nad tom situacijom baš kao i u slučaju sa Jovom.

"I reče Gospod sotoni: jesi li video slugu Mojega Jova? nema onakoga čoveka na zemlji, dobra i pravedna, koji se boji Boga i uklanja se oda zla, i još se drži dobrote svoje, premda si Me nagovorio te ga upropastih ni za što. A sotona odgovori Gospodu i reče: kožu za kožu, i sve što čovek ima daće za dušu svoju. Nego pruži ruku Svoju i dokatni se i kostiju njegovih i mesa njegova, psovaće Te u oči. A Gospod reče sotoni: evo ti ga u ruke; ali mu dušu čuvaj. I sotona otide od Gospoda, i udari Jova zlim prištem od pete do temena." Jov 2:3-7

Čirevi koji su izbili na Egipćanima mogu ukazivati na Hristove patnje kada su Ga prikovali na krst. Njegovo telo je bilo mučeno.

Patnje Egipćana su bile Njegove patnje, njihova agonija Ga je puno pogađala, međutim, On ipak nije uskratio sotoni mogućnost da ispoljava ovu silu zato

što su ovi ljudi odbili da obrate pažnju na molbe da se okrenu i budu spaseni, baš kao što je Isus rekao farisejima: "Koliko puta hteh da skupim čeda tvoja, kao što kokoš skuplja piliće svoje pod krila, i ne hteste!"

Prvo su uginule ribe, pa žabe, pa onda stoka, a sada je svaki čovek bio pogođen čirevima po svome telu. Mojsije je upozorio Egipćane pre svakog zla tako da su imali priliku da izbegnu uništitelja. Mogli su okrenuti leđa ovoj zmiji i njenom ujedu i pogledati zmiju podignutu na štapu. Podizanjem Hrista u ovoj agoniji zala je bilo razotkriveno ko je zapravo zmija - uništitelj. Sotona nastoji da se sakrije pod pokrivalom Božje sile, a onda nam šalje žabe kako bi nam rekle da je Bog taj koji direktno čini te stvari.

Sin Božji je užasno patio dok je posmatrao kako se Njegova sila upotrebljava na razorne i nasilne načine na ovoj Zemlji. Njegovi vlastiti zakoni koji su se nalazili u prirodi i koji su bili osmišljeni da budu na blagoslov onima koji vole Gospoda i drže Njegove zapovesti, su bili pretvoreni u oružje masovnog uništenja. Sotona i njegovi anđeli su bili uključeni u ovo na određen način i oni su još više povećali razaranje, jer je sotona znao da će moći navesti ljude da misle da je direktno Bog uništavao.

"I Mojsije pruži štap svoj k nebu, i Gospod pusti gromove i grad, da oganj skakaše na zemlju. I tako Gospod učini, te pade grad na zemlju Misirsku." 2. Mojsijeva 9:23

Kada je Mojsije podigao štap ka nebu, to je bilo simbol Sina Božjeg koji je bio podignut na krstu. Hristos, sila Božja, je bila predata sotoni kako bi je upotrebljavao prema svojoj volji. Bog je dozvolio da bude napravljena pukotina u Njegovoj zaštiti i zli anđeli, koji uživaju u smrti i uništavanju, su doneli grad, da grad padne na zemlju. Podsetite se šta 78. Psalam kaže:

"**Vinograde njihove pobi gradom**, i smokve njihove slanom. Gradu predade stoku njihovu, i stada njihova munji. Posla na njih ognjeni gnev Svoj, jarost, srdnju i mržnju **poslavši četu zlih anđela** ." Psalam 78:47-49, KJ prevod

Grad je takođe spomenut i u 18. Psalmu koji govori o Hristovim patnjama na krstu.

"Od sevanja pred njim kroz oblake njegove udari grad i živo ugljevlje." Psalam 18:12

Zapazite da 78. Psalam kaže da je "predao" stoku njihovu gradu, a jevrejska reč koja je prevedena kao "posla na" označava oslobađanje i odrešivanje. Vidimo da je sila Božja bila predata sotoni, a naglašavam da u takvim situacijama uvek mora doći do Hristove patnje i mučenja. Svaki put kada Bog dozvoli da sotona uništava pomoću Njegove sile, Njegov Sin je podignut, tako reći, na krst, ali će u isto vreme oni koji gledaju u ogledalo istinskog jevanđelja moći da vide da je sotona uništitelj. Možemo zapaziti sledeći detalj koji je povezan sa padanjem grada.

"I propade lan i ječam, jer ječam beše klasao, a lan se glavičio." 2. Mojsijeva 9:31

Ječam je bio upotrebljavan kada su se donosili prinosi prvih rodova. Grad koji je ubio ljude je u njima takođe uništio i prvinu. Pismo kaže:

"Ali svaki u svom redu: novina Hristos; a potom oni koji verovaše Hristu o Njegovu dolasku." 1. Korinćanima 15:23

Grad koji je uništio ječam je bio simbol udaraca koje je zadobio Hristos - Prvina ("a mi mišljismo da Ga Bog bije" Isaija 53:4). U sledećem zlu vidimo skakavce, a u Otkrivenju nam je rečeno odakle skakavci dolaze.

"I otvori studenac bezdana, i iziđe dim iz studenca kao dim velike peći, i pocrne sunce i nebo od dima studenčeva; **i iz dima iziđoše skakavci na zemlju, i dade im se oblast, kao što i skorpije imaju oblast na zemlji.**" Otkrivenje 9:2-3

Ovo se odnosi na sotoninu uništiteljsku silu koju ispoljava uz pomoć svojih obmana i upravo se to desilo tokom ovog zla. Sotona jede i oduzima i poslednju zelenu mladicu nade u spasenje. Sotona je mučio Hrista saletajući Ga mislima da je celokupno Njegovo delo uzaludno i da ga niko neće ceniti. On Ga je takođe žestoko kušao nagoveštavajući Mu da će Ga Njegov Otac napustiti.

"Opkoliše me psi mnogi; četa zlikovaca ide oko mene, probodoše ruke moje i noge moje. Mogao bih izbrojiti sve kosti svoje. Oni gledaju i od mene načiniše stvar za gledanje. Dele haljine moje među sobom, i za dolamu moju bacaju ždreb." Psalam 22:16-18

"A koji prolažahu huljahu na nj mašući glavama svojim, i govoreći: ti koji crkvu razvaljuješ i za tri dana načinjaš pomozi sam sebi; ako si

Sin Božji, siđi s krsta. A tako i glavari sveštentički sa književnicima i starešinama potsmijevajući se govorahu: drugima pomože, a sebi ne može pomoći. Ako je car Izrailjev, neka siđe sad s krsta pa ćemo Ga verovati. On se uzdao u Boga; neka Mu pomože sad, ako Mu je po volji, jer govoraše: Ja sam Sin Božji. Tako isto i hajduci razapeti s Njim rugahu Mu se." Matej 27:39-44

Deveto zlo, tama, je za Egipćane predstavljalo gnev boga sunca, boga po imenu Ra, ali onome ko traga za istinom ono otkriva Hristovu agoniju na krstu pošto je u potpunosti bio okružen demonima. Sotona je u ovoj tački znao da će moći potpuno uništiti Egipat, ovu moćnu zemlju koja je toliko toga naučila od Izraela u prošlosti i koju je Bog tako obilno blagoslovio. Onaj lukavi osmeh koji je svojstven sotoni se opet pojavio na njegovom licu pošto je znao da je Egipat osuđen na potpunu propast. U toj propasti su bile razotkrivene Hristove patnje na krstu i Njegova agonija zbog gubitka Njegove egipatske dece koju je sotona uništavao. Tama se odnosi direktno na ono šta se odigravalo dok je Hristos visio na krstu.

"Svaki dan bio sam s vama u crkvi i ne digoste ruku na Mene; **ali je sad vaš čas i oblast tame.**" Luka 22:53

"A od šestoga sahata **bi tama po svoj zemlji** do sahata devetoga." Matej 27:45

Da li su na neki način deveti sahat i deveto zlo paralela? U svakom slučaju, ovaj čas je bio najtamniji i za Hrista i za Egipćane. I Hristos i Egipćani su bili u ogromnom strahu, plašeći se šta će ih zadesiti. Tama se takođe odnosi i na potpuno prikrivanje Očevog lica.

"I ovo je obećanje koje čusmo od njega i javljamo vama, da je **Bog videlo, i tame u Njemu nema nikakve.**" 1. Jovanova 1:5

Tama nagoveštava da je sotona zadobio potpunu kontrolu nad Egiptom. Sve što je preostalo je bila smrt prvenaca i to je bilo poslednje zlo. Ovo je bilo vrhunac uništiteljevog dela. Njihova smrt je ukazala na Hristovu smrt. Isus je bio voljan da umre umesto njih! Međutim, oni su izabrali uništitelja i sada su se morali suočiti s njim. Ali Bog je milostiv i sotoni nije bilo dopušteno da uđe u domove onih koji su verom označili svoje do vratke jagnjećom krvlju.

"Jer će izaći Gospod da bije Misir, pa kad vidi krv na gornjem pragu i

na oba dovratka, proći će Gospod mimo ona vrata, **i neće dati krvniku da uđe u kuće vaše da ubija.**" 2. Mojsijeva 12:23

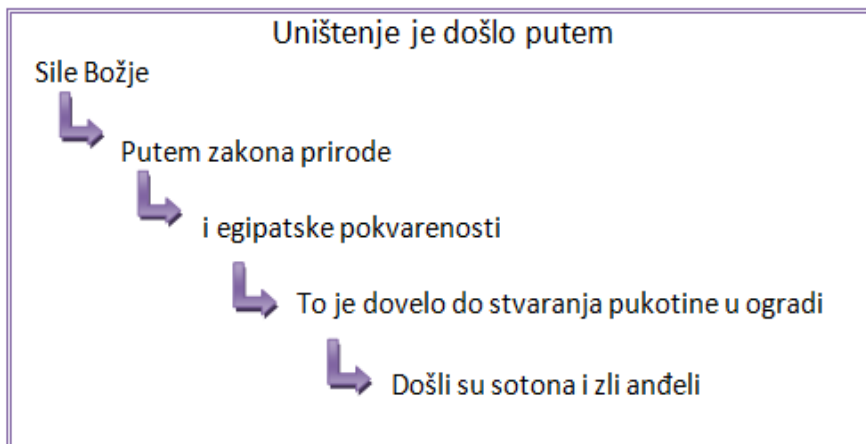
Ponovo ćemo se podsetiti ko je uništitelj.

"I imahu nad sobom cara anđela bezdana kojemu je ime jevrejski Avadon, a grčki Apolion-uništitelj." Otkrivenje 9:11, NLT prevod

"Niti da vičemo na Boga, kao što neki od njih vikaše, i izgiboše od krvnika [otrovna zmija]." 1. Korinćanima 10:10

Primoravajući Boga da povuče Svoju zaštitu, zli anđeli su neometano (u onoj meri u kojoj je On to dopustio) obavljali svoje delo i svi egipatski prvenci su umrli. Smrt prvenaca je bila predlika Hristove smrti. Hristov krst je u egipatskim zalima bio visoko uzdignut i pokazao je da je Božja sila bila upotrebljena za razaranje, a razaranje je došlo kroz prirodne zakone, a prirodni zakoni su odreagovali na pokvarenost Egipćana, a pokvarenost Egipćana je stvorila pukotinu u ogradi. Ta pukotina je onda dozvolila sotonu i njegovim anđelima da dođu i uništavaju. Ovo uništavanje se moglo ostvariti jedino tako da i Hristos pritom pati i bude mučen i Isus je zaklan od postanja sveta, jer je do toga dovodio svaki razaračev postupak učinjen protiv ljudi. Sotonina mržnja prema Božjem obličju koje je u čoveku ga navodi da s uživanjem proslavlja ubijanje ljudi kad god i gde god može.

Sotona je veoma likovao zbog uništenja Egipta i bola koji je naveo Hristu i Ocu. Desna Božja ruka je postala gubava, a Njegov skiptar je postao zmija. Ako smo u stanju da kroz žablju sluz prozremo laži koje sotona govori o ovim

zalima, videćemo patnju Boga i Njegovog Sina, uzdignut Hristov krst, a podizanjem tog krsta mi ćemo ugledati ko je zmija zaista. Zmija je ubica i lažljivac od početka (Jovan 8:44). Krst nam razotkriva sotoninu pokvarenost i dugo trpljenje našeg Boga, jer mu dozvoljava da ima slobodu izbora iako Ga to puno košta.

Naše gledište da su zla došla od Boga, da je On koristio silu da primora faraona da pusti Izrael razotkriva koliko je bezosećajno ljudsko srce i koliko malo razumemo nežan karakter našeg nebeskog Oca. Bog ne želi da iko propadne, već da se svi pokaju i prihvate zaštitu koju nude Njegova subota, zapovesti i uredbe.

Okrenimo leđa svojim gresima, priđimo Hristu da Ga naša grešna dela ne bi razapinjala iznova i iznova, već da se mi svakodnevno razapinjemo u Njemu i podižemo u novinu života pomoću sile Njegovog vaskresenja. Da li možemo videti da se u zalima propovedao Hristov krst i Njegovu veliku patnju koju je prouzrokovala svest da će sotona iskoristiti odluke Egipćana kako bi ih uništio? Da li vidite sliku nežnog Boga koji je učinio sve što je mogao kako bi ih spasio?

Koliko je duboka Očeva ljubav prema nama

Ne može se nikako izmeriti

Jer je dao Sina Svog jedinog kako bi jadnik postao Njegovo blago⁶

"Jer misli Moje nisu vaše misli, niti su vaši putevi Moji putevi, veli Gospod; nego koliko su nebesa više od zemlje, toliko su putevi moji viši od vaših puteva, i misli Moje od vaših misli." Isaija 55:8-9

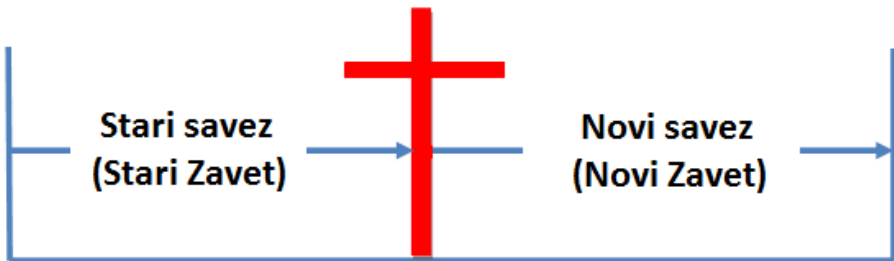
⁶ Pesma Stjuarta Tovnenda "Koliko je duboka Očeva ljubav prema nama", 1990.

21. Večni savez i služba smrti

Stari zavet je pun priča u kojima vidimo ekstremno nasilje i deluje da ono potiče od Božjih sledbenika, a takođe i direktno od samoga Boga. Mi ne čitamo ove priče našoj deci zbog straha da ih ne uplašimo. Deluje da Stari zavet poprilično sramoti svakog hrišćanina koji nastoji propovedati o Božjoj ljubavi i milosti pomoću priča o Isusu.

Jedan od načina kako su hrišćani pokušavali rešiti problem nasilja koje, kako deluje, kao da dolazi od Boga u Starom zavetu, je putem određenog tumačenja starog i novog saveza. Mnogi hrišćani naučavaju da se stari savez odnosi samo na Stari zavet ili na period pre nego što je Hristos došao na ovu Zemlju i umro na krstu. Oni kažu da je to bila era zakona i da je tada važno "budi poslušan i bićeš živ" ili "ako si neposlušan, poginućeš". Takođe je prisutna ideja da su ljudi koji su živeli tokom perioda Starog zaveta imali zaista primitivan mentalitet i da su mogli razumeti jedino jezik nasilja kao način suočavanja sa kriznim situacijama.

Suprotno ovome, Novi zavet se doživljava kao era blagodati. Ljubav Božja se tada otkrila u Hristu, a dar Svetoga Duha koji je došao u to vreme je omogućio ljudima da iskuse jevanđelje. Ljudi iz Staroga zaveta su mogli samo sanjati o budućoj realnosti jevanđelja koja se nalazila izvan njihovog domašaja. Neki čitaoci Pisma su stvorili sliku da je Bog pokušao uraditi stvari na jedan način, ali je to propalo, a onda je pokušao sa nežnim pristupom i ispoljavanjem ljubavi. Drugi prikazuju situaciju na sledeći način: Bog je radio najbolje što je mogao u datim okolnosti sve dok Mesija nije došao. Ovo samo dovodi do pitanja: "Zašto je prošlo toliko puno vremena pre nego je Hristos došao na ovaj svet?" Neki ljudi iznose zaključak da bi bilo bolje da je Mesija bio poslat ranije kako bi se ranije uveo nežni pristup ispoljavanja ljubav.

Ovakav pristup starom i novom savezu predstavlja dva sukobljena principa u planu spasenja. Stari savez se usredsređuje na primenjivanje zakona, a novi savez na milost. Stavljajući ova dva principa *u različite ere svetske istorije* dovođi do toga da će savezi biti doživljeni kao da su suprotstavljeni jedan drugom. Međutim, ako se ova dva principa *stave zajedno, jedan za drugim, u čovekovo lično iskustvo*, oni će prikazati divan božanski proces obnavljanja.

Iako ova tema može delovati pomalo zamorno i nebitno kada je reč o proučavanju Božjeg karaktera, ako je shvatimo, pokazaće se da ona ima suštinsku ulogu u otključavanju mnogih stihova koji naizgled prikazuju da su Božji postupci nasilni i okrutni.

Uzmimo na primer situaciju da neka osoba ima problem abnormalnog rasta neke kosti. Pacijent odlazi kod lekara i dobija informaciju da on mora slomiti kost i ponovo je namestiti kako bi rasla na ispravan način. Šta bi bilo ako bi

lekar izvršio samo prvi deo procesa izlečenja? Šta bi bilo ako bi samo slomio kost i ostavio je? Smatralo bi se da je taj lekar jedna užasno nekompetentna osoba. Razmotrite slučaj jedne druge osobe koja odlazi kod stomatologa zbog sve većeg bola u ustima. Zubar je otkrio da se radi o veoma ozbiljnom slučaju karijesa. Imajući pristanak pacijenta, on počinje bušiti zub kako bi ga pripremio da bude popravljen. Ponekad pacijent može osetiti poprilično jak bol tokom ovakvog procesa. Šta bi bilo ako bi zubar uradio samo prvi deo posla? Ako bi samo uklonio karijes i pustio pacijenta da ode kući? Nezaštićen zub bi i dalje nastavio da stvara bol. Smatralo bi se da je to jedan nemaran zubar *zbog toga što je uradio samo prvu polovinu procesa popravke.*

Ajde da vidimo šta piše u Pismu. Zapazite pažljivo upotrebu slova "i" tamo gde je podvučeno. Ono ukazuje na obe stvari, da su obe stvari, i prethodna i ona koja dolazi nakon nje, urađene jedna za drugom, a ne jedna *ili* druga.

"Vidite sada da sam Ja, Ja sam, i da nema Boga osim Mene. **Ja ubijam i oživljujem, ranim i isceljujem**, i nema nikoga ko bi izbavio iz ruke Moje." 5. Mojsijeva 32:39

"Gospod ubija, i oživljuje; spušta u grob, i izvlači. Gospod siromaši, i bogati; ponižuje i uzvišuje." 1. Samuilova 2:6-7

"Vreme kad se ubija, i vreme kad se isceljuje; vreme kad se razaljuje, i vreme kad se gradi; vreme plaču i vreme smehu; vreme ridanju i vreme igranju; vreme kad se razmeće kamenje, i vreme kad se skuplja kamenje; vreme kad se grli, i vreme kad se ostavlja grljenje." Knjiga propovednikova 3:3-5

"Koji i učini nas vrsne da budemo sluge novome zavetu, ne po slovu nego po duhu; jer slovo ubija, a [i] duh oživljuje." 2. Korinćanima 3:6

U svakom od ovih slučajeva, Biblija prikazuje proces koji se sastoji od dva koraka. Prvo imamo dijagnozu opsega problema i otkrivenje koliko je on bolan. Druga stvar je da je obezbeđen lek i obnovljenje. Ovo je način funkcionisanja dva saveza u životu svake osobe. Stih 2. Korinćanima 3:6 povezuje proces slova koje ubija sa procesom Duha koji oživljuje uz upotrebu grčke reči "de" [G1161] koja može biti prevedena kao "i". Strongov konkordans objašnjava da je to primarna rečica koja može biti "suprotna ili kontinuativna". Kada je reč o slučaju dva saveza, on je i suprotan, ali i kontinuativan. Delo prvog saveza je suprotno drugom savezu zato što prvi savez razotkriva i lomi, a drugi

savez obnavlja i izgrađuje. Takođe vidimo i kontinuitet zato što drugi savez sledi nakon prvog, to jest, drugi savez se nadovezuje na prvi. Ajde da pogledamo kako je Pavle objasnio ovaj proces na primeru Avramovog života.

"Jer je pisano da Avram dva sina imade, jednoga od robinje, a drugoga od slobodne. Ali koji beše od robinje, po telu se rodi; a koji od slobodne, po obećanju. Koje znači drugo: jer su ovo dva zaveta: jedan dakle od gore Sinajske, koja rađa za robovanje, i to je Agar. Jer Agar znači Sinaj gora u Arapskoj, i poredi se sa sadašnjim Jerusalimom, i služi sa decom svojom. A gornji Jerusalim slobodna je, koja je mati svima nama." Galatima 4:22-26

Bog je obećao da će Avramu dati sina, ali problem je bio u tome što Avram nije imao dovoljno vere u Boga. On nije bio svestan koliki je problem imao sve dok nije došlo do toga da on i njegova žena nisu mogli roditi dete. Ovo iskustvo se odnosi na onaj deo kada se problem dijagnostizira. Gospod je dozvolio da dođe do odlaganja rođenja deteta kako bi dozvolio da Avramov i Sarin nedostatak vere bude razotkriven. Ovaj proces je od ključnog značaja kako bi došlo do obnovljenja. Mora doći do razotkrivanja punog opsega problema kako bi došlo do potpunog izlečenja. Umesto da je čekao na Gospoda, Avram je prihvatio ženin predlog da uzme njenu sluškinju i da mu ona rodi dete. (1. Mojsijeva 16:1-2)

Kada je Ismailo bio rođen, Agari je to u početku delovalo kao savršeno rešenje, ali su se stvari ubrzo zakomplikovale. Avramov nedostatak vere je stvorio seme sukoba u njegovom domu. Ovaj sukob je nastavio trajati sve do današnjeg dana i ispoljava se kao neprijateljstvo između Jevreja i Muslimana. Ova priča razotkriva širok opseg užasnih posledica koji nedostatak vere može prouzrokovati. Gospod je morao dozvoliti da se to desi kako bi razotkrio nedostatak vere. Tužan deo je taj da su Avram i Sara tokom ovog procesa nagovestili da je Bog kriv za odlaganje ispunjenja obećanja da će im dati dete.

"Pa reče Sara Avramu: **Gospod me je zatvorio da ne rodim**; nego idi k robinji mojoj, ne bih li dobila dece od nje. I Avram prista na reč Sarinu." 1. Mojsijeva 16:2

"I još reče Bog Avramu: a Saru ženu svoju ne zovi je više Sara nego neka joj ime bude Saara. I Ja ću je blagosloviti, i daću ti sina od nje; blagosloviću je, i biće mati mnogim narodima, i carevi narodima izaći

će od nje. **Tada pade Avram ničice, i nasmija se govoreći u srcu svojem: eda će se čoveku od sto godina roditi sin? i Sari? eda će žena od devedeset godina roditi? I Avram reče Bogu: neka živ bude Ismailo pred Tobom!"** 1. Mojsijeva 17:15-18

Svi ovi događaji su razotkrili opseg problema koji su Avram i Sara imali. Njihov nedostatak vere se polako razotkrivao. Pavle otkriva da Avramova veza sa dve žene, Sarom i Agarom, prikazuje istinu o tome kako dva saveza funkcionišu. Avram je oženio obe žene. Agara je prva rodila dete, ali ovo je Avramu nanelo toliko puno bola da je došlo čak do tačke da je bio prisiljen da kaže Agari i njenom sinu da odu. Bol ovog procesa je pokazao Avramu kakvu je patnju prouzrokovao njegov nedostatak vere. Nakon ovoga, Avram je mogao u potpunosti ući u iskustvo novog saveza. Ovo je bio proces koji se sastojao od dva koraka, ali je bilo i nekih preklapanja između ta dva saveza pošto su tokom određenog perioda oba sina živela u istom domu. Putem provere sa prinošenjem sina Isaka, Avram je konačno bio u stanju da pređe u novi savez. Njegova vera u Gospoda se nije pokolebala. Usavršavanje njegove vere je u njemu dovelo do obnovljenja koje je Bog želeo od samog početka.

Kako bi se sprovedo ovo delo obnovljenja, Gospod je morao dozvoliti da vreme razotkrije Avramovu bolest nedostatka vere kako bi ga izlečio. Gospod je dozvolio da se odigraju takvi događaji koji su *ubili* Avramov stari način razmišljanja i *podigli* ga u izvesnost pravednosti verom.

U prethodne dve glave smo govorili o principu ogledala. Ogledalo je instrument koji zubar koristi kako bi nam pokazao problem koji postoji u našim ustima. Doktor koristi x - zrake kako bi nam pokazao problem koji postoji na mestima koja ne možemo videti golim okom. Božji zakon funkcionise kao instrument, kao ogledalo, da razotkrije opseg bolesti greha. Ovo ogledalo je oruđe koje nas vodi ka Hristu ako prihvatimo dijagnozu.

"Tako nam zakon bi čuvar do Hrista, da se verom opravdamo." Galatima 3:24

Greh je problem koji započinje u telesnom umu. Kako bi rešio ovaj problem, naš Otac nebeski nam mora pokazati naše neispravno razmišljanje. Ovo delo se obavlja putem zakona. Problem je taj što većinu ljudi ovaj prikaz koliko smo loši navodi da ga prebace nazad na Boga.

"Budite pak tvorci reči, a ne samo slušači, varajući sami sebe. Jer ako

ko sluša reč a ne tvori, **on je kao čovek koji gleda lice tela svojega u ogledalu**; jer se ogleda pa otide, i odmah zaboravi kakav beše. Ali koji providi u savršeni zakon slobode i ostane u njemu, i ne bude zaboravni slušač, nego tvorac dela, onaj će biti blažen u delu svojemu." Jakov 1:22-25

Šta to znači biti slušač reči, ali ne i onaj koji je tvori? Savršeni primer ovoga se nalazi u priči o sinovima Izraelovim kada su stigli do sinajske gore. Bog je obećao da će učiniti mnoge stvari za njih, ali oni nisu pažljivo slušali. Umesto da su prihvatili ono šta im je On obećao, Izraelci su rekli Bogu da će *oni* uraditi ono šta je *On* rekao da će uraditi za *njih*.

"Videli ste šta sam učinio Misircima i kako sam vas kao na krilima orlovim nosio i doveo vas k sebi. A sada ako dobro uzaslušate glas Moj i ušćuvate zavet Moj, bićete Moje blago mimo sve narode, premda je Moja sva zemlja. **I bićete Mi carstvo svešteničko i narod svet.** To su reči koje ćeš kazati sinovima Izrailjevim. A Mojsije dođe i sazva starešine narodne; i kaza im sve ove reči koje mu Gospod zapovedi. **A sav narod odgovori složno i reče: što je god kazao Gospod činićemo.** I Mojsije javi Gospodu reči narodne." 2. Mojsijeva 19:4-8

Bog je zapravo rekao da će im On dati blagodat da Mu budu poslušni u duhu i istini. Poslušnost je prosto podrazumevala da imaju poverenja da će Bog učiniti da budu Njegovi carevi i sveštenici. Trebalo je da dožive poslušnost ne kao nešto što oni treba da učine za Boga, već da imaju poverenja da je Bog činio nešto za njih. Nažalost, Izrael je preokrenuo Božje obećanje i stvorio ideju da oni mogu učiniti nešto za Njega i da na taj način zarade zasluge.

Biblija ovaj proces zvanično naziva rečima "stari savez". Ovaj događaj je na formalan način pokazao ljudsku nesposobnost da sluša Boga i veruje u ono šta On kaže.

"Jer da je onaj prvi bez mane bio, ne bi se drugome tražilo mesta. Jer kudeći ih govori: evo dani idu, govori Gospod, i načiniću s domom Izrailjevim i s domom Judinijem nov zavet; **ne po zavetu koji učinih s ocima njihovim u onaj dan kad ih uzeh za ruku da ih izvedem iz zemlje Misirske; jer oni ne ostaše u zavetu Mome,** i Ja ne marim za njih, govori Gospod. Jer ovo je zavet koji ću načiniti s domom Izra-

iljevim posle onih dana, govori Gospod: daću zakone Svoje u misli njihove, i na srcima njihovima napisaću ih, i biću im Bog, i oni će biti Meni narod." Jevrejima 8:7-10

Gospod je znao da Ga Izrael neće pažljivo saslušati, već da će sami pokušati da urade ono šta je On obećao da će učiniti za njih. Ovo spada u čuvarev proces koji on ima, proces da dovede osobu ka Hristu.

"Tako nam zakon bi čuvar do Hrista, da se verom opravdamo. A kad dođe vera, već nijesmo pod čuvarom." Galatima 3:24-25

Bog je znao da Izrael neće moći ispuniti svoja obećanja koja Mu je uputio, ali ih je pustio da pokušaju kako bi, kada budu doživeli neuspeh u tome, i dalje mogli imati izbor da odustanu od svojih napora i imaju poverenja u Njega da će završiti ono šta je obećao.

Kao što smo pokazali ranije u priči o Avramu i Sari, problem koji mi, ljudi, imamo je taj da kada nam Gospod počne otkrivati našu grešnost, naš telesni um prebacuje taj problem nazad na Boga. Sara je rekla da ju je Gospod zatvorio da ne može imati bebu. Ona je nagovestila da je Božja krivica što stvari nisu funkcionisale kako treba. Kada je Gospod pitao Adama da li je jeo plod sa drveta, Adam je krivicu svalio na Boga.

"A Bog reče: ko ti kaza da si go? da nisi jeo s onoga drveta što sam ti zabranio da ne jedeš s njega? **A Adam reče: žena koju si udružio sa mnom, ona mi dade s drveta, te jedoh.**" 1. Mojsijeva 3:11-12

Ovaj problem pripisivanja Bogu mana koje mi imamo drastično utiče na način kako čitamo i tumačimo Bibliju. Biblija nas upozorava u vezi našeg telesnog stanja i razotkriva misli i namere našeg srca - da smo sebični, varljivi, destruktivni i ubilački nastrojeni.

"Kao što stoji napisano: **nijednoga nema pravedna; ni jednoga nema razumna, i ni jednoga koji traži Boga;** svi se ukloniše i zajedno nevaljali postade: nema ga koji čini dobro, nema ni jednoga ciglog. Njihovo je grlo grob otvoren, **jezicima svojim varaju,** i jed je aspidin pod usnama njihovim. Njihova su usta puna kletve i grčine. **Njihove su noge brze da proljevaju krv. Na putevima njihovim je raskopavanje i nevolja;** i puta mirnoga ne poznaše. Nema straha Božjeg pred očima njihovima." Rimljanima 3:10-18

Prikaz Isusovog života je slavan kontrast u odnosu na realnost naše prirode. Ljubav i milost koje je pokazao prema Svojim neprijateljima i Njegova brižna i strpljiva služba potpuno osuđuju našu sebičnost. Umesto da se pokaje, ljudsko srce pripisuje telesne osobine Bogu kako bi opravdalo vlastitu grešnost. Kao što smo videli u Jakovljevoj poslanici, telesan čovek čita Reč Božju i vidi vlastito lice.

"Jer ako ko sluša reč a ne tvori, on je kao čovek koji gleda lice tela svojega u ogledalu." Jakov 1:23

Gospod postupa kao lekar ili zubar, jer pokušava da nam pokaže opseg problema, ali to za nas nije dovoljno, jer mi ne želimo verovati da će rezultat problema biti smrt ili, ako poverujemo, smatramo da možda postoji neki drugi lek koji je prijatniji od onoga koji nam On nudi - nešto što će učiniti da bol bude ugušen sve dok smo živi. Ovaj primer je jedan sasvim prikladan primer. Međutim, ne može se izbeći činjenica da greh nikada ne donosi mir, jer "nema mira bezbožnicima veli Gospod", a ni u telu, a takođe ni za one koji su opsednuti demonima i stoga Bog mora dozvoliti da iskusimo ubod naših grešnih postupaka kako bi shvatili da "što god nije po veri greh je". (Isaija 48:22, Rimljanima 14:23)

On neprekidno, sa bolom, posmatra čoveka kako pokušava doći do spasenja putem starog saveza i na svoj način i apeluje da shvatimo da je jedini način kako možemo rešiti problem taj da dozvolimo Hristu da radi u našim srcima. Međutim, mi odbijamo prihvatiti da su bolne posledice zapravo rezultat postupaka naše vlastite telesne prirode. Ti postupci bi zapravo bili mnogo gori da nisu ublaženi i nadgledani od strane Oca punog ljubavi čija je namera da ovo kažnjavanje deluje u našu korist. Umesto toga, mi smo kušani da okrivimo Njega i optužimo Ga da ima strog karakter, jer (kako to nama deluje) pogrešno postupa sa nama i proizvoljno dozvoljava da nas zadesi bol. Ljudi su izmislili iznimno pametne načine kako da svoja degradirana ponašanja prebace na Boga. Kao što Pismo kaže:

"Srce je prevarno više svega i opako; ko će ga poznati?" Jeremija 17:9

"Ti si to činio, ja mučah, a ti pomisli da sam ja kao ti. Obličiću te, metnuću ti pred oči grehe tvoje." Psalam 50:21

Nažalost, od pada čovečanstva, naša srca su po prirodi prevarena i ubilački nastrojena. Kada telesan čovek čita Bibliju, on ove zle osobine pripisuje Bogu. Kada čitalac doživljava Boga kao nasilnog tiranina to služi tome da se potpuno razotkrije i razvije seme koje je već postojalo u njegovom srcu. Kao što Pavle objašnjava:

"A greh uze početak kroz zapovest, i načini u meni svaku želju; jer je greh bez zakona mrtav. A ja življah nekad bez zakona; a kad dođe zapovest, onda greh oživlje, a ja umreh, i nađe se da mi zapovest bi za smrt koja beše data za život. Jer greh uzevši početak kroz zapovest prevari me, i ubi me njome. Tako je dakle zakon svet i zapovest sveta i pravedna i dobra. Dobro li dakle bi meni smrt? Bože sačuvaj! nego greh, da se pokaže greh dobrom čineći mi smrt, da bude greh odviše grešan zapovešću." Rimljanima 7:8-13

Ljudi koriste priče iz Staroga zaveta koje kao da govore da Bog uništava i ubija ljude kako bi potkrepili svoju ubilačku prirodu. Biblija je pažljivo napisana na takav način da dozvoli ljudima da potpuno otkriju šta se nalazi u njihovim srcima. Isusov život na Zemlji nam precizno pokazuje kakav je Bog. Isus nikad nikog nije ubio, ali umesto da gledaju u savršeno ogledalo Božje ljubavi, ljudi biraju da čitaju Stari zavet samo kao čitaoci reči i onda jedino šta vide je vlastito lice i misle da je i Božje lice takvo.

"Mi pak svi koji otkrivenim licem **gledamo (eng. kao u ogledalu) slavu Gospodnju**, preobražavamo se u to isto obličje iz slave u slavu, kao od Gospodnjeg Duha." 2. Korinćanima 3:18

Slava Gospodnja je Očev potpun karakter prikazan u Isusovom životu na Zemlji.

"**Ja Tebe proslavih na zemlji**: posao svrših koji si Mi dao da radim." Jovan 17:4

Kao što nam je rekao, Njegova slava je Njegov karakter.

"Opet reče Mojsije: molim Te, **pokaži mi slavu Svoju**. A Gospod siđe u oblaku, i stade onde s njim, i povika po imenu: Gospod. **Jer prolazeći Gospod ispred njega vikaše: Gospod, Gospod, Bog milostiv, žalostiv, spor na gnev i obilan milosrdem i istinom...**" 2. Mojsijeva 33:18; 34:5-6

Kada čitate Bibliju kroz ogledalo Isusove slave ili karaktera, u Starom zavetu ćete videti nešto sasvim drugačije od onoga kada čitate kroz ogledalo telesnog srca. Ali, kako je moguće videti slavu Gospoda Isusa u ogledalu? Trebalo bi da vidimo sebe u ogledalu, zar ne? Kako to da vidimo Hrista?

"Kojima Bog naumi pokazati kako je bogata slava tajne ove među neznabošcima, koje je **Hristos u vama, nad slave.**" Kološanima 1:27

Kada uđemo u novi savez, nanovo se rađamo i Hristos počinje da se otkriva u našim srcima. Ovo počinje da menja odraz u ogledalu. Kada ugledamo Hrista u ogledalu, naš celokupni način čitanja Biblije počinje da se menja. Kao što smo spomenuli u 18. glavi u vezi jasnih izjava, odmah počinjemo uočavati puno navodnih protivrečnosti koje na prvi pogled nije lako razrešiti. Ovo je dokaz procesa prelaska iz iskustva starog u iskustvo novog saveza. Naš vid će se menjati u zavisnosti od načina kako čitamo tekstove.

"I uzevši za ruku slepoga izvede ga napolje iz sela, i pljunuvši mu u oči metnu ruke na nj, i zapita ga vidi li što. I pogledavši reče: vidim ljude gde idu kao drva. I potom opet metnu mu ruke na oči, i reče mu da pogleda; isceli se, i vide sve lepo." Marko 8:23-25

Isprva vidimo ljude koji hodaju kao drveće, ali kada Gospod stavi Svoju ruku na naše oči, počinjemo videti stvari onako kako ih On vidi i pokazaće se jedna divna slika!

Ključna stvar u svemu ovome je to da delo starog saveza ima suštinski značaj u tome da nam pomogne da potražimo istinski lek u Hristu. Stari savez nam putem zakona pokazuje koliko smo loši kako bi otrčali ka Hristu i bili izlečeni u novom savezu. Ova dva procesa uvek idu zajedno i odigravaju se u životu svake osobe koja dolazi ka Gospodu. Reč je o istom procesu i danas kao što je to važno i u slučajevima Adama, Noja, Avrama i Mojsija.

Pokušaj da se razdeli ovaj proces koji se sastoji od dva koraka predstavlja prikazivanje Boga iz Starog zaveta kao bića koje samo lomi kost i buši zube bez ikakvog leka za pacijenta. Ovo dovodi do toga da On deluje grubo i okrutno. Još gora stvar je da današnji ljudi koji se drže samo jevanđelja često naučavaju da samo treba verovati u Isusa i da se ne brinemo za svoje deformisane kosti i pokvarene zube. Ovo jevanđelje želi Isusa koji samo popunjava zube bez prethodnog čišćenja karijesa. Ovakvo razdvajanje ova dva ko-

raka koji se odigravaju u životu pojedinca dovodi do toga da Bog deluje strogo u Starom zavetu, a mlako i kompromitujuće u Novom zavetu.

Najveća nezgoda nepravilnog razumevanja ovog procesa koji se sastoji od dva koraka je: kada Bog dozvoli da se stvari tako razviju da se razotkrije greh u onima koje nastoji spasiti, ovo ispoljavanje greha se pripisuje Bogu kao da je to Njegova želja.

"A zakon dođe uz to da se umnoži greh; jer gde se umnoži greh onde se još većma umnoži blagodat." Rimljanima 5:20

Kada zakon dođe u srca i umove, to dovodi do toga da se greh u ljudima umnoži i postane vidljiviji. Ljudi su nakon toga pozvani da se okrenu Hristu i prime lek.

"I kad on dođe pokaraće svet za greh, i za pravdu, i za sud." Jovan 16:8

Grešnik koji je osvedočen u greh je nakon toga u stanju da, putem vere, primi Njegovu pravednost - Hristovu pravednost koja priprema grešnika za večni sud.

Sada stižemo do kritične tačke koju treba razumeti u celom ovom procesu. Kada se čovek nalazi u telesnom stanju uma, izrazi koje Bog upotrebljava pokazuju šta se nalazi u njegovom srcu. Bog teži da razotkrije namere i motive ljudskog srca. Bog želi razotkriti one stvari kojih čovek nije ni svestan da postoje u njemu.

"I sada, da si proklet na zemlji, koja je tvorila usta svoja da primi krv brata tvojega iz ruke tvoje. Kad zemlju uzradiš, neće ti više davati blaga svojega. Bićeš potukač i begunac na zemlji." 1. Mojsijeva 4:11-12

U ovim stihovima Bog otkriva Kainu šta se nalazi u njemu. Kain je putem svog greha doneo prokletstvo na zemlju. Ubistvo koje je učinio je uništilo njegov osećaj dostojanstva i slomilo ga. Ove reči su bile izgovorene ne

**Bog će ponekad
izdati zapovesti koje zapravo
predstavljaju odraz uma
osobe kako bi te misli
prikazale šta se nalazi
u srcu.**

kako bi uništile Kaina, već kako bi shvatio svoje stanje, vratio se Bogu i zatražio op-roštenje. Kako je Kain rea-govao?

"A Kajin reče Gospodu: **krivica je moja velika da mi se ne može oprostiti. Evo me teraš danas iz ove zemlje da se krijem ispred Tebe, i da se skitam i potucam po zemlji**, pa će me ubiti ko me udesi." 1. Mojsijeva 4:13-14

Umesto da je prihvatio dijagnozu kao odraz svog stanja, Kain je prebacio krivicu na Boga. On je odbio da se pokaje za ubistvo svoga brata i stoga nije mogao pronaći mir. Krivica za ubistvo brata je počivala na njemu iz dana u dan i navodila ga da neprestano beži u svom umu kao begunac. Bog će ponekad izdati zapoveste koje zapravo predstavljaju odraz uma osobe kako bi se te misle ispoljile kao odluka i na taj način prikazale šta se nalazi u srcu. Kada je Izrael želeo špijunirati zemlju, Bog je izdao zapovest da odu i urade to. Rezultat je bio da se 10 od 12 uhoda vratilo sa izveštajem lišenim vere.

"A vi svi dođoste k meni i rekoste: da pošljemo ljude pred sobom da nam uhode zemlju, i da nam jave za put kojim ćemo ići i za gradove u koje ćemo doći. I to Mi bi po volji, i uzeh između vas dva-naest ljudi, iz svakoga plemena po jednoga." 5. Mojsijeva 1:22-23

"A potom pođe narod od Asirota, i stadoše u pustinji Faranskoj. I Gospod reče Mojsiju govoreći: pošlji ljude da uhode zemlju Hana-nsku, koju ću dati sinovima Izrailjevim; po jednoga čoveka od sva-koga plemena otaca njihovih pošljite, sve glavare između njih." 4. Mojsijeva 13:1-2

...u okviru starog saveza
ili prirodnog stanja,
zapovesti koje On izdaje,
a koje nisu u skladu sa
Hristovim životom
na Zemlji,
pružaju dokaz
da je prisutno
božansko ogledalo

Razlog zašto su ljudi zatražili da se pošalju uhode u zemlju je taj što im je nedostajalo vere u Božju reč. Gospod im je želeo pomoći da uvide svoj nedostatak vere tako da im je pokazao u ogledalu njihove misli i izdao njihovu zapovest i ono šta se nalazilo u njihovom srcu: da uhode zemlju

kao vid pripreme da je zauz-mu silom svoje ruke.

Opet ponavljam da kada Bog postupa sa ljudima u okviru starog saveza ili prirodnog stanja, zapovesti koje izdaje, a koje nisu u skladu sa Hristovim životom na Ze-mlji, pružaju dokaz da je prisutno božansko ogledalo. Te zapovesti pred- stavljaju odraz ljudskih misli kako bi se njihova grešnost umnožila. One nisu Božje misli niti želje. Ovo je tačka gde mnogi čitaoci Biblije zapadaju u zabune i bivaju obmanuti.

Uzmite u obzir Valamov slučaj. Bog je rekao Valamu da ne odlazi i da ne kune Izrael. Valam je isprva poslušao, ali kada su se Varakovi ljudi vratili obećavajući da će mu biti odata velika počast, on se počeo kolebati i rekao im je da ostanu.

"I dođe Bog noću k Valamu i reče mu: kad su došli ti ljudi da te zovu, ustani, idi s njima, ali što ti kažem ono da činiš. I ujutru ustavši Valam osamari magaricu svoju, i pođe s knezovima Moavskim." 4. Mojsijeva 20:20-21

Zapovest je bila odraz Valamove želje da ode. Gospod mu je izneo njegovu želju kako bi je sam mogao uvideti. Ako ne razumemo proces funkcionisanja dva saveza, sledeći stih neće imati nikakvog smisla.

"Ali se razgnevi Bog što on pođe; i stade anđeo Gospodnji na put da mu ne da; a on seđaše na magarici svojoj i imaše sa sobom dva mo- mka svoja." 4. Mojsijeva 22:22

Prisećamo se da jevrejska reč koja je prevedena kao "gnev" može biti prevedena i kao "ožalošćen". Gospod je bio ožalošćen što je Valam izabrao da ode sa ljudima i poslao je anđela da ga upozori. Deluje da Valam razume da bi se trebao vratiti kući, ali jedna kratka reč - ako - je izdala šta se nalazilo u njegovom srcu.

"A Valam reče anđelu Gospodnjemu: zgrešio sam, jer nisam znao da ti stojiš preda mnom na putu; ako tebi nije po volji, ja ću se vratiti." 4. Mojsijeva 22:34

Valam je znao da to nije bila Božja volja. Cela ta epizoda sa magaricom i anđe- lom Gospodnjim je jasno pokazala da je ono šta je on radio bilo pogrešno. On je čak priznao svoj greh, ali je rekao: "AKO želiš da se vratim, vratiću se". Gospod mu mora odgovoriti upotrebljavajući ogledalo.

"A anđeo Gospodnji reče Valamu: idi s tim ljudima, ali samo ono govori što ti ja kažem. Tada Valam otide s knezovima Valakovim." 4. Mojsijeva 22:35

Božja zapovest izrečena Valamu da ide predstavlja odraz Valamovog razmišljanja zato što je on bio u starom savezu. Kada Bog vidi da su ljudi rešeni da koračaju po određenoj stazi, On ih ne želi ograničavati suprotno njihovoj volji.

"Ali ne poslušашe niti prignuše uha svojega, nego otvrdnuše vratom svojim da ne poslušaju i ne prime nauke." Jeremija 17:23

On im daje slobodu da rade ono šta žele. Time se dozvoljava da seme greha raste kako bi se greh mogao umnožiti. Kada se greh umnoži ponovo dolazi prilika da se osoba pokaje i izabere pravi put kako bi se blagodat mogla još mnogo više umnožiti.

Razmotrite još jednom primer kada je Izrael zatražio cara. Bog ih je upozorio u vezi toga, ali su oni bili tvrdoglavi tako da im je Bog dao cara prema njihovoj vlastitoj želji. Ovo nije bila Božlja volja, ali im je, u ogledalu njihove sopstvene želje, dopustio da imaju zemaljskog cara.

Bog je Izraelu u danima Mojsija rekao da će stršljeni oterati Hananeje. Ubijanje i uništavanje uopšte nisu bili spomenuti. Međutim, Izrael je razotkrio svoje ubilačke želje u 21. glavi 4. Mojsijeve knjige.

"A kad ču Hananej, car Aradski, koji življaše na jugu, da ide Izrailj putem kojim idoše uhode, on se pobi s njima i zarobi ih nekoliko. **Tada se Izrailj zavetova Gospodu i reče: ako daš ovaj narod meni u ruke, do temelja ću raskopati gradove njihove.** I usliši Gospod glas Izrailjev i dade mu Hananeje, a on zatre njih i gradove njihove, i prozva ono mesto Orma." 4. Mojsijeva 21:1-3

Bog je uslišio njihovu želju da ubijaju druge narode tako da će On ubuduće odražavati u ogledalu njihove ubilačke želje iznova i iznova u vidu zapovesti koje su godile njihovim ušima i koje su bile odraz njihove želje da ubijaju svoje neprijatelje.

"Jer će doći vreme kada zdrave nauke neće slušati, nego će po svojim željama nakupiti sebi učitelje, kao što ih uši svrbe." 2. Timotiju 4:3

Ako ne razumete proces funkcionisanja dva saveza koji se sastoji od dva koraka, ljudsku razotkrivenu grešnost ćete pripisati Božjem karakteru! Ovo je tokom vekova bila jedna od najvećih ljudskih grešaka koju su pravili pri-

Ako ne razumete
proces funkcionisanja
dva saveza koji se
sastoji od dva koraka,
ljudsku razotkrivenu grešnost ćete
pripisati Božjem karakteru!

likom čitanja Pisma - propust da primete ljudsku sklonost da lični duh ubilačke osvete pripisuje Bogu punom ljubavi.

Svaka osoba koja priznaje Hrista kao svog Spasitelja mora prihvatiti da je kriva za smrt Sina Božjeg. Ova istina razotkriva činjenicu da čovek u svom prirodnom stanju mrzi Boga i Njegovog Sina. Kako bi opravdali ovaj duh mržnje, ljudi svoje nasilničke osobine pripisuju Bogu i proglašavaju Ga za najvećeg ubicu čovečanstva i na taj način oni opravdaju lični duh ubistva koji imaju prema onima koje izaberu da preziru. Takvi ljudi ili drže u tajnosti ili otvoreno ispoljavaju svoju želju da gledaju svoje neprijatelje kako se muče i ginu u plamenu pakla.

Trenutno se čuje objavljivanje reči: "Bojte se Boga i podajte Mu slavu". Kada bolje shvatimo Božji karakter, pokrenuti smo da napustimo strah od potencijalno osvetoljubivog Boga i doživimo uzvišenije iskustvo ljubavi i da Mu ispoljimo dublje poštovanje i dublje pokajanje što smo Ga pogrešno optuživali.

"U ljubavi nema straha, nego savršena ljubav izgoni strah napolje; jer strah ima muku. A ko se boji nije savršen u ljubavi." 1. Jovanova 4:18

Svetlo počinje sijati, a Gospodnja slava se sada otkriva. Kada počnete istinski shvatati proces funkcionisanja dva saveza u planu spasenja, tamni oblaci koji su bili poslani da okruže i bace ljagu na Božji karakter, će biti oterani slavnim svetlošću Njegovog otkrivenja.

S obzirom da smo izneli ove principe, sada imamo "alatke" da možemo razmotriti neke veoma nasilne priče iz Biblije i videti u njima strpljenje, mudrost, pravdu, milost i ljubav Božju.

22. Mojsije - najkrotkiji čovek

"A Mojsije beše čovek vrlo krotak mimo sve ljude na zemlji." 4. Mojsijeva 12:3

Mojsije je rastao u doba perverzije, robovlasništva, prinošenja ljudskih žrtava i rata i zato ovaj stih stoji kao tvrđava svetlosti u tamnom svetu. On je bio veoma ponizan i blag čovek. Otkrio je Hristovu nesebičnu ljubav na način koji se može uporediti sa načinom samo nekolicine ljudi pre i posle njega.

Mojsije je posmatrao pokvarenost naroda koji je izveo iz Egipta prema Božjem pozivu, trpeo je optužbe koje su upućivali protiv njega i želju da ga ubiju i uprkos svemu tome, on se i dalje molio za njih. Iako mnogi čitaoci smatraju da su trebali biti ostavljeni da propadnu, Mojsije se molio: "Izbriši me iz knjige života umesto njih."

"I vrati se Mojsije ka Gospodu, i reče: molim Ti se; narod ovaj ljuto sagreši načinivši sebi bogove od zlata. Ali oprostí im greh: ako li nećeš, izbriši me iz knjige Svoje, koju si napisao." 2. Mojsijeva 32:31-32

Lako je pročitati ovaj stih i brzo produžiti dalje, međutim, mi ovde vidimo nuđenje vlastitog večnog života za one koji uopšte nisu marili za njega, koji su ga mrzeli i želeli ubiti! Kada je reč o stvorenim bićima, jedino je još za anđele zapisano da njihova lica svetle Božjom slavom. Ovaj čovek je proveo 40 godina u pustinji brinući se o ovcama, noseći jaganjce u svojim rukama, vodeći ih nežno i štiteći ih od opasnosti. Na Sinaju je sam proveo 40 dana u Božjem prisustvu komunicirajući sa najmilostivijim i najbrižnijim Spasiteljem čovečanstva. Mojsije je razumeo plan spasenja; on je usrdno tražio da vidi Božju slavu i Bog mu je otkrio Svoj karakter: da je milostiv, žalostiv, spor na gnev i obilan milosrđem i istinom. On je dugo snosio laži i uvrede usmerene protiv njega. Molio se Bogu za živote ljudi koji su želeli zauzeti njegovu poziciju. Nije nimalo čudno što je naš Otac imao veliku želju da podigne Mojsija iz groba i

uzme ga na nebo kako bi to slatko zajedništvo moglo biti nastavljeno, a takođe i kako bi pomagao u Isusovoj službi spasenja.

Pošto smo izneli ovu pozadinu stvari i imajući na umu principe iz prethodne glave, ulazimo u neke veoma nasilne priče povezane sa Mojsijevim životom.

"Stade Mojsije na vrata od logora, i reče: k meni ko je Gospodnji. I skupiše se pred njega svi sinovi Levijevi. I reče im: ovako kaže Gospod Bog Izrailjev: pripašite svaki svoj mač uz bedro svoje, pa prođite tamo i amo po logoru od vrata do vrata, i pobijte svaki brata svog i prijatelja svog i bližnjeg svog. **I učiniše sinovi Levijevi po zapovesti Mojsijevoj, i pogibe naroda u onaj dan do tri hiljade ljudi.**" 2. Mojsijeva 32:26-28

Četiri stiha nakon ovoga, Mojsije nudi svoj večni život ako Bog ne bude mogao oprostiti grehe Izraela. On je poznavao Božju veliku ljubav i milost, međutim, u svom umu je znao da je težak greh koji su počinili bio urađen u pokvarenosti i potpunom prkosu prema Bogu. O čemu se radilo? Oni su se poklonili zlatnom teletu, jednom od egipatskih bogova.

"A Gospod reče Mojsiju: idi, siđi, jer se pokvari tvoj narod, koji si izveo iz zemlje Misirske. Brzo zađoše s puta, koji sam im zapovedio; načiniše sebi tele liveno, i pokloniše mu se, i prinesoše mu žrtvu, i rekoše: ovo su bogovi tvoji, Izrailju, koji te izvedoše iz zemlje Misirske." 2. Mojsijeva 32:7-8

Samo 40 dana ranije, ceo Izrael se zavetovao da će se klanjati istinskom Bogu i obećao je da će Mu biti veran. Nije prošlo ni 6 sedmica, a oni su plesali, pili i upustili se u razvratno bančenje uz prinošenje žrtava bezvrednim egipatskim bogovima.

Treba da se vratimo korak unazad u ovoj priči kako bi primetili širi opseg prisutnih problema. Pre izlivanja zala, Gospod je obećao Izraelcima da će učiniti 7 stvari za njih kao ispunjenje zaveta sklopljenog sa Avramom, Isakom i Jakovom. Ova obećanja su zapisana u 2. Mojsijevoj 6:6-8.

1. *Ja ću vas izvesti ispod bremena Misirskih i...*
2. *Ja ću vas oprostiti ropstva njihova i...*
3. *Ja ću vas izbaviti mišicom podignutom i sudovima velikim i...*

4. *Ja ću vas uzeti da mi budete narod i...*

5. *Ja ću vam biti Bog, te ćete poznati da sam Ja Gospod Bog vaš, koji vas izvodim ispod bremena Misirskih i...*

6. *Ja ću vas odvesti u Svoju zemlju za koju podigoh ruku Svoju zaklinjući se da ću je dati Avramu, Isaku i Jakovu i...*

7. *Ja ću vam je dati u nasledstvo, Ja sam Gospod.*

Ovo je bio poziv da uđu u večni savez. Sve što je trebalo da urade je da prihvate i veruju u ova obećanja. Kako je Izrael odgovorio?

"I Mojsije kaza tako sinovima Izrailjevijem; **ali ne poslušашe Mojsija** od slabosti duha svojega i od ljutoga ropstva." 2. Mojsijeva 6:9

Oni su odbili da poslušaju i prihvate ponudu. Zašto bi neko odbio tako predivnu ponudu kao što je bila ova? Odgovor se krije u rečima: "od slabosti duha svojega i od ljutoga ropstva". Oni su krivili Gospoda za svoju jako tešku situaciju i stoga su odbili da Mu veruju, međutim, oni su bili krivi za svoje ropstvo. Mnogi od njih su napustili obožavanje pravoga Boga što se vidi u prizoru klanjanja zlatnom teletu. Napustili su subotu i zaštitu koja je svezana s Božjim zapovestima. Ovo je u potpunosti bila njihova krivica. Međutim, umesto da su priznali svoj greh i sa zahvalnošću prihvatili ponudu, oni su umesto toga izabrali da Bogu pripišu svoju krivicu. Ljudsko srce je veoma pokvareno! Nakon čudesnog izbjavljenja posle svih onih vekova u ropstvu, oni su stajali prkosno, u potpunosti odbacujući da se pokaju i prihvate odgovornost za ovu krizu.

Bog je u Svojoj velikoj ljubavi i milosti izabrao da ih izbavi iako je velika većina odbila da poslušā Boga. Tek nakon što su se našli na drugoj strani obale Crvenog mora i videli da su oni koji su ih gonili - mrtvi, njihovi pomračeni umovi su počeli uviđati da su zaista postali slobodni. Fizičko ropstvo je bilo uklonjeno, ali su okovi koji su držali umove u zarobljeništvu i dalje bili čvrsti. Gundanje i prigovaranje je počelo.

"**I stade vikati sav zbor sinova Izrailjevih na Mojsija i na Arona u pustinji**, i rekoše im sinovi Izrailjevi: kamo da smo pomrli od ruke Gospodnje u zemlji Misirskoj, kad sedasmo kod lonaca sa mesom i jeđasmo hleba izobila! jer nas izvedoste u ovu pustinju da pomorite

sav ovaj zbor glađu." 2. Mojsijeva 16:2-3

Značajno je zapaziti da je sav zbor gundao protiv Mojsija i Arona. Svako, od prvog do poslednjeg, je prigovarao protiv Mojsijevih i Aronovih odluka iako su mogli videti stub od oblaka danju i stub od ognja noću kao vidljive dokaze božanskog vođstva.

Ovaj duh optuživanja i gundanja je sotonin duh. On je optuživač braće i ovaj duh je gospodario celim zborom tokom putovanja kroz pustinju. Podsećamo se da niko od sinova Izraelovih nije prihvatio 7 Božjih obećanja, već su umesto toga izabrali da krive Njega za svoje okolnosti. Bog je upotrebljavao ove male provere kako bi omogućio Izraelcima da praktikuju veru, ali su umesto toga bila razotkrivena istinska osećanja njihovih srca i pokazao se nedostatak zahvalnosti. Niko od Izraelaca nije bio u večnom savezu i niko od njih nije bio ispunjen Hristovim Duhom. Ovo postaje očiglednije u sledećoj glavi.

"I podiže se iz pustinje Sina sav zbor sinova Izrailjevih putem svojim po zapovesti Gospodnjoj, i stadoše u oko u Rafidinu; a onde ne beše vode da narod pije. **I narod se svađашe s Mojsijem govoreći: daj nam vode da pijemo. A on im reče: što se svađate sa mnom? što kušate Gospoda? Ali narod beše onde žedan vode, te vikaše narod na Mojsija, i govoraše: zašto si nas izveo iz Misira da nas i sinove naše i stoku našu pomoriš žeđu? A Mojsije zavapi ka Gospodu govoreći: šta ću učiniti s ovim narodom? Još malo pa će me zasuti kamenjem.**" 2. Mojsijeva 17:1-4

Umesto da su zahvalili Mojsiju što je dozvolio Bogu da ga upotrebi kako bi ih izveo iz Egipta, narod ga je optužio da ih želi ubiti i stoga su neki od njih pomišljali da ga kamenuju.

Nema dokaza koji bi nagovestio da su se sinovi Izraelovi pokajali za svoje grehe lažnog optuživanja niti za svoje idolopoklonstvo u Egiptu. Oni nisu bili ispunjeni Duhom Božjim, već su bili ispunjeni duhom optužbi i težnje za zadovoljstvima i lagodnošću. Sinovi Izraelovi su u ovakvom stanju uma obećali Bogu da će Mu biti poslušni. Oni su znali da Mojsije nije učinio sva ona čuda svojom silom. Njihove optužbe protiv Mojsija su bile samo odraz njihovih prvobitnih optužbi protiv Boga koje su zabeležene u 2. Mojsijevoj 6:9. Bili su ogorčeni zbog svog ropstva i i krivili su Boga za to. Ova ogorčenost se

nalazila u njihovim srcima kada su obećali da će oni učiniti sve što im je Bog obećao.

Gospod je znao da nisu bili ispunjeni Njegovim Duhom i da neće moći održati svoje obećanje. On je uzeo Mojsija da bude na gori 40 dana kako bi pustio da se seme ogorčenja ispolji. Izraelci nisu znali koliko će se Mojsije zadržati na gori. Oni su misli da je možda poginuo tamo gore, njihovo ogorčenje je oživelo i ispoljio se kroz klanjanje egipatskim bogovima.

Leviti, pleme kome je i Mojsije pripadao, nije učestvovalo u klanjanju zlatnom teletu. Bez potčinjavajućeg uticaja Duha Božjeg u njihovim srcima, Leviti su se mogli jedino smatrati superiornijima od svoje braće. Nema dokaza da su srca Levita bila posvećena Bogu. Oni su gundali protiv Mojsija kao što je prikazano u 16. glavi 2. Mojsijeve knjige. Zajedno sa svima ostalima, i oni su obećali da će biti poslušni Bogu i stoga su razmišljali na staro-savezni način. Od ključnog je značaja da to razumete zato što, kao što je bilo nagovešteno u prethodnoj glavi, kada se ljudi nalaze u starom savezu, Bog im se obraća koristeći jezik i reči koje se nalaze u njihovim umovima kako bi doveo do toga da se greh potpunije razotkrije grešniku.

Treba da se zaustavimo u ovoj tački i osvrnemo se kako da bi bili sigurni da pažljivo čitamo *kako* dolazi do Božjih sudova. To je direktno zapisano u Božjim zapovestima. Ovo je jedini način kako Bog nadvija sudove nad ljude.

"Ne gradi sebi lika rezana niti kakve slike od onoga što je gore na nebu, ili dole na zemlji, ili u vodi ispod zemlje. Nemoj im se klanjati niti im služiti, jer sam Ja Gospod Bog tvoj, Bog revnitelj, koji **po-**
hodim grehe otačke na sinovima do trećega i do četvrtoga kolena,
onih koji mrze na Mene; a činim milost na tisućama onih koji Me ljube i čuvaju zapovesti Moje." 2. Mojsijeva 20:4-6

Kada je Mojsije zatražio od Boga da mu otkrije Svoju slavu, Bog je rekao istu stvar, ali samo malo drugačije.

"A Gospod siđe u oblaku, i stade onde s njim, i povika po imenu: Gospod. Jer prolazeći Gospod ispred njega vikaše: Gospod, Gospod, Bog milostiv, žalostiv, spor na gnev i obilan milosrđem i istinom. **Koji čuva milost tisućama, prašta bezakonja i nepravde i grehe, koji ne pravda krivoga, i pohodi grehe otačke na sinovima i na**

unucima do trećega i četvrtoga kolena." 2. Mojsijeva 34:5-7

Šta to znači - pohoditi bezakonja otačka na sinovi onih koji Ga mrže? Kao prvo, ajde da budemo jasni da pohođenje dolazi na generacije koje nastavljaju da mrže Boga. Mrzeti Boga znači opirati se Njegovoj zaštiti. Pohođenje bezakonja su posledice greha koje padaju na grešnika. Biblija nam to kaže puno puta:

"Poznaše Gospoda; On je sudio; **u dela ruku svojih zaplete se bezbožnik.**" Psalam 9:16

"Zato ni oko Moje neće žaliti, niti ću se smilovati; **put njihov obratiću na glavu njihov.**" Jezekilj 9:10

Znamo da su Izraelci bili voljni koristiti mač za rešavanje situacija. Pre nego su stigli do Sinaja, obračunali su se sa Amalicima upravo na ovakav način.

"A Mojsije reče Isusu: izaberi nam ljude, te izadi i bij se sa Amalikom; a ja ću sutra stati na vrh brda sa štapom Božjim u ruci. I učini Isus kako mu reče Mojsije, i pobi se sa Amalikom; a Mojsije i Aron i Or izadoše na vrh brda. I dokle Mojsije držaše u vis ruke svoje, nadbijahu Izrailjci, a kako bi spustio ruke, odmah nadbijahu Amalličani. Ali ruke Mojsiju otežaaše, zato uzeše kamen i podmetnuše pod nj, te sede; a Aron i Or držahu mu ruke jedan s jedne strane a drugi s druge, i ne klonuše mu ruke do zahoda sunčanoga. **I razbi Isus Amalika i narod njegov oštrim mačem.**" 2. Mojsijeva 17:9-13

Da li je Mojsije sam izabrao da se bori sa Amalicima ili mu je Bog dozvolio da Izraelcima pruži odraz njihovog razmišljanja, nije nam rečeno, ali znamo da nije bila Božja namera za sinove Izraelove da ubijaju ljude tokom zauzimanja hananske zemlje.

"Pustiću strah Svoj pred tobom, i uplašiću svaki narod na koji dođeš, i obratiću k tebi pleći svih neprijatelja tvojih. Poslaću i stršljene pred tobom, da teraju Jeveje, Hananeje i Heteje ispred tebe." 2. Mojsijeva 23:27-28

Da su Izraelci prihvatili 7 Božjih obećanja u okviru saveza, bili bi ispunjeni Njegovim Duhom. Kada Duh Božji zaista ispuni osobu, dolazi do sledećeg:

"I podigoh oči svoje i vide, a to jedan čovek obučen u platno, i pojas

beše oko njega od čistoga zlata iz Ufaza; a telo mu beše kao hrisolit, i lice mu kao munja a oči mu kao lučevi zapaljeni, a ruke i noge kao mjed ugladena, a glas od reči njegovih kao glas mnogoga ljudstva. I ja Danilo sam videh utvaru, **a ljudi što bijahu sa mnoom ne videše je, ali ih popade strah velik, te pobegoše i sakriše se.**" Danilo 10:5-7

Ovo je priroda božanske pomoći Duha koja bi im pomogla. Ne bi morali ništa uraditi. Njihovi neprijatelji bi ili priznali svoje grehe i pokajali se (a upravo su to trebali učiniti) ili bi pobjegli.

Nažalost, Izrael nije imao ovaj Duh. Oni su bili ispunjeni gundanjem i prigovaranjem i zbog toga nisu imali sile da navedu svoje neprijatelje da pobjegnu od njih. Koje opcije su im preostale? Uradili su najbolje što su znali, uzeli su mačeve i počeli da ubijaju ljude. Ne možete biti prožeti slatkim osećanjem ako ste u bici protiv drugog ljudskog bića, ne možete osećati spokoj dok ga gledate kako pada na zemlju sa izmučenim izrazom lica pokušavajući da udahne vazduh i kako pada među krvava tela i vrišti u agoniji ili u tišini ispušta svoj poslednji dah. Takva slika se ne može zaboraviti. Niti jedan čovek koji ubija drugog čoveka ne dobija smiren Hristov Duh; on dobija razarajući duh skitnice i potukača. Takvom čoveku se u um urezuje nesveta slika; užasna slika da je njegova ruka dovela do smrti, prouzrokovala pokolj i krvoproliće i da je takođe pogodila i njihove očeve, majke, braću, sestre, muževe, žene, sinove, ćerke, rođake, rodbinu i zajednicu.

Biblija nam kaže da je Isus svet, bezazlen i čist. Ove reči govore da On nije poređivao ljude.

"Jer takav nama trebaše poglavar sveštenečki: svet, bezazlen, čist, odvojen od grešnika, i koji je bio više nebesa." Jevrejima 7:26

Kada Hristov Duh prebiva u čoveku nije moguće da on oduzima ili uništava živote. Hristos je vaskresenje i život. Smrt ne može postojati u Njegovom prisustvu. On podiže iz mrtvih, On ne usmrćuje. Ljudi mogu ubijati jedino ako su u starom savezu u svom umu i ako su telesni.

Da bi Bog pokazao ljudima šta se nalazi u njihovim srcima kada se nalaze u starom savezu, On će im u ogledalu pokazati njihovo razmišljanje kako bi se greh mogao umnožiti. On im pruža njihove želje u ogledalu.

S druge strane, kada se čovek nalazi u novom savezu, on vidi nešto sasvim drugačije. Ovo se odnosi na Mojsija iz ranijih stihova ove glave kada ga je Bog proveravao.

"Još reče Gospod Mojsiju: pogledah narod ovaj, i eto je narod tvrda vrata. I sada pusti Me, da se raspali gnev Moj na njih i da ih istrebim; ali od tebe ću učiniti narod veliki. **A Mojsije se zamoli Gospodu Bogu svojemu, i reče: zašto se, Gospode, raspaljuje gnev Tvoj na narod tvoj, koji si izveo iz Misira silom velikom i rukom krepkom?"** 2. Mojsijeva 32:9-11

Mojsije je bio kušan da "digne ruke" od Izraelaca. Sotona ga je zasigurno kušao da ih napusti tako da ga je Gospod proverio i odrazio te misli u vidu zapovesti.

U Mojsiju se su nalazila dva semena koja su se borila za prevlast baš kao što su se Isav i Jakov borili u Revekinjoj utrobi. Pošto je Mojsije posmatrao slatki Duh Božji na gori i njegovo lice je sijalo tom svetlošću, on je ispoljio ovaj divni karakter i molio Boga da poštedi Izraelce koji su postupali veoma loše prema njemu. On je nadvladao telesno seme i izvojevao pobjedu. *Ista ova provera je sada došla na Levite. Oni nisu bili ispunjeni Duhom, već su bili telesni.* Smatrali su da oni koji su se poklonili zlatnom teletu i odbili da se pokaju zaslužuju smrt i stoga im je *Gospod, putem Mojsija, u ogledalu pokazao njihovo razmišljanje.* Gospod je morao izneti na površinu ubilačka osećanja koja su se nalazila u Levitima. Da su ova osećanja ostala sakrivena, to bi napravilo mnogo više štete. Mora da su umovi Levita, dok su te noći spavali u svojim šatorima, bili ispunjeni užasnim slikama muškaraca i žena koje su krvavo isekli. Ovo je bila želja njihovih srca i Bog im je to dao. Bog je, putem njihove grešne želje, takođe doneo sud na one koji su odbili da se pokaju i koji su, zbog svoje pobune, dozvolili sotoni da uđe u logor.

Naš nebeski Otac je premudar. On postupa sa ljudima uz pomoć procesa funkcionisanja dva saveza koji se sastoji od dva koraka: prvo ljudima razotkriva njihovu pokvarenost kako bi se mogli okrenuti ka Hristu i kako bi mogli biti spaseni Njegovom pravednošću, a u isto vreme dozvoljava da se ljudska grešnost uništi na sudu.

Kada je Gospod proverao Mojsija govoreći mu da se povuče kako bi Izraelci bili uništeni, vidimo novo-saveznu vrstu odgovora na ovakvu situaciju. Kada

su Leviti primili nalog da poubijaju prestupnike, oni su mogli učiniti ono što je Mojsije učinio. Kao prvo, *mogli su priznati greh gundanja protiv Mojsija i bezumnost što su nastojali da učine ono što je Bog obećao da će učiniti za njih. Takođe su mogli priznati greh ogorčenosti u Egiptu i što su odbili da prihvate novi savez. U tom slučaju bi bili ispunjeni Božjim Duhom, a pokvareni ljudi i buntovnici bi bežali od njih ili možda čak poubijali jedni druge prilikom bežanja.* Mojsije je pružio primer kako treba postupati u ovakvim situacijama. Leviti su se mogli osvrnuti na Mojsijevo postupanje u takvoj situaciji. Umesto da su se pokajali za svoje gundanje, izabrali su da se uzdaju u svoje dobro delo što se nisu poklonili pred zlatnim teletom. Izabrali su da poubijaju druge, umesto da priznaju svoje grehe.

Upotrebljavajući jezik starog saveza, Gospod je poslao poruku celom zboru da je idolopoklonstvo potpuno neprihvatljivo. Gospod im je dao poruku na način koji su oni razumeli. Smrt 3000 ljudi je zauzdala pokvarena srca; ali to nije pomoglo niti jednom od tih Levita; niko od njih nije ušao u obećanu zemlju. Svi su preminuli u pustinji. Od svih ljudi koji su napustili Egipat, jedino su Halev i Isus Navin ušli u obećanu zemlju. Kao što je Gospod i rekao - On je pohodio otačka bezakonja na deci onih koji su mrzeli na Njega. Leviti su i dalje u sebi imali seme ogorčenja prema Gospodu, ali prosto nisu bili svesni toga. Dokaz je njihov neuspeh da uđu u hanansku zemlju.

Ja sam, iz razolga što je svetlost sijala sa Mojsijevog lica i zbog spremnosti da umre za one koji su ga mrzeli, na osnovu Pisma, prilično uveren da je Mojsije imao određeno razumevanje principa ogledala i kao što je Gospod postupio sa njim u 32. glavi 2. Mojsijeve knjige, tako je i njemu bilo zapovedeno da postupi sa Levitima. Ista provera je došla na sve one koji se nisu poklonili zlatnom teletu.

Ovaj princip ogledala je na isti način primenljiv i na mnoge druge priče iz Mojsijevog života.

"I reče Gospod Mojsiju: uzmi sve knezove narodne, i obesi ih Gospodu prema suncu, da se odvрати gnev Gospodnji od Izrailja. I reče Mojsije sudijama Izrailjevim: pobijte svaki svoje koji su prionuli uz Velfegora." 4. Mosjijeva 25:4-5

Ovo je jezik ogledala. Ovi postupci nisu Hristov karakter i stoga reč Gospodnja predstavlja odraz ljudskih misli kako bi ih naveo na pokajanje. Jednostavan

ključ kako da čitamo ove priče je taj da ih treba upoređivati sa Hristovim životom na Zemlji. Isus je voleo Svoje neprijatelji i nikog nije ubio. On je držao Očeve zapovesti u kojima piše: "Ne ubij" i stoga su ove naredbe bile date kao odraz u ogledalu koji je pokazivao ljudske misli o tome kako treba postupati u takvoj situaciji. Bilo da je Mojsije razumeo ovo u potpunosti ili ne, to ne menja princip ogledala koji pokazuje kako se Bog obraća grupi ljudi koja se nalazi u starom savezu.

Postoji još jedna priča u Mojsijevom životu koju treba da razmotrimo i koja je malo drugačija. To je priča o Koreju, Datanu i Avironu. Ona je značajna zato što je Korej pripadao levitskom plemenu, onima koji nisu savili svoja kolena pred zlatnim teletom. Priča o njemu nam pokazuje šta se nalazilo u srcima nekih ljudi iz grupe koja je, prilikom događaja sa zlatnim teletom, smatrala da je pravedna.

"A Korej, sin Isara sina Kata sina Levijevog, i Datan i Aviron sinovi Elijavovi, i Avnan sin Faleta sina Ruvimovog pobuniše se, i ustaše na Mojsija, i s njima dvesta i pedeset ljudi između sinova Izrailjevih, glavara narodnih, koji se sazivahu na zbor i behu ljudi znatni. **I skupa piše se na Mojsija i na Arona i rekoše im: dosta nek vam je; sav ovaj narod, svi su sveti, i među njima je Gospod; zašto se vi podižete nad zborom Gospodnjim?** Kad to ču Mojsije, pade ničice. Potom reče Koreju i svoj družini njegovoj govoreći: sutra će pokazati Gospod ko je Njegov, i ko je svet, i koga je pustio k sebi, jer koga je izabrao onog će pustiti k sebi. Ovo učinite: uzmite kadionice, Korej sa svom družinom svojom. I metnite sutra u njih ognja i metnite u njih kada pred Gospodom, i koga izabere Gospod onaj će biti svet. Dosta nek vam je, sinovi Levijevi! I Mojsije reče Koreju: Čujte sinovi Levijevi! **Malo li vam je što vas je Bog Izrailjev odvojio od zbora Izrailjevog pustivši vas k sebi da vršite službu u šatoru Gospodnjem i da stojite pred zborom i služite za nj? Pustio je k sebi tebe i svu braću tvoju, sinove Levijeve, s tobom, a vi tražite još i sveštenstvo? Zato ti i sva družina tvoja skupite se na Gospoda. Jer Aron šta je da vičete na nj?"** 4. Mojsijeva 16:1-11

Korej je optužio Mojsija da ima duh kontrolisanja i želju da se nametne ljudima. Ova optužba je naravno bila odraz Korejevih želja koje je pripisao Moj-

siju. Ona je razotkrila osećanja njegovog srca. Korej je rekao da je ceo zbor svet i da je Gospod među njima. Zašto je to rekao?

Moramo razmotriti događaje koji su se desili neposredno pre toga. 12 uhoda se vratilo iz Hanana i 10 od njih je dalo zao izveštaj u koji su Izraelci poverovali. Jedino su Isus Navin i Halev izrazili veru da ih Bog može uvesti u obećanu zemlju. Reakcija naroda na ovo je bila da su želeli da ih kamenuju. U toj vici, Mojsije je usled toga bio kušan i to na isti način kao i pre - Gospod je proverio Mojsija sa ponudom da taj narod zameni sa drugim, većim narodom. Narod je bio toliko pokvaren da je iskušenje da popusti želji da ih se otarasi verovatno bilo zaista veliko.

"I reče Gospod Mojsiju: dokle će Me vređati taj narod? kad li će Mi verovati posle tolikih znaka što sam učinio među njima? Udariću ga pomorom, i rasuću ga; a od tebe ću učiniti narod velik i jači od ovog."
4. Mojsijeva 14:11-12

Mojsije je još jednom posredovao za narod što je bilo odraz Hristovog Duha baš kao što je Gospod i želeo.

"A Mojsije reče Gospodu: ali će čuti Misirci, između kojih si izveo ovaj narod silom Svojom, i reći će s ljudima ove zemlje, koji su čuli da si Ti, Gospode, bio usred naroda i da si se očima viđao, Gosopde, i oblak Tvoj da je stajao nad njima, i u stupu od oblaka da si išao pred njima danju i u stupu ognjenom noću; pa kad pobiješ ovaj narod sve do jednoga, govoriće narodi koji su čuli pripovest o Tebi, govoreći: nije mogao Gospod dovesti naroda ovoga u zemlju koju im je sa zakletvom obećao, zato ih pobi u pustinji. Neka se dakle proslavi sila Gospodnja, kao što si rekao govoreći: Gospod dugo čeka i obilan je milošću, prašta bezakonje i greh, ali ne pravda krivoga, nego pohodi bezakonje otačko na sinovima do trećega i do četvrtoga kolena. **Oprosti bezakonje ovomu narodu radi velike milosti Svoje, kao što si praštao narodu ovomu od Misira dovde.**"4. Mojsijeva 14:13-19

Gospod je oprostio Izraelcima i to je sprečilo da osete trenutačne posledice svoje grešne pobune. Umesto toga, Gospod je narodu u ogledalu pokazao njihove sudove - reči da ih Bog pokušava ubiti u pustinji.

"Kaži im: tako Ja živ bio, kaže Gospod, **učinicu vam onako kako ste govorili i Ja ćuh.** U ovoj će pustinji popadati mrtva tela vaša, i svi

između vas koji su izbrojeni u svem broju vašem od dvadeset godina i više, koji vikaste na Me, nećete ući u zemlju, za koju podigav ruku Svoju zakleh se da ću vas naseliti u njoj, osim Haleva sina Jefonijina i Isusa sina Navina. " 4. Mojsijeva 14:28-30

Moramo imati na umu da namera ove smrtne presude nije bila da se ljudi prosto unište, to je bila služba smrti koja im je bila dodeljena kako bi ih dovela do pokajanja. Da su prihvatili presudu i priznali svoju pokvarenost, *ipak* bi zadobili večni život kao i Mojsije. Mojsije nije ušao u hanansku zemlju, međutim, stekao je večni život. Svi sinovi Izraelovi su ga takođe mogli zadobiti *da* su se pokajali.

Kada je Izrael bio suočen sa svojom pokvarenošću, sotona je pokrenuo Koreja, Datana i Avirona. Oni su kritikovali Mojsijevo vođstvo i bacili na njega svu krivicu za sve što se izdešavalo nakon napuštanja Egipta. Bog je, kroz Mojsija, rekao ljudima da su zli i da će zasigurno umreti u pustinji. Svrha ovoga je bila da ih navede na pokajanje, ali umesto toga, oni su izabrali da okrive Mojsija za neuspeh do kojeg je došlo. Optužbe su postale veoma lične.

"Malo li je što si nas izveo iz zemlje u kojoj teče mleko i med da nas pobiješ u ovoj pustinji, nego još hoćeš da vladaš nad nama? Jesi li nas odveo u zemlju gde teče mleko i med? i jesi li nam dao da imamo njiva i vinograda? hoćeš li oči ovim ljudima da iskopaš? Nećemo da idemo. Tada se rasrdi Mojsije vrlo, i reče Gospodu: nemoj pogledati na dar njihov; nijednoga magarca nisam uzeo od njih, niti sam kome od njih učinio kakoga zla." 4. Mojsijeva 16:13-15

Mojsije je bio optužen da je učinio sebe vladarem nad njima, da ih pokušava ubiti i uzeti ono šta su imali. Jevrejska reč koja je prevedena kao "gnev" može biti prevedena i kao "žalost". Mojsije je puno učinio za te ljude; čak je ponudio da preda i svoj večni život za njih. Međutim, skoro celi zbor je prihvatio Korejeve, Datanove i Avironove laži i optužbe umesto da su se pokajali za svoju pokvarenost. Ovo je Mojsija veoma povredilo. Ova provera ga je gurnula do samih njegovih granica. Korej je okupio celi zbor protiv Mojsija, a onda se Gospod umešao.

"A Korej sabra na njih sav zbor na vrata šatora od sastanka; tada se pokazala slava Gospodnja svemu zboru." 4. Mojsijeva 16:19

Mojsije je prošao kroz još jednu proveru da li će pustiti da sav narod propadne ili će se moliti za njih.

"I reče Gospod Mojsiju i Aronu govoreći: odvojte se iz toga zbora, da ih odmah satrem. A oni padoše ničice i rekoše: Bože, Bože duhovima i svakom telu! ovaj jedan zgrešio, i na sav li ćeš se zbor gneviti?" 4. Mojsijeva 16:20-22

On je još jednom ostao veran i uputio je molitve za narod. U Mojsiju je prebivao zaista dragocen Duh; on je bio toliko veran da se molio za narod. Nakon ovoga, on govori o jednom čoveku - Koreju. Provera ide još dublje. Gospod je naložio Mojsiju:

"Opet reče Gospod Mojsiju govoreći: reci zboru i kaži: otstupite od šatora Korejeva i Datanova i Avironova. I ustavši Mojsije otide k Datanu i Avironu, a za njim otidoše starešine Izrailjeve. I reče zboru govoreći: otstupite od šatora tih bezbožnika, i ne dodirujte se ničega što je njihovo, da ne izginete sa svih greha njihovih." 4. Mojsijeva 16:23-26

Jako malo je falilo da ovi ljudi potpuno izađu izvan Božje zaštitničke ograde. Kada je bila izdata zapovest da se ljudi udalje od njihovih šatora, oni su se i tada mogli pokajati, ali su stajali prkosno do samog kraja i nalazili su se pod vladavinom sotoninog duha. Sotona je imao kontrolu nad njima i morao je pronaći način kako da uzrok njihovog uništenja pripíše Bogu.

"I otstupiše sa svih strana od šatora Korejeva i Datanova i Avironova; a Datan i Aviron izašavši stadoše svaki na vrata od šatora svojega sa ženama svojim i sinovima svojim i s decom svojom. Tada reče Mojsije: ovako ćete poznati da me je Gospod poslao da činim sva ova dela, i da ništa ne činim od sebe: ako ovi pomru kao što mru svi ljudi, i ako budu pokarani kao što bivaju pokrani svi ljudi, nije me poslao Gospod; **ako li što novo učini Gospod, i zemlja otvori usta svoja i proždre ih sa svim što je njihovo, i siđu živi u grob, tada znajte da su ovi ljudi uvredili Gospoda. A kad izgovori reči ove, rasjede se zemlja pod njima, i otvorivši zemlja usta svoja proždre ih, i domove njihove i sve ljude Korejeve i sve blago njihovo.** I tako siđoše sa svim što imahu živi u grob, i pokri ih zemlja i nesta ih iz zbora." 4. Mojsijeva 16:27-33

Ovi zaverenici su sumanjali u Mojsijevo pravo da ih vodi. Optužili su ga da želi sebe učiniti vladarem nad njima. Ceo zbor se okrenuo protiv Mojsija zbog delovanja Koreja i njegove družine. Ajde da još jednom pažljivo pogledamo šta je Mojsije rekao:

"Tada reče Mojsije: ovako ćete poznati da me je Gospod poslao da činim sva ova dela, i da ništa ne činim od sebe: **ako** ovi pomru kao što mru svi ljudi, i ako budu pokarani kao što bivaju pokrani svi ljudi, nije me poslao Gospod; **ako** li što novo učini Gospod, i zemlja otvori usta svoja i proždre ih sa svim što je njihovo, i siđu živi u grob, tada znajte da su ovi ljudi uvredili Gospoda." 4. Mojsijeva 16:28-30

Ljudi su videli dovoljno dokaza da je Gospod vodio Mojsija u svemu šta se događalo u Egiptu, kod Crvenog mora i na gori Sinaj. Postojalo je obilje dokaza da je Gospod poslao Mojsija. Čudo koje je Gospod učinio u kontekstu koji je Mojsije postavio, je bilo odgovor na sumnju. Kada je sotona kušao Isusa u vezi Njegovog položaja kao Sina Božjeg, On je odbio da učini čudo kao odgovor na iskušenje u kome su bile prisutne reči "ako si".

"I pristupi k Njemu kušač i reče: **ako** si Sin Božji, reci da ovo kamenje hlebovi postanu. A On odgovori i reče: pisano je: ne živi čovek o samom hlebu, no o svakoj reči koja izlazi iz usta Božjih." Matej 4:3-4

Nakon svega što je Mojsije uradio, oni su ga, kao i Isusa, ostavili i pobjegli. (Marko 14:15) Dok je Mojsije patio u svome telu, sotona ga je pozvao da siđe dole sa ovog krsta. Bio je kušan da prizove čudo kao potvrdu svog položaja. Hristos nije niti jednom pristao na pitanja sa "ako". Nije niti jednom tražio čudo kao potvrdu Njegovog identiteta. On se u potpunosti uzdao u ono šta Mu je Otac rekao.

Jovan Krstitelj, najveći među prorocima, se suočio sa istom proverom za vreme boravka u zatvoru. Isti "ako" princip se pojavljuje i u pitanju koje je Jovan, preko svojih učenika, uputio Isusu.

"A Jovan, čuvši u tamnici dela Hristova posla dvojicu učenika svojih. I reče Mu: jesi li ti onaj što će doći, ili drugoga da čekamo?" Matej 11:2-3

Jovan nije dobio čudo kao Mojsije. On je umro u potpunom pouzdanju da je Hristos zaista Mesija. Jovanovi učenici su se vratili nakon razgovora sa Isusom i dali Jovanu potvrdu koju je želeo.

Kada je Gospod rekao Mojsiju da kaže ljudima da se udalje od Koreja, Datana i Avirona, da li je on, kada je izgovorio reč "ako", preuzeo na sebe dužnosti koje mu nisu bile date? Pošto je Gospod bio prisiljen da povuče zaštitu Svojih anđela od Koreja, Datana i Avirona, sotona je kušao Mojsija pitanjem sa rečju "ako" i na taj način otkrio svoj plan za uništenje ovih otpadnika. Setite se da je sotona preuzeo potpunu kontrolu nad tim ljudima. On je moćno delovao na njih da se odupiru molbama Duha Hristovog da se pokaju. Isus je obnovitelj, a sotona je zatirač i zahvaljujući sumnjama koje je ubacio u Mojsijevu glavu, bio je u stanju da prikrije svoje delo uništenja i da ono izgleda kao direktan Božji sud. Ovo je izuzetno pametna obmana koja će, ako Hristos ne prebiva u duši, prevariti i izabrane.

To je bila najbolnija provera za Mojsija, a za nas je ovo velika lekcija. Mojsije je nosio težinu tereta laži izgovorenih protiv njega veoma dugo i iznova i iznova se u molitvama zauzimao za ove grešne ljude. Kada su se stvari svele na jednog zlog čoveka i njegovu družinu koja je okrenula sve ljude, provera je postala ogromna. To je provera sa kojom se suočio samo mali broj (ako ih uopšte i ima) ljudi od tada. Sotona je bio taj koji je otvorio tlo i progutao ih kako bi Bog bio okrivljen za to. Pavle nam daje snažan trag šta se tamo desilo.

"Niti da vičemo na Boga, kao neki od njih što vikaše, i izgiboše od krvnika." 1. Korinćanima 10:10

Reč krvnik/uništitelj, kao što smo već spomenuli, je otrovna zmija. Korej i njegovi ljudi su predvodili gundanje protiv Mojsija, a Pavle kaže da ih je uništila otrovna zmija. Propadanje Koreja i njegove družine se desilo ispred 250 knezova. Ovo im je dalo vremena da shvate da se nalaze u velikoj opasnosti i da bi trebali otrčati ka Spasitelju kako bi pobjegli od uništitelja. Nažalost, oni se nisu pokajali i bili su u potpunosti predani sotoni.

"I izađe oganj od Gospoda, i sažeže onih dvesta i pedeset ljudi koji prinesoše kad." 4. Mojsijeva 16:35

Mnogi će reći: "Ali piše "oganj od Gospoda"" i izabrati da ignorišu nalog da uporedimo sve stihove i pokažemo da je Isus isti juče, danas i zauvek!

Isus je u Luki 9:54-56 rekao da oganj koji je pao sa neba kao odgovor na Ilijine reči nije bio odraz Duha kojeg je On ispoljavao. Na osnovu priče o Jovu znamo da je pao "oganj od Boga" i spalio ovce i Jovove sluge.

"Dok ovaj još govoraše, dođe drugi i reče: **oganj Božji spade s neba i spali ovce i momke, i proždere ih; i samo ja utekoh da ti javim.**" Jov 1:16

Znamo da je sotona pustio doslovni oganj i spalio ih. Dakle, ako se u onim stihovima misli na doslovni oganj, onda je on upravo ovako došao, međutim, kao što je objašnjeno u glavi "Anđeli zatirači", taj oganj je zapravo mogao biti osvedočavanje Duha Božjeg koje se ispoljilo u potpunosti kao bljesak svetlosti i koje je unelo veliki strah u srca ovih ljudi. Duh je bez blagosti zadavao udarce njihovoj savesti zbog njihovih greha i podstrekivao ih da se pokaju, međutim, pošto nisu mogli verovati u milostivog Boga, njihovi gresi su ih progutali. Kao što smo već videli, princip padanja ognja sa neba je spomenut na nekoliko mesta u Bibliji.

Kada je ovih 250 knezova odbilo da se pokaje i nakon što je Bog povukao zaštitu Njegovih anđela, da li je sotona poslao doslovni oganj i spalio ih ili se radilo samo o ognjenom ugljenvlju nastalom zbog osvedočavanja u greh? Prirodno je pretpostaviti da su ovi knezovi, nakon što ih je oganj progutao, bili pretvoreni u pepeo, međutim, kao što smo videli u priči o Nadavu i Avijudu, oganj koji ih je progutao im nije čak ni košulje zapalio.

"Tada dođe oganj od Gospoda i udari ih, te pogiboše pred Gospodom. Tada reče Mojsije Aronu: to je što je kazao Gospod govoreći: u onima koji pristupaju k Meni biću svet i pred celim narodom proslaviću se. A Aron očute. A Mojsije pozva Misaila i Elisafana sinove Ozila strica Aronovog, i reče im: Hodite i iznesite braću svoju ispred Svetinje napolje iz logora. I pristupiše **i iznesoše ih u košuljama njihovim napolje iz logora**, kao što reče Mojsije" 3. Mojsijeva 10:2-5

Na osnovu svih principa koje smo naučili, jasno je da postoji više biblijskih objašnjenja koji mogu biti pruženi kako bi se pokazalo da nije Bog uništitelj, već sotona. Ispravno shvatanje saveza spojeno sa Hristovim savršenim životom na Zemlji ukazuju na izvor svih ovih nasilnih priča, a taj izvor je onaj koji ima državu smrti - đavo. (Jevrejima 2:14)

Mojsije je bio najkrotkiji i najblaži čovek u periodu pre Hrista. Zbog pogrešnog shvatanja saveza, njemu su se pripisivale mnoge netačne stvari. Tokom najteže probe, on je bio kušan i to je dozvolilo sotonu da prikrije svoje delo razaranja. Ova proba bi nadvladala svakoga od nas tako da ne možemo suditi Mojsiju zbog onoga šta se desilo, međutim, takođe možemo videti kako jedno popuštanje sotoninim iskušenjima može imati ogromne posledice, a posebno ako je u pitanju vođa koji je izgubio Hrista iz svog vida. Važno je razumeti lekcije koje se ovde nalaze kako bi mogli gledati dosledan prikaz Božjeg karaktera u Pismu. Jedino nam Hristos daje savršenu sliku. Trebali bi biti veoma zahvalni za taj primer da možemo čitati Stari zavet u Njegovoj čistoj svetlosti raspoznajući istinu o krotosti našeg Oca na koju je Mojsijev blistavi primer ukazivao.

23. Ilija i krajnja granica

"I posta rat na nebu, Mihailo i anđeli Njegovi udariše na aždahu, i bi se aždaha i anđeli njezini." Otkrivenje 12:7

Sotonino vrbovanje anđela je zahtevalo korišćenje propagande protiv našeg nebeskog Oca kako bi sebi osigurao odanost anđela. Zahvaljujući svojim lažima, on je stekao trećinu anđela. (Otkrivenje 12:4,7) Sotona je svoju strogu ideologiju pripisao Bogu i na taj način je privukao anđele k sebi. Njegovi sledbenici, koji su smatrali da beže od tiranskog režima, su naposljetku završili upravo u tiranskom režimu. Svaki koji čini greh, rob je grehu. (Jovan 8:34)

Sotona je sakrio svoj pravi motiv i prikazao se kao nešto sasvim suprotno od onoga šta je zapravo postao. Uneo je svu svoju mudrost, intelekt i silu, koju je dobio od Boga kada ga je stvorio, u majstorsku prevaru kako bi ubedio svemir da njega obožava kao vrhovnog.

Čovek je pao u aždajinu zamku putem bajki koje je sotona ispričao. On je prihvatio sotoninu propagandu usmerenu protiv Boga i prihvatio zmiju, upravo onog od koga je mislio da beži u vrtu. Sotona je postao autor smrti i zadobio državu smrti kao što smo otkrili u 3. glavi. Njegova ključna laž je bila da Bog ne prašta. Ovo je vidljivo u činjenici da Adam, Eva i Kain nisu zatražili oprost svoje greha kada im se Bog približilo. Adam je naučio veštine iskrivljivanja i prebacivanja stvari na druge i to je bio njegov zaštitnički oklop protiv pokajanja. On je pronašao način da odrveni svoja kolena kako se ne bi savila i kako ne bi zatražio oprostaj od Boga.

U ovakvom stanju uma svaki postupak učinjen od strane Boga sa ciljem da pozove čoveka da zapazi svoj veliki problem se tumači kao Božje nastojanje da mu nanese zlo i uništi ga. Ovo je razlog zašto telesni čovek dar krsta doživljava kao gnev Božji koji Ga navodi da zadaje udarce Svome Sinu. Setite se da smo u 20. glavi rekli:

"U ovome se ogleda složenost krsta. On razotkriva sotonin nasilan karakter i prirodne posledice grešnog života, ali je osećaj takav kao da Bog, u Svom užasnom gnevu, muči grešnika." Agape, 20. glava, 190. strana

"Kain je osećao vlastitu samoosudu - prirodnu posledicu njegovog greha. Osećao je da je njegov greh tako velik da on ne može biti oprošten. Međutim, u isto vreme postoji izraz koji pokazuje da se krivica pripisuje Bogu kako bi se Njega proglasilo odgovornim za ove posledice. Kada je reč o sudovima, postoje dva aspekta pa stoga, i dva aspekta krsta." Agape, 20. glava, 190. strana

Biblija opisuje ovaj proces kada čovek Bogu pripisuje svoje osobine upotrebljavajući ilustraciju osobe koja čita Reč Božju i u njoj vidi lice tela svojega. Nakon ovoga smo dodali još i dvoslojnu prirodu krsta i primenili je na dva saveza:

**Ako ne razumete proces funkcionisanja
dva saveza koji se sastoji od dva koraka,
razotkrivanje čovekove grešne prirode ćete
pripisati Bogu, kao da je On grešan,
i dobiti (Bože sačuvaj) Boga
prema obličju čoveka!**

To, u praksi, znači da priče iz Pisma koje prikazuju najveće trijumfe kada je Bog u pitanju, postaju najveći porazi Njegovog karaktera zato što se čitaju kroz prizmu grešnih ljudskih osobina.

Dve priče koje spadaju u ovu kategoriju su Ilijeva pobeda na gori Karmil i prinošenje Isaka na brdu Moriji. U ovoj glavi ćemo razmotriti priču o Iliji na Karmilu, a u sledećoj priču o Avramu. Sotona koristi priču o Iliji kao jedno od svojih najglavnijih propagandnih oružja protiv našeg nebeskog Oca i Njegovog karaktera.

Sotona pomoću projektovanog ogledala dovodi do toga da oganj koji je pao sa neba na Ilijin oltar prevari ako je moguće čak i izabrane. Postoji pogrešno verovanje da je Bog u ognju, vetru i zemljotresu, a nemilosrdna zmijina pro-

paganda guši tihi i tanak glas Duha Božjeg. Zmijino neprijateljstvo prema Bogu je uvećano u palim ljudskim dušama.

Kad bi se mogli vratiti oko 2600 godina unazad kako bi stali na goru Karmil zajedno sa celim Izraelom u trenutku neposredno nakon što je oganj pao na Gospodnji oltar i progutao žrtvu, posmatrali bi jednu scenu sukoba. 850 ljudi je zarobljeno - zarobljeni su oni koji su odveli narod duboko u idolopoklonstvo i u gnusne prakse. Ovi ljudi su uništili klanjanje istinskom Bogu, a čak i odigrali udeo u ubijanju onih koji su bili verni Jehovi. Ilija, čovek Božji, nakon toga uzima svoj mač kako bi otpočeo delo čišćenja ove gadosti. On probada mačem ljude, jednog za drugim; 850 ljudi je palo na tlo i izdahnulo svoj poslednji dah.

"Tada im reče Ilija: pohvatajte te proroke Valove da nijedan ne uteče. I pohvataše ih, i Ilija ih odvede na potok Kison, i pokla ih onde." 1.
O carevima 18:40

Padina je prekrivena leševima idolopoklonika. Njihova krv je natapala jalovo tlo sve do uveče, dok se nebesa nisu otvorila i pustila kišu. Deluje da je kiša znak da je nebo odobravalo pokolj koji se odigrao toga dana.

Pre nego nastavimo dalje sa ovim delom priče, ajde da pogledamo stihove koji opisuju događaje neposredno pre Ilijinog vaznesenja na nebo u ognjenim kočijama.

"Tada posla k njemu pedesetnika s njegovom pedesetoricom; i on otide k njemu; i gle, on seđaše na vrh gore; i pedesetnik mu reče: čoveče Božji, car je zapovedio, siđi. A Ilija odgovarajući reče pedesetniku: ako sam čovek Božji, neka siđe oganj s neba i proždre tebe i tvoju pedeseticu. I siđe oganj s neba i proždere njega i njegovu pedeseticu." 2. O carevima 1:9-10

Šta je Ilija uradio kako bi doveo do toga da grupa sačinjena od pedeset jednog čoveka krene u poteru za njim? Car se u to vreme razboleo i poslao je glasnike da upitaju Velzevula boga akaronskog. Ilija je presreo glasnike i rekao im da će car umreti. Car, normalno nije bio zadovoljan sa ovim, i poslao je ljude da uhvate Iliju.

Kada su ovi ljudi došli da zarobe Iliju, on je naredio da siđe oganj sa neba i uništi ih. Mogli bi pomisliti da će sledeća grupa vojnika naučiti nešto iz ovoga

šta se desilo i pokušati isprobati neke alternativne načine progovaranja sa Ilijom. Nažalost, oganj sa neba je pao i na njih i oni su poginuli. Oganj je uništio 102 muškarca. Deluje da je ovo neki prorok-superheroj koji može prizvati oganj sa neba i uništiti Božje neprijatelje. Odmah nakon ove priče, čitamo sledeće reči:

"I kad išahu dalje razgovarajući se, gle, ognjena kola i ognjeni konji rastaviše ih, i Ilija otide u vihoru na nebo." 2. O carevima 2:11

Za većinu ljudi ovo je ubeđujući dokaz da je Bog poslao oganj sa neba i spalio ove vojnike, a onda uzeo Svog proroka-superheroja na nebo. Ovaj čudesan događaj, zajedno sa Ilijinim trijumfom nad Valovim prorocima na Karmilu, deluje kao veličanstvena pobeda izvojevana za istinu.

Ako potražimo savršeni odraz Oca u Hristu, pronaći ćemo božanski komentar o ovim pričama.

"A kad videše učenici Njegovi, Jakov i Jovan, **rekoše: Gospode! Hoćeš li da kažemo da oganj siđe s neba i da ih istrebi kao i Ilija što učini? A On okrenuvši se zapreti im i reče: ne znate kakvog ste vi duha; jer Sin čovečji nije došao da pogubi duše čovečije nego da sačuva.** I otidoše u drugo selo." Luka 9:54-56

"Tada reče mu Isus: **vрати но́ж свој на место његово; јер сви који се ма́ше за но́ж од но́жа ће изгинути.**" Matej 26:52

"Isus odgovori: **carstvo Moje nije od ovoga sveta;** kad bi bilo od ovoga sveta carstvo Moje, onda bi sluge Moje branile da ne bih bio predan Jevrejima; ali carstvo Moje nije odavde." Jovan 18:36

Kada posmatramo slavu karaktera Gospoda Isusa, vidimo nešto drugačije u odnosu na ono šta vidimo u pričama o Iliji. Učenici su hteli imitirati Iliju, ali ih je Isus ukorio rekavši da to nije Njegov Duh niti metod rada. Isus nije uništitelj, već Spasitelj. Činjenica da Isus govori direktno o priči o Iliji koji je prizvao oganj kako bi progutao ljude govoreći nam da to nije Njegov Duh, označava da moramo detaljnije razmotriti ovu priču kako bi shvatili šta se tačno desilo.

Fascinantno je da mnogi moderni prevodi izostavljaju ključan deo Hristovih reči.

"Kada su učenici Jakov i Jovan videli ovo, upitali su: Gospode, da li želiš da kažemo da oganj siđe s neba i uništi ih? A On se okrenuo i zapretio im." Luka 9:55, NIV

Izostavljanje izraza "jer Sin čovečji nije došao da pogubi duše čovečije" u Novoj internacionalnoj verziji stvara čuđenje kog čitaoca - zašto su učenici bili ukoreni? Oni onda pomisle da se radi o tome da je možda samo trenutak bio pogrešan ili da je reč o pogrešnoj primeni Božje sile. Uključivanje i ovog izraza u misiju Sina Božjeg koji nije došao da pogubi, govori ne samo o željama učenika, već i o Iljinim postupcima.

Vraćamo se na jutro odmah posle velike pobede na gori Karmil. Carica Jezavelja je bila izuzetno uzrujana zbog onog šta se desilo i šalje glasnike ka Iliji.

"A Ahav pripovedi Jezavelji sve što je učinio Ilija i kako je sve proroke isekao mačem. Tada Jezavelja posla glasnike k Iliji i poruči mu: **tako da učine bogovi i tako da dodaju, ako sutra u ovo doba ne učinim od tebe što je od kojega god tih.**" 1. O carevima 19:1-2

Ilija je neustrašivo najavio sušu caru Ahavu i on ga je 3.5 godine pokušavao pronaći i ubiti. Ilija se uzdao u Boga da će se brinuti za njega i podmirivati njegove potrebe. Nakon što je Ilija poubijao proroke nešto se promenilo i on beži kako bi sačuvao svoj život.

"A on videći to **usta i otide duše svoje radi**, i dođe u Virsaveju Judinu, i onde ostavi momka svojega. A sam otide u pustinju dan hoda; i došav sede pod smreku, i zaželje da umre, i reče: dosta je već, Gospode, **primi dušu moju, jer nisam bolji od otaca svojih.**" 1. O carevima 19:3-4

Zašto je Ilija bežao od ove žene? On je na Karmilu stajao sam iako su ga car i Valovi sveštenici mogli uhvatiti i ubiti u bilo kom trenutku. Ilija se uzdao u Božju zaštitu. Međutim, nije došlo do reforme koju je očekivao. Narod se nije pokajao za svoje klanjanje Valu. Njegove srce se ispunilo strahom i on se osetio primoran da "digne ruke" od svoje dužnosti. Zašto je odjednom došlo do promene u Iliji? Pošto je oduzeo ljudske živote, Ilija je doživeo slično iskustvo kao i Kain.

"Evo me teraš danas iz ove zemlje da se krijem ispred Tebe, i da se skitam i potucam po zemlji, **pa će me ubiti ko me zadesi.**" 1. Moj-

sijeva 4:14

10 zapovesti koje odražavaju Božji karakter jasno kažu: ne ubij! Kada čovek ubije drugog čoveka, strah od smrti se pojačava u duši. Ono što radite drugima dovodi do straha da ćete i vi doživeti istu stvar. Ovaj strah raste, jer je sotoni omogućen veći pristup da kuša i uznemirava. Čovek tada oseća potrebu za zaštitom i armije i gradovi ograđeni zidovima postaju još neopodniji kako bi se čovek suočio sa tim strahom.

Ilija je rekao žalosne reči: "Primi dušu moju, jer nisam bolji od otaca svojih." Sa čime se Ilija rvao unutra? Zašto ga je nadvladalo takvo obeshrabrenje da je čak pozeleo umreti? Istina, njegovo veliko očekivanje reforme se nije ispunilo, ali šta ga je navelo da se uporedi sa očevima i priželjkuje smrt?

"Ilija beše čovek istih sklonosti kao i mi, i pomoli se Bogu da ne bude dažda, i ne udari dažd na zemlji za tri godine i šest meseci." Jakov 5:17, KJ

Zapazite šta je Ilija rekao Gospodu kada ga je upitao zašto je pobjegao.

"A onde uđe u jednu pećinu i zanoći u njoj; i gle, reč Gospodnja dođe mu govoreći: šta ćeš ti tu, Ilija? A on reče: **revnovah veoma za Gospoda Boga nad vojskama; jer sinovi Izrailjevi ostaviše zavet Tvoj, i Tvoje oltare razvališe, i proroke Tvoje pobiše mačem; a ja ostah sam, pa traže dušu moju da mi je uzmu.**" 1. O carevima 19:9-10

Ilija se žalio da je, uprkos njegovoj vernosti, morao doživeti agoniju ubijanja Božjih proroka mačem i da je, naizgled, ostao sam. Ako je Ilija bio čovek istih sklonosti kao i mi, da li postoji mogućnost da je bio kušan da se osveti za ubijanje Božjih ljudi koji su verovatno bili njegovi dobri prijatelji? Da li bi vi bili kušani da se osvetite ako bi neki vaš bliski prijatelj bio ubijen? Da li je moguće imati ovaj motiv sakriven duboko u srcu, sakriven čak i od samog pojedinca i stavljen pod veo revnosti za Boga?

Kada je Ilija posmatrao scenu pokolja Valovih proroka, da li je video da se ispoljilo seme ubijanja koje se nalazilo u njegovoj duši? Da li je postao svestan da nije bolji od svojih očeva? Kada je Jezavelja zapretila da će mu oduzeti život, da li je tada postao nesiguran u svoju vezu sa Bogom? Da li je Ilija, kao i Adam, u svoj odgovor na pitanje "Gde si?" utkao i misao da je sve što se

izdešavalo zapravo bila Božja krivica? Ilija se branio kada je govorio; "učinio sam ovo", "učinio sam ono", "ova situacija je užasna, a ja sam sam".

Za neke ljude ovakva vrsta preispitivanja proroka-superheroja predstavlja svetogrđe. Oni koji imaju želju da nadvladaju sve svoje grehe, u Ilijinom iskustvu vide prikaz svoje prirode kako bi mogli biti poučeni kako da se suoče sa poslednjom ovozemaljskom krizom. Od ključnog je značaja da čitamo ove priče na način koji će zaista biti poučan za nas kako bi, kada se nađemo u krizi u svojim životima i ispoljimo osobine karaktera koje nisu Hristolike, bili u stanju da se i dalje držimo vere, a ne da u očajanju govorimo da želimo umreti. Moramo prodreti u dubinu priče i shvatiti njene lekcije za nas za ove poslednje dane. Duh Ilijin će doći među Božji narod ne samo kako bi upozorio svet, već da ih stavi u takvu poziciju u kojoj će ugledati svoju ubilačku prirodu koja će biti razotkrivena. Ako ne naučite lekciju, umrećete u očaju obeshrabrenja ili još gore, svoje ubilačko ponašanje ćete opravdavati rečima da je to božanski gnev.

Možemo biti sigurni da se Ilija u tom trenutku nije nalazio u iskustvu novog saveza. Iskustvo novog saveza predstavlja ispisivanje Božjeg karaktera u srce. Božji karakter je otkriven u Božjem zakonu.

"Tako je dakle zakon svet i zapovest sveta i pravedna i dobra." Rimljanima 7:12

"Jer ovo je zavet koji ću učiniti s domom Izrailjevim posle onih dana, govori Gospod: daću zakone Svoje u misli njihove, i na srcima njihovim napisaću ih, i biću im Bog, i oni će biti Meni narod." Jevrejima 8:10

Ilija je pobegao na goru Sinaj, a Bog ga je upitao: "Šta ćeš ti ovde?" On počinje da se brani i kaže da je bio veran Bogu, ali da se sve raspada, da je sam i da vođe pokušavaju da ga ubiju. Gospod nakon toga pokazuje Iliji da problem leži u njegovom shvatanju.

"A on reče: izidi i stani na gori pred Gospodom. I gle, Gospod prolazaše, a pred Gospodom velik i jak vetar, koji brda razvaljivaše i stene razlamaše; ali Gospod ne beše u vetru; a iza vetra dođe trus; ali Gospod ne beše u trusu; **a iza trusa dođe oganj; ali Gospod ne beše u ognju.** A iza ognja dođe glas tih i tanak." 1. O carevima 19:11-

Božji karakter nije bio ispoljen u nasilnim manifestacijama prirode. On nije bio u ovim stvarima. Oganj koji je sišao sa neba i spalio žrtvu je bio protumačen kao ispoljavanje sile koja je Iliju ovlastila da poubija Valove proroke mačem. Bog mu je rekao da On nije bio u ognju. Šta znače ove reči? Bog je poslao oganj, ali On nije u ognju? Gospod je, u suštini, rekao Iliji da je odgovorio na zahtev kako bi se pokazalo ko služi istinskom Bogu. Odgovor je bio dat na način koji je publika razumela.

Ceo Izrael se nalazio u iskustvu starog saveza. Ono šta su videli je bilo ispoljavanje sile koje je bilo u skladu sa njihovom slikom o tome kako bi Bog trebao postupati. Na osnovu onoga šta je video, narod je protumačio da je Bog bio u ognju, međutim, Bog je rekao Iliji da nije bio u ognju. On se obratio ljudima kroz ogledalo onoga šta se nalazilo u njihovim srcima. Bog je zaista učinio čudo sa ognjem, *ali to nije predstavljao odraz Njegovog karaktera.*

Ispoljavanje sile je oslobodilo seme osvete koje se nalazilo u Iliji. Ovo je delo koje zakon ima u starom savezu. Bog čini da se greh umnoži. Na isti način kao što je Isus rekao ženi da nije dobro uzeti hleb od dece i dati ga psima, naš nebeski Otac je prikazao ispoljavanje sile kako bi proverio ljudska srca. Ovo ispoljavanje je pokazalo šta se nalazilo u Iliji. Ilija je u ogledalu čuo zapovest koju je njegovo srce želelo - zapovest da se Valovi proroci poubijaju. To je otkrilo da je Ilija ubica koji nije bio bolji od svojih očeva. Valovi proroci su bili kažnjeni u ovom procesu. Gospod je delovao kroz stari savez kako bi Izraelu poslao poruku da je idolopoklonstvo loše, ali u ovom procesu nije došlo do odražavanja Njegovog karaktera.

Čudo sa vetrom, zemljotresom i ognjem nam pokazuje da Ilija nije razumeo Božji karakter. Međutim, Bog je nastojao da mu ga otkrije kako bi mogao videti kontrast u odnosu na svoj karakter i pokajati se za svoj duh osvete. Bog je ponovo postavio pitanje Iliji kako bi iz njega izvukao priznanje.

"A kad to ču Ilija, zakloni lice svoje plaštem i izašav stade na vratima od pećine. I gle, dođe mu glas govoreći: šta ćeš ti tu, Ilija? A on reče: Revnovah veoma za Gospoda Boga nad vojskama; jer sinovi Izrailjevi ostaviše zavet Tvoj, i Tvoje oltare razvališe, i proroke Tvoje pobiše mačem; a ja ostah sam, pa traže dušu moju da mi je uzmu." 1. O carevima 19:13-14

Ilija ponavlja svoju prvobitnu odbranu. Ovo nagoveštava da nije raspoznao značenje događaja koji su mu upravo bili pokazani. Ilija je doveden do granice. Kao što je Isus rekao učenicima, rekao je i Iliji: "Duh je srčan, ali je telo slabo." Nakon toga mu je bilo rečeno da će se njegovo delo uskoro završiti.

"Tada mu reče Gospod: idi, vrati se svojim putem u pustinju Damaštansku, i kad dođeš pomaži Azaila za cara nad Sirijom. A Juja sina Nimsijina pomaži za cara nad Izrailjem, a **Jelisija sina Safatova iz Avel-Meole pomaži za proroka mesto sebe.**" 1. O carevima 19:15-16

Seme straha koje je nastalo zbog toga što je poubijao Valove proroke je ostalo u Iliji. Spremnost da ubije se opet ispoljila neposredno pre nego je bio prenesen na nebo kada je prizvao oganj sa neba na ljude koji su došli da ga uhvate. Da li znamo da li je Ilija bio uplašen kada su ovi ljudi došli da ga zarobe?

"A anđeo Gospodnji reče Iliji: **idi s njim, i ne boj ga se.** I usta Ilija i otide s njim k caru." 2. O carevima 1:15

Ilija je i dalje bio u strahu. Kada se pedesetnik prvi put obratio Iliji, on ga je nazvao "čovekom Božjim". Pedesetnik nije sumnjao da je on Božji čovek.

"A Ilija odgovarajući reče pedesetniku: **ako sam čovek Božji, neka siđe oganj s neba i proždre tebe i tvoju pedesetoricu.** I siđe oganj s neba i proždere njega i njegovu pedesetoricu." 2. O carevima 1:10

Gospod je pokazao Iliji da nije bio u ognju. Zašto je onda Ilija nakon toga prizvao oganj sa neba? Jer je bio uplašen. Kako je moguće da je oganj pao i progutao ove ljude? Zbog toga što su služili caru koji se predao da služi Valu, bogu akaronskom, nije bilo zaštitne ograde. Ko je pustio oganj na ove ljude?

"A Gospod reče sotoni: evo, sve što ima neka je u tvojoj ruci; samo na njega ne diži ruke svoje. I otide sotona od Gospoda. Dok ovaj još govoraše, dođe drugi i reče: **oganj Božji spade s neba i spali ovce i momke, i proždere ih;** i samo ja jedan utekoh da ti javim." Jov 1:12,16

Zašto je sotona pustio oganj na ljude koji su bili poslani na uhvate Božjeg proroka?

"Zadaj sebi povredu kako bi stekao neprijateljevo poverenje." Umetnost ratovanja, Sun Cu, 34/36

Kada je Ilija u strahu zatražio podršku čuda kako bi potvrdio da je zaista čovek Božji, on je otvorio vrata da sotona napadne. Okomivši se na ljude koji su se nalazili pod njegovom kontrolom, sotona je ubedio svet da je Bog pustio oganj na ove ljude i ubio ih.

Hristovi učenici su progutali ovaj mamac i željno su hteli slediti Ilijin primer i poubijati Samarjane. Uz pomoć ove strategije, sotona je osigurao poverenje svojih zemaljskih neprijatelja. Njegov duh ih je prožeo zahvaljujući ovoj zavodljivoj strategiji. Ovo je sotonu koštalo samo 102 čoveka, a zadobio je propagandni rat čiji je cilj bio da pogrešno prikaže Boga i to je bog kojeg hrišćanstvo skoro univerzalno prihvata danas. Sotona je to, naravno, uradio u savezu sa čovečjim telesnim duhom koji u svojoj nepokajanoj prirodi voli gnevnog Boga Stvoritelja zato što, ili time opravdava svoj gnev ili to čini da se oseća moralno superiornijim u odnosu na Boga i to ga onda samo još više utvrđuje u pobuni. Priča o Iliji spada u krajnju granicu prilikom bekstva iz mreže laži koju je sotona pripremio za ljude.

Kada čovek u samoodbrani priziva božansku silu, on se time prebacuje da radi za neprijatelja. Čovek može promeniti stranu u ovom duhovnom ratu, a da ne zna da je to učinio. Da Isus učenicima nije rekao one reči o ognju sa neba, mi nikada ne bi saznali istinu i bili bi zarobljeni u verovanju da Bog šalje oganj sa neba da ubija ljude. Ovo lažno verovanje bi dovelo do toga da Mu pokušamo služiti iz straha, a ne iz ljubavi.

Nakon 40 dana kušanja u pustinji, Isus je veoma ogladneo. Sotona Ga je kušao da učini čudo kako bi se spasio. Rekao Mu je: "Ako si Sin Božji reci da kamenje ovo hlebovi postanu." Kao odgovor na to, Isus izgovara reči: "Ne živi čovek o samom hlebu, no o svakoj reči koja izlazi iz usta Božjih." On je odbacio neprijateljevo pitanje koje je sadržalo "ako" i uhvatio se za reči Svoga Oca. Oni koji žele pobediti sotoninu strategiju, strategiju koja je delimično prikazana u delu "Umetnost ratovanja" koje je napisao Sun Cu, moraju razumeti kako sotona deluje; a razumevanje se može steći ne proučavanjem okultnih knjiga koje je sotona nadahnuo i koje će posejati seme pokvarenosti, već primanjem mudrosti koja dolazi od Boga i dozvoljavanjem Isusu da nam pokaže naš sebični karakter ispunjen manama, dozvoljavanjem da radi u nama i menja nas, a onda da radi i kroz nas. On nam daje novi moralni

imperativ koji je utemeljen na veri koja se savršeno uzda u našeg Oca - kao naslednici koji su udruženi sa Hristom, sledićemo Ga u istom duhu samopožrtvovne ljubavi koja je bila vidljiva u Hristovoj službi na Zemlji. Kada je reč o deci Božjoj, važe sledeće reči:

"I oni ga [sotonu] pobeđiše krvlju Jagnjetovom i rečju svedočanstva svojega, **i ne mariše za život svoj do same smrti.**" Otkrivenje 12:11

Božji narod ne prevazilazi nevolje uz pomoć mača u svojim rukama, mača koji može da ubija ljude. Oni ne mare za život svoj do same smrti.

"Ko će nas rastaviti od ljubavi Božje? Nevolja li ili tuga? ili gonjenje? ili glad? ili golotinja? ili strah? ili mač? kao što stoji napisano: **za Tebe nas ubijaju vas da, drže nas kao ovce koje su za klanje. Ali u svemu ovome pobeđujemo Onoga radi koji nas je ljubio.**" Rimljanima 8:35-37

Kako je onda Ilija mogao biti uzet na nebo? Ilija je predstava ljudi koji će živeti u poslednjim danima i koji će biti uzeti na nebo bez da su okusili smrt.

"Evo, **ja ću vam poslati Iliju proroka pre nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji**; i on će obratiti srce otaca k sinovima, i srce sinova k ocima njihovim, da ne dođem i zatrem zemlju." Malahija 4:5-6

U poslednjim danima, Božji ostatak će se suočiti sa zveri i njenom ikonom u Ilijinom duhu. (Rimljanima 11:2-5, Otkrivenje 12:17). Ovaj ostatak će proći kroz nevolju koja će biti slična Ilijinoj nevolji kada će se suočiti sa carevima zemaljskim zbog njihovog otpada. Ova nevolja je takođe prikazana u priči o Jakovu.

"Jaoh! jer je veliki ovaj dan, nije bilo takoga, **i vreme je muke Jakovljeve, ipak će se izbaciti iz nje.** Jer u taj dan, govori Gospod nad vojskama, slomiću jaram njegov s vrata tvojega, i sveze tvoje poki-daću; i neće ga više tuđini nagoniti da im služi." Jeremija 30:7-8

Pre nego je Ilija mogao biti uzet na nebo, jaram greha je morao biti potpuno slomljen. Sklonosti kojima je Ilija bio podložan su morale biti nadvladane pre nego je otišao na nebo. Priča o Iliji je povezana sa poslednjim događajima zemaljske istorije.

"I učini čudesa velika, **i učini da i oganj silazi s neba na zemlju pred**

ljudima. I vara one koji žive na zemlji znacima, koji joj biše dani da čini pred zveri, govoreći onima što žive na zemlji da načine ikonu zveri koja imade ranu smrtnu i osta živa. I bi joj dano da dade duh ikoni zverinoj, da progovori ikona zverina, i da učini da se pobiju koji se god ne poklone ikoni zverinoj. I učini sve, male i velike, bogate i siromašne, slobodnjake i robove, te im dade žig na desnoj ruci njihovoj ili na čelima njihovim." Otkrivenje 13:13-16

Stavljanje Ilijine priče o ognju sa neba u kontekst proročanstava iz Malahije 4:5-6 i Otkrivenja 13:13-16 povezuje događaje poslednjih dana i ovo iskustvo. Strah koji se nalazio u Iliji je morao biti pobeđen i on je uz pomoć ozbiljnog preispitivanja duše slomio jaram koji se nalazio na njegovim ramenima. Ilija je bio čovek molitve. On se usrdno molio za kišu toga dana na planini Karmil, čvrsto verovao i čekao da se pojavi mali oblak veličine ljudske pesnice. (1. O carevima 18:41-45) U poslednjim danima Božji narod će se takođe usrdno moliti tokom perioda muka Jakovljevih kako bi zadobio pobedu nad zveri i njenom ikonom.

"A u to će se vreme podignuti Mihailo veliki knez, koji brani tvoj narod; i biće žalosno vreme, kakoga nije bilo otkako je naroda do tada; i u to će se vreme izbaviti tvoj narod, svaki koji se nađe zapisan u knjizi." Danilo 12:1

Ilijino iskustvo je takođe odraženo i u životu Jovana Krstitelja. Jovan Krstitelj je imao veliku krizu vere pre nego je postao mučenik.

"A Jovan, čuvši u tamnici dela Hristova posla dvojicu učenika svojih. I reče Mu: **jesi li Ti onaj što će doći, ili drugoga da čekamo.**" Matej 11:2-3

Isus je za Jovana Krstitelja rekao da je drugi Ilija.

"I ako hoćete verovati, on je Ilija što će doći." Matej 11:14

Kriza vere koju je Jovan doživeo i koja se ticala njegove vere u Hrista kao Mesiju je učinila da na površinu isplivaju određene osobine njegovog karaktera koje su trebale biti nadvladane. Kao i Jovan Krstitelj, i Ilija je morao nadvladati ove stvari. Kada se čovek nalazi u teškom iskušenju tada dolazi do razotkrivanja grešnosti njegovog srca i upravo tada Gospod Isus čini da se Njegova blagodat još većma umnoži.

"A zakon dođe uz to da se umnoži greh; jer gde se umnoži greh onde se još većma umnoži blagodat, da kao što carova greh za smrt, tako i blagodat da caruje pravdom za život večni, kroz Isusa Hrista Gospoda našega." Rimljanima 5:20-21

Ilija je otišao na nebo samo na temelju Mesijeve pravednost. On nije otišao kao prorok i super-čovjek koji prži ognjem svoje neprijatelje. Otišao je kao bespomoćni grešnik koji se pouzdao jedino u Božju blagodat ispoljenu u obećanju o Jagnjetu.

Kada spojimo priče o Jakovu, Iliji, Jovanu Krstitelju, a takođe i to da će Ilijin duh biti ispoljen u Božjem narodu u poslednjim danima, vidimo da je svako od njih bio doveden do pokajanja kako bi primio krunu života. Oni su bili dovedeni u teške pozicije koje su razotkrile grešne korene njihovog nemogućnog ljudskog stanja.

Ovo delo pokajanja u Ilijinom životu čitaocu Biblije nije vidljivo, međutim, Isus je nagovestio da Ilijin prvobitni duh nije bio Hristov Duh. On se morao pokajati pre nego je moglo doći do odlaska na nebo. Nedostatak vere koji je Jovan Krstitelj ispoljio u Mesiju je takođe označavao da je trebalo da dođe do pokajanja kako bi mogao primiti večni život. Ostatak iz poslednjih dana će takođe doživeti iskustva koja su doživeli Ilije i Jovan Krstitelj. Neki će biti uzeti na nebo bez da su okusili smrt (1. Solunjanima 4:15-17), ali će proći kroz vreme nevolje kako bi se uklonila nečistoća iz njihovih duša. Neki će biti pogubljeni kao i Jovan Krstitelj, međutim, svako će biti doveden do pokajanja "za koje se nigda ne kaje".

"Jer žalost koja je po Bogu donosi za spasenje pokajanje, za koje se nigda ne kaje; a žalost ovoga sveta smrt donosi." 2. Korinćanima 7:10

Kada je reč o Jakovu koji se pouzdao u samog sebe i koji je želeo zaštititi samog sebe i kada je reč o njegovom prevarnom karakteru, on se konačno pokorio nakon celonoćnog rvanja sa Sinom Božjim tokom kojeg Ga je odbijao pustiti sve dok nije dobio uverenje o božanskom blagoslovu i stekao potpuno poverenje u Boga koji ga je hranio čitavog života. (1. Mojsijeva 48:15)

Kada je reč o Iliji, mrtva telesa 952 ljudi koja su ležala na tlu nakon dva događaja koja su se odigrala su bila dokaz da se u njemu nalazio duh osвете i straha iako on to nije znao.

Kada je reč o Jovanu Krstitelju, on je rizikovao da bude bačena sumnja na delo Mesije koja bi uticala na hiljade ljudi. Međutim, oni su nadvladali svoje stanje putem pokajanja i pouzdanjem u samo Spasiteljeve zasluge. Božji narod poslednjih dana će steći isto iskustvo. Ovo je krajnja granica.

Nema proroka heroja, samo Hristos i to raspet; samo Hristova pravednost za spasenje. Bog je učinio velike stvari u ova dva proroka, međutim, najveća stvar je bila kada ih je doveo do toga da shvate da se njihova vlastita potreba za spasenjem ne razlikuje od potrebe svih ostalih.

Kada budemo istinski shvatili istinu da "nijednoga nema pravedna", tada sotonine obmane više neće imati vlast nad nama.

Sotona želi da ljudi čitaju Bibliju površno i veruju da postupci proroka koji odražavaju njegov nasilan karakter odražavaju Božji karakter. Kada Bog provede ljude kroz stari savez kako bi videli sebe, sotona ih ubeđuje da svoje nemoćne postupke koji su razotkriveni proglaše prikazom Božjeg karaktera. Proglašavanje ljudskih postupaka i izjavljivanje da su sveti i da su vođeni direktnom Božjom voljom služi tome da se opravda duh osвете, nasilja i uništavanja neprijatelja.

Gledajmo samo na Isusa kao na savršeni primer Oca. Jedino ako proučavamo Njegov karakter možemo biti sigurni da čujemo tihi i tanak glas nepomešan sa vetrom, zemljotresom i ognjem. Nemojmo povređivati Boga svojom pogrešnom slikom o Njemu, jer je onda time istina odbačena i prezrena od ljudi. "I priredi On grob Svoj sa zločincima, i s bogatim u Svojoj smrti; **jer ne beše počinio nasilje** niti beše prevare u Njegovim ustima." (Isaija 53:9, KJ)

24. Avram i mrzost koja pustoši

"Posle toga šćaše Bog okušati Avrama, pa mu reče: Avrame! A on odgovori: Evo me. I reče mu Bog: **uzmi sada sina svog, jedinca svog milog, Isaka, pa idi u zemlju Moriju, i prinesi ga tamo za žrtvu paljenicu na brdu gde ću ti pokazati.**" 1. Mojsijeva 22:1-2, KJ prevod

Nakon svega što smo razmotrili, trebalo bi biti jasno da ovaj odlomak može biti shvaćen na najmanje dva različita načina. Jedan od njih otkriva Božju ljubav na jedan neverovatan način - Avram koji prinosi svoga sina Isaka predstavlja simbol ljubavi Boga koji je bio voljan da preda Svoga Sina za nas kako bi mogli videti i verovati u ime (karakter) Sina Božjeg i biti spaseni. Suprotno ovome, gledajući u ogledalo Starog zaveta vidimo sliku Boga koji testira Avramovu vernost pomoću, u najboljem slučaju, nezamislivog testa ili, u najgorem slučaju, zahteva da ubije vlastitog sina.

Zašto bi Bog tražio od Avrama da prinese svog obećanog sina za žrtvu paljenicu? Deluje da se ovaj zahtev savršeno uklapa u koncept o gnevnom božanstvu koje zahteva da bude zadovoljeno putem nečije smrti. Sve paganske religije upravo ovako funkcionišu. Umilošćavanje božanstva pomoću žrtve se nalazi u srcu paganstva. Zašto Biblija naizgled prikazuje Boga u takvom svetlu?

Kao prvo, ajde da se vratimo unazad i u Pismu razmotrimo poreklo žrtvovanja.

"I načini Gospod Bog Adamu i ženi njegovoj haljine od kože, i obuče ih u njih." 1. Mojsijeva 3:21

Nije nam rečeno kako se došlo do te kože. Velika je verovatnoća da je životinja ili da su životinje morale umreti kako bi se došlo do nje. Bog je mogao stvoriti ovu kožu i bez ubijanja životinje, ali ovo je samo nagađanje pošto na

osnovu ovog stiha ne možemo znati odgovor. Prvi stih koji govori o žrtvi se nalazi odmah u sledećoj glavi 1. Mojsijeve knjige.

"A posle nekog vremena dogodi se, te Kajin prinese Gospodu prinos od roda zemaljskoga; **a i Avelj prinese od prvina stada svojega i od njihove pretiline.** I Gospod pogleda na Avelja i na njegov prinos." 1. Mojsijeva 4:3-4

Ova priča nagoveštava da su žrtve bile neophodne i da bez prinesenog jagnjeta klanjanje Bogu ne bi bilo prihvaćeno.

"**A na Kajina i na njegov prinos ne pogleda.** Zato se **Kajin rasrdi veoma**, i lice mu se promeni. Tada reče Gospod Kajinu: što se srdiš? što li ti se lice promeni? **Nećeš li biti mio, kad dobro činiš?** a kad ne činiš dobro, greh je na vratima. A volja je njegova pod tvojom vlašću, i ti si mu stariji." 1. Mojsijeva 4:5-7

Na osnovu ovoga deluje da je Bog zahtevao od ljudi da žrtvovanje životinja bude deo njihovog klanjanja Njemu. Kainovo odbijanje da prinese životinju kao žrtvu je kulminiralo čak do te tačke da je došlo do prvog ubistva. Najznačajnija stvar je da Kain nije želeo priznati jagnjeću žrtvu, međutim, pronašao je zamenu, ubistvo svog brata, kako bi zadovoljio svoj gnev.

Ovo je značajno kada je reč o prinošenju Isaka zato što se u tom slučaju takođe radilo o predlogu o ljudskoj žrtvi zarad iskupljenja. Što se tiče Božjeg stava prema žrtvama, s velikim interesovanjem zapažamo sledeće reči:

"Mnoga su čudesa Tvoja, koja si učinio, Gospode, Bože moj, **i mnoge su misli Tvoje s nama. Nema Ti ravna.** Htio bih javljati i kazivati, ali im broja nema. **Žrtve i darova nećeš; Ti si mi uši otvorio; žrtve paljenice i koja se za greh prinosi ne tražiš.**" Psalam 40:5-6

Nadahnuti psalmista izjavljuje da Bog nije želeo žrtve. Nakon toga, on daje neverovatnu izjavu da Bog nikada nije zahtevao niti tražio žrtve paljenice ili žrtve za greh. Na prvi pogled deluje da je ova misao u potpunom raskoraku sa onim šta je napisano u preostalim delovima Starog zaveta. Deluje da uputstva koja je Bog dao Mojsiju i koja su sadržala jasne detalje u vezi toga kako treba prineti žrtvu jasno nagoveštavaju da je to bilo upravo ono šta je Bog želeo. Međutim, ponovo čitamo:

"**Jer ne govorih ocima vašim, niti im zapovedih, kad ih izvedoh iz**

zemlje Misirske, za žrtve paljenice ni za prinose. Nego im ovo zapovedih govoreći: slušajte glas Moj i biću vam Bog i vi ćete Mi biti narod, i idite svim putevima koje vam zapovedih, da bi vam dobro bilo. Ali ne poslušajte, niti uha svojega prignuše, nego idošo po savetima i mislima zloga srca svojega, i otidoše natrag a ne napred." Jeremija 7:22-24

Ovo deluje potpuno protivrečno. Prorok Jeremija pod nadahnućem piše da Bog Izraelu nije naložio da prinosi žrtve paljenice. Međutim, u Mojsijevim spisama možemo pronaći brojne naredbe u vezi toga.

"Još reče Gospod Mojsiju govoreći: kaži sinovima Izrailjevim, i reci: ako ko sagraši nehotice, i učini štogod što je Gospod zabranio da se ne čini, ako sveštenik pomazani zgreši, te bude na greh narodu, neka za greh svoj koji je učinio prinese tele zdravo Gospodu na žrtvu za greh. **I dovedavši tele na vrata šatoru** od svedočanstva pred Gospoda, neka metne ruku svoju teletu na glavu, i zakolje tele pred Gospodom." 3. Mojsijeva 4:1-4

"Još reče Gospod Mojsiju govoreći: **zapovedi sinovima Izrailjevim, i reci im: prinose Moje, hleb Moj, žrtve što Mi se sažiju za ugodni miris, pazite da Mi prinosite na vreme.** Reci im dakle: ovo je žrtva ognjena što ćete prinostiti Gospodu: dva jagnjeta od godine zdrava, svaki dan na žrtvu paljenicu bez prestanka: **jedno jagnje prinesi ujutru, a drugo jagnje prinesi uveče.**" 4. Mojsijeva 28:1-4

Podsetićemo se jedne od ključnih stvari iz 21. glave ove knjige.

...u okviru starog saveza ili prirodnog stanja,
zapovesti koje izdaje, a koje nisu u skladu sa
Hristovim životom na Zemlji, pružaju dokaz da je
prisutno božansko ogledalo.

Ajde da se vratimo na situaciju kada je Bog pristupio k Adamu u edemskom vrtu. On je pitao Adama da li je jeo sa drveta poznanja dobra i zla. Adam se nije pokajao za svoje postupke, već je optužio Boga da je prouzrokovao problem. On nije bio svestan da se u njegovom srcu nalazilo seme ubistva. Prihvatanjem saveta od zmiije, Adam je prihvatio njen duh, a ona je bila ubica

od početka. (Jovan 8:44) Da bi se pokajao za svoj greh, Adam je morao shvatiti šta je učinio svojim jedenjem ploda.

O ovoj činjenici smo govorili u 19. glavi koja nosi naslov "Ranjen našim preskupima". Ponavljam:

"Kada su Adam i Eva pali u greh, oni su po prirodi postali kao sotona. Hristov Duh koji se nalazio u njima je bio proboden i smrskan kao seme među zubima. Duh Hristov u čoveku je ono šta mu daje život. On je videlo koje obasjava svakog čoveka koji dolazi na svet. (Jovan 1:9) Da je Hristos potpuno ostavio Adama, on bi umro. Hristov Duh koji je bio u Adamu je bio smrskan, međutim, Hristos se nije povukao iako Mu je ostanak pričinjavao veliku agoniju. Zahvaljujući Hristovoj trajnoj patnji, duhovna voda je potekla iz te Stene kako bi održala Adama u životu." Agape, 19. glava, 177. strana.

Adam nije bio svestan da se u njemu nalazilo seme nasilja. On nije razumeo da događaji vezani za Hristovo raspeće koji će se ispoljiti 4000 godina kasnije imaju svoj izvor u njemu. Gospod je morao pokazati Adamu gde leži problem kako bi on mogao uvideti svoju očajnu situaciju, odreagovati na Duh Hristov i pokajati se.

Žrtveni sistem je bio ogledalo koje pokazuje kakva osećanja ljudi generalno imaju prema Hristu; on je učitelj koji treba da ih vodi ka Hristu, međutim, kao što smo prethodno rekli, ljudi odraz u ogledalu pripisuju nazad Bogu, a takođe Mu pripisuju i svoj karakter i stoga postoji skoro univerzalno verovanje da je Bog zahtevao žrtve. Posledica toga je da ljudi svesno ili nesvesno veruju da je Bog ubio Svoga Sina.

Avram je bio odgajan u Vavilonu - u haldejskoj zemlji. (1. Mojsijeva 11:31) On je rastao u kulturi gde su se ljudi žrtvovali. Principi koji su se manifestovali u Kainu kada je ubio svog brata su postali obeležja svake paganske religije. Ubijanje mnogih miliona životinja i na hiljade ljudi izvire iz prevarnog ljudskog srca koje Bogu pripisuje svoju gnevnu prirodu. Umesto da prihvate da žrtve predstavljaju odraz njih samih i njihovog palog stanja, ljudi preokreću stvari i kažu da Bog zahteva žrtve kako bi ga ljudi zadovoljili.

"Ali Samuilo reče: zar su mile Gospodu žrtve paljenice i prinosi kao kad se sluša glas Njegov? gle, poslušnost je bolja od žrtve i pokornost

je bolja od pretiline ovnujske." 1. Samuilova 15:22

Avram je pokleknuo i nije imao poverenja da će mu Bog dati obećanog sina kojeg je toliko želeo. On je tražio od Boga da prihvati Elijezera, njegovog vernog slugu. (1. Mojsijeva 15:2) Nakon toga, poslušao je ženin predlog da mu sluškinja Agara rodi sina i ona je rodila Ismaila.

Njihov nedostatak vere je stvorio negativnu porodičnu sredinu i Avram je bio primoran reći Agari i Ismailu da odu iz njegove kuće. On je u očajanju uvideo svoje greške. Iskušenje da žrtvuje nešto kako bi umilostivio Boga je raslo. Sva njegova iskustva iz detinjstva, a takođe i seme telesnog nasleđa od Adama, su ga pritiskali da teži ka iskupljenju putem umilošćavanja Boga.

Upravo je ovo kontekst unutar kojeg je Bog stavio Avramov problem u ogledalo. Zapovest je bila data kao odraz njegovog vlastitog razmišljanja o umilošćavanju.

U isto vreme, možemo zapaziti da Bog nije zapravo rekao Avramu da ubije svog sina Isaka. Bog mu je rekao da prinese Isaka *za* žrtvu. Zapovest je pružala mogućnost da bude shvaćena na dva načina.

Kada je Isus razgovarao sa ženom koja je zatražila od Njega da izleči njenu ćerku, On je rekao: "Nije dobro da se uzme hrana za decu i da psima." On je nije nazvao psom. Isus je izgovorio misao koja se nalazila u umovima učenika, a takođe je i ona mislila da je Jevreji smatraju psom. Na osnovu njenog odgovora vidimo da je ona smatrala da ju je Isus nazvao psom, ali Mu je lako mogla reći da je i ona dete Božje.

Istu stvar vidimo i u priči o Avramu. Bog je Avramu samo rekao da prinese svog sina za žrtvu. On mu nije direktno rekao da ubije svoga sina. Razlog bi mogao biti sledeći: da bi se Avram odrekao svih želja koje je imao u vezi svoga sina, a koje nisu bile u okviru Božje volje. Avram je, zbog načina kako je rastao i zbog ideje da Boga treba umilostiviti koja je bila u njegovom umu, smatrao da Bog želi da on ubije svog sina. Bog je znao da će se to desiti. Bilo je neophodno razotkriti da u Avramu postoji podsvesno shvatanje da je potrebno utišati Božji gnev, a u isto vreme on je bio doveden do tačke potpunog poverenja u Boga. Proces dovođenja Avrama u novi savez vere u duhu i istini pomoću slave starog saveza je zadivljujući proces. (2. Korinćanima 3:7-9)

"Ali anđeo Gospodnji viknu ga s neba, i reče: Avrame! Avrame! A on

reče: evo me. A anđeo reče: ne diži ruke svoje na dete, i ne čini mu ništa; jer sada poznah da se bojiš Boga, kad nisi požalio sina svojega, jedinca svojega, Mene radi. I Avram podigavši oči svoje pogleda; i gle, ovan iza njega zapleo se u česti rogovima; i otišavši Avram uze ovna i spali ga na žrtvu mesto sina svojega." 1. Mojsijeva 22:11-13

Ako na osnovu ove priče izvučemo zaključak da Bog ne želi da ga ljudi umilošćavaju ubijanjem vlastite dece, već da to treba da bude ostvareno kroz ubistvo Njegovog Sina, tada smo i dalje duboko urobljeni u paganizam koji je sličan slučajevima koji postoje kod astečkog naroda u Centralnoj Americi. Jedina razlika bi bila u tome čiji sin, prema zahtevima božanskog bića, treba da umre i da je žrtva Sina Božjeg vrednija i skupocenija u odnosu na inferiornije paganske žrtve.

Želja za umilošćavanjem Boga putem prinošenja žrtava je tokom vekova nosila *neprekidnu* žalost Bogu. On nikada nije imao želju da Ga čovek umilošćava ubijanjem životinja.

"I načini Noje žrtvenik Gospodu, i uze od svake čiste stoke i od svih ptica čistih, i prinese na žrtveniku žrtve paljenice. I Gospod omirisa miris ugodni, i reče u srcu Svojemu: neću više kleti zemlje s ljudi, što je misao srca čovečjega zla od malena; niti ću više ubijati svega što živi, kao što učinih." 1. Mojsijeva 8:20-21

Površno čitanje ovih stihova dovodi čoveka do zaključka da Boga umilošćavaju žrtve; da Ga je ugodni miris koji je dopro do Njegovog nosa naveo da obeća da više neće prokleti zemlju, međutim, reč koja je prevedena kao "omirisa" je zapravo *ruach*. To je reč od koje mi dobijamo reči "Duh" ili "Božji Duh". Ona ima sledeća značenja:

Osnovni koren; **duvati, to jest, disati**; jedino (doslovno) mirisati ili (putem implikacije) zapaziti (simbolički iščekivati, uživati): - prihvatiti, mirisati, X dodirnuti, brzo shvatiti.

Kada je reč o disanju, postoji udah i izdah. Reč "izdisanje" (dunuti) ukazuje na dodeljivanje nečega. Reč "udah" ukazuje na primanje nečega. Na početku 21. stiha imamo slovo "i". U jevrejskom nema ovog povezujućeg slova. Životinjske žrtve nisu umilostivile Boga. On je prihvatio Nojevo pokajanje koji je pomoću ovog postupka želeo reći: "Znam da sam bezvredan i da sam kriv za ubistvo Tvoga Sina." Bog je u Svojoj milosti dunuo Svoga Duha na zemlju i, prosto

samo na osnovu Svoje blagodati, poslao život kako bi se zemlja ponovo napunila. Kada čitamo Bibliju u svetlosti Hristovog karaktera, svi ovi mračni stihovi o umilošćavanju će u sjaju Isusovog lica zabljesnuti. (2. Korinćanima 4:6)

Kain je uzeo ove principe religije umilošćavanja i napravio korak dalje ka obožavanju prirode. On je uklonio jagnje koje je bilo simbol njegovog krvničkog srca i prosto je prineo samo voće i povrće. Putem ovakog umirivanja Boga, zemaljske stvari su postale njegov spasitelj. Kain je ovoj religiji dodao i ubistvo svoga brata i to su počeci i koren paganskih bogoslužjenja. Ove stvari su se ispoljavale u paganskim kultovima prilikom klanjanja u lugovima koja su obuhvatala i prinošenja ljudskih žrtava. Ovakav način bogoslužjenja je bio *svagdašnja* ili *neprekidna* tuga za Boga. Sotona je izopačio najdragocenije istine za koje je bilo predviđeno da budu naučavane kroz žrtve i naveo ljude da nastoje umilošćavati Boga.

"Raskopajte sasvim sva mesta u kojima su služili bogovima svojim narodi koje ćete naslediti, po visokim brdima i po humovima i pod svakim zelenim drvetom. Oborite oltare njihove i razbijte likove njihove, i lugove njihove popalite ognjem, i rezane bogove njihove izlomite, i istrebite ime njihovo iz onoga mesta. Ne činite tako Gospodu Bogu svojemu." 5. Mojsijeva 12:2-4

Izrael je na sledeći način trebao uništiti paganska visoka mesta: on je trebao odbaciti ideje o obožavanju Boga putem umilošćavanja i dozvoliti Mu da na njih dune Svoga Duha (a ne da miriše dim njihovih žrtava).

Smatrali su da je Bog potpuno kao i oni; smatrali su da *oni* daju Bogu ono šta On zahteva - krv - koja je bila dokaz žrtvovanog života radi zadovoljenja božanske žeđi. Međutim, Bog je rekao da će On dati krv.

"Jer je duša telu u krvi; **a Ja sam vam je dao** za oltar da se čiste duše vaše; jer je krv što dušu očičava." 3. Mojsijeva 17:11, KJ prevod

Da su poslušali Božji glas, oborili bi oltare koji su bili podignuti u njihovim umovima.

"Jer ako i živimo u telu, ne borimo se po telu. Jer oružje našeg vojevanja nije telesno, **nego silno od Boga na raskopavanje gradova, da kvarimo pomisli i svaku visinu koja se podiže na poznanje Božje**, i robimo svaki razum za pokornost Hristu." 2. Korinćanima 10:3-5

Dokaz da Izrael nikada nije u potpunosti napustio ove principe religije umilošćavanja se ogleda u činjenici da su visine skoro sve vreme bile prisutne u Izraelu, čak i za vreme careva koji su bili pravedni u Gospodnjim očima.

"A **Solomun** ljubljaše Gospoda hodeći po uredbama oca svojega Davida samo što na visinama prinošaše žrtve i **kađaše**." 1. O carevima 3:3

"**Ali visine ne biše oborene**; ali srce **Asino** beše celo prema Gospodu svega veka njegov." 1. O carevima 15:14

"I tajno činiše sinovi Izrailjevi što nije pravo pred Gospodom Bogom njihovim, i pogradiše visine po svim gradovima svojim, od kule stražarske do gradova ozidanih. **I podigoše likove i lugove na svakom visokom humu i pod svakim zelenim drvetom. I kađahu onuda po svim visinama kao narodi** koje odagna Gospod ispred njih, i činjahu zle stvari gneveći Gospoda. I služahu gadnim bogovima, za koje im beše Gospod rekao: ne činite to." 2. O carevima 17:9-12

Dva cara, Jezeekija i Josija, su uklonili visine.

"**On obori visine, i izlomi likove i iseče lugove**, i razbi zmiју od mjedi, koju beše načinio Mojsije, jer joj do tada kađahu sinovi Izrailjevi; i prozva je Neustan." 2. O carevima 18:4

"**I sve domove visina po gradovima Samarijskim** koje načiniše carevima Izrailjevi gneveći Gospoda, pokvari Josija; i učini s njima sve onako kako učini u Vetilju. I pokla sve sveštenike visina, koji bijahu onuda, na oltarima, i sažeže kosti ljudske na njima; potom se vrati u Jerusolim." 2. O carevima 23:19-20

Knjiga zakona je takođe bila pronađena tokom vladavine Josije i oni su takođe počeli držati uredbе i svetkovati praznike Gospodnje. (2. Dnevnika 35:1) Nažalost, Josija je poginuo u bici protiv egipatskog cara, a Izrael se u svome klanjanju ponovo vratio nazad u paganstvo. Nakon kratkog vremena, bili su odvedeni u Vavilon. Želja koju je Izrael imao da obožava bogove kojima je potrebno umilošćavanje je živopisno prikazana u viziji koju je imao Jezeekilj.

"I odvede me u trem unutrašnji doma Gospodnjeg; i gle, na ulasku u crkvu Gospodnju između trema i oltara **beše oko dvadeset i pet ljudi okrenutih leđima k crkvi Gospodnjoj licem k istoku, i klanjahu se**

suncu prema istoku." Jezekilj 8:16

Nije čudno da su, pošto je izraelska nacija, a pogotovo njene vođe, bili u okovima obožavanja sunca kao i paganske nacije, naposljetku došli i u doslovne okove i bili porobljeni od strane paganskih naroda. Za vreme zarobljeništva u Vavilonu, Danilo je molio da razume šta će se desiti Božjem narodu. U viziji zapisanoj u 7. glavi Danilove knjige vidimo niz nečistih životinja koje izlaze iz mora kako bi vladale svetom. Ove sile koje su vladale su progonile i ugnjetavale Božji narod. Usled ovog progonstva, došlo je do rasejavanja Božjeg naroda, međutim, sve to se desilo zato što je Izrael odbijao da ukloni visine obuhvaćene religijom zasnovanom na umilošćavanju, pokaje se za svoje grehe i prihvati Božju pravednost u Mesiji.

"Ako Me ni tako ne stanete slušati, nego Mi uzidete nasuprot, i Ja ću vama s gnevom ići nasuprot, **i sedam puta većma karaću vas za grehe vaše.** I ješćete meso od sinova svojih, i meso od kćeri svojih ješćete. **Razvaliću visine vaše, i oboriću idole vaše,** i metnuću trupove vaše na trupove gadnih bogova vaših, i mrziće duša Moja na vas. I obratiću gradove vaše u pustoš, **i razoriću svetinje vaše,** i neću više mirisati mirisa vašega. I opustiću zemlju da će joj se čuditi neprijatelji vaši, i koji će živeti u njoj. **A vas ću rasejati po narodima,** i učiniću da vas gone s golim mačem; i zemlja će vaša biti pusta i gradovi vaši raskopani." 3. Mojsijeva 26:27-33

Objašnjavanje izraza "sedam puta" koji je ovde spomenut se nalazi izvan okvira ove knjige, međutim, između obnovenja istinskog jevanđelja među Božjim narodom i ovoga postoji proročka veza.

Gospodnji plan za Izrael je bio da on bude glava među nacijama i da okolni narodi dolaze u Izrael kako bi učile o istinskom Bogu i Njegovim putevima. O, da su samo poslušali Njegov glas, prepoznali večni savez i ostavili svoju teologiju umilošćavanja! U tom slučaju ne bi moralo doći do uzdizanja spomenutih velikih paganskih carstava na način na koji se to desilo. Ova carstva su predstavljala uveličavanje slike ljudskog grešnog srca kako bi ljudi mogli videti tiraniju i uzaludnost čovečjih puteva.

"Od trinaeste godine Josije sina Amanova cara Judina do danas, za ove dvadeset i tri godine, dolazi mi reč Gospodnja i govorih vam zarana jednako, ali ne poslušaste. **I sla vam Gospod sve sluge Svoje**

proroke zarana jednako, ali ne poslušaste, niti prignuste uha svojega da biste čuli. I govorahu: vratite se svaki sa svojega puta zloga i od zloće dela svojih, pa ćete ostati u zemlji koju daje Gospod vama i ocima vašim odveka doveka. **I ne idite za drugim bogovima da im služite i da im se klanjate, i ne gnevite me delom ruku svojih, i neću vam učiniti zla. Ali Me ne poslušaste, govori Gospod, nego Me gneviste delom ruku svojih na svoje zlo.** Zato ovako veli Gospod nad vojskama: što ne poslušaste Mojih reči, evo, Ja ću poslati po sve narode severne, govori Gospod, i po Navuhodonosora cara Vavilonskog slugu svojega, i dovešću ih na tu zemlju i na stanovnike njezine, i na sve te narode okolne, koje ću zatrti, i učiniću da budu čudo i potsmeh i pustoš večna." Jeremija 25:3-9

Četiri carstva iz Danilove vizije koja su se uzdigla su Vavilon, Medo-Persija, Grčka i Rim. Sva ova carstva su imala svoje hramove za klanjanje bogovima u kojima su se prinosile žrtve. Centralna stvar u sotoninom ratu protiv Boga je neprekidna propaganda o umilošćavanju putem žrtava. Oni su svakodnevno prinosili svoje žrtve. Ispod možete videti zapis sa Kirovog (538-529. god. pre nove ere) valjka koji govori o njihovim svagdašnjim žrtvama koje su bile upućivane njihovim bogovima.

"Svakodnevno je planirao i u neprijateljstvu je dozvolio da **redovne žrtve** budu prekinute; odredio je i ustanovio unutar grada..." Citirano u delu "Antioh ili Rim" F. L. Šarpa na 40. str.

Ovaj citat spominje trenutak kada je došlo do prekida prinošenja žrtava. Ovo nam govori da su svagdašnje žrtve bile uobičajeni i sastavni deo njihovih bogoslužjenja. Danilo se pitao u vezi budućnosti i progonstva svog naroda i obuzelo ga je takvo zaprepašćenje da je došao čak do tačke očaja kada je u viziji čuo razgovor dva nebeska bića:

"I iz jednoga njih izide jedan rog malen i naraste vrlo velik prema jugu i istoku prema krasnoj zemlji. I naraste dori do vojske nebeske, i obori na zemlju neke od vojske i od zvezda, i pogazi ih. I naraste dori do poglavara toj vojsci, **i uze** [uzvišeno, podignuto i uzeto] **mu svagdašnju** [žrtvu], **i sveti stan njegov obori.** I vojska bi dana [malom rogu] u otpad od [žrtve] svagdašnje, i obori istinu na zemlju, i što činjaše napredovaše mu. Tada čuh jednoga sveca gde govoraše, i jedan svetac reče nekome koji govoraše: **dokle će trajati ta utvara za**

svagdašnjju [žrtvu] i za otpad pustošni da se gazi svetinja i vojska? I reče mi: do dvetisuće i tri stotine dana i noći; onda će se svetinja očistiti." Danilo 8:9-14

Ne želim da se zaglavimo u svim detaljima ovog odlomka. Suštinska stvar koju želim ovde reći je da je svagdašnji sistem bogoslužjenja koji su pagani praktikovali bio oduzet (njegova paganska forma), promenjen i uzdignut u hrišćanski okvir. Sila koja se pojavila kada je rimsko carstvo palo je uzela Hristovu žrtvu i prikazala je kao delo zamene na koju se obručuje kazna. Hristov prinos je bio predstavljen svetu u kontekstu umilošćavanja gnevnog božanstva koje zahteva smrtnu kaznu. Ovo je deo koji nije teško razumeti. Izvor inspiracije za poruku o jevanđelju koja se propoveda u većini crkava se zapravo nalazi u paganskom konceptu obožavanja.

Kada je Danilo razmišljao o užasu ovog odigravanja stvari, bio je nadvladan.

"A rečena istina o danu i noći istina je; zato ti zapečati utvaru, jer je za mnogo vremena. **Tada ja Danilo zanemogoh, i bolovah neko vreme; posle ustah i vrših poslove careve; i čudih se utvari ali niko ne dozna.**" Danilo 8:26-27

Kada je nastojao da razume kako će se to desiti, bio mu je poslat anđeo Gavriilo kako bi mu dodatno objasnio stvari vezane za prethodnu viziju. Gavriilo Danilu prvo daje početnu tačku proročanstva o periodu od 70 sedmica koji će dovesti do Kneza Mesije. Nakon toga, Gavriilo je rekao nešto značajno.

"On će s mnogima potvrditi savez na jednu sedmicu: **u polovini sedmice prekinuće žrtvu i prinos** [prinošenje hrane], **a** [protiv, nasuprot] **zbog širenja mrzosti on će pustošiti**, i to sve do svršetka, da se na pustoš izlije ono šta je određeno." Danilo 9:27, KJ prevod

Ovaj stih govori o Hristovom delu na Zemlji. Nakon Hristove smrti, žrtvovanje životinja više neće biti deo klanjanja Bogu. Kada je Hristos preminuo, zavesa u hramu se pocepala na dva dela i na taj način označila kraj doslovnog sistema žrtvovanja.

Međutim, ovaj tekst ima dublje značenje koje je većina potpuno previdela. Znamo da su se životinje, nakon što je Isus umro na krstu, i dalje prinosile iako to više nije imalo značaja. Dublja realnost Hristovog dela je ta da se *prekid prinošenja žrtava ne odnosi samo na doslovnju stvar*. Kada se istina o krstu ispravno shvati, principi teologije umilošćavanja će nestati iz srca vernika.

Kada ljudi shvate istinski večni savez, prestaće pristupati Bogu putem žrtava za umiloščavanje. Ovo je dublja realnost značenja izraza "ukinuće žrtvu i prinos". "A" iz stiha može biti prevedeno i kao "protiv/nasuprot". Kada počnemo potpunije ceniti večni savez, teologija umiloščavanja se ukida, a dragocena istina će delovati nasuprot širenju mrzosti koja je jevanđelje lišila Božjeg istinskog karaktera ljubavi. Mogla bi se napisati čitava knjiga samo o ovome, međutim, veza je jasna. Istinsko shvatanje krsta će razotkriti i poraziti mrzost koja pustoši.

Kada je reč o današnjem vremenu, kada većina ljudi govori o Hristovom krstu, oni o tome govore u kontekstu zadovoljavanja Božjeg gneva. Ovakvo razmišljanje vodi jedino ka mrzosti koja pustoši srce. Sva osećanja koje osoba ima prema Bogu bivaju tajanstveno opustošena kada postoji ideja da je Bog ubio Svoga Sina da bi zadovoljio Svoj gnev. Duša ostaje jalova i sa mišlju da je Bog morao izdati smrtni dekret koji je jedino ubijanje Njegovog Sina moglo zadovoljiti. Katoličko učenje predstavlja najpotpuniji izraz ovog sistema umiloščavanja. Prisustvovanjem na misi barem svake nedelje, ispovedanjem svojih greha zemaljskom svešteniku, verovanjem u Trojstvo i oslanjanjem na zaslugе katoličkih svetaca, osoba, prema tom učenju, može izbeći gnev Božjeg večnog plamena pakla.

Jednostavna istina je da:

**Žrtve i prinosi se istinski
ukidaju samo za one sa kojima
Mesija potvrdi savez.**

Prosto ukidanje životinjskih žrtava samo po sebi ne uklanja želju da se Bog umiloščava na ovaj način. Kao i Avram, mi danas možemo čuti glas koji nam se obraća dok se spremamo da zarijemo nož u naše najdragocenije veze smatrajući da će to umilostiviti Boga.

Svim propovednicima jevanđelja koji žrtvuju svoje porodice kako bi propovedali poruku za koju smatraju da su pozvani da je iznose, želim reći - poslušajte glas koji govori: "Ne treba Me umiloščavati! Vaša dela koja činite u okviru propovedanja ne iskupljuju vaše grehe. Vaše ispovedanje određene verzije nekog učenja koje dovodi do stvaranja potrebe da se svi ostali izdvoje kao jeretici koji treba da budu izolovani i osuđeni može biti prekinuto."

Naš nebeski Otac želi da se oslobodimo od svog paganskog razmišljanja. On želi da istinski verujemo da nas voli - da nas voli agape ljubavlju. Ne postoji ništa šta možemo učiniti ili reći kako bi Ga navelo da nas voli još više nego što nas sada voli. Pročitajte sledeće proodne misli koje je napisao jedan hrišćanski autor:

"Ideja o umilostivljenju ili žrtvi se odnosi na to da postoji neki gnev koji treba da bude utišan, međutim, obratite posebnu pažnju na to da smo mi ti koji zahtevamo žrtvu, a ne Bog. On obezbeđuje žrtvu. Ideja da treba umilostiviti Božji gnev kako bi mi mogli dobiti oprostene nema uporište u Bibliji. Vrhunac apsurdna je reći da je Bog toliko ljut na ljude da im neće oprostiti ukoliko ne bude obezbeđeno nešto što će umiriti Njegov gnev i da je stoga On sam sebi pružio dar putem kojeg će biti umilostivljen...

Paganska ideja, koja je previše često prisutna kod onih koji izjavljuju za sebe da su hrišćani, kaže da ljudi moraju obezbediti žrtvu kako bi umilostivili gnev svoga boga. Svako pagansko klanjanje bogovima je prosto mito koji im se upućuje kako bi im bili naklonjeni....

Progonstva koja su se odigravala u takozvanim hrišćanskim zemljama u prošlim danima i koja, u izvesnoj meri, traju i danas, su samo spoljašnja manifestacija paganske ideje o umilostivljenju. Crkvene vođe zamišljaju da se spasenje stiče delima i da čovek pomoću dela može iskupiti greh i stoga oni prinose onoga za koga smatraju da je buntovnik kao žrtvu svome bogu, ali to nije istinski Bog, jer Njemu nisu ugodne takve žrtve." E. J. Vagoner, Istina za sadašnje vreme, 30. avgust 1894.

Ako smo iskreni i vidimo realnost Očevog karaktera ljubavi, to će u nama početi da budi duboko kajanje.

"Jer je Meni milost mila a ne žrtva, i poznavanje Boga većma nego žrtva paljenica." Osija 6:6

Žrtveni sistem umilošćavanja je jedna od poslednjih stvari u ljudskoj odbrani protiv prihvatanja vlastite odgovornosti za pridruživanje sotoni i njegovim anđelima u ubijanju Sina Božjeg. Kada pređemo krajnju granicu, desiće se sledeća stvar:

"I izliću na dom Davidom i na stanovnike Jerusalimske duh milosti i

molitava, i pogledaće na Mene kojega probodoše; i plakaće za Njim kao za jedincem, i tužiće za Njim kao za prvencem." Zaharija 12:10

Agonija duše koju je Adam mogao ponuditi Bogu kao odgovor za svoj greh može danas biti naša u svetlosti Božjeg karaktera istinske ljubavi. Bog ne zahteva žrtvu za umilošćavanje niti prinos kako bi Mu ugodili. Evo žrtve koju On zahteva:

"Žrtva je Bogu duh skrušen, srca skrušena i poništena ne odbacuješ, Bože." Psalam 51:17

"Jer ovako govori Visoki i Uzvišeni, koji živi u večnosti, kojemu je ime Sveti: na visini i u svetinji stanujem i s onim ko je skrušena srca i sme-rna duha oživljujući duh smernih i oživljujući srce skrušenih." Isaija 57:15

Ako ste voljni pažljivo istraživati Pismo u svetlosti principa iznetih u ovoj knjizi, pronaći ćete istinu o rečima koje je Isus rekao Filipu.

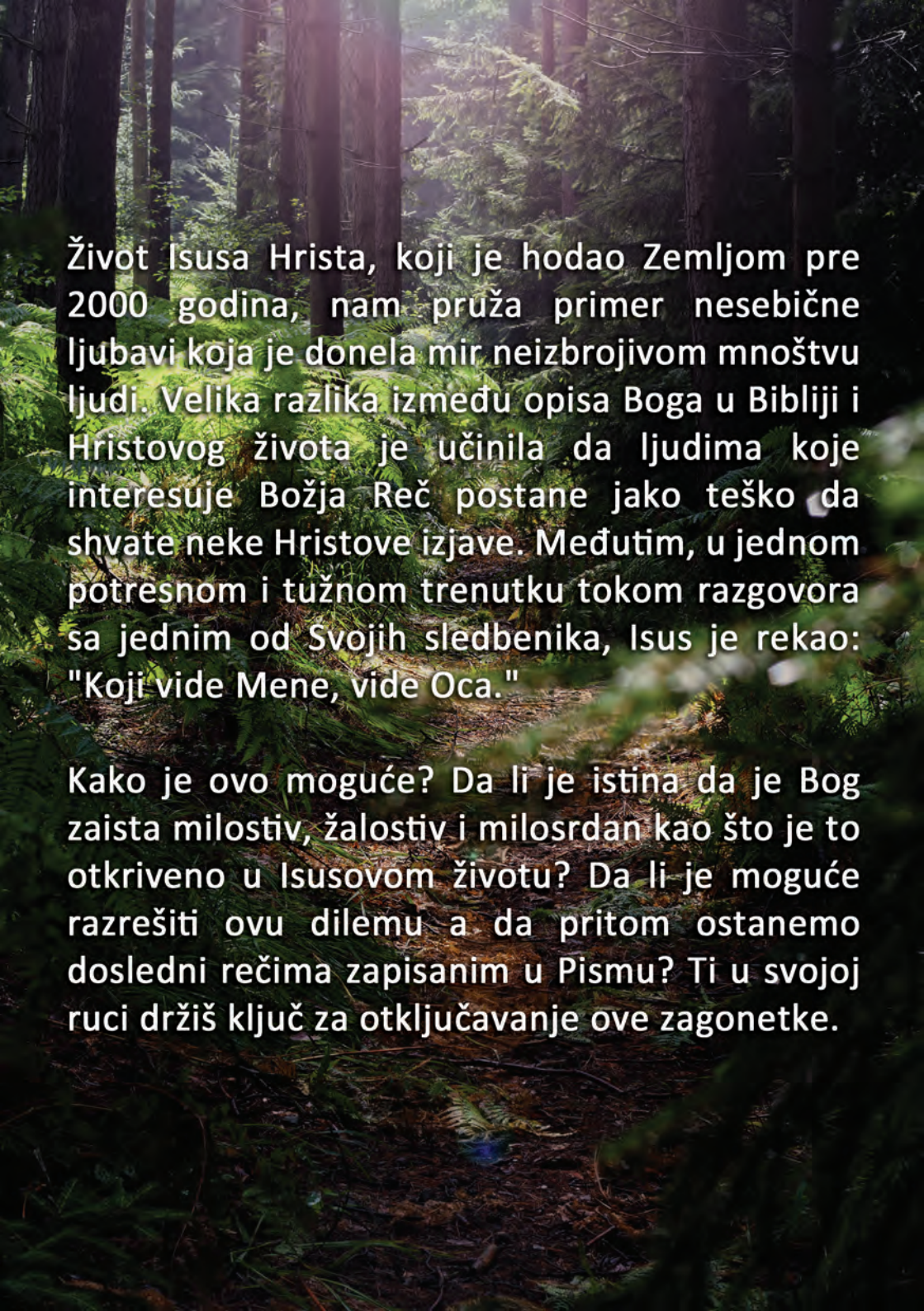
"Isus mu reče: koliko sam vreme s vama i nisi Me poznao, Filipe? koji vide Mene vide Oca; pa kako ti govoriš: pokaži nam Oca?" Jovan 14:9

Što se mene tiče, velika je radost produbiti se svako jutro sa mišlju o nežnoj ljubavi koju moj nebeski Otac ima. Duboko sam ganut time što je bio voljan poslati Svoga Sina kako bi nam pokazao kakav je On zaista. Uprkos celokupnom riziku da će čovečanstvo sve iskriviti, Isus je bio voljan da dođe i prikaže nam Oca kako bi mogli znati da On nije naš neprijatelj, već da je naš Otac, naš dragoceni Otac koji voli Svoju decu. Nikakve reči ne mogu istinski izraziti dubinu Njegove potpuno nesebične, agape ljubavi prema nama.

Moja žarka želja je da se udružimo tako što ćemo svi ući u ono sveto mesto savršenog mira i čuti reči ovih stihova u svojoj njihovoj punini:

"I gle, glas sa neba koji govori: ovo je Sin Moj Ljubazni koji Mi je po volji." Matej 3:17

"Na pohvalu slavne blagodati Svoje kojom nas oblagodati u Ljubaznome." Efescima 1:6

A misty forest scene with tall trees and sunlight filtering through the canopy. The ground is covered in ferns and other forest floor vegetation. The text is overlaid on the image in a white, sans-serif font.

Život Isusa Hrista, koji je hodao Zemljom pre 2000 godina, nam pruža primer nesebične ljubavi koja je donela mir neizbrojivom mnoštvu ljudi. Velika razlika između opisa Boga u Bibliji i Hristovog života je učinila da ljudima koje interesuje Božja Reč postane jako teško da shvate neke Hristove izjave. Međutim, u jednom potresnom i tužnom trenutku tokom razgovora sa jednim od Svojih sledbenika, Isus je rekao: "Koji vide Mene, vide Oca."

Kako je ovo moguće? Da li je istina da je Bog zaista milostiv, žalostiv i milosrdan kao što je to otkriveno u Isusovom životu? Da li je moguće razrešiti ovu dilemu a da pritom ostanemo dosledni rečima zapisanim u Pismu? Ti u svojoj ruci držiš ključ za otključavanje ove zagonetke.